

Майн Рид
Бялата
ръкавица

МАЙН РИД БЯЛАТА РЪКАВИЦА

Превод: Жени Божилова

chitanka.info

Романът „Бялата ръкавица“ ни пренася в далечната 1640 година, когато смели и честни мъже се обявяват против тиранията на крал Чарлз I. На фона на големи битки, дуели и приключения са очертани съдбите на Черния конник и неговата красива любима.

Източник:
[http://helikon.bg/index.php?
act=books&do=detailed&id=54245](http://helikon.bg/index.php?act=books&do=detailed&id=54245)

[http://helikon.bg/index.php?](http://helikon.bg/index.php?act=books&do=detailed&id=54245)

МАЙН РИД РАЗТВАРЯ КНИГАТА НА СВЕТА

Майн Рид е пряк продължител на делото, подето от Фенимор Купър и Уолтър Скот. Живият интерес, особено на младите читатели, към творбите му се дължи не само на факта, че те са приключенско четиво, с увличащ сюжет и с емоционални перипетии, но и на това, че са носители на дълбок познавателен и хуманитарен заряд. Те разтварят пред любознателния читател една чудна картина на света и го срещат със заразяващо благородни характери.

* * *

Майн Рид е живял шестдесет и пет години, между първата и последната четвърт на миналия век. Той се появил на бял свят в „Зеления остров“ — Ирландия, която по онова време била подвластна на Англия. Така още от млади години бъдещият писател изпитал на своя гръб проклятието на чуждото национално потисничество и калил духа си в борбата за свобода и равноправие между народите и хората. Тази духовна нагласи го тласка отвъд океана, където смята, че ще намери осъществени своите идеали. Но намира разочарования.

Корабът, с който пристига в Новия свят, го стоварва в Нови Орлеанс — в южните предели на Съединените щати, щата Луизиана, — който отначало бил френско поселение. Отдавна е минала 1619 година, когато един холандски кораб стоварил на американска земя първите двадесет негри, доставени от кръстосващите Африка търговци на роби. В плантациите на южните щати от зори до мрак прегъват гръб вече четири милиона черни хора, които ще бъдат смятани за човешки същества едва десет години по-късно (1852). По това време излиза и книгата на Хариет Бичър Стоу „Чичо Томовата колиба“. Майн Рид узнава нагледно какво значи расова дискриминация и така от първа ръка събира материал за бъдещите си романи „Квартеронката“ и „Ямайски марони“.

След като опитва професиите на търговец, на учител, на актьор, Майн Рид се спира на едни модерни професия — журналистическата, и бързо започва да я упражнява в американския Север, в стария културен център на САЩ — Филадельфия. Тук той се сближава с Едгар Алън По и смайващите приключенски разкази на този странен поет дават първата закваска у Майн Рид към приключенския жанр, уроци по който му предлага и самата драматична журналистическа кариера.

В нормалния за професията лов на събития той попада отново на юг, където експанзията на янките се прехвърля вече и върху мексиканска територия: те са хвърлили око на Тексас и Калифорния. Войната продължава две години и след свършването ѝ виждаме Майн Рид не само с вестникарски бележник в джоба, а и с офицерски пагон на дрехата. При щурма срещу град Мексико той получава една страшна рана, но и повишение в чин капитан, който той ще запази и като писател в цивилния живот. Тук, в царството на индианците, той събира жизнен материал за първия си роман — „Свободните стрелци“ („Стрелците в Мексико“), който ще напише обаче не на американска, а на европейска земя.

Неговата обич към свободата го тласка сега към Европа. В стария континент току-що е почнало голямото революционно движение от 1848 година и следвайки примера на любимия си поет Байрон, който в началото на века е сложил костите си за свободата на Гърция, Майн Рид се притичва на помощ на борещи се Унгария и Полша. Но докато пристигне с тогавашните бавни превозни средства до своята цел, движението е потушено и в Англия той намира вече емигриралите революционери от тези страни. Особено се сближава с унгарския водач Лайош Кошут и на неговите три деца посвещава своя първи роман. Плод на възмущението му от реакционната роля на „малкия Бонапарт“ — Наполеон III — е романът „Жена-дете“, който обаче остава в архивата на писателя и бива издаден след неговата смърт.

След седемнадесетгодишен престой в Англия, когато изпод перото му излизат най-хубавите романи, Майн Рид прекосява отново Атлантика. Отшумяла е вече гражданската война в САЩ, завършила с тържеството на аболиционизма — премахване робството на негрите, — но новата обстановка на развихрила се в друга плоскост експлоатация на човешкия труд отблъсква Майн Рид и след тригодишен престой, свързан с несполучливи опити да поднови

журналистиката си, писателят се връща в Англия и остава там до своята смърт през 1883 година.

Последният период, от живота на Майн Рид е особено непривичен за човека, житейски закон за когото е движението, пътуването. Тежките последици от раната го приковават към креслото: той се движи из къщи с количка. А тъкмо по това време са плъзнали по всички континенти пътешественици изследователи — до дебрите на Африка, до висините на Хималаите, до далечна Австралия. Те правят все нови и нови открития, заличават едно след друго „белите петна“ по земния глобус. Някои от тях плащат своя научен подвиг с живота си, като изчезналия в гълбините на Черния континент Ливингстоун. Но Майн Рид следи най-грижливо тези открития и благодарение на насъбрания вече житейски опит, както и на усиленото четене на всичко новоизлизащо, ги отразява в романите си. С помощта на своята вярна другарка Елизабет той е в състояние да пуска вече по два-три романа годишно. А самата тя събира спомени и впечатления от него, за да издаде по-късно една биография, която се чете като най-занимателен роман.

* * *

Майн Рид е влюбен в майката земя. За него не съществува „мъртва природа“. Всяка планина, всяка река, всяка скала, всеки минерал му говорят с езика на мирозданието. Той влага истинска поезия при запознаването на читателя с растителния и животинския свят. Тази интимна връзка на човека с природната среда е отразена в самите заглавия на редица негови романи: „Пълзачи по скали“ „Ловци на растения“, „Ловци на жирафи“...

Така се стига до голямата познавателна роля, която играят романите на Майн Рид. И тя е толкова по-голяма, колкото по-увлекателна е формата, в която се поднасят тези сведения. Но за да стигне до такова „игриво“ боравене с фактите на природата, Майн Рид трябва да се задълбочи в изучаване на грамадна литература по зоология, по ботаника, по география и по етнография.

Обичта на Майн Рид към света включва, разбира се, на първо място хората — без разлика на раса и социален ранг, стига те да бъдат

истински човеци. Неговите герои са смели и скромни, честни и трудолюбиви, човеколюбиви и жертвоготовни, Те не трепват пред опасностите, но се притулват гузно от тях, а храбро се втурват към тяхното преодоляване независимо дали срещат хищни животни, или зли хора. Когато е необходимо, те разобличават и наказват враговете и така стават носители на една висша справедливост. Те са готови винаги да се притекат в помощ на другаря, изпаднал в беда, на слабия, който не може да се справи сам с неизбежната житейска задача. Същевременно те не се отказват от вярното другарство и на животните — кучето и конят играят в романите на Майн Рид не по-малко значителна роля, отколкото в творбите на Джек Лондон или на Е. Сетън Томпсън.

За Майн Рид пълноценни хора са децата. Често те са забележителни герои на неговото повествование и извършват смели постъпки, равни на подвизи. На същата основа се гради и симпатията на автора към потиснатите народи, които проявяват черти на великодушие и героизъм. По тази линия се развива действието в „индианските романи“ на Майн Рид: „Оцеола — вожд на семинолите“, „Белият вожд“, „Златната гривна“. В тази тематика писателят увлича и видни поети, като американеца Уолт Уитмън, написал пламенното стихотворение „Оцеола“.

Симпатията към потиснатите, намерила израз в желанието на Майн Рид да помогне на въстаналите нации в Европа през 1848 година, получава изява в творчеството му и чрез неговите исторически романи. Споменахме вече за „Жена-дете“.

Към тази поредица спада и романът „Бялата ръкавица“, който ни връща към събитията, разиграли се в Англия през XVII век.

Известно е, че Англия е втората европейска държава — след Холандия, която преживява буржоазна революция поради нарастването на производителните сили, водещо до налагане на нови производствени и обществени отношения, до събаряне на феодализма и откриване свободен път за развитие на капитализма. Традиционната аристокрация в Англия среща сериозен съперник в зараждащата се нова аристокрация „джентри“, която увеличава икономическата си мощ главно благодарение на търговията с овце. А тази търговия е основата на новата текстилна индустрия, в която най-напред се въвежда машинното производство.

На тази основа се развихря борбата на феодалната монархия на краля Чарлз I Стюарт с парламента, с новата аристокрация, която представлява зародиша на зараждащия се капитализъм. Тази социална борба се преплита с националната борба на Шотландия, която до това време е била независима и която е на път да загуби своята държавна самостоятелност.

Интересът, проявен от Майн Рид към тази епоха, се обяснява и със събитията от неговото съвремие, „кавалерите“ на английския крал приличат твърде много на „рицарите“ от гражданската война в Съединените щати, която се развива по времето, когато писателят пряко наблюдава развоя на американския обществен живот, по-специално ликвидирането на феодалните елементи в лицето на робовладелците от южните щати, вдигнали знамето на бунта срещу премахването на робството на негрите.

Не трябва да се изпуска предвид и един друг паралел между епохата, рисувана в „Бялата ръкавица“, и времето на Майн Рид — що се отнася до Англия. Подобно на народните движения от периода на „Бялата ръкавица“ — движението на левълерите (уравнителите) и на „дигърите“ (копачите), които се стремят към политическо и икономическо равенство за социалните низини, по времето на Майн Рид се надига в Англия модерното движение на потиснатата класа — чартистите; писателят може да наблюдава непосредствено неговия развой при живота си в Англия. Тъй че тази негова творба — както и всяко историческо произведение на „вечните спътници“ на човечеството, писателите-сърцеведи — има и ярко съвременно звучене.

* * *

Връщайки ни към миналото, в една романтична обстановка, Майн Рид не губи никога чувството за реализъм.

Така творбите на Майн Рид се превръщат в нещо повече от съдържателно четиво. Те дават импулс към действие и творчество. Проф. Р. Самарин констатира: „Няколко поколения руски младежи, дали на страната немалко смели изследователи, са се зачитали в Майн Рид“. Това безспорно важи и за българските читатели от последните

три поколения, които с нескрит интерес поглъщат всеки попаднал в ръцете им роман на знаменития автор. Така и Майн Рид се присъединява към „вечните спътници“ на човечеството, водещи го към висините на ума и сърцето.

ЛЮБЕН ВЕЛЧЕВ

ГЛАВА I. МЕРИЪН УЕЙД

Жена в гората, срещната случайно, и то сама! Подобна среща буди любопитство дори когато тази жена циганка или селско момиче, което събира съчки.

Но ако е жена от благороден произход, хубавица, а и светлокоса при това, тогава любопитство не е точната дума, а възхищение — непринудено, неудържимо, достигащо до обожание. Такова е мъжкото сърце — то обожаваше всяка красота, върху която погледът може да се спре, а тази жена беше хубава, светлокоса, срещната сама в гората.

Мериън Уейд притежаваше всички качества, за да заслужи подобно възторжено обожание. Беше хубава, светлокоса, от благороден произход. При това — сама в гората.

Това, че яздеше бял кон, че на ръката си носеше сокол и беше следвана от хрътка, не правеше случката по-малко интересна. Тя не беше придружена от човешко същество — соколът, хрътката и конят бяха единствените ѝ другари. Сигурно тя е искала да бъде сама. Пожелаеше ли, дъщерята на сър Мармадюк Уейд можеше да има охрана дори от двадесет души.

Есен беше, но при все това слънцето печеше силно. Промъкнала се през листата, златната светлина се отразяваше в едно синьо поле — прекрасно като небесния свод, откъдето идваше светлината. Това не беше синият цвят на зюмбюла, който синее в горската поляна, нито пък цветът на срамежливата теменужка, багрещ пътечката. През октомври няма нито зюмбюли, нито теменужки. По-привлекателен беше лазурният оттенък в ириса на женските очи — очите на Мериън Уейд.

Слънчевите лъчи радостно танцуваха по златните ѝ коси, целуваха къдриците ѝ, светли като лъчите, целуваха сяйналите и бузи, които дори и под сянката на дърветата изглеждаха лъчезарни.

Какво търсеше тя в дивата гора без охрана, без прислуга? На лов със соколи ли е тръгнала?

Соколът-ловджия, кацнал върху ръката ѝ, облечена в ръкавица, би казал — да. Но не един път дивечът се стрелваше изкусително пред

нея, а качулката все още покриваше главата на сокола и ремъкът, с който краката му бяха привързани за китката на ръката ѝ, не се развързваше.

Пътя ли е загубила, заблудила ли се е?

Нито едното, нито другото. Тя върви по пътека. Оттук се вижда величествен парк и път, който минава покрай оградата му. През дърветата тя може да зърне една прекрасна голяма къща сред парка. Това е прочутото имение Бълстрод — древно като Алфред Велики^[1]. А тъй като тя е господарката на къщата, не може да е загубила пътя. Не може да се е заблудила.

Защо тогава дразни коня си — ту забавя крачките му, ту го подканва да върви напред. Пътя може да не е объркала, но мислите и блуждаят далеч оттук.

Изглежда, че тихата самота на тази горска пътечка не ѝ харесва. Тя често спира и се навежда напред от седлото, сякаш се ослушва.

Държи се така, като че ли очаква някого.

Чува се тропот на копита. През гората иде ездач. Той още не се вижда, но звукът на подковите на коня му, които удрят твърдата земя, показва, че язди по пътеката към нея.

Горската просека се разширява и образува поляна от около шест декара. Тя е разделена на две от пътеката, която се отделя от главния път близо до една от вратите на парка Бълстрод, и води към хълмовете в северозападна посока.

По тази пътека язди Мериън Уейд — може би скита или се разхожда, но личи, че не е тръгнала на дълъг път.

Тя навлиза в гореспоменатата поляна. Там, почти в средата, има едно дърво — бук с огромни размери, — чиито широко разтворени клони като че ли са решили да засводят цялата поляна. Пътят минава под неговите клони.

Хубавата ездачка спира коня си под сянката на бука, сякаш да запази сокола, хрътката и коня от силните лъчи на обедното слънце.

Но не, целта ѝ е друга. Тя спира тук, за да дочака приближаването на конника, в този миг соколът, хрътката и конят ни най-малко не занимават мислите ѝ.

Скоро зад един завой в лек галоп се задава селяк в грубо облекло, яхнал една кранта.

Него ли очаква Мериън Уейд?

Презрителното възклицание, което се изплъзва от стиснатите ѝ устни, дава отговор на този въпрос.

— Пфу! По тропота трябваше да позная, че това не е стъпката на онзи породист кон. Селянин!

Презреният селяк продължава пътя си и минавайки край нея, поздравява недодялано, като допира бързо ръка до падналия на челото му перчем.

Едва отговаря на поздрава му с едно надменно кимване. Това го учудва, защото знае, че дамата е дъщерята на сър Мармадюк Уейд — господарката Мериън, — обикновено много любезна с хора като него и тяхна любимка. Той не подозира, че ѝ е причинил мъка.

Селянинът скоро изчезва от погледа, както и от мислите ѝ, защото сега ухото ѝ бърза да долови не звука на копитата на неговия отдалечаващ се кон, а друг, по-смел, по-ясен звук, който събужда ехото в гората.

Скоро този звук се чува по-ясно и след малко от един завой се появява втори ездач.

Съвършено очебийна е разликата между селяка, който току-що отмина, и новодошлия. Строен кавалер^[2] с шпори, с пера на шапката, възседнал прекрасен черен кон; гърдите на коня са опръскани от снежнобялата пяна, която капе от разтворената му уста.

Само един поглед към коня е достатъчен, за да се разбере, че това е „породистият кон“, споменат преди малко, а един бегъл поглед към ездача разкрива, че той е именно човекът, когото Мериън Уейд очаква.

Но тя не го е погледнала още. Не е извърнала дори очи натам, отдето се задава той.

Тя седи на седлото мълчалива и изглежда напълно безразлична. Ала този вид на безразличие е престорен. Потрепването на сокола, кацнал на китката ѝ, говори, че тя трепери; а тежкото ѝ дишане показва, че е обладана от някакво силно чувство.

В лек галоп ездачът плавно навлиза в поляната.

Забелязвайки дамата, той възпира коня си, сякаш за да мине по-почтително край нея.

Мериън все още се преструва на строга и сериозна и уж не го забелязва, макар че в този миг приближаващият се кавалер е единственият обект на мислите ѝ.

Нейните тайни размишления ще ни разкрият това, което я занимава, и ще ни позволят да надникнем в отношенията на тези красиви ездаци, които случайно или по предварителен план се бяха срещнали на самотния горски път.

— Ако ми заговори — си каза дамата, — какво да му отговоря? Какво да му кажа? Той сигурно разбира, че не случайно идвам толкова често насам. Ако бях сигурна, че знае истината, бих умряла от срам! Уж искам да ме заговори, а се страхувам. Не трябва да се страхувам. Той няма да ми заговори. Колко пъти досега ме е отминавал без нито една дума! И все пак погледите му не показват ли, че би желал? О! Тази наша благородническа етикеция, заради която непознатите се срамуват да бъдат любезни един към друг. Да бях селянка, а той селянин — но тъй хубав, както е сега! Жестоко е да те ограничават глупави обществени нрави! И това, че съм жена, и това е против мен. Не смея да заговоря първа. Туй ще ме изложи дори и в неговите очи!... Ще ме отмине, както досега! О, няма ли начин да се наруши това мъчително мълчание.

Както показват полугласно изречените ѝ мисли, хубавата ездачка сякаш обмисляше някакъв план — още недооформен, недорешен.

— Ще имам ли смелостта да го сторя? Какво би казал моят горд баща, ако разбере? Дори и кротката ми братовчедка Лора ще ме осъди! Някакъв непознат, на когото само името знам, и нищо повече. Може би не е и благородник. О! Да, да, да! Друго той не може да бъде. Може да не е господар на земя, но е господар на бедното ми сърце! Не мога да се въздържа да не копнея за него — дори това да ми донесе после срам и разкаяние. Ще го сторя, ще го сторя.

Думите издаваха твърдо решение. Да стори — какво? Действието, което последва веднага след тия думи, дава отговор на този въпрос. С рязко движение дамата отхвърли сокола от ръката си към шията на коня, където птицата се закрепил, сграбчила снежнобялата грива. Тогава дамата свали ръкавицата си — бяла ръкавица с маншет, който покриваше ръката ѝ над китката, — пусна я небрежно и я остави да се плъзне по полата на ездитния ѝ костюм. Ръкавицата падна по средата на пътя.

Измина кратък миг. Дамата, уж незабелязала загубата, дръпна юздата на коня и като го докосна леко с камшика, излезе изпод клоните

на бука — конят ѝ бе обърнат в противоположна посока на тая, от която приближаваше кавалерът.

Отначало тя яздеше бавно, с видимо желание да бъде настигната. След малко пришпори коня, после още и още, докато той премина в галоп — сякаш внезапно бе променила мислите си и решила да избегне срещата. Гъстите къдрици на златната ѝ коса, освободили се от гребена, докосваха крупа на коня. Естествено розовите ѝ страни сега имаха карминен оттенък. Обгаряше ги червенината на срама. Очите и искряха от някаква странна възбуда и гледаха засрамено. Тя се разкайваше за постъпката си и с ужас очакваше последиците и!

И въпреки това умираше от желание да се обърне, но не смееше.

Най-после един завой на пътя ѝ даде тази възможност. Направлявайки коня при завоя, тя погледна към мястото, дето бе изпуснала ръкавицата.

Картината, която видяха очите ѝ, не беше неприятна. Наведен от седлото, кавалерът тъкмо повдигаше ръкавицата с върха на блестящата си шпага.

Какво ще направи с нея?

Тя не дочака да види. Конят ѝ мина зад дърветата и ездачът беше скрит от погледа ѝ.

С отличния си кон той лесно би могъл да я настигне. Но тя не чу тропот на копита зад себе си, макар че се вслушваше, докато се отдалечаваше.

Да бъде настигната тя не желаше. Днес се бе подложила на достатъчно унижения, които сама си докара, разбира се. Но тя не намали бързината, докато не премина през вратите на парка и не видя стените на бащината си къща.

[1] Алфред Велики — прочут англосаксонски крал (849–901). След като покорил Англия и изгонил датчаните, се проявил като добър администратор, законодател и покровител на писмеността. Основал Оксфордския университет. Б. пр. ↑

[2] Кавалер — рицар или благородник. Б. пр. ↑

ГЛАВА II. БЕТ ДЕНСИ

Когато пускаше любовния знак, Мериън Уейд беше много развълнувана, но не по-малко развълнуван беше Хенри Холтспър, когато го вдигна.

Да беше задържала погледа си още малко, тя щеше да види как внимателно с върха на шпагата кавалерът вдигна ръкавицата, нежно я притисна до устните си и с вълнение я постави на касторената си шапка редом с перата! Тя видя само, че предизвикателството и беше прието; и потръпваща от сладостно задоволство, което се бореше с обзелия я срам, тя силно пришпори коня си. Кавалерът беше също тъй доволен и не по-малко объркан. Той сякаш се чудеше дали да я последва. Бягството й сигурно значеше, че преследването не е позволено. Затова той възпря и порива, и коня си и остана под сянката на дървото, дето беше спрял.

Известно време той остана на седлото, потънал в размишления. Мислите му бяха объркани; това се виждаше от израза на лицето, който непрекъснато се менеше. Там се изписваше ту тържество и удоволствие, ту съмнение, придружено от болка, а веднъж-дваж се забеляза израз, който говореше за скръб или угризения. Защо бе така развълнуван, ще си обясним по-добре, ако проследим мислите, които го тревожеха.

„Предизвикателство ли е това, или не? Ако я срещам за пръв път, бих повярвал, че е случайност. Но колко пъти досега сме се срещали — и все на този самотен път! Защо ще идва насам, ако не!... О, при всяка нова среща тя е все по-смела и по-красива! Колко ли е хубаво да бъдеш истински обичан? Колко по-различна би била тази любов от другата, която завърши така нещастно! Тогава ме ценяха заради положението ми, заради голямото ми бъдеще и богатство. И щом ги загубих, загубих и любовта й!“

„Ако тя ме обича, то не ще да е заради това. Та тя не ме познава — дори името ми не знае! А и да го е чула, то не показва нито титлата

ми, нито богатството ми. Ако ме обича, обича ме заради самия мене! Как ме вълнува тази мисъл!“

В очите на кавалера пламнаха победоносни пламъчета и той гордо се изправи на седлото.

Но това повишено настроение не продължи дълго. Други мисли помрачиха щастието, обхванало го за миг.

„Но тя скоро ще узнае! Тя трябва да узнае! Аз самият би трябвало да ѝ разкрия ужасната тайна. Какво ще стане тогава с краткия сладък сън? Всичко ще се свърши и вместо на любовта ѝ ще стана обект на нейната омраза и презрение! О, господи! Ужасявам се, като си помисля какъв може да бъде краят! Като си помисля, че съм спечелил сърцето ѝ, а никога не ще го притежавам!“

Лицето на Хенри Холтспър се помрачи от дълбока тъга.

„Защо се впуснах в тази история? Защо позволих да продължи? Защо искам да продължи? Отговорът на всички тия въпроси е един и същ. Кой би могъл да устои? Кой би устоял? Не е в природата на мъжа да гледа подобна хубост, без да поиска да я притежава. Небето ми е свидетел — опитах се да потисна тази греховна страст, да я разруша, да я изтръгна от гърдите си. Опитвах се да избягна присъствието на тази, която я разпалва. Може би щях да успея, ако тя... Уви! Аз вече нямам сили да се отдръпна. Те се изчерпаха, а волята ми изчезна. Аз се стремя напред — напред, като мушица, примамена от някаква опасна светлина, за да задоволя егоизма си и да загина.“

В този момент по лицето на кавалера се изписа страдание. Каква беше причината за това? Една тайна, която той едва смееше да признае пред себе си.

„Но в края на краищата — продължи той, като промени посоката на мислите си, — дали това не е било случайност, това, което ме направи толкова щастлив и едновременно така нещастен? А погледът ѝ — този поглед, който радва сърцето ми, а в същото време ме прави да чувствавам, че постъпвам зле, защото твърде пламенно му отговарям, — дали не съм изтълкувал този поглед неправилно? Ако тя искаше да взема ръкавицата и да ѝ я върна, защо не почака, за да я получи? Може би зле съм изтълкувал постъпката ѝ. Изглежда, че съм жертва на въображението си — следвал съм блуждаещ пламък, запален от собствената ми суета!“

И в миг страданието отстъпи място на скръбта. Кавалерът изглежда вече не страдаше от това, че твърде много е обичан, а по-скоро от това, че изобщо не е обичан — мисъл, много по-болезнена от първата.

„Сигурен съм, че не греша. Миг преди това я видях на ръката ѝ — соколът беше кацнал на нея. Видях как неочаквано отхвърли птицата към гривата на коня и свали ръкавицата, която в следващия миг се изплъзна от пръстите ѝ. Сигурно го е направила нарочно.“

Той вдигна ръка към шапката, си, взе ръкавицата и още веднъж я притисна до устните си.

— О, ако това беше ръката ѝ! — възкликна той радостно, поддавайки се на сладки мечти. — Ако така притисках устни до пръстите ѝ — така свободно, тогава бих повярвал, че има щастие на земята!

Шум от стъпки прекъсна възторжените му думи. Леки стъпки, които говореха за приближаването на жена или по-скоро за присъствието на жена; защото, когато се извърна, погледът му спря върху женска фигура, застанала до коня.

Кавалерът видя едно приятно лице — нещо повече дори. Той би могъл да го нарече красиво, ако пред погледа му не стоеше другата, изцяло завладяла мислите му.

Новодошлата беше млада девойка — девойка, която заслужаваше човек да бъде любезен с нея въпреки селските дрехи, с които беше облечена. И лицето, и фигурата ѝ не можеха да се отминат спокойно или с безразличие. Хубостта ѝ беше естествена, неподправена; природата е била щедра към нея — разточителна дори. Девойка, почти жена, добре развита и хубаво сложена — ръцете, крайниците, гърдите и тялото ѝ имаха закръглени очертания, които говорят за силни страсти и вътрешна сила. Такова беше създанието, което стоеше до коня на Хенри Холтспър.

Ако не бяха тъй черни, очите ѝ биха приличали на очите на орлица; ако не бяха тъй пухкави, косите ѝ биха напомняли опашката на неговия расов кон — тъй дълги и блестящи бяха те; а зъбите ѝ — нищо по-бяло от тях не можеше да има дори между варовиците на Чилтърнс — хълмовете край родното ѝ място.

С такава снага, облечена в коприна, атлаз или кадифе, не би се посрамила дори и една кралица. Обкръжено с бисери или диаманти,

лицето ѝ би накарало всяка принцеса да се гордее. И в обикновените, домашно тъкани дрехи фигурата ѝ изглеждаше царствена. Обкръжено от лъскавите черни къдрици, накичени с няколко току-що откъснати цветя, лицето ѝ би извикало завист дори и у една принцеса.

В погледа, който кавалерът отправи към девойката, не личеше нито изненада, нито възхищение. В него пролича само, че той я познава. Кимна ѝ, за да покаже, че я забелязва. В очите на девойката не личеше такова безразличие. И най-повърхностният наблюдател би могъл да разбере, че тя е влюбена в мъжа, към когото бе отправила очи.

Ездачът не обръщаше внимание на възхитените ѝ погледи. Може би не ги забелязваше. Вниманието му беше насочено към предмета, който момичето държеше в протегнатата си ръка и който веднага му предаде. Това беше едно запечатано писмо, адресирано до него.

— Благодаря — каза той, докато разчупваше печата. — Сигурно баща ви го е донесъл от Ъксбридж?

— Да, сър^[1]. Изпрати го по мене и ми каза да ви попитам дали ще отговорите. Понеже ви нямаше вкъщи, аз го донесох тук. Дано да съм постъпила правилно, сър!

— О, разбира се! Но как знаехте къде да ме намерите? Моят слуга Ориол е с отрязан език, значи той не може да ви е казал къде съм.

— Той ми показва със знаци, че сте тръгнали по този път, сър. Предположих, че ще ви срещна тук; а татко каза, че може би за вас е важно да получите писмото веднага.

Алена кръв обагри бузите на девойката, докато обясняваше това. Тя знаеше, че е направила повече, отколкото баща ѝ бе поръчал; той ѝ бе казал само да остави писмото в Стоун Дийн — жилището на Хенри Холтспър.

Кавалерът, зает с писмото, не забеляза нито руменината, която заля лицето ѝ, нито смущението ѝ.

— Много любезно от ваша страна — обърна се той с благодарност към момичето, след като прочете писмото. — Баща ви е бил прав. Извънредно важно беше да получа това писмо навреме. Можете да му кажете, че отговор няма. Трябва да отговоря, като се явя лично, и то веднага. Но кажете, мис Бетси, с какво мога да ви се отплатя за милата услуга? Искате ли панделка за хубавата ви черна

коса? Какъв цвят да бъде? Мисля, че синя — като тези цветя — няма да ви отива много. Или да бъде червена?

Тия думи, казани с добро намерение, прозвучаха неприятно за тази, към която бяха отправени. Не това би искала да чуе тя.

— Благодаря, сър — каза тя с глас, който издаваше гордост или някакво друго неподозирано чувство. — Хубава панделка не би отивала на острата ми, грозна коса. Стигат ми тези цветя!

— О, госпожице Бетси! Такова украшение ще отива на хубавите ви къдрици, та вие сама знаете, че те не са нито остри, нито грозни. Не, ако откажете да вземете панделката, тогава ще ви дам пари, за да си купите нещо друго. Не ще позволя да остане невъзнаградена голямата услуга, която ми направихте. Вземете тази златна монета и си купете каквото искате — шал, дреха или ръкавици, каквото искате.

За изненада на кавалера щедростта му бе отхвърлена — не с презрение, а с чувство на тъга, и то така явна, че той би я забелязал, ако имаше дори най-малко подозрение за причината ѝ.

— Е, добре — каза той, връщайки монетата обратно в кесията си. — Съжалявам, че не ми позволявате да ви изкажа малка благодарност за вашата любезност. Може би друг път ще ми се удаде възможност. А сега трябва да вървя. Писмото, което ми донесохте, ме вика там — незабавно. Много благодаря, госпожице Бетси, и всичко хубаво.

Едно докосване на шпорите накара буйния кон да се намери в средата на пътеката; конникът го насочи към главния път, който водеше към Ъксбридж, и скоро се скри зад завоя, изгубвайки се от очите на тъмноокото момиче, чийто поглед, изпълнен с любов и страдание, го проследи, докато изчезна.

[1] Сър — дума, изразяваща уважение при обръщение към мъж, а освен това — титла, която се дава в Англия на посветените в рицарско звание. Титлата не е наследствена. Б. пр. ↑

ГЛАВА III. ПОДОЗРЕНИЕТО НА ВЛЮБЕНАТА

Момичето се заслуша в звука на отдалечаващите се копита, който ясно долиташе откъм твърдо утъпкания път. После, свеждайки поглед, то остана мълчаливо под едно дърво — мургавото му лице потъмня още повече от мрачната сянка, която го покриваше сега. Но това мълчание не продължи дълго. — Бих приела панделката — каза то тихо, — ако ми бе дадена като подарък. Но не беше така. Не. Той ми я предложи като възнаграждение. А парите! Това беше още по-лошо! Защо не ми предложи една къдрица от косите си? О! Бих предпочела това пред всичките златни монети в кесията му, пред всичките коприни из магазините в Ъксбридж. Той каза, че косата ми е хубава — два пъти го каза. Наистина ли мисли така? Или ме подиграва? Моята коса не е хубава, макар и други да са ми казвали, че я харесват. Бих искала да е руса вместо черна, като косата на госпожица Мериън Уейд. Тогава може би щеше да бъде хубава! Синьото не ми отивало, каза той. Това ти се пада, омразен цвят! Никой вече няма да види сини цветя в косите на Бет Денси.

С тези думи момичето измъкна изпод гребена в косите си китката от камбанки и я захвърли.

— Уил ми ги даде — продължи то. — Откъсна ги само преди час. Какво ли ще каже, ако ги види сега? Ах! Много ме е грижа! И защо пък? Той не ми е никакъв. Ни най-малко. Днес ги носих не заради него, а за този, за когото мисля. Ако знаех, че не обича синьо, можех да набера от червените цветя в старата градина на Стоун Дийн, когато минавах през нея. Колко жалко, че не знаех кой цвят той най обича!

— Ха! — възкликна момичето, като тръгна по пътеката и се наведе над мястото, където беше захвърлило цветята. В праха личаха пресни следи. — Това не е от неговия кон. Познавам тази малка подкова — госпожица Мериън Уейд!

Няколко мига Бет остана наведена, разглеждайки мълчаливо отпечатъците. Видя, че бяха пресни — от тази сутрин; не, отпреди

един час.

Баща ѝ беше горски жител — дървар по професия, който понякога се занимаваше и с кражба на сърни. Тя бе родена в гората — отраснала в сенките ѝ. За нея беше лесно да разпознае следата, дори твърде лесно, но това наруши спокойствието и.

— Госпожица Мериън е била тук — прошепна тя. — Напоследък често виждам тези отпечатыци, а на два пъти и нея самата. Какво я води по този самотен път? Защо е била тук тази сутрин? Дали не е, за да се срещне с него?

Нямаше време да потърси отговор на своя въпрос.

Докато изговаряше думите, слухът ѝ бе привлечен от тропот на копита — някакъв кон се приближаваше в галоп откъм главния път.

Дали кавалерът не се връщаше?

Не. Това беше селянин, яхнал мършав кон — същият селянин, който преди един час мина оттук, същият, който причини мъка на госпожица Мериън Уейд.

Беше дърварят Уил Уолфорд.

Момичето се опита да се скрие, но той вече бе забелязал алената му наметка и срещата беше неизбежна.

— Ей, Бет! Ти ли си, момиче? — извика той, когато приближи. — Няма и час, откакто те оставих у вас! Какво те е довело насам?

— Татко се върна скоро след като ти тръгна. Дойде по горската пътека и сигурно не сте се срещнали.

— Това дотук го вярвам — отговори мъжът, подозирайки, че тя хитрува, — ама туй не е, което искам да знам. Питам зашто ти си тука?

— О, за мене ли питаш, Уил?

— Да, Бет!

— Татко донесе от Ъксбридж едно писмо за господин Холтспър. Върна се уморен и понеже ти беше взел стария кон, трябваше аз да го занеса в Стоун Дийн.

— Но Стоун Дийн не е насам — поне половин миля е по-нататък.

— Първо отидох там. Господин Холтспър не беше в къщи; немият ми обясни със знаци, че е тръгнал по пътя и скоро ще се върне, и аз тръгнах след него. Татко рече, че писмото било важно, и ми каза веднага да го предам на господин Холтспър.

— Значи си видяла господин Холтспър?

— Да, Уил. Настигнах го тук под големия бук, където беше спрял.

— И какво направи после?

— Дадох му писмото, какво друго да направя?

— Какво друго ли? По дяволите, Бет Денси, ти много обичаш да вършиш хорските работи, особено работите на господин Холтспър, ето какво!

— Баща ми трябваше да свърши това. Какво можех да направя с писмото, освен да го предам, както ми каза баща ми?

— Е, добре тогава — отговори навъсеният влюбен, чиято зараждаща се ревност беше поуспокоена от обяснението. — Качвай се отзад! Не съм взел другото седло, но за теб е все едно, защото конят е твой, Бет, и знае, че си ти. Той ще направи старата си задница мека като възглавничка за тебе. Я, я — виж ти! Къде са сините цветя, дето ти дадох за косата? Да пукна, ако не са ей там на земята!

— Вярно — каза Бет с престорена изненада, — те са. Сигурно са паднали, като си оправях гребена. Татко ме изпрати тъй бързо, че няхах време да го наглася. Косата ми е ужасна. Толкова е гъста, че все пада и трябва да я забождам за да стои! Ще взема да я отрежа като пуританите, дето станаха толкова много напоследък. Ще ти се хареса ли така, Уил?

— По дяволите! Никак! На нищо няма да приличаш, ако отрежеш хубавите си къдрици. Съвсем ще ги развалиш. Не се тревожи за цветята, момиче. Там, откъдето дойдоха, има още колкото щеш! Пък и бързам сега да видя баща ти. Хайде качвай се и да вървим!

Не много охотно момичето се подчини на думите, които бяха по-скоро заповед, отколкото молба и като се качи на коня, обви ръце около кръста на тоя, който, макар че се наричаше неин любим, будеше у нея повече страх, отколкото любов.

ГЛАВА IV. БРАТОВЧЕДКИТЕ

Когато Мериън Уейд влезе през вратата на парка, тя повъзпря коня си и в тръс продължи към бащиния си дом.

Руменината, която бе обагрила страните и, беше изчезнала. Сега те бяха бледи. Побледнели бяха дори и устните ѝ.

Очите ѝ гледаха уплашено, като че ли бе извършила престъпление и се страхуваше да не бъде открито! Но ако се вгледаше в това лице, човек едва ли би помислил за престъпление. То бе твърде хубаво, за да бъде свързано с греха.

Тя стоеше небрежно на седлото, а заоблените очертания на прекрасното ѝ тяло се открояваха още по-ясно при движенията на коня, който с усилие изкачваше стръмния хълм.

Соколът беше отново на мястото си; нямаше обаче ръкавицата, за да предпазва китката ѝ; ноктите на птицата се бяха забили в нежната кожа и я бяха разкървали. Една тънка струйка се бе проточила по копринения епидермис на ръката чак до върха на пръстите и.

Мериън не усещаше раната. Не забелязваше кръвта. Душевните ѝ вълнения притъпяваха физическата болка; изпълнена със съжаления за прибързаните си действия — за които почти се разкайваше, — тя не забелязваше нищо друго, докато конят не спря под прозорците на нейния дом.

Тя подаде юздата на един прислужник, скочи леко на земята и тихо се запъти към една странична врата на къщата — искаше да влезе незабелязана. В стаята си, ненаблюдавана от никого, би могла да се отдаде на ония объркани мисли и страсти, които сега я вълнуваха.

Но планът ѝ се осуети. Вече приближаваше вратата, когато един звънлив глас откъм коридора я извика по име; миг след това една красива фигура — почти равна по хубост на нейната, се приближи до нея.

Беше Лора — братовчедката, която тя спомена в последния си монолог, — Лора Лъвлейс.

— Дай ми го, миличкия — извика Лора, като протегна ръка и взе сокола. — О, Мериън! — продължи тя, отдръпвайки се при вида на кръвта. — Какво е това? Ранена ли си?

— Ах, да, наистина. Не съм забелязала. Соколът го е направил. Проклетата птица! Ноктите му трябва да се отрежат вече. Не се тревожи, дете. Няма нищо.

— Но къде е ръкавицата ти, Мериън? Ако тя беше на ръката ти, той нямаше тъй да те одраска!

— О! Ръкавицата! Къде ли е? Чакай да видя.

Мериън потърси в дрехата си, в периферията на шапката, навсякъде, където би могла да се скрие една ръкавица. Но напразно.

— Изпуснала съм я някъде! — каза тя, преструвайки се на изненадана. — Може би се е закачила някъде по седлото? Ако и там я няма, загубила съм я по пътя. Нищо. Ще трябва да си купя нови — това е.

— Мила братовчедке! — каза Лора и в гласа ѝ прозвуча искрена молба. — Винаги щом видя кръв, мисля за сериозна опасност. Никога не съм спокойна, когато си сама на тези далечни ловни разходки. Мериън, трябва да вземаш някой да те придружава или да не излизаш извън парка. Сигурна съм, че навън е опасно.

— Опасно ли? Ха! Ха! Може би тук си права, малка Лора. Може би тъкмо това ме привлича навън от парка! Когато излизам на обикновен лов или на лов със соколи, не искам да се чувствавам в оградено място. Обичам истинския див лов в свободната гора!

— Но помисли си, Мериън! Нали знаеш какво сме чували за разбойниците по пътищата? Вярно е това за онази лейди, дето я спрели на Червения хълм, и при това била с карета. Вуйчо казва, че е вярно и че тези разбойници стават всеки ден все по-смели поради лошото управление. О, братовчедке, послушай ме и не излизай вече сама.

— Хубав съвет, дъще, макар че ти го дава човек по-млад от тебе. Вярвам, че ще се вслушаш в него и няма да стане нужда да ти се Наложих със заповед.

Един строен мъж на средна възраст с благороден и сериозен вид се приближи неочаквано и се намеси в разговора; той беше сър Мармадюк Уейд, баща на Мериън и вуйчо на Лора.

— Братовчедка ти е права — продължи той — и хубаво е, че тя ми напомни за това. Пътищата вече не са безопасни. Та дори и

собствените ни домове, както е тръгнало: защото сега в тази нещастна страна се ширят два вида грабежи — в кралския двор, както и по кралските пътища. Затова, деца, ограничете разходките си в пределите на парка. Дори и с придружители, навън пак може да сте в опасност.

— Вярно — потвърди Лора. — Дамата, която била спряна, била придружавана от няколко души — мисля, че ти така каза, вуйчо, нали?

— Да, шест души са я придружавали, и то най-различни. Всъщност една наистина смела охрана! Но всички се разбягали. Естествено. Как биха могли да бъдат предани при едно прогнило управление като нашето, което унищожава всичко честно и предано в страната? Хората стават лоши дори и само за да подражават на господарите си. Но хайде, деца! Нека се надяваме, че ще настъпят подобри времена. За да запазя духа на веселата стара Англия, аз съм замислил едно забавление за вас, в което ще вземат участие всички наши приятели и съседни.

— Какво е то? — попита Лора, чието настроение сега беше много по-близко до мисълта за развлечения, отколкото настроението на мълчаливата ѝ братовчедка.

— Fete champetre^[1].

— Къде? Тук ли? В нашия парк?

— В нашия парк, разбира се.

— А кои ще бъдат поканени, мили вуйчо?

— Всички, които живеят на десет мили наоколо; а и тия, които живеят по-далеч, ако искат да дойдат. Не ми се свидят един-два вола повече за празника.

— Празник ли? Какъв празник, вуйчо? Сега не е Коледа, не е Петдесетница, нито пък Първи май.

— Само такива празници ли знаеш? Какво би казала за един рожден ден?

— О! Вярно! Уолтър има рожден ден през другата седмица. Но той ще се върне ли, татко?

— Да. Ще пристигне в навечерието на рождения си ден. Горкото момче, отдавна не е било между нас! Но все пак надявам се, че не се е разглезил в онова опасно училище. Да, трябва да му устроим посрещане, достойно за стария Бъкс^[2]. А сега, момичета, на работа! И гледайте да помогнете и вие в приготовленията за гостите.

С това последно разпореждане рицарят влезе в къщата и остави племенницата и дъщеря си да си говорят за приятната новина, която им бе съобщил.

Няколко секунди след като той излезе, двете братовчедки не си проговориха. Всяка беше погълната от собствените си мисли.

„О! Радостен ще бъде този ден, защото Уолтър ще бъде тук!“ — беше тайната мисъл на Лора.

Мислите на Мериън бяха подобни, но не така положителни:

„О! Радостен би могъл да бъде този ден, ако Холтспър беше тук!“

[1] Fete champetre (ф.р.) — празненство на открито. Б. пр. ↑

[2] Бъкс — съкратено от Бъкингамшайър, област в Средна Англия. Б. пр. ↑

ГЛАВА V. УОЛТЪР УЕЙД

Все още беше есен. Но вече към своя край; буковите гори в Бъкс бяха облекли жълтозелените си одежди. Кукувицата бе напуснала леса, а лястовичките си правеха срещите върху островърхия покрив на селската църква; дивият гълъб се беше стаил в долината; глухарите се събираха на групи. Фазанът заедно с младото си поколение се осмеляваше да излиза извън гарата; пъдпъдъкът пренасяше малките си през стърнищата; а сипката, врабчето и конопарчето стягаха своите многоуважаеми семейства в отряда и се подготвяха за ония мрачни, мразовити дни, когато ще се нуждаят от компания, да ги развеселява. Да, хубава област е графството Бъкс — прелестна през пролетта, красива през разцъфналото лято и още по-красива през октомври. Човек може да пътува в далечни страни, без да срещне местност по-пленителна от страната на буковите „храсталаци“; има много кътчета, сгушени във вълнообразните прегръдки на Чилтърн, достойни за по-широка известност. Тук няма да срещнете планини, а езерата са рядкост. Но леко извисените хълмове и дълбоките романтични долини са винаги пред вас и около вас; погледът на пътника или туриста е непрестанно привличан от красиви горски гледки и дълго и с възторг се застоява там.

Така мислеше едно младо момче, възседнало едър кон, което излезе от покрайнините на Ъксбридж и премина стария мост над Колн.

Слънцето тъкмо залязваше зад Чилтърнските хълмове, чиито гористи разклонения се спущаха чак до долината — като че ли да го посрещнат и поздравят.

Гледката, която се разкриваше пред очите му, беше прекрасна. Лъчите на залязващото слънце падаха косо по листата на буковете горе по гребена на Червения хълм и придаваха на жълтата шума златни отблясъци. Разпръснатите тук-там диви череша със своите по-ярки листа, зеленият дъб и по-тъмнозеленият див чимшир изпъстряха склона, а от двете му страни, ниско между хълмовете, долините на

Алдерман и Чалфонт постепенно се забулваха от лилавата сянка на здрача.

Вляво и вдясно между изумруденозелените ливади лъкатушеше Колн. Широката ѝ спокойна повърхност отразяваше сапфиреносиньото небе; по бреговете ѝ се виждаха охранени крави, които се разхождаха мързеливо по моравите или стояха неподвижно във водата, сякаш поставени нарочно, за да завършат тази картина, олицетворяваща спокойствие и доволство.

Това беше пейзаж, достоен за четката на Вато^[1] или Кюип — картина, която можеше да възбуди тиха радост дори и в сърцето на чужденеца. Така навярно си мислеше Уолтър Уейд, който, завръщайки се след дълго отсъствие в родното си графство, разглеждаше гористите му хълмове и долини и отново виждаше околностите на своя роден дом.

Младият пътник се почувствува тъй щастлив! Когато изкачи високия насип на стария мост и Чилтърн се разкри пред него, той насочи коня си към средата на пътя, а от устните му се изплъзнаха възторжени слова, предизвикани от радостта, която му доставяше пейзажът.

— Скъпи, родни Чилтърн — възкликна той. — Дърветата ти са като приятели, протегнали ръце, за да ме посрещнат! Колко светли и свежи изглеждате вие на пътника, завръщащ се от задимения Лондон! Жалко, че не тръгнах един час по-рано — бих могъл да се насладя на този прекрасен залез от билото на Червения хълм! Но нищо. Скоро ще изгрее луната, а това ще е също тъй хубаво. По слънце или по луна, дай ми само да яздя през буковите гори на Бъкс, очарователни през всяко време! Чудно ми е — продължи той, като се замисли — как могат хората да харесват градския живот? Ето на, аз имах най-добрата възможност да му се наслаждавам. Кралицата винаги беше много мила с мене — много мила наистина. На два пъти ме целуна. А и кралят — хвалеше ме за добрата ми служба. Само когато се разделяхме ми беше много сърдит. Не знам защо. Не съм сторил нищо, което да го разсърди. Защо ли ме викат в къщи? Татко не казва нищо в писмото си, но сигурно ще ми каже, като пристигна. Нищо. Аз наистина се радвам, че се връщам в милия стар Бълстрод. Надявам се, че този закоравял браконьер Дик Денси не е избил всичките ни сърни. Тази зима искам да отида на един истински лов и ще отида. Чакай да видя! Три години

— не, на Коледа ще станат три, откакто постъпих на служба в двореца. Няма да се учудя, ако братовчедката Лора вече е станала голямо момиче, а и сестра ми Мериън! Ах! Мериън беше вече голяма, когато заминах. Лора надали е тъй висока като нея. Не, нямаше изгледи тя да стане висока. Лора навярно е като момичетата, които кралицата нарича *petite*^[2]. Но въпреки това сигурно вече е станала истинска жена. Тя беше моя връстница; а аз мисля, че мога вече да се нарека мъж. Ехей! Как минава времето!

И като че ли тази мисъл, подсказа на младия конник, че трябва да използва времето колкото може повече; той шибна коня, премина през оградения отстрани мост и продължи в лек галоп.

Макар че Уолтър Уейд се беше нарекъл мъж — малко неуверено, трябва да признаем, — това едва ли беше съвсем вярно; грешката му се дължеше на една много обикновена и извинителна слабост на младостта — желанието ѝ по-бързо да възмъжее.

Той беше още юноша — деветнадесетгодишен, но доста добре развит за възрастта си; и ако се съдеше по външността му, би могъл да мине за мъж между мъжете. На горната му устна вече се забелязваха малки мустачки. Те бяха светли като косите му — не червеникави, а жълти, с оня саксонски жълт цвят, който често свързваме със сини очи. У жената това съчетание представлява висшия тип на женска красота.

Гърците, най-вещите познавачи на женската красота, макар и самите по-мургави като народ, са признали тази истина, при все че с това признание намаляват претенциите на собствената си раса.

На морската пяна кипърската богиня дължеше бялата си кожа, на синьото небе — цвета на очите си, на златното слънце — блясъка на косите си. У старите гърци тъмнокоса Венера едва ли е будела възхищение.

Предпочитанията на днешните хора не са по-различни. Хубавица на бала е винаги блондинка; а дори и улиčníцата, разпуснала златни къдрици изпод периферията на кокетната си шапчица, поглежда съжалително тъмните кичури на своята посестрима в греха.

Странно е, че сините очи не се възхищават от сини очи, че светлокосите кичури не желаят да се преплитат с други, подобни на тях. Съществува ли инстинкт за привличане на крайностите? Дали у противоположностите има вродено желание за сближаване? Ако е

така, това ще обясни склонността на тъмните атиняни към светлата Цитера^[3].

Има светлокоси младежи, които будят възхищение у мъжете и любов у жените. Уолтър Уейд беше от тях.

Високо чело, увенчано с къдрици, орлов нос, който издава истинско аристократическо потекло, издадена напред брадичка, устни, типични за хора, които се възмущават от всичко, което е непочтено. Така изглеждаше той.

Наблюдавайки лицето му, вие не бихте го нарекли красиво. За един мъж то бе твърде женствено. Но ако разбирате от саксонски лица, когато срещнете човек с подобно лице и узнаете, че той има сестра, със сигурност можете да кажете, че тя ще е несравнима хубавица.

Не беше необходимо да се подслушат думите му, за да се разбере, че този, който ги произнесе, е потомък на знатно семейство. Хубавият кон, който яздеше, скъпата му сбруя, богатият костюм на младежа, тънко изваяните му черти и аристократичното държание — всичко това показваше, че е *filius nobilis*^[4].

Той беше синът на сър Мармадюк Уейд от имението Бълстрод, който би могъл да проследи началото на своя род още отпреди нормандското нашествие в Англия^[5]; саксонските му прадеди заедно с родовете Бълстрод, Хемпдън и Пен така смело бранили своите букови гори и просторни долини от нормандския завоевател, че великият нашественик се съгласил да им бъдат оставени владенията. Хората от този род никога не са обичали кралете. Името им се среща сред имената на бароните, които принудили тиранина Джон да сложи подписа си под известната Харта на английската свобода^[6]. Представители от този род, се срещат винаги в първите редици на борците за правда.

Може би изглежда чудно, че младият Уолтър Уейд е бил на служба в двореца — както сам той каза. Но то лесно може да се обясни. Амбициозна майка със склонност към дворцов живот, високопоставен вуйчо на кралска служба — това е достатъчно, за да стане синът на сър Мармадюк паж в кралската свита.

Но майката не можеше повече да влияе. Нямаше я вече. А влиянието на брата й — вуйчото — не бе достатъчно, за да попречи на сър Мармадюк да отзове сина си от двора, чийто неморален живот бе

станал постоянна тема за разговор в страната и от чиято зараза любещият баща с основание се страхуваше.

Тази беше причината, поради която юношата се завръщаше в родния си дом. Затова и кралят бе разгневен при раздялата си с него. Смела беше постъпката на рицаря и може би ще е нужно цялото влияние на високопоставения му роднина, за да не го сполети отмъщението на Чарлз^[7] — най-невиждания от тираните.

Но не за това мислеше Уолтър Уейд, продължавайки пътя си. По-приятен обект изпълваше мислите му — братовчедка му Лора.

Това беше младежкият любовен блян, който някои смятат за най-прекрасния в живота, но може би и най-краткотрайния.

Но за Уолтър той не бе така мимолетен. Започнал в шестнадесетата му година, той траеше вече близо три години. Той издържа изпитанието на дългата раздяла, и то при условия, неблагоприятни за любовна вярност — сред усмихнати придворни дами и благороднички. Да, сърцето на Уолтър твърдо устоя на изкушенията на Не една хубавица, и то в двор, прочут с красавиците си.

Целувката, подарена малко свенливо от неговата братовчедка „дълбоко в тъмната гора“, където бяха скитали да търсят диви цветя, нежното докосване на Лорината ръка, вълнуващите думи „Мили Уолтър“, отронени тогава от хубавите й устни — всичко това беше така живо, сякаш бе станало вчера.

Дали със същото вълнение си го спомня и тя? За това мислеше Уолтър Уейд, откакто излезе от вратите на двореца Хуайтхол.

През двегодишното си отсъствие той не беше в неведение за това, което става в Бълстрод. Макар че в ония дни писма се пишеха твърде рядко, и то само при много важни случаи, Уолтър кореспондираше с Мериън редовно — всеки месец те си разменяха писма. Той не смееше да пише на Лора — не смееше дори да спомене за нея. Знаеше, че всичко, казано на сестра му, ще бъде съобщено на малката му любима и той се боеше да не прояви твърде голямо внимание към нея. Всяка дума, отнасяща се до братовчедка му, беше грижливо обмисляна заради впечатлението, което ще произведе, защото в това отношение младата любов е не по-малко лукава от любовта на по-старите сърца. Понякога младият дворянин проявяваше дори безразличие към живота на своята братовчедка и неведнъж

имаше опасност от скарване или поне охладняване. Това едва не стана веднъж, когато сестра му — без да подозира болката, която причинява — му писа за голямата хубост на Лора и за вълненията, които тя предизвиква в сърцата на местните младежи.

Да беше казала тези хубави думи за себе си, Мериън щеше да каже самата истина, защото, ако братовчедката на Уолтър беше хубава, в същото време сестра му беше призната за „хубавицата на графството“.

[1] Антоан Вато — знаменит френски художник и гравьор (1684—1721), автор на високо ценени битови картини. Б. пр. ↑

[2] Petite (фр.) — малка, дребна. Б. пр. ↑

[3] Цитера — римска богиня на любовта. Б. пр. ↑

[4] Fjlius nobilis (лат.) — син на благородник. Б. пр. ↑

[5] Нормандско нашествие в Англия — 1066 г. Б. пр. ↑

[6] Английска велика харта (Magna charta libertatum), основата на английските свободи, издадена в 1215 г. от Джон Безземни. Б. пр. ↑

[7] Чарлз I — английски крал от дома на Стюартите (1600–1649). След като разтурил няколко парламента, които били противни на следваната от него политика, управлявал деспотично от 1629 до 1640 г. със Страфорд и Лоо. В 1641 г. свикал Дългия парламент, който осъдил Страфорд на обезглавяване и премахнал главните прерогативи на краля. Чарлз I напуснал Лондон и тъй избухнала гражданската война. Заловен и изправен пред държавен съд, кралят бил осъден като „тиранин, изменник, убиец и държавен враг“. Главата му била отсечена пред двореца Хуайтхол. Б. пр. ↑

ГЛАВА VI. „ЗА КРАЛЯ!“

През първата половин миля, след като прекоси Колн, мислите на младия дворянин бяха отдадени само на братовчедка му. Той си спомни старото време — случката в тихата долинка, целувката сред дивите цветя, която му доказа, че тя го харесва. Той си спомни всичко това с дълбоко упование в Лорината вяност.

Нежните му спомени бяха прекъснати неочаквано и доста грубо. Когато стигна до една странноприемница край пътя, пред очите му се разкри гледка, която даде друга насока на мислите му.

На широкото открито място пред странноприемницата имаше група ездаци. По оръжието и снаряжението им Уолтър разбра, че това са кирасири^[1] на кралска служба. Те бяха около петдесетина. От начина, по който се движеха, и състоянието на конете им — все още запотени от пътя — личеше, че са спрели тук едва преди няколко минути.

Конниците бяха слезли. Някои от тях още се занимаваха с конете — хранеха ги. Други, изпълнили вече това задължение, бяха насядали под един огромен бряст и весело и шумно пируваха, изпаднали в онова добро настроение, което странноприемницата предлага.

Само един поглед към тези веселяци беше достатъчен на младия кавалер, за да разбере кои и какви са те — това беше част от завърналата се от север армия, която наскоро кралят тайно бе изтеглил на юг.

Този корпус бе сгруппиран в Нидерландия и в него имаше чужденци. Всъщност по-малък брой от войниците бяха англичани — срещаха се доста лица от истинския галски тип и голям брой от ония известни наемници, срещани толкова често във войните по онова време, така наречените уолууни^[2].

Сред глъчката, която заглуши младия дворянин, той успя да различи френски и фламандски, примесени с неговия роден език, а проклятията, характерни за тези три народности, често изпъстряха

разговора им и му подсказваха, че пред него се намират останките от армията, която „псуваше така ужасно във Фландрия“.

Тълпа от местни селяни се беше събрала край странноприемницата. Селяните стояха със зинали уста, а лицата им изразяваха безкрайно удивление от думите и действията на тези странни, облечени в стомана кавалери, спрели при тях.

За Уолтър Уейд гледката не беше нито нова, нито странна. Виждал бе такива гледки в Лондон, и то доста често напоследък. А и очакваше да види нещо подобно, отчасти защото, като минаваше през Ъксбридж, научи, че група конници се движи пред него, и отчасти защото бе забелязал следи от копита по прашния път, по който пътуваше.

Защо отиваха надолу, към графството Бъкингам, той не знаеше; но това беше работа на краля, а не негова. Изглеждаше, че бяха на път към Оксфорд или някой гарнизонен град на запад и са спрели да пренощуват в странноприемницата.

Отклонил мислите си за миг, за да си обясни това, младият дворянин вече отминаваше, без да обръща внимание на неприличните шегички, подхвърляни му от недодяланите войници, насядали под дървото, когато един глас, много различен от другите, идващ от вратата на странноприемницата, му заповяда да спре.

Почти едновременно със заповедта от хана излязоха двама кавалери и единият, пристъпвайки няколко крачки към него, повтори заповедта.

Изненадан от тази строга заповед и мислейки, че я издава някой стар дворецов познат, Уолтър дръпна юздата и спря.

Лесно беше да се разбере, че двамата мъже, които така грубо привлякоха вниманието му, са командирите на отряда. Копринените им къси жакети, едва прикрити от стоманената броня, елегантните кожени испански ботуши, украсени по края с дантелени волани, златните шпори, белите щраусови пера, развяващи се на шлемовете, и красиво гравирани Ножници на шпагите им — всичко показваше, че имат чин и власт. Това стана още по-ясно от заповедническия тон, с който говореха, и от държанието им в присъствието на войниците.

А те, забелязвайки ги да излизат отвътре, прекратиха грубите си разговори и макар че продължиха да си подават каните с бира, от уважение правеха това мълчаливо и стеснително.

Офицерите бяха с шлемове, но наличниците^[3] на шлемовете бяха повдигнати и Уолтър ясно виждаше лицата им.

Сега той забеляза, че не ги познава. Стори му се все пак, че преди няколко дни бе зърнал единия от тях, и то в разговор с кралицата!

Беше по-възрастният от двамата и по всяка вероятност по-висшият по чин — капитанът на взвода. Той беше около тридесетгодишен. Имаше смугло, доста хубаво лице, но с порочен израз — такъв, какъвто алкохолът и ниските страсти придават дори и на най-благородните черти. А личеше, че неговите черти някога са били много благородни — и още биха били такива, от които един джентълмен не би се срамувал, ако в очите му не се забелязваше нещо цинично и свирепост, загрозяващо иначе красивото му лице. Общо взето, лицето му беше различно в различни моменти — усмихнато, то пленяваше сърцето, а начумерено — изпълваше околните със страх.

По-младият, който, ако се съди по нашивките на раменете, беше корнет^[4], имаше съвсем друга физиономия. Макар и още юноша, лицето му беше крайно отблъскващо. Не бе нужно да се наблюдава по-отблизо, за да се разбере това. В червендалестото му кръгло лице, засенчено от рядък кичур остра жълта коса, човек още от пръв поглед забелязваше някаква смесица от глупост, простащина и жестокост.

Уолтър Уейд го виждаше за пръв път. То не породило у него желание да се запознае с този, комуто принадлежеше. Ако зависеше от него, младият дворянин не би пожелал дори да го погледне още веднъж.

— Какво желаете? — попита Уолтър, като се изправи гордо на стремената и застана срещу офицера, който го заговори. — Вие ми наредихте да спра — какво желаете?

— Надявам се, че не се сърдите, млади господине? — отговори капитанът на кирасирите. — Никой не е искал да ви обиди, уверявам ви. От запотения ви кон — животното си го бива, между другото. Добро конче. Нали, Стъбс?

— Ако е здраво — лаконично отвърна корнетът.

— О! Здраво е, разбира се, ти непоправим ездачо. Та, момко, както казах, от запотения ви кон разбирам, че сте яздили бързо и продължително. И той, и вие се нуждаете от почивка. Повикахме ви само за да ви предложим гостоприемството на странноприемницата.

— Благодаря за вниманието — отвърна Уолтър с тон, който ясно изразяваше отношението му към това предложение, — но трябва да откажа да се възползувам от него. Аз не се нуждая от почивка; а колкото за коня ми, само след пет мили той ще бъде в конюшня, където добре ще се погрижат за него.

— О! Значи сте към края на пътуването си?

— След пет мили ще достигна края.

— На посещение у познати на село, където ще се понаслаждавате на благоуханния въздух на буковите гори, ще имате за закуска пресни яйца и гулия с бекон за обед, а?

Гневът на благородния младеж нарастваше и скоро би могъл да се излее в гневни думи. Но Уолтър Уейд беше от ония щастливи натури, които обичат шегата — дори и когато е за тяхна сметка, — и разбирайки, че новите му познати искат само да се пошегуват, подтисна зараждащото се у него лошо настроение и отвърна в същия весел и сатиричен тон.

След няколко бързо разменени реплики, в които младият дворянин не остана дължен, той вече се готвеше да тръгне, когато капитанът на кирасирите отново му предложи гостоприемството на странноприемницата и го покани да изпие една чаша препечен сак^[5], който стопанинът току-що бе донесъл отвътре.

Предложението бе направено много учтиво и тъй като Уолтър не искаше да изглежда невъзпитан, прие.

Тъкмо щеше да поднесе чашата до устните си, когато тези, които черпеха, предложиха да вдигнат тост.

— За какво да пием? — попита младият дворянин.

— За каквото и да е, момко! За това, за което най-много мислите. За вашата любима, предполагам!

— Разбира се — присъедини се корнетът. — За любимата му, разбира се.

— За любимата ми тогава! — каза Уолтър, като изпи виното и върна чашата в ръката, от която я беше получил.

— Някоя хубава овчарка от Чилтърнс — някоя мила горска нимфа без съмнение! Добре, пия за нея! А сега — продължи офицерът, без да сваля чашата от устата си, — след като пих за вашата любима, вие не ще откажете да направите същото за моя господар — краля. Не бихте имали нищо против тоя тост, нали?

— Не, разбира се — отговори Уолтър. — Пия с готовност, въпреки че ние не се разделихме с него като много добри приятели.

— Ха! Ха! Ха! Приятели с краля?! Негово величество има честта да ви познава, а?

— Аз му служих близо три години.

— Придворен ли бяхте?

— Бях паж на кралицата.

— Така ли? Може би няма да имате нищо против да ни удостоите с името си?

— Не, разбира се. Казвам се Уейд, Уолтър Уейд.

— Син на сър Мармадюк от имението Бълстрод?

— Да.

— Охо! — промълви капитанът многозначително и замислено погледна младия дворянин.

— Така и си помислих — заекна корнетът, като хвърли разбиращ поглед към началника си.

— Значи сте син на сър Мармадюк! — продължи той. — В такъв случай, господин Уолтър, ние изглежда скоро ще се срещнем и вие може би ще ми направите честта да ме запознаете с вашата мила овчарка. Ха, ха, ха! А сега да вдигнем тоста на всеки истински англичанин — „За краля!“.

Уолтър отговори, макар и не много охотно, защото гласът на този, който вдигна тоста, както и думите, му направиха неприятно впечатление. Но по онова време беше опасно да откажеш да пиеш тост за краля; поради това, а и защото младият дворянин нямаше особени причини да не се съгласи, той отново вдигна чашата до устните си и повтори — „За краля“.

Корнетът, който пиеше от своята чаша, отвърна като ехо със същата наздравица, а и конниците под дървото, чукайки бирените си чаши, извикаха: „За краля! За краля!“

[1] Кирасири — конници, облечени в брони. Б. пр. ↑

[2] Уолууни — население на югоизточните провинции на Белгия. Говорели на френски диалект. Б. пр. ↑

[3] Наличник — предната част на шлема, която в бой се спуща пред лицето, за да го предпазва. Б. пр. ↑

- [4] Корнет — чин в кавалерията, по-нисък от подпоручик. Корнетът е бил и знаменосец. Б. пр. ↑
- [5] Сак — силно испанско вино. Б. пр. ↑

ГЛАВА VII. „ЗА НАРОДА!“

След тази обща декларация за вяръност настъпи затишие — онзи миг на пълна тишина, който съпътствува изпиването на всеки тост.

Неочаквано тишината бе нарушена от един глас, който до този момент не се бе смесил с останалите гласове и който сега прозвуча ясно и плътно, произнасяйки фраза със съвсем различно значение — „За народа!“

Наздравницата, толкова противоположна на тая, произнесена от конниците, незабавно вся смут всред тях. Войниците, насядали под дървото, скочиха на крака, а офицерите с гневно светнали очи под наличниците на шлемовете погледнаха натам, откъдето бе дошъл гласът.

Този, който така смело се представи, не беше скрит. Конник с елегантна външност бе току-що пристигнал и спрял в средата на пътя, където стопанинът, без да чака заповед, по навик вече му подаваше чаша вино. Този конник бе извикал: „За народа!“

При ентузиазираното изявяване на своята вяръност, войниците или не бяха забелязали появяването му, или не му бяха обърнали внимание до момента, в който ясно изречените думи не прозвучаха в ушите им като бомба. Тогава всички очи се извърнаха към него.

Като каза това, той вдигна чашата до устните си и без да обръща внимание на впечатлението, което думите му произведоха, спокойно, на големи глътки, изпи виното; после със същото спокойствие върна празната чаша на този, който му я беше дал.

Предизвикателната му дързост беше толкова неочаквана за конниците, че те — както бяха скочили на крака — се заковаха на местата си, притихнали и съвсем стъписани. Дори и офицерите, след като изтичаха напред, останаха безмълвни няколко мига, сякаш обзети от гневно изумление. За известно време се чуваха само гласовете на зрителите — кръчмари, коняри и други празноскитащи, които се бяха струпали пред хана и образуваха група, равна по брой на самия кавалерийски взвод.

Въпреки присъствието на въоръжените представители на краля чувствата, които ги вълнуваха, бяха несъмнено същите, които странният конник изрази, и те шумно се поздравяваха един друг, като чукаха металните си чаши и хорowo произнасяха — „За народа!“

Повечето от тях само миг преди това със същия ентусиазъм бяха пили „За краля“, но при тая неочаквана смяна на чувствата те приличаха на повечето днешни политици, които са удостоени с името „държавници“.

Но дори между тия кръчмари и коняри имаше хора, които се бяха въздържали да изразят устно верноподаничеството си и които сега пламенно подеха втория тост с пълно съзнание за вечната му вражда с първия.

Когато и последната сричка на тази свещена фраза заглъхна в ушите на насъбралата се тълпа, последва злокобна тишина, изпълнена с очакване. Двама души бяха приковали общото внимание — капитанът на кирасирите и конникът, спрял на сред пътя; този, който вдигна тост „За краля!“, и другият, който пи „За народа!“

Първ трябваше да заговори офицерът. Предизвикателството — ако той бе решил да го приеме като такова — бе отправено към него.

Да беше го изрекъл селянин — някой от тълпата или дребен земевладелец с пуритански разбирания, — капитанът на кирасирите би му отвърнал в същия миг, прибавяйки стоманата към остротата на езика си. Но такъв кавалер, препасан с широка панделка, със златни шпори на кожените испански ботуши, възседнал расов жребец с удобно окачена на хълбока дълга шпага, такъв кавалер не можеше така внезапно да бъде нападат — „предизвикателството“ му изискваше обмисляне.

— Ей богу, сър — извика капитанът на кирасирите, пристъпвайки няколко крачки напред, — от коя лудница сте избягали? Май че повечко сте се почерпили от бъчвата на свети Джайлс, та думите ви са така смрадливи. Хайде, приятелю, снемете шапката си и сменете песента, която сте запели. Няма да мръднете оттук, докато не прочистите предателското си гърло, като изпиете тоста на всеки верен и предан англичанин — „За краля!“

— „Приятелю“ ли, казахте? — възкликна кавалерът, гледайки с презрително пренебрежение тоя, който му направи обидното предложение. — Но този „приятел“ — продължи той със спокоен, но

саркастичен тон — няма навика да пие тостове с непознати. А при това нито тостът ви, нито пък вие му се харесват. Ако той реши да пие за английския крал, няма да го стори в компанията на тези, които опетниха името на Англия при брода на Нюбърн.

Странният конник говореше и стягаше юздите, а после се изсмя подигравателно, пришпори прекрасния си кон и полетя по пътя в галоп.

Едва когато смехът прозвуча в ушите му, капитанът на кирасирите бе обхванат от страшен гняв — с пламнали очи и чело, потъмняло като нощта, той се хвърли напред с шпага в ръка, в безумен опит да съсече този, който го обиди.

— Вероломен мошеник! — извика той, като се втурна напред и замахна с все сила. — Ти ще пиеш за здравето на краля от собствената си кръв! Хей! Спрете го! — продължи той, когато конникът беше вече далеч от него. — Пистолетите ми!

— Хей, вие там! — изкрещя той на войниците си. — Вземете карабините си! Стреляйте по него! Къде са оръжията ви, нехранимайковци? На коне, след него!

— Послушайте ме, господари — намеси се стопанинът, здрав приказлив кръчмар, — стойте си тука. Пък ако не щете, напразно ще го гоните. Все едно да гониш вятъра. Той ще бъде на две мили оттука, преди да се качите на конете.

— Какво, негоднико?! — извика капитанът на кирасирите, извъръщайки се гневно към него. — Ти си позволяваш...

— Само да ви дам разумен съвет, господин полковник. Ако щете, гонете го, ако щете — недейте — ваша воля. Но и да го гоните, няма да го хванете тази нощ. Кълна се. Нищо, че луната ще осветява дирите му.

Невъзмутимото спокойствие, с което саксонският Бонифаций отговори, вместо повече да разгневи офицера, сякаш го успокои.

— Значи ти го познаваш? — попита той с променлив глас.

— Е, да! Ама малко. Той ми е клиент — като минава оттука, винаги пийва по нещо. Виж, коня му знам по-добре. Струва си да познаваш това животно. Виждал съм го да прескача тая порта — шест фута^[1] е висока, — много пъти сме го виждали, нали, момчета?

— Виждали сме го, мастър^[2] Джарвис — отговориха неколцина от околните, към които се беше обърнал.

— Та казвам ви, господин полковник — продължи собственикът на странноприемницата, обръщайки се отново към капитана на кирасирите, — ако вашите хора искат да го проследят, ще трябва да попресекат през полето, иначе...

— Как се казва? — нетърпеливо го прекъсна офицерът. — Знаеш ли къде живее този тип?

— Не знам точно нито едното, нито другото — гласеше неясният отговор. — Колкото за името му, ние тук го знаем като Черния конник; знаем още, че е някъде откъм хълмовете горе над Джаретовите пуцинаци — зад големия парк Бълстрод.

— О! Значи живее близо до Бълстрод, така ли!

— Май че нататък някъде.

— Аз знам къде живее — намеси се един от близкостоящите селяни. — В едно особено място — една стара червена тухлена къща; Стоун Дийн се нарича. В средата на горите между. Бекенфийлд и двата Чофонтс. Мога да ви заведа, господин офицер, ако искате да отидете.

— Джем Бигс — каза кръчмарят, като се промъкна до този, който последен говореше, и зашепна в ухото му, — проклетник такъв! Мръсен просяк! Ако идеш, да не си показал вече смачканата си мутра в моята кръчма.

— Стига! — нетърпеливо извика офицерът. — Мисля, че лесно ще намерим този приятел. Слизайте, момчета — продължи той, обръщайки се към някои от конниците, които бяха се метнали на седлата. — Върнете конете в оборите. Ние можем да пренощуваме тук — прибави той шепнешком на корнета. — Няма смисъл да го гоним до сутринта. Както каза старият бърборко, ще тичаме напразно. А освен това трябва да отидем на оная срещичка в Ъксбридж. Кълна се в архангел Михаил! Ще намеря този мошеник дори ако трябва да претърся всяко кътче на графството. Дай още вино, кръчмарю! И бира за тези жадни вагабонти! Ще пием пак „За краля!“ три пъти по три. Ха! Къде е нашият дворянин? И той ли си отиде?

— Току-що тръгна, капитане — отговори един от конниците, който още не беше слязъл от коня си. — Искате ли да го настигна и да го върна?

— Не — отговори офицерът, като помисли малко. — Оставете младежа да върви по пътя си. Аз знам къде да го намеря и ще си

направя честта да обядвам утре с него. Вино! Хайде! Налейте чашите си, верни кралски вагабонти, и пийте „За краля!“

— За краля! Ура-а-а!

[1] фут — мярка за дължина, равна на 30,5 см. Б. пр. ↑

[2] Мастър (англ.) — господарю, господине. Б. а. ↑

ГЛАВА VIII. ЧЕРНИЯ КОННИК

В желанието си да избяга от това неприятно общество, в което бе така неволно и безцеремонно въввлечен, младият дворянин се възползува от бъркотията и се измъкна.

Като се скри зад завоя, след който пътят не се виждаше от странноприемницата, той пришпори коня си и препусна в галоп.

Макар че не беше обидил никого, боеше се, че може да го настигнат и върнат обратно, защото тия нехранимайковци, с които току-що се бе разделил, му се струваха способни и на други насилия. Той знаеше, че в името на краля ежедневно се вършат безобразия. Любимците на краля бяха свикнали да обиждат народа безнаказано. Особено оскърбително се държаха войниците, а най-вече онези изгладнели конници, които се завръщаха невъзнаградени от Северната кампания и бяха оставени да безделничат в страната. Позорът, който си навлякоха, като избягаха пред шотландците от брода на река Нюбърн, им донесе презрението на собствените им сънародници и като естествена последица от това презрение, те, от своя страна, изпитваха към тях високомерна и неоснователна враждебност.

Случката, в която Уолтър Уейд бе неволно действащо лице, го изпълни с непознати чувства; забавяйки коня си след лудия му бяг, той се замисли за неща, много по-различни от тия, които досега заемаха мисълта му.

Той беше още твърде млад, за да се занимава с политиката на своето време.

Знаеше, че между краля и народа съществуват търкания, но тъй като беше дишал само въздуха на двореца, не можеше да мисли друго, освен че правдата е на страната на краля.

Знаеше, че кралят след единадесетгодишен интеррегnum^[1] бе свикал парламента, за да уреди разногласията, които съществуваха между него и поданиците му. Знаеше това, защото сам бе присъствувал на откриването му. Знаеше също, че този парламент само след

няколкодневни заседания бе набързо разпуснат, защото сам той бе присъствувал, когато с кралска заповед сесията се закри.

Но какво му трябваше на младия дворянин да се интересува от подобни събития, колкото и значителни да бяха те за патриота или политика?

За да бъдем справедливи, трябва да кажем, че Уолтър Уейд, макар и още млад, не беше съвсем безразличен към това, което ставаше. Духът на неговите прадеди — оная любов към свободата, изразена при Рънимид — се таеше и в неговите гърди. Тя беше там, макар и подтискана досега от условията, в които живееше. Той бе виждал наказанията на позорния стълб — присъди по съкратената процедура, произнесени от Стар Чамбър^[2] и Върховния съд; бе присъствувал на страшни зрелища — отрязване на уши и други осакатявания, и макар че приятелите му понасяха подобни сцени с безразличие или, гледаха на тях като на източник за забавления, неведнъж той бе дълбоко потресен. Макар и юноша, той често бе размишлявал върху подобни кралски неправди. Обаче обстоятелствата го бяха поставили в редовете на ония, на които се услаждаха усмивките на тиранина, а Уолтър бе още твърде млад и лекомислен, за да се занимае по-сериозно с идеята за свободата.

Враговете на краля бяха справедливо наказани — така твърдяха околните. Той чуваше това от всички страни; чуваше го и от хубави уста — от устата на една кралица! Как би могъл да се съмнява?

Срещата му с кирасирите произведе върху него впечатление, което би могло да промени политическите му схващания — да ги промени напълно.

„Какво безобразие! — каза си той. — Да се позволява на тия жестоки военни да вършат каквото си щат! Чудя се как кралят разрешава всичко това. Може би е истина онова, което «проклетият Пим», както кралицата го нарича, каза в парламента — че негово величество поощрява тяхното неподчинение. Ах! Да знаех това по-рано, щях да се присъединя към храбреца, който току-що пи «за народа». Впрочем кой беше той? Тръгна нагоре по пътя, сякаш живее някъде към нас. Отличен ездач, а и конят е достоен за него. Не съм виждал нито него, нито коня досега. Ако е от околността на Бълстрод, трябва да е дошъл отскоро. А може да е само пътник? Не, конят му изглеждаше съвсем отпочинал, сякаш сега е излязъл от конюшнята.

Надали е яздил по-далеч от Ъксбридж. Помислих, че ония приятели се готвят да го преследват — продължи той, поглеждайки през рамо. — Отказали са се сигурно, иначе щях дати чуя зад себе си. Ако дойдат, ще се вмъкна между дърветата и ще ги оставя да отминат. Не желая повече да разговарям със събеседници като капитан Скарт — така мисля го нарече неговият корнет, нито пък с уважаемия корнет Стъбс. Стъбс^[3]! Да! Често името е огледало на човека!“

Като завърши тези свои мисли, младият дворянин дръпна юздите и спря, за да се ослуша.

Зад себе си, при странноприемницата, той чу гласове: хор от груби гласове, които викаха високо „ура“ — конниците отговаряха на тоста „за краля“. Друг звук — поне такъв, който да подсказва, че преследването продължава, не се чуваше.

„Добре! Не го преследват. Разумно от тяхна страна, трябва да призная. Ако е продължил така, както препусна, досега той е на много мили оттук. Надали ще успее да го настигна! — продължи Уолтър и отправи отново своя кон по пътя. — Бога ми! Бих искал да можех. Сега си спомням — чувах, че по този път имало разбойници. Сестра ми ми писа за това неотдавна. Спрели каляската на една дама и я ограбили, макар че не направили нищо на дамата, само ѝ взели накитите — и обиците и дори! Само единият от тях — главатарят им, предполагам — приближил до каляската. Другите стояли настрана и не казали нито дума. Колко странно, че са постъпили така. Ако имам нещастieto Да срещна разбойници, дано поне имам щастieto и те да са тъй добре възпитани. Нямам нищо против да им дам всичко, каквото притежавам — то не е много, — само да ме оставят както дамата да си отида, без да пострадам. Ей богу, глупаво постъпих, като тръгнах толкова късно от Лондон; а тази неприятна случка пред странноприемницата ме забави още повече. Нощ е вече. Има хубава луна наистина, но каква полза от нея в това самотно място? Светлината и само би помогнала на негодниците по-лесно да ме ограбят.“

Въпреки че тя негови мисли явно показваха безразличието му към една среща с разбойниците, все пак младият пътник изпитваше известен страх. По онова време пътищата в Англия гъмжаха от разбойници и грабители. Обири ставаха всеки ден — дори и в самите покрайнини на столицата; а по главните и страничните пътища да ти

поискат кесията бе толкова обикновено, колкото днес да те помолят за милостиня.

Обикновено „господата от широкия друм“ не бяха кръвожадни. Някои бяха дори учтиви. Всъщност много от тях бяха доведени до просяшката тояга поради тираничните грабежи на краля и принудени по този незаконен начин да възстановят загубеното. Не всички бяха разбойници по природа. Но имаше и такива, за които „Горе ръцете“ значеше „Не ги ли вдигнеш, ще умреш!“

Доста неспокоен, Уолтър Уейд заизкачва дългия наклон на пътя, извеждащ към хребета на Червения хълм, в подножието на който беше стигнал сега. На този хълм — както се казваше в писмото на сестра му — спрели каляската на дамата и ѝ ограбили пръстените.

Пътят, изкачващ се по стръмната височина, беше доста тесен и по нищо не напомняше широките, настлани с чакъл шосета от наше време. Това бе обикновена утъпкана пътека — широка колкото за една кола, — заградена с букова гора, през която пътеката се виеше нагоре. От двете ѝ страни, близко едно до друго, растяха дърветата, които на места дори я засводяваха.

Младият пътник дръпна още веднъж юздите и се послуша. Гласовете от странноприемницата вече не достигаха до него дори и като далечен шепот. Той би предпочел да ги чува. Почти му се искаше преследването да бе продължило. Колкото и да не му се харесваше компанията на капитан Скарт или на корнета Стъбс, все пак би я предпочел пред група разбойници или грабители.

Той се наведе напред, за да разбере дали не се чува някакъв шум по пътя пред него. Не можа да чуе нищо — поне нищо, което да го обезпокои. До ухото му долетя глухото бухане на бухала, смесено с острия писък на яребицата, която викаше малките си през стърнищата. Чу също далечен лай на овчарско куче и подрънкващите хлопатари на овцете в кошарите. Но тези звуци, макар и присъщи на спокойния селски бит и скъпи за ухото, което тъй дълго не бе ги чувало, не изключваха присъствието нито на грабители, нито на разбойници, които, спотаени между дърветата, нямаше защо да пречат на тия звуци.

Уолтър Уейд съвсем не беше плах. Но никой осемнадесетгодишен младеж не може да бъде обвинен, че е страхливец, само заради това, че не желае да срещне разбойници.

Ето защо, когато се движеше по пътя и сърцето му затуптя от мрачни предчувствия, това не можеше да бъде доказателство, че е страхлив; не беше доказателство и това, че щом забеляза под сянката на дърветата едва очертаващата се фигура на конник, изведнъж спря и се поколеба дали да продължи.

Конникът се намираше на двадесетина крачки от мястото, дето Уолтър спря, и не се движеше нито нагоре, нито надолу, а стоеше неподвижно по средата на пътя.

„Разбойник!“ — помисли си Уолтър, още не решил дали да продължи, или да се върне обратно. — „Но не, не може да бъде! Един разбойник никога не би застанал така, на открито. Той би се поприкрил зад дърветата — поне докато...“

В този миг до ушите му долетя глас, същият глас, който преди малко така ясно бе извикал „За народа!“

Като се поокопоти, младият пътник реши да продължи. Човек с такава външност като ездача на черния кон едва ли би могъл да бъде непочтена личност, а още по-малко разбойник. Уолтър не го обиди с подозренията си.

— Ако не греша — каза непознатият, след като се поздравиха, — вие сте младият благородник, когото преди малко видях в твърде недостойна компания?

— Не грешите, аз съм.

— Да вървим тогава! Щом вие сте единственият ми преследвач, предполагам, че няма да пострадам, ако ви позволя да ме настигнете? Хайде, млади господине! Може би по тези пътища и за двама ни ще бъде по-безопасно, ако яздим заедно.

След тази откровена покана младият дворянин престана да се колебае и като пришпори коня си, тръгна бързо напред.

Двамата ездачи продължиха да се изкачват заедно.

По средата на хълма пътят завиваше на югозапад. На известно малко разстояние покрай пътеката нямаше дървета, така че луната ги освети ясно. Тук двамата пътници за пръв път се разгледаха един друг.

Непознатият, който все още пазеше своето incognito^[4], погледна своя спътник и сякаш доволен от това бегло проучване, отклони погледа си встрани.

Може би докато беше пред странноприемницата, той бе разгледал младия дворянин по-подробно.

Уолтър, от своя страна, бе хвърлил само един поглед на черния ездач, когато беше пред хана. Сега, макар че беше неприлично, той незабелязано изпод вежди продължи да го разглежда. Външният вид на ездача беше доста внушителен и будеше любопитство. Той направи силно впечатление на Уолтър Уейд — извика у него дори възхищение.

До себе си видя не младеж като него, а мъж в пълен разцвет на силите — може би над тридесетгодишен. Видя фигура средна на ръст, прекрасно сложена — отделните ѝ части така хармонично съчетани, така стегнати, че говореха за голяма физическа сила. Видя добре очертани рамене, широки гърди, заоблена шия и челюсти, които издаваха непоколебимост и решителност. Тъмнокестеняви къдрави коси обграждаха лице, което на младини трябва да е било по-бяло, а сега бе бронзово, сякаш загоряло от странствувания. Видя очи тъмнолешникови на цвят, които на лунната светлина грееха топло и спокойно като очите на гълъб. Но Уолтър знаеше, че тия очи могат и да святкат като орлови, защото така искряха те, когато ги срещна за първи път.

Накратко, младият дворянин видя до себе си мъж, който му напомняше един герой от средновековните романи — герой, за когото напоследък бе чел и чийто образ бе направил дълбоко впечатление на младежкото му въображение.

Дрехите на кавалера напълно отговаряха на лицето и хубавата му фигура. Те бяха скромни, макар и от скъпа материя. Наметката, пристегнатата му дреха и късите бухнати панталони бяха от копринено тъмнокафяво кадифе; ботушите бяха от най-хубава испанска кожа, а широката периферия на филцовата шапка отпред бе кокетно извърната нагоре и забодена с игла, обсипана със скъпоценни камъни, която придържаше черно щраусово перо, извито назад до рамото. Ален колан от китайска коприна опасваше талията; бродиран презраменник кръстосваше гърдите, а на него висеше рапира с богато украсена ножница. Бежовите му ръкавици бяха с прикачени наръкавници. Маншети от бяла батиста красяха ръкавите на пристегнатия му жакет, а широка яка от същата материя стигаше почти до раменете му. Представете си всичко това върху една прекрасна мъжка фигура, ушито от скъпи материи според модата на времето, и вие ще имате портрета на ездача, от чиято външност Уолтър Уейд се възхити.

Конят съответствуваше на ездача — грамаден, отлично сложен, — такъв, какъвто един старинен странствуващ рицар би избрал за кръстоносен поход. Той беше от съвсем чиста порода — целият черен с изключение на муцуната, където кадифената кожа бе леко оцветена в жълтеникавочервено, почти кафяво. Ако опашката му висеше надолу, краят ѝ би докоснал земята. Когато конят вървеше дори спокойно, тя се поклащаше диагонално, потрепвайки при всяка стъпка. А когато конят галопираше, тя се развяваше във въздуха разперена хоризонтално.

Седлото беше покрито с пъстра кожа от южноамерикански ягуар, поръбена с ален плат, а от него висяха два кобура, направени от дебела лъскава кожа на северноамерикански бобър.

Мундщукът беше от здраво желязо — внесено тъкмо по това време от испанския полуостров. От търкането му със зъбите устата на коня беше постоянно разпенена.

Хубавото животно имаше име. Уолтър го беше чул. Докато младият дворянин приближаваше, конят бе застанал на място — напреки на пътя — и нетърпеливо биеше земята. Краткият галоп беше разгорещил огнения му дух. За да го успокои, ездачът го галеше — прекарваше ръка по меката кожа на шията, говореше като на другар и повтаряше името му. То беше Хюбърт.

След като се поздравиха, двамата конници повървяха редом известно време, без да си продумат. Това бе мълчание, което винаги последва едно подобно неофициално запознаване. Ездачът на черния кон го наруши пръв.

— Вие сте Уолтър Уейд, син на сър Мармадюк Уейд от имението Бълстрод, нали? — каза той не толкова като въпрос, колкото за да започне разговор.

— Да — отговори младият дворянин с известна изненада. — Отде знаете името ми, сър?

— От вашите уста.

— От моите уста! Кога го чухте, ако мога да запитам? — попита Уолтър и хвърли още един изпитателен поглед към непознатия. — Не си спомням да съм имал честта да ви срещна преди.

— Едва преди половин час. Забравихте ли, сър, че казахте името си в мое присъствие?

— О, вярно! Значи вие сте чули — били сте там?...

— Пристигнах тъкмо когато се представяхте. Синът на сър Мармадюк Уейд няма причини да се срамува от името си. С него човек би могъл само да се гордее.

— Благодаря ви от името на баща си. Познавате ли го, сър?

— Само по външност и по доброто име — отговори непознатият унесено. — Вие служите в двореца, нали? — продължи той след късо мълчание.

— Вече не. Днес заранта се разделих с него.

— Подадохте си оставката?

— Желанието на баща ми беше да се върна, у дома.

— Така ли! А защо? Извинете, че си позволявам да ви запитам...

— О! — отговори младият дворянин наивно. — Аз бих ви казал причината, ако я знаех. По повярвайте ми, сър, не ми е известна. Знам само, че баща ми е писал на краля и поискал от него разрешение да се върна у дома. Кралят се съгласи, но, струва ми се, че не много охотно, защото негово величество на прощаване изглеждаше да ми е сърдит — или по-скоро, сърдит на баща ми.

Новината, съобщена от бившия дворянин, вместо да предизвика съжаление у спътника му, по-скоро като че ли го зарадва:

— Дотук добре — смотолеви той на себе си. — На наша страна е. Това ще го запази.

Уолтър чу една част от изречението, но не го разбра.

— Баща ви — продължи непознатият — сигурно е имал сериозни причини, за да направи това. Без съмнение, господин Уолтър, той е действувал във ваша полза, макар че за вас може би ще бъде неприятно да замените веселите забавления на кралския дворец с тихия живот в провинцията.

— Напротив — отвърна младежът, — тъкмо това желях. Аз обичам да ходя на лов с кучета, а и със соколи, но не по церемониален начин както в двореца — с цяла тълпа кресливи жени, които плашат дивеча, а сам, в тишината, между тия хълмове, или Пък с един-двама приятели. Това обичам аз!

— Наистина — каза странният ездач, усмихвайки се — това са еретически настроения за един дворянин. Странно е човек с вашата професия да говори пренебрежително за жените, особено за дворцовите дами. Придворните дами са доста интересни, нали? Чувал

съм, че нашата френска кралица обича да се обгражда с хубавици. Имала голяма свита от красавици, казват.

— Нарисувани кукли! — презрително отвърна бившият дворянин. — Натруфени по френската мода. Предпочитам истинското английско момиче — най-вече онова, което живее на открито и има свеж вид. А и малко съвест, защото, кълна ви се, сър, в двора това липсва с изключение на лъжливата съвест.

— Браво! — възкликна непознатият. — Вие сте по-скоро дворцов сатирик, отколкото дворянин. Добре! Драго ми е да чуя собствените си мисли, така красноречиво изразени. Аз също предпочитам истинското английско момиче, което диша чистия селски въздух!

— Това харесвам и аз! — отвърна Уолтър с искрен младежки възторг.

— Да! Много от тях могат да се срещнат сред хълмовете на Чилтърн. Вие, господин Уейд, сигурно познавате някои. А може би си имате някоя определена, за която мислите в момента? Ха! Ха! Ха!

Руменина заля страните на Уолтър, докато мънкаше някакъв отговор, който само наполовина отричаше намека.

— Простете! — извика кавалерът, прекъсвайки смеха си. — Не искам да ми се изповядвате, нямам право на това. Представих се така, че може да ме помислите за невъзпитан.

— О! Нищо подобно — каза Уолтър, сам твърде свободен в думите си, за да се сърди за това другиму.

— Може би ще извините любопитството на един непознат — продължи Черния конник. — Отскоро съм в тази част на страната и, естествено, човек е любопитен да узнае нещо за съседите си. Ако обещаете, че няма да се разсърдите, аз ще се осмеля да ви попитам още нещо.

— Аз не бих се обидил от въпросите, които един благородник задава на друг. Вие сте благородник, сър, нали?

— Израснах като такъв и макар че се разделих, или по-скоро лишиха ме от богатство, което съпровожда подобна титла, аз самият не съм се променил. Въпросът, който искам да ви задам, ще ви се стори може би много обикновен след такъв голям увод. Искях само да ви попитам дали вие сте единственият член на бащиното ви семейство?

— О, не! — откровено отговори младежът. — Аз имам сестра, Мериън.

— Голяма, като вас?

— Би трябвало да е вече. Не беше още пораснала, когато я видях последния път, но сега на Коледа ще станат три години оттогава. Тя е по-голяма от мене, но няма да се учудя, ако е и по-висока. Чух, че е вече голямо момиче — една глава по-висока от Лора.

— Лора?

— Лора Лъвлейс — братовчедка ми, сър.

„Тя е сестра му — тя е Мериън. Мериън Уейд! Благородно име. Звучи чисто като тази, която го носи. Мериън! Сега знам името на тази, която от седмици насам обожавам — която от седмици!...“

— Моята братовчедка — продължи чистосърдечният млад дворянин, прекъсвайки мислите на своя спътник — също е член на бащиното ми семейство. Тя е в Бълстрод вече от много години и ще остане, предполагам, докато...

Наследникът на Бълстрод се поколеба — сякаш не много сигурен докога братовчедка му ще остане там.

— Докато? — попита кавалерът с многозначителна усмивка. — Докато какво?

— Наистина, сър — каза Уолтър, малко объркан, — не знам докога нашата братовчедка ще пожелае да остане при нас, но предполагам, че когато стане пълнолетна, опекунът ѝ ще я поиска. Татко не е неин опекун.

— Ах! Мастър Уолтър Уейд, обзалагам се, че преди госпожица Лора Лъвлейс да стане пълнолетна, тя сама ще избере своя опекун — някой, който няма да има нищо против тя да остане в Бълстрод до края на живота си. Ха! Ха! Ха!

Вместо да се възмути, братовчедът на Лора Лъвлейс също се засмя. В намека имаше нещо, което го успокои и му достави удоволствие.

Разговаряйки така шеговито, двамата пътници стигнаха до билото на стръмния склон, продължиха и навлязоха в една дива местност, наречена Джаретовите пуцинаци.

[1] Интеррегнум (лат.) — времето между смяната на държавни глави, правителства или министри. Б. пр. ↑

[2] Стар Чамбър — углавен наказателен съд, образуван през времето на Хенрих VIII, известен със своята жестокост и неправди. Б.

пр. ↑

[3] Стъб (англ.) — пън, дънер. Б. пр. ↑

[4] Incognito (лат.) — скрито; под чуждо име. Б. пр. ↑

ГЛАВА IX. „ГОРЕ РЪЦЕТЕ!“

По времето, което описваме, Джаретовите пущинаци — сегашната Жерардова мера, беше доста голямо пространство, което заемаше високото плато на Чилтънските хълмове. То беше едно от най-големите. Започваше от най-високата част на Червения хълм и се простираше много мили на запад — оградено отляво и дясно от романтичните долини Чалфонт и Фулмиър.

По онова време бяха населени само долините от двете му страни. В Чалфонт се намираше хубавият дом Чалфонт и селото, което носеше същото име, а от другата страна, романтично сгушен сред старинни дървета, беше господарският дом Фулмиър. На около две мили на запад, там където платото се прекъсва от няколко вълнообразни ската, се издигаше прекрасният господарски голям дом Темпъл Бълстрод, резиденцията на сър Мармадюк Уейд.

Високата равнина, простираща се между гореспоменатите владения, едва ли бе обитавана от човешки същества. Името ѝ — Джаретови пущинаци — говори за състоянието на нейната култура. Това беше пустош, по която плуг никога не бе минавал — гъсто покрита с избуял прищеп и изтравниче. Тук-там се виждаха разпръснати шубраци и горички от черни и бели брези, изпъстрени с хвойна и див чимшир, а от двете ѝ страни към долините я ограждаше гъста гора от местен бук.

По дължината на тази пустош минаваше кралският път — пътят за Лондон и Оксфорд, — който оттук извиваше покрай имението Бълстрод и водеше към град Биконсфилд.

Преминавайки през Джаретовите пущинаци, главният път се пресичаше от два други — единият водеше от господарския дом Фулмиър към селото Чалфонт, а другият свързваше Чалфонт с областта към Стоук и Уиндзър. Това бяха „вървища“, или така наречените пътеки за товарни коне, утъпкани безразборно между дърветата и извиващи между прищепа, там, където беше по-нисък. Пътеката от Стоук към Чалфонт беше по-многолюдна и един стар хан,

наречен. „Товарен кон“, откъм чалфонтската страна на пустошта показваше, че тук има движение и пътници. Но те не бяха много и странноприемницата беше от съмнителен характер.

Но така или иначе, тя все пак беше признак на живот в Джаретовите пуцинаци, ако не сметнем една порутена бедна колиба, разположена край лондонския път, там, където, извивайки на запад от Червения хълм, той навлизаше в пуцинака.

Тази колиба беше изоставена отдавна. Част от покрива ѝ се бе срутил — тя беше развалина. Празното пространство пред нея, през което минаваше пътят, може някога да е било градина; сега обаче бе покрито с прищеп и други бурени и се различаваше от околния гъсталак само по това, че растителността беше по-оскъдна.

Странно, че това място е било избрано за жилище, тъй като то се намираше най-малко на една миля от всякакъв дом; най-близо беше подозрителният хан „Товарен кон“. А може би тъкмо тази усамотеност е накарала първия му собственик да го избере за свой дом.

Така или иначе; постройката и в най-добрия си вид е била жалка. Дори и тогава, когато дим се е виел от глинения ѝ комин, тя е изглеждала мрачна. А така, в развалини, с покрив, срутен върху пода, с високи бурени, израсли покрай стените, с градина, обрасла с прищеп и плътно оградена от черни брези, тя имаше див, мрачен, изоставен вид — тук човек би могъл да очаква, че ще го ограбят и дори убият.

Разговаряйки, както ги описахме, двамата пътници бяха стигнали близо до откритото пространство, дето се намираше тази разрушена колиба. Луната все още грееше ясно и през процепа в храсталаците, образуван от пътя, те можеха да видят — макар и все още на миля и повече — върховете на огромните дървета — дъбове, брястове и кестени, които покриваха възвишенията на имението Бълстрод. Те можеха да видят дори и част от хубавата сграда в нормандски стил, изградена от червени тухли и бял камък, която проблясваше под сребърното сияние на луната.

След десет минути Уолтър Уейд щеше да си бъде у дома.

Младият дворянин е радост мислеше за това. Най-после у дома, след толкова дълго отсъствие — у дома, където го очакваше милата размяна на роднински ласки, а и нещо повече.

Кавалерът — чийто път не свършваше тук — тъкмо се канеше да пожелае на младия си спътник приятно прекарване с неговите близки,

когато отдясно на пътеката се чу шумолене, което внезапно прекъсна разговора. В същия миг един груб глас произнесе многозначителна заповед:

„Горе ръцете!“

Двамата пътници вече бяха излезли на откритото пространство пред срутената колиба, от която се чу гласът. Нямаха време да размишляват откъде идва той, защото едновременно с думите видяха как един мъж се втурна напред и застана така, че препречи пътя им.

Нападателната му поза и начинът, по който държеше една дълга пика с острие, насочено към главите на конете, убеди пътниците, че той е твърдо решен да ги спре.

Преди някой от двамата да успее да отговори на заповедта му, той я повтори със същия висок глас, придружен с ново заплашително движение, в което пиката играеше важна роля.

— Горе ръцете ли? — попита кавалерът, повтаряйки бавно добре известния израз. — Това ли желаете, скъпи приятелю?

— Това! — изръмжа нападателят. — И по-бързо, ако ви е мил животът.

— Добре — продължи кавалерът, запазвайки пълно присъствие на духа, — не можете да отречете, че бързо изпълнихме заповедта ви. Виждате, че и двамата спряхме незабавно. Но сега трябва да си помислим. Преди да вдигнем ръце, трябва да знаем защо — и преди всичко кому ще предадем това, което притежаваме. Вярвам, не бихте имали нищо против да ни почетете с името си и да ни кажете причината на вашето скромно желание?

— Стига си дрънкал! — изкрещя човекът и нетърпеливо размаха пиката. — По пътищата не се казват нито имена, нито причини. Парите или кръвта ви! Не се опитвайте да се измъкнете. Гледайте! Ние сме повече от десет! Няма полза да се противите. Обградени сте.

При тези думи разбойникът завъртя страшното си оръжие и показва околните храсталаци, сред които се развиваше действието.

Очите на двамата пътници неволно проследиха движението на пиката.

Да, те наистина бяха обградени. Шест-седем души, свирепи наглед, въоръжени с оръжия като това на своя главатар, стояха на равни разстояния един от друг около откритата поляна, полускрити от дърветата и прищепа. Стояха съвсем неподвижно. Дори и оръжията им

не се помръдваха и нито един от тях не проговори, нито пък пристъпи напред, а редно беше да сторят това — дори и само за да подсилят заповедта на началника си.

— Стойте, си по местата, приятели! — заповяда последният. — Няма нужда да се помръдвате. Това са възпитани господа. Ние не искаме да ги нараняваме. Те няма да се съпротивяват.

— Не, те ще се съпротивяват — прекъсна го кавалерът с подигравателен, но решителен глас, като измъкна един пистолет от кобура. — Аз ще се съпротивявам до смърт, а също и благородният младеж, който е до мене.

Уолтър беше изтеглил шпагата си — единственото оръжие, което притежаваше.

— Какво? Да се предадем на една банда страхливи нехранимайковци? — продължи кавалерът и докато говореше, запъна ударника на пистолета си. — О, по-скоро...

— Тогаз сам ще сте виновен за смъртта си! — извика разбойникът, като се втурна напред и почти допря стоманения връх на пиката до гърдите на коня на кавалера.

Луната ясно огря разбойника и разкри едно жестоко лице — черти с див израз, черна брада и бакенбарди, дълга рошава черна коса, кръвясали, мрачно святкащи очи!

Човекът, комуто принадлежаха, имаше щастие, че луната помогна да разпознаят неговите черти, предизвикващи страх — иначе този можеше да бъде последният му миг.

Кавалерът беше насочил пълния си пистолет. Пръстът му беше на спусъка. След миг изстрелът щеше да бъде даден и по всяка вероятност нападателят щеше да лежи мъртъв на земята, в краката на коня.

Изведнъж протегнатата ръка се отпусна, а в същото време конникът извика учудено:

— Грегъри Гарт! Ти си станал разбойник? Готов да обира, да убива...

— Мой стари господарю! — възкликна смаян човекът и изведнъж свали острието на пиката. — Вие ли сте? Простете! О, простете ми, сър Хенри! Не знаех, че сте вие.

И докато изговаряше последните думи, той захвърли оръжието си на земята и се сви съкрушен, без да смее да повдигне очи към

лицето на този, който доведе случката до такъв неочакван край.

— О, мастър Хенри! — извика той отново. — Ще ми простите ли? Макар че съм такъв звяр, сърцето ми щеше да се разкъса, ако бях свалил и косъм от главата ни. Да бъде проклето нещастieto, което ме доведе дотук!

За няколко мига тишината беше пълна — никакъв глас не я наруши. Дори и приятелите на разбойника изглежда се трогнаха от случката, защото никой от тях не се помръдна, нито каза нещо!

Унизеният им водач пръв тури край на неловкото положение.

— О, мастър Хенри! — възкликна той, явно натъжен. — Застреляйте ме! Убийте ме, ако искате! След това, което стана, аз не заслужавам да живея. Ето гърдите ми! Стреляйте в тях и сложете край на нещастния живот на Грегъри Гарт!

Докато говореше, разбойникът разтвори дрехата си и разкри на лунната светлина голите си широки, мускулести гърди, гъсто покрити с остри черни косми.

Приближавайки до самия кон на кавалера, той изпречи гърди сякаш за да изкуши смъртта, която така странно призова. Думите, видът и цялото му държание потвърждаваха, че говори сериозно.

— Хайде, хайде, Гарт! — каза с успокояващ тон кавалерът, като в същото време сложи пистолета обратно в кобура. — Ти си твърде добър човек — поне едно време беше, — за да бъдеш застрелян по този начин.

— Ах, едно време, мастър Хенри. Може да е било така. Но сега си го заслужавам.

— Спести си самообвиненията, Грегъри. И твоят живот като моя не е бил лесен. Знам го и затова гледам по-снизходително на това, което се случи. Да сме благодарни, че не стана нещо по-лошо, и да се надяваме, че това ще бъде причина нещата да се подобрят.

— Ще стане, мастър Хенри, ще стане, обещавам.

— Драго ми е, като те чувам да казваш това, и не се съмнявам, че ще удържиш думата си. А сега заповядай на вярната си дружина — между, другото, това е много възпитана банда — да не ни закача. Утре заран по този път ще минат пътници, върху които не бих имал нищо против ти и твоите хора да приложите особения си занаят, и то до насита. Моля ти се, нареди на господата да останат на разстояние. Не желая да приближават повече, защото може би ще имам нещастieto да

видя между тях някой друг стар познат, отклонил се като тебе от добродетелния път. Докато разбойникът слушаше молбата, по жестокото му лице се промъкна странно изражение, което постепенно се превърна в широка, закачлива усмивка.

— Ах, мастър Хенри — отговори той, — аз ще им заповядам да ви послушат, ала те няма да се подчинят. Но вие не се плашете от тях. Приближете ги, колкото си искате, те няма да ви закачат. Прободете ги с шпагата си и никой от тях няма да извика, че го боли.

— Да, те наистина изглеждат търпеливи хора. Но стига — какво искаш да кажеш, Грегъри?

— Че те са нищо, мастър Хенри, съвсем нищо. Те са плашила — няколко стари палта и шапки, които сигурно са вършили добра работа на тези, дето са ги носили, преди да паднат в ръцете на Грегъри Гарт; да, и след това вършиха добра работа, макар и по-различна, както забелязахте.

— Значи тези приятели са плашила? Подозирах, че е така.

— Ни повече, ни по-малко, мастър. Безобидни, какъвто бях някога и аз; но оттогава, нали знаете, като ви взеха старата къща и вие заминахте за чужбина, оттогава аз съм...

— Не искам да слушам историята ти, Гарт — прекъсна го старият му господар. — Поне историята ти оттогава насам. Нека миналото си остане минало, ако ми обещаеш, че занапред ще се откажеш от сегашната си професия. Рано или късно тя ще те доведе до дръвника.

— Но какво да сторя? — запита разбойникът смирено.

— Какво, ли? Всичко освен това, което вършиш. Започни работа — почтена работа.

— Кълна се, положих всички усилия. Ах, сър Хенри, вие бяхте в чужбина доста дълго време. Не знаете как стоят нещата сега. Да си честен, значи да гладуваш. Честността в Англия вече не струва нищо.

— Един ден — каза кавалерът, като седеше замислен върху седлото, — един ден тя ще бъде ценена повече — и този ден не е далеч, Грегъри Гарт! — продължи той, обръщайки се към разбойника с по-сериозен глас. — Ти имаш смело сърце и здрава ръка. Знам това. И аз не се съмнявам, че въпреки престъпния живот, който си водил, твоите симпатии са на страната на правдата. И има защо; защото и ти си страдал. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Разбирам, сър Хенри, разбирам — усърдно отговори човекът. — Имате право. Аз може да съм грубиян, може да съм и разбойник, но винаги съм се стремил към правото. Ах! То ме направи това, което съм!

— Чуй ме тогава — каза кавалерът, като се наведе от седлото и заговори още по-повелително: — Не е далеч денят — по-близо е дори, отколкото повечето хора мислят, — в който едно смело сърце и една здрава ръка като твоите, Гарт, ще бъдат правилно използвани за нещо по-полезно от това, което вършиш сега.

— Наистина ли, сър Хенри?

— Наистина. Затова послушай съвета ми. Освободи вярната си дружина. Верността им към тебе би могла да ги препоръча за по-добра служба. Помъчи се да продадеш най-изгодно старите им дрехи. Оттегли се за известно време някъде и чакай, докато чуеш да се произнасят високо свещените думи:

„За бога и народа!“

— Бог да ви благослови, сър Хенри! — извика разбойникът разчувствуван и като се спусна напред, хвана ръката на бившия си господар. — Аз чух, че сте дошли да живеете в старата къща там, в гората, но не съм очаквал да ви срещна насам. Позволете ми да дойда да ви навестя. Обещавам ви, че никога вече няма да ме видите разбойник. Тази нощ Грегъри Гарт се прощава с пътищата.

— Добро решение! — каза кавалерът, отвърщайки топло на ръкостискането на разбойника. — Радвам се, че го взе. Лека нощ, Грегъри! — продължи той, като си тръгна. — Ела да ме видиш, когато пожелаеш. Лека нощ, господа! — и при тия думи той свали шапката си с перото и с подигравателна учтивост махна на куклите за сбогом. — Лека нощ, мои достойни приятели! — повтори той и се засмя, като минаваше покрай тях. — Не си правете труд да отговаряте на поздрава ми. Ха! Ха! Ха!

Младият дворянин, който вървеше отзад, се присъедини към шеговитото сбогуване и двамата весело отминаха, оставяйки разбойника в компанията на неговите безсловесни „другари“.

ГЛАВА X. ЕДНА ПОКАНА

Подобна забавна случка не можеше да не погъделичка въображението на младия дворянин и да не подбуди волния му смях. В продължение на няколко минути той се смя непрекъснато и толкова високо, че можеше да бъде чул и в най-отдалечената част на пущинака.

— Не бих се учудил — каза той, като си спомни писмото на сестра си, — никак не бих се учудил, ако този приятел е същият, който е спрял каретата на дамата. Чували ли сте за това?

... Чух — смеейки се, отговори кавалерът. — Няма съмнение, че Грегъри Гарт и оня, който е обрал каретата, са един и същ човек.

— Ха! Ха! Ха! Като си помисля за шестимата слуги! Толкова са охранявали каретата, нали? Като си помисля за шестимата, които са побягнали само от един човек!

— Забравяте бандата. Ха! Ха! Ха! Предполагам, че именно за този случай Грегъри Гарт е натъкмил, шестте плашила. По-верни, вярвайте, отколкото кавалерите, които са придружавали дамата. Ха! Ха! Ако тази хитрост не беше тъй неморална, би била достойна за моя стар учител по лов. Все пак аз очаквах нещо повече от бившия си горски пазач, а не да го видя разбойник. Бедният! Кой знае през какви изпитания и изкушения е преминал! Всеки ден в Англия стават такива неправди в името, а и със знанието на английския крал, че и най-кроткият християнин може да се превърне в престъпник; а Грегъри Гарт никога не е бил от кротките. Сигурно нещо се е случило с него, което го е подлудило и довело до този отчаян живот. Скоро ще разбере това.

— Но едно му прави чест — каза младият дворянин, който въпреки грубото представяне на разбойника изглеждаше разположен към него. — Той не е бил груб с дамата, въпреки че е останал сам с нея. Наистина взел е накитите ѝ, но иначе се е държал много добре. Преди малко, като минавах през Ъксбридж, чух продължението на тази история. Ха! Ха! Странно, както и всичко останало. Изглежда, че преди да се раздели с нея, той хванал един от избягалите ѝ

прислужници, насила го накарал да се качи на капрата, сложил юздите и камшика в ръцете на страхливеца и заповядал да продължат пътя си.

— Точно така, както казвате, мастър Уейд. И аз чух същата история, но никак не предполагах, че този духовит разбойник е старият ми служител Грегъри Гарт. Това му държание е било съвсем естествено. Този вагабонтин винаги си е бил учтив. Радвам се, че все още е такъв.

— Той изглеждаше съвсем разкаян, след...

— След като едва не отне живота на този, който — по-скоро би трябвало да кажа — след като едва не загуби своя живот. По една щастлива случайност луната освети навреме брадясалото му лице, иначе сега щеше да лежи посред пътя, мълчалив като приятелите си — плашилата. Кълна се! Щях да съжалявам, ако аз трябваше да бъда убиеца му. Радвам се, че стана, така, а особено, че обеща, ако не напълно да се покае, то поне да се поправи. Може би още не е съвсем късно. Той има добри качества — или имаше, — ако лошият живот не ги е разрушил напълно. Е! Аз сигурно скоро ще го видя, тогава ще изпитам душата му и ще разбера дали от някогашната честност е останало нещо и дали има надежда за поправяне. Не е ли това входът към имението на баща ви?

Кавалерът кимна към тъмния зид, обрасъл с бръшлян, по средата на който се забелязваше масивна порта. Гъстата решетка на портата едва се виждаше под високите кестени, които в двойна редица засенчваха алеята зад нея.

Да се напомня това на наследника на Бълстрод не беше нужно. Тригодишното отсъствие не бе изтрило от паметта му топографските подробности на тези толкова обичани, толкова скъпи места. Добре помпеше той пътищата, които водеха към бащиния му дом, и още преди спътникът му да спре да говори, вече бе дръпнал юздите пред тъй често използвания от него вход.

— Моят път е още по-нататък — продължи кавалерът, след като бе прекъснал речта си само за миг. — Съжалявам, че ще се лиша от приятната ви компания, мастър Уейд, но трябва да се разделим.

— Но — каза Уолтър, като го гледаше сериозно — надявам се, сър, че няма да се разделим, преди да ви се отблагодаря за услугата, която ми направихте. Ако не бяхте вие, приключението, както и пътуването ми можеха да имат друг край. Аз сигурно щях да бъда

ограбен, а може би и набоден върху дългата пика на бившия ви служител. Благодарение на вас аз стигнах безопасно в дома си. И затова надявам се, че не бихте имали нищо против да узная името на този, който ми направи толкова голяма услуга:

— Аз малко заслужавам вашата благодарност — отговори кавалерът. — Всъщност дори не я заслужавам, мастър Уейд. Ние станаме спътници съвсем случайно.

— Скъмността ви, сър — отговори младият дворянин, навеждайки се грациозно към своя спътник, докато говореше, — заслужава моето възхищение, както и смелостта ви, която забелязах да проявявате неведнъж. Но вие не можете да ми попречите да изпитвам благодарност, нито да ми забраните да я изразя. Ако ми отказвате честта да узная името ви, поне мога да разкажа на приятелите си колко много съм задължен на сър Хенри Непознатия.

— Сър Хенри! Ах! Гарт ме нарече така. Старият горянин обича да прикачва титли. Баща ми беше сър и честният Грегъри, не познавайки законите за титлите, мисли, че титлата е наследствена. Но това не е така — аз не съм удостоен с рицарско звание от меча на свещения владетел. Нещо повече, няма никакви изгледи да бъда изобщо удостоен! Ха! Ха!

Думите, с които завърши, както и последвалият смях бяха пропити с предизвикателна горчивина, сякаш кавалерът малко ценеше подобни кралски почести.

Младият дворянин, като не може да научи името на своя защитник, замълча за известно време. Тъкмо си мислеше дали по въпроса за имената той няма право на доверие, след като с такава готовност бе казал своето име, когато кавалерът, сякаш прочел мислите му, отново заговори.

— Простете ми — каза той с умоляващ глас. — Простете моята явна нелюбезност, мастър Уейд. Вие ми направихте честта да запитате за името ми и тъй като бяхте толкова открит с мене, аз нямам нито правото, нито желанието да го скрия от вас. То е просто Хенри Холтспър, а не сър Хенри, както току-що чухте да ме назовават. И после, мастър Уейд, ако сте чували за едно доста запустяло жилище, наречено Стоун Дийн, разположено в сърцето на гората на около три мили отук, и ако мислите, че ще намерите пътя до там, аз ви обещавам сърдечен прием, — една хапка еленово месо, чаша канарско

вино, за да го преглътнете, и — боя се, че това е всичко. Обикновено сутрин съм в къщи, ако искате да наминете нататък.

— Не, първо вие трябва да ме посетите — отговори Уолтър. — Аз и сега бих ви поканил, ако не беше толкова късно. Страхувам се, че близките ми са си легнали вече. Вие ще дойдете друг път и ще ми позволите да ви представя на баща си. Сигурен съм, че той ще иска да ви благодари за услугата, която ми направихте, а и сестра ми Мериън също.

Трепет на сладка тайна радост премина през сърцето на Хенри Холтспър, когато чу последните думи. Благодарност от Мериън! О, да помисли тя за него, да помисли дори само от благодарност!

Любов! Любов! Приятна си, когато ти се наслаждават, но колко по-приятна си ти в мечтите да бъдеш споделена! Ако младият дворянин наблюдаваше по-внимателно, щеше може би в този момент да забележи по лицето на Хенри Холтспър един странен израз — израз, който той като че ли искаше да скрие.

Братът на любимата е последният човек, комуто един влюбен разкрива тайната на сърцето си. Тя не се приеме радушно дори когато богатството е равно, запознанството почтено и намеренията честни. Но съществува ли в някои от тези обстоятелства нещо нередно, тогава братът става истинска пречка.

Дали някаква подобна мисъл не предизвика у Хенри Холтспър особено чувство и го накара да скрие любовта си от брата на Мериън Уейд? Защо той говореше със смущение, когато благодареше за обещаното запознанство? Защо върху откритото му мъжествено лице се бе появило нещо потайно?

Младият дворянин не забеляза това и настойчиво продължи да отправя поканата си.

— Добре, значи обещавате да дойдете.

— Някой ден с удоволствие.

— Не, мастър Холтспър, „някой ден“ е твърде неопределено; но наистина и моята покана беше такава. Ще я променя. Ще дойдете ли утре? Татко устройва празненство в нашия парк. Утре е рожденият ми ден и забавленията, надявам се, са добре уредени. Нали ще бъдете един от нашите гости?

— С най-голямо удоволствие, мастър Уейд. Много ще се радвам.

След като си пожелаха лека нощ, пътниците се разделиха — Уолтър влезе през вратата на парка, а кавалерът продължи по пътя, който извиваше покрай оградата му.

ГЛАВА XI. СТРАННО ПРОЩАВАНЕ

След като изпрати двамата пътници, разочарованият разбойник продължи да се ослушва, докато стъпките на конете заглъхнаха по далечния път.

После се отпусна на земята, седна, опря лакти на коленете, обхвана с длани брадясалото си лице и остана известно време мълчалив и неподвижен като сфинкс.

По лицето му бе изписана странна смесица от чувства, неразгадаеми за човек, който не познава историята му и току-що станалото приключение. Върху челото му бе легнала сянката на съкрушителна тъга, а в тъмните му очи се забелязваха скръбни пламъчета, щом си спомнеше за двете кесии, изплъзнали се тъй неочаквано от ръката му.

Явно беше, че в душата му ставаше борба. Съвестта и алчността се бяха спречкали — първото им недоразумение от дълго време насам. Противоречивите чувства пречеха на думите. Излишно е да се споменава, че другарите му уважаваха неговото мълчание.

Въпреки престъпните влечения на Грегъри Гарт дори и тогава, когато беше най-лош, някои черти на лицето му показваха, че у него има нещо честно. И сега, както седеше край пътя — същият път, край който често бе лежал в засада — и луната ясно осветяваше лицето му, тези добри черти започнаха постепенно все по-ясно да се очертават, докато престъпният израз изчезна напълно от лицето му и на него остана само отпечатък на дълбока тъга. Ако не беше мизансценът и действащите лица, които го заобикаляха, всеки, който минеше в момента, би го взел за честен човек, наскоро сполетян от голямо нещастие.

Но тъй като никой не мина, той, несмущаван, се отдаде на скръбта и мълчанието си.

Най-после заговори. Гласът на разкаяния разбойник — вече не строг, заплашителен и заповеднически, а мек и тих — наново наруши тишината на нощта.

— О, господи, о, господи! — продума той. — Кой би повярвал, че ще насоча пиката си срещу гърдите на мастър Хенри! И през ум не ми минаваше да я употребя. Искях само да ги сплаша, за да се предадат, но все едно, той ще помисли, че съм искал да го сторя. О, господи! О, господи! Той никога няма да ми прости, така е, но сега вече нищо не може да се направи; аз трябва да удържа обещанието си. Никакво посягане вече към кесии, нито пък ограбване на благородни дами по този път. Край на играта.

За миг тъмната сянка върху челото му като че ли се смеси с досада, сякаш той все още съжаляваше за даденото обещание и за крачката, която трябваше да направи. Изходът на борбата между съвестта и алчността изглежда не беше още окончателно решен.

Настъпи пак кратко мълчание и тогава решението бе взето. То беше в полза на доброто. Съвестта победи.

— Ще удържа дадената дума — извика Гарт и скочи на крака, сякаш за да подсили взетото решение. — Ще я удържа, ако ще и да умра от глад! Свободни сте! — продължи той с подигравателно-заповеднически тон, обръщайки се към мълчаливата си дружина. — Свободни сте, просяци такива! Вашият капитан Грегъри Гарт не се нуждае повече от услугите ви. — Но дявол да го вземе! — прибави той все още с подигравателна сериозност. — Мъчно ще ми е да се разделя с вас. Вие ми бяхте верни като стомана; нито една гневна дума не си разменихме. Така си е, но нищо не може да се направи, момчета, не може. И най-добрите приятели рано или късно се разделят, но преди да се разделим, аз ще се погрижа за вас. Имам един приятел там в Ъксбридж, който върти голяма търговия — наричат я вехтошарство. Доходна работа. Вярвам, че ще намери място за всички ви. Добре ще ви бъде при него. Ще бъдете на хубаво място — много злато и скъпоценности ще Има наоколо ви. Не се страхувайте от това, което ви очаква. Аз ще се погрижа за вашата безопасност, та ако ми потрябвате отново.

В този критичен момент въображаемото сбогуване на оттеглящия се разбойник бе внезапно прекъснато, защото той чу звук, подобен на звуците, които ухото му бе свикнало да долавя. Бяха удари от конски копита, които показваха, че приближава конник — пътник. Но те не бяха от конете на тия, които току-що преминаха Пущинаците, защото се чуваха от противоположната посока на тая в която те бяха

заминали — чуваха се откъм Червения хълм. Конникът — беше един, както показваха стъпките. От тях също можеше да се съди, че той се изкачва бавно — ходом, — сякаш не познава пътя или се страхува да язди бързо по пътека, която съвсем не беше равна.

Щом чу стъпките, Грегъри Гарт инстинктивно, веднага прекъсна смешния разговор с несъществуващите хора и без дори да се извини на търпеливите си слушатели, извърна лице от тях и се послуша.

— Само един конник — каза си той — и се изкачва с бързината на охлюв. Може би е някой фермер, пийнал малко повече в „Главата на сарацина“ и заспал върху седлото? Сега си спомням, че днес е пазарен ден в Ъксбридж.

Разбойническият инстинкт на Грегъри Гарт, който в момента взе връх над моралното сътресение от унижителната среща със стария му господар, го обзе отново.

— Чудя се — продължи той с тих глас, — чудя се дали има пари? Дали не ги е изпил в странноприемницата? Хе! Какво ме интересува дали има, или не? Нали обещах на мастър Хенри, че тази е последната ми нощ? По дяволите! Трябва да удържа думата си. — Чакай малко! — продължи той, като се замисли за миг. — Казах, че тази ще бъде последната нощ! Точно така каза Грегъри Гарт! Аз няма да наруша обещанието си, ако... Нощта не се е свършила! Преди малко беше единадесет часа. Скоро чух камбаните на Чалфонт да удрят единадесет. Нощта свършва чак в дванадесет. Такъв е законът в страната. Какво има да се говори? Няма да стана по-лош, отколкото съм вече. Щом съм откраднал овцата, ако ще ме обесят за нея, да открадна поне и цялото стадо. В края на краищата мастър Хенри не обеща да ме издържа, ас моите благородни намерения мога и да умра от глад. И една плюнка не мога покри със среброто, което ми е останало, а тези парцали, те няма да ми донесат богатство. По дяволите! Ще спра тоя и ще видя дали не е продал говедата си. Стойте си по местата, момчета! — продължи той, като отново се обърна към куклите и им заговори така, сякаш наистина вярваше, че са момчета. — Стойте си по местата и се дръжте така, като че не е ставало дума за раздяла!

Като завърши речта си с това предупреждение, разбойникът се скри тихо под сянката на колибата и застана така, че да се нахвърли

върху непредпазливия пътник, чието нещастие го водеше към Джаретовите пуцинаци в този късен нощен час.

ГЛАВА XII. КАК БЕШЕ СЪБЛЕЧЕН ЕДИН ДВОРЯНИН

Разбойникът не трябваше дълго да чака жертвата си. Приготовленията, необходими за посрещането ѝ, изискваха известно време — толкова, колкото беше нужно на бавно движещия се пътник, за да стигне поляната. Той пристигна там тъкмо когато Грегъри Гарт беше залегнал в засада в сянката на колибата като ловджийско куче, готово да скочи.

Когато, излизайки изпод арката на дърветата, конникът се показва на поляната и луната освети него и коня му, разбойникът остана малко изненадан. Вместо фермер, пиан от евтино вино в „Главата на сарацина“, Гарт видя пред себе си елегантен кавалер, облечен в костюм от лъскав атлаз, възседнал изпотен, но красив кон.

Въпреки изненадата си Грегъри не бе нито смаян, нито смутен. Напротив, той бе още по-доволен, че вижда не някой пиан глупак с празен джоб, а джентълмен, чието облекло обещавахе препълнена кесия; при това човек, чийто външен вид показваше на опитното око на разбойника, че да го накара да се раздели с нея не ще бъде нито трудно, нито опасно.

Без да губи нито миг след направените наблюдения, разбойникът изскочи изпод сянката на колибата и както бе извикал на двамата конници преди половин час, така поздрави и облечения в коприна кавалер.

Но отговорът, който сега получи на обичайната си заповед „Горе ръцете“, беше много по-различен. Пътници като Черния конник не се срещаха често и този с атлазените дрехи, вместо да извади пистолет от кобура или сабя от ножницата, вдигна и двете си ръце в знак, че се предава, и с треперещ глас жално помоли за милост.

— По дяволите, мастър! — извика Грегъри Гарт, като все още държеше пиката до гърдите на уплашения пътник. — Не се плашете толкова! Те нищо няма да ви сторят, човече. С пръст няма да ви побутнат, ако, разбира се, не сглупите да се съпротивявате. Стойте по

местата си, момчета! Джентълменът няма намерение да създава неприятности.

— Не, уверявам ви, не! — усърдно възкликна пътникът. — Никому нищо няма да сторя. Повярвайте ми, приятели! Наистина няма. Вземете всичките ми пари. Те не са много. Аз съм беден кралски куриер.

— Кралски куриер ли? — възкликна капитанът на разбойниците, заинтересуван от това съобщение. — А смея ли да ви попитам — продължи той, като се приближи до кавалера и грубо хвана юздите на коня — къде отивате, добри господине?

— О, сър — отговори треперещият дворянин, — радвам се, че срещнах някой, който би могъл да ми покаже пътя. Аз нося съобщение от негово величество до капитан Скарт от кралските кирасири, който вече е или поне трябва да бъде у сър Мармадюк Уейд от имението Бълстрод — някъде в тази част на графството Бъкингам.

— Хо! Хо! — каза си Грегъри Гарт. — Съобщение от негово величество до капитан Скарт! Сър Мармадюк Уейд! Бълстрод! Какво ли може да бъде пък това?

— Вие познавате ли сър Мармадюк Уейд, добри приятелю?

— Слушайте, господин Коприна и Атлаз — презрително каза разбойникът, — без да имам удоволствието да ви познавам, нито пък честта да ви бъда добър приятел, мисля, че знам нещо за този джентълмен сър Мармадюк Уейд. Но сега за пръв път чувам, че съществува някаква си личност, наречена капитан Скарт в графството Бъкс или в кралство Англия — а дума да не става за кралски кирасири, разквартирувани в имението Бълстрод. За това Грегъри Гарт знае толкова, колкото знае и гръцки.

— Добри приятелю! Уверявам ви, че това е самата истина. Капитан Скарт и ротата му сигурно са стигнали вече в имението Бълстрод и ако ми покажете пътя...

— Ха! Това не е моя работа. Намери си го сам. Бълстрод е на една крачка оттука. А колкото до капитан Скарт или кралските кирасири, те не ме интересуват. Ако наистина носиш някакво съобщение, дай го на мене, дай ми и парите си, скрити из труфилата по хилавото ти тяло. Хайде по-бързо!

— О, сър! Парите ще ви дам с удоволствие — и часовника, и верижката. Но сигурно и вие обичате нашия добър крал, затова

позволете ми да изпълня задачата, която ми е възложил!

— Но може би аз не обичам „нашия добър крал“ толкова, колкото мислиш, излъскано лакейче! Давай бързо, каквото имаш, иначе тия приятели ще смъкнат всичко от тебе. Нищо, нищо, момчета! Стойте си по местата, той няма да ни създава неприятности.

— Не, не, добри приятели. Обещавам, че няма. Ще дам всичко. Ето кесията ми. Съжалявам, че не е по-пълна. Ето часовника. Той ми е подарък от нашата благородна кралица. Нали виждате, сър, много е ценен!

Разбойникът жадно сграбчи часовника и стискайки го между големите си мазолести пръсти, започна да го разглежда на лунната светлина.

— Сигурно е ценен — каза той, като го обръщаше от всички страни. — Целият е покрит със скъпоценни камъни. Подарък от кралицата ли, казваш?

— Получих го лично от ръката на кралицата.

— Мръсна французойка! Виж я ти за какво харчи нашите английски пари. Тя е по-голям разбойник от Грег'ри Гарт — такава е и когато се видиш с нея, кажи й, че аз казвам това. Продължавай! Изпразни от джобовете си всичко.

— Имам само това ножче, този бележник и молива — това е всичко, уверявам ви.

— А какво е онова лъскавото, дето виси на врата ти? — попита разбойникът, като посочи нещо, което дворянинът се мъчеше да скрие. — Я дай да го видя?

— Това, сър, това, това — това е медальон.

— Медальон ли? Какво е то?

— Това е, това е...

— Много е хубаво, прилича на часовник. Какво има вътре?

— Нищо.

— Нищо ли, че тогава защо го носиш?

— О, има нещо вътре, но не е нещо ценно, само една къдрица.

— Само една къдрица? Любовен спомен, предполагам. Е, да, то не е много ценно — поне за мене не е — и ти можеш да запазиш къдрицата. Но аз ще те обезпокоя за кутийката. Струва ми се, че може да се заложи срещу нещо. По-бързо я дай.

Изплашеният дворянин бързо изпълни заповедта и от страх не се възползува дори от разрешението да запази ценния любовен знак, а предаде и медальона, и къдрицата в протегнатата ръка на обирника.

— О, сър — каза дворянинът с умоляващ глас, — това е всичко, всичко!

— Не, не е — сърдито отвърна разбойникът, — ти имаш много хубава дреха — прекрасен атлаз — й хубави панталони; ботуши и шпори първо качество; хубава шапка с пера, а и остра сабя на хълбока. Аз не се нуждая от тия неща лично за себе си, но имам един роднина, комуто искам да ги подаря. Събличай се!

— Как, сър, гол ли ще ме изпратите да изпълня задачата си! Вие забравяте, че съм кралски куриер.

— Не, да ме обесят, ако съм забравил, да обесят също и краля! Това тук за вас е поезия. Чува! съм, че там в двореца я обичат. Но аз повече обичам прозата, а моята проза е — слизай и се събличай!

Въпреки шеговития тон, с който разбойникът разговаряше, нещастният дворянин разбра, че той е много сериозен и че е опасно да се противи на заповедта му.

Макар неохотно, той се принуди да слезе от коня и да се съблече на пътя.

Чак когато бе вече полугол, безжалостният разбойник му каза да спре, оставяйки го само по риза и чорапи.

— О, сър! Нали няма да ме оставите да яздя така? — попита нещастният човек, умолявайки разбойника с протегнати ръце. — Вие няма да ме изпратите в тия дрехи — един кралски куриер! Как бих изглеждал на коня без ботуши, без шапка и дрехи, без...

— Стига си дрънкал! — извика Грегъри Гарт, който бързаше да свърже на вързоп съблечените дрехи. — Кой ти е казал, че ще се качваш на коня? Къде е той, бих искал да знам?

Дворянинът неуверено кимна към коня.

— О! — каза разбойникът, продължавайки спокойно работата си. — Може да е бил твой преди десет минути. Но сега е мой. Доста съм ходил пеш, а ти все си яздил. Сега е мой ред да пояздя малко. Честно е да си посменим местата, нали?

Сваленият куриер не отговори. При все че изненадата и страхът го бяха почти лишили от разум, той все още имаше достатъчно, за да разбере, че възраженията му ще бъдат напразни. Затова не каза нищо

— стоеше и трепереше, а зъбите му тракаха като кастанети, защото случи се, че нощта беше от ония есенни нощи, в които е студено като през декември.

Разбойникът не му обърна внимание, докато не завърза вързоп. След това се изправи и като застана лице с лице с жертвата си, започна да я разглежда с полушеговит, полусериозен поглед.

Най-после сериозният поглед взе връх, сякаш някакво съмнение обзе ума на Гарт.

— Колкото и да си страхлив, кралски любимецо — с презрение и горчивина каза той на треперещия куриер, — ти може би си хитър и опасен. Ще се погрижа тази нощ да не отидеш по-далече. Ела тук в къщата! Няма да имаш нищо против, надявам се, защото изглеждаш много мършав. Хайде!

И без да дочака съгласието или отказа на подканения, разбойникът го хвана за китката и го повлече към колибата.

Вътре той завърза несъпротивяващата се жертва с въжетата, които беше взел със себе си. Имаше достатъчно светлина, защото част от покрива беше паднал и луната силно осветяваше покрития със слама под.

Специалист по връзваме на въжета, Гарт бързо привърши работата си; само след няколко минути кралският пратеник беше вече с вързани отзад ръце и глезени така здраво стегнати един за друг, сякаш беше опасен престъпник.

— А сега — каза разбойникът, като стегна със задоволство и последния възел — ти няма да можеш да се освободиш, докато някой не те развърже, но това няма да съм аз. Макар че си кралски лакей, аз не искам да бъда жесток към тебе и тъй като ще ти е по-удобно да лежиш, отколкото да стоиш прав, ще ти помогна да легнеш.

При тия думи той пусна нещастния човек, който падна тежко на земята.

— Лежи тука, господин куриер, докато някой те вдигне. Аз ще се погрижа да предам съобщението ти. Лека нощ!

С подигравателен смях Грегъри Гарт прекрачи прага и остави слисания пътник сам с мислите си, които не бяха нито весели, нито приятни.

След като излезе от колибата, разбойникът побърза да напусне мястото.

Той изведе коня на куриера в средата на пътя и завърза направения вързоп за задния лък на седлото. После се приближи до коня и метна ръка през врата му, сякаш искаше да го възседне.

Но нещо го накара да се поколебае и мина известно време, преди да се качи на седлото.

— Дявол да го вземе, стари другари! — извика той най-сетне, обръщайки се към своята банда от кукли, които беше забравил за малко. — Не бива да се разделим така. Ако Грег'ри Гарт е успял да стане разбойник по главния път, той не е от тия, дето гледат отвисоко на своите другари от пътеката. Не! Вие ще дойдете с мене — всички до един. Макар че общо не струвате колкото лъскавия часовник в джобчето ми, все пак мога да ви употребя и това ще е по-добре, отколкото да ви оставя да плашите гаргите в Джаретовия пущинак. Хайде елате, момчета! Обзалагам се, че този здрав военен кон от кралските конюшни ще може да ни носи всичките и дори няма да му се сторим тежки. Ще намеря място за всинца ви — едни на задницата, а други на врата. Хайде тогава!

Без да дочака отговор на предложението си, той обиколи поляната, съблече бързо куклите една след друга, натовари се с окъсаните им облекла и се върна при коня. Намята старите дрехи върху задницата и врата на животното, завърза ги с върви, качи се на седлото, доскоро заемано от кралския куриер, и потегли радостно.

Тъкмо бе минал кръстопътя, когато часовникът на църквата „Свети Петър“ в Чалфонт удари полунощ.

— Точно дванадесет! — извика той с тържествуващ глас. — Беше въпрос на минути, но удържах думата си пред мастър Хенри! Ако я бях нарушил, вече нямаше да смея да го погледна в очите. Ха! Чуй ги тия стари църковни камбани! Как мило звънят в нощния въздух! Напомнят ми за времето, когато бях невинно дете. Звънете! Звънете, камбани на „Свети Петър“! Звънете и съобщете на света, че Грег'ри Гарт казва вече сбогом напътищата!

ГЛАВА XIII. ФЕТ ШАМПЕТР

Ако смъкнат от хълмовете Чилтърн горите, които и до дон днешен засенчват голяма част от тяхната повърхност, те поразително много ще заприличат на онази част от северноамериканските степи, известна в езика на траперите^[1] като „търкалящи се прерии“. Тия хълмове биха могли да се сравнят и с океана след голяма буря, когато вълните нямат вече пенести гребени и водните талази не са така успоредни. Ако можете да си представите тези вълни, неочаквано превърнати в твърда земя, ще имате ясна представа за Чилтърн.

От незапомнени времена тези хълмове са се ползували с особена слава. При напредъка на английското земеделие много време минало, преди безплодната им почва да изкуши ралото, а дори и в този час големи пространства не принадлежат никому — те са „общински пасбища“, покрити с изтравниче, прищеп или букови гори.

През различни периоди от нашата история славата им не е била от най-добрите. Дивите гори са били убежище както на благородния елен, така и на престъпници и разбойници. Затова в минали време е било необходимо да се наема „придружвач“ или „пазач“, както и въоръжена охрана, за да може пътникът спокойно да премине през горите, Оттам води началото си и тази прочута длъжност, която сега вече за Щастие е синекурна; но уви, тя не е единствената съвсем безполезна синекурна длъжност в тази жестоко обременена с данъци страна.

Близо до източния край на областта Чилтърн е разположено голямото имение Бълстрод. То е едно от най-старите имения в Англия, още отпреди нормандското нашествие; толкова старо, че помни дори оттеглянето на римляните^[2]. В миналата епоха то е било бойно поле, както показват останките на един саксонски лагер — намиращи се в границите му, — за които се носи странна легенда.

Имението Бълстрод бе разпространено върху площ от хиляда акра, но в него едва ли имаше един декар равна земя с изключение на саксонския лагер. То представлява редица заоблени хълмове и

вълнообразни хребети, разделени от дълбоки седловини. Те много приличат на хълмовете, сякаш хълмовете са били изрязани от долините, обърнати и сложени до тях. Самото име е типично за пейзажа в Чилтърн — развълнуван океан, застинал неочаквано в момента, в който вълните и падините между тях не са били вече успоредни. Долините са разположени в различни посоки; някъде се сливат една с друга, другаде са плитки или пък неочаквано свършват с дълбока романтична падина, гъсто обрасла с глог, див чимшир или леска — любимото свърталище на славея. Хребетите се съединяват по същия начин или пък се издигат самотни, така гладко изваяни, че изглеждат изкуствени. Пояси от шубраци и тук-таме групи от огромни брястове, дъбове, букове и кестени изпъстрят склоновете или увенчават техните била, а пространствата помежду им са покрити с такава светлозелена трева, каквато се среща само в пасбищата и парковете на Англия. Ето такава беше имението Бълстрод през седемнадесетия век; с малки промени такава е и днес — достойна резиденция за най-благородното семейство в страната.

Вече е заранта на празненството, уредено от сър Мармадюк Уейд, за да отпразнува рождения ден на сипа си и едновременно да ознаменува завръщането му в бащиния дом.

Червената зора на есенната утрин обещава прекрасен ден. И сякаш за да удържи това обещание, златното слънце, изскочило вече малко над хоризонта, постепенно се извисява в безоблачносиния небосвод.

Лъчите му, падащи наклонено през листата на дърветата, достигат до земята с омекотена светлина, но в по-откритите възвишения те вече са изсмукали росата от тревата и зелените ливади сякаш подканват нозете да стъпят като по огромен килим, прострян върху арената на очакваните игри.

Личи, че поканата на сър Мармадюк е била нашироко разгласена и приета. От много мили надалеч по пътищата и пътеките, които водят към жилището му, още от ранните утринни часове се виждаха групи селяни, облечени в най-пъстрите си празнични дрехи, отправили се към мястото на веселието — млади и стари, руси и тъмнокоси, хубави и обикновени на вид, всички еднакво весели и радостни.

В стария саксонски лагер се е събрала голяма компания. Хиляди хора има тук — някои се разхождат, други са насядали под сенчестите

дървета, по края на околоръстния изкоп, обрасъл с трева. Тук-там големи групи образуват кръг — това са зрителите на някоя игра, която се развихря в центъра.

А много игри се играят тук едновременно. Ето тук играят на балон — голяма кожена топка, напълнена с горещ въздух, се подхвърля в кръг от играчи — играта се състои в това, топката да преминава от един към друг.

Там пък ще видите друга група, заета с играта кегелбан, която сега е модерна, защото е любимата игра в кралския двор, а по-нататък една тълпа се е събрала около състезание с тояги, където двама здравеняци се удрят един друг, решени като че ли всеки да строши черепа, на другия — задача, не много лесна за изпълнение.

Недалеч можете да наблюдавате по-благородната игра на целувка в кръга, където синеоки саксонски момичета играят на гоненица със своите селски обожатели и лесно се оставят да бъдат хванати.

Другаде ще видите борба, игра на футбол или на ринг, надхвърляне, надбягване, състезания на дълъг скок и овчарски скок.

Наблизо, вън от лагера, се вижда голяма походна кухня, където слугите на сър Мармадюк пекат огромни късове говеждо месо и грамадни свини, разцепени наполовина. След един-два часа, това място ще бъде най-привлекателното за всички.

Но не само селяни се срещат в парка на сър Мармадюк Уейд. Тук-таме на групи се виждат живописно облечени по модата на времето кавалери заедно с благородни дами. Някои наблюдават игрите, а други — мъже и жени, от време на време участвуват в тях. Фет Шампетр е модерен начин на забавление; докато увеселението трае, титлите се забравят от желание за прости удоволствия и никак не е необикновено, ако господарката на къщата се надбягва с прислужничките си, а скуайрът^[3] взема участие в състезание с тояги или играе кегелбан заедно със слугите си — селяни.

В ония дни дори и кралете проявяваха подобно благоволение.

Такова беше веселието, развихрящо се в парка на сър Мармадюк Уейд, за да се отпразнува щастливият ден който му дари син и наследник.

[1] Трапери — ловци и американските прерии. Б. пр. ↑

[2] До V век на нашата ера Британският остров е бил окупиран от римляните. С упадъка на Римската империя войските били изтеглени от острова, за да защитават по-важни фронтове в Европа. След тяхното изтегляне страната била покорена от англосаксонски племена, дошли от югоизточния бряг на Северно море — днешните Дания, Шлезвиг-Холщайн и други части на Германия, близо до устието и долното течение на р. Елба. Б. пр. ↑

[3] Скуайр (англ.) — селски благородник, собственик на земя Б. пр. ↑

ГЛАВА XIV. ХОДОМ МАРШ

Камбаните на Ъксбридж известяваха пладне. Кирасирите на Скарт, макар и в пълно снаряжение, още бяха пред крайпътния хан. Всеки конник стоеше до коня си, готов да го възседне.

Беше късен час за тръгване на път, но те се бяха забавили. Блестящите подкови на конете можеха да обяснят причината на закъснението. За да се подковат конете, реквизираха ковачницата на Ъксбридж.

Нямаше защо да се бърза. Не ги чакаше дълъг път, а задачата, която им предстоеше, можеше да се изпълни по всяко време. В дванадесет те бяха готови за тръгване.

— Възседни! — прозвуча рязка команда и в същия миг двамата офицери излязоха от странноприемницата.

Когато кирасирите възсядаха конете, дрънкането на стоманата можеше да се чуе в спокойния въздух на есенното пладне на една миля разстояние. Търговците от Ъксбридж го чуха, разбраха значението му и много се зарадваха. Цяла нощ кралските нехранимайковци на Скарт се бяха перчили из улиците, нарушавали спокойствието на града и оставили много неуредени сметки.

Нищо чудно, че търговците се зарадваха на дрънкането на сабите и звъntenето на броните, което оповестяваше оттеглянето па капитан Скарт и неговите хора от странноприемницата „Главата на сарацина“.

Когато всички възседнаха конете, двамата офицери също се качиха на седлата, макар и не толкова живо. Корнетът сякаш трудно намери стремената, а след като успя да се качи на седлото, доста съмнително беше дали ще може да се задържи на него. Стъбс беше пиян.

Началникът му беше в същото състояние, макар и ме в такава степен. Във всеки случай не показваше така явно, че е замаян. Той успя да се качи без чужда помощ, а когато беше вече на седлото, седеше, без да се клатушка. Може би навикът му помогна да се държи

по-достойно о; другаря си, защото Скарт беше стар войник, а Стъбс беше още млад.

Пиршеството в странноприемницата край пътя бе започнало рано миналата нощ.

Случилото се — не много приятно както за Скарт, така и за подчинения му, ги подтикна да пият още повече; смениха само обстановката, като се преместиха в кръчмите на Ъксбридж. Един-двама скитаци кавалери, които намериха тук и там из града, бяха подходяща компания за среднощен гуляй и едва когато синята светлина на утрото освети поляните край Колн, уморените веселяци, преплитайки крака, минаха по стария мост и се завърнаха във временния си лагер.

Докато ковачите подковаваха конете, двамата офицери прекараха един-два часа, мятайки се неспокойно в две от най-хубавите легла, които странноприемницата можеше да предложи. Беше почти дванадесет по обед, когато Скарт се събуди и поиска чаша препечен сак, за да подкрепи нервите си, изтощени от нощния гуляй.

Една лека закуска бе достатъчна за капитана и корнета. След това те заповядаха на хората си да възседнат конете и бяха готови за път.

— Другари! — извика Скарт към подчинените си, щом се почувствува закрепен на седлото. — Ние прекарахме нощта в гнездо на бунтовници. Ъксбридж е град на предатели — квакери, еретици, пуритани — и разни други непокорни безделници.

— Такива са, бо-бо-бога ми! — изхълца Стъбс, като се опитваше да се задържи на седлото.

— Такива са, имате право, капитане, такива са, каквито казвате — извикаха в хор неколцина конници, които бяха тръгнали, без да спазват редиците.

— Да вървят тогаз по дяволите! — измърмори Скарт, преставайки да се интересува от Ъксбридж и работите му. — Да погледнем това, което ни предстои. Не — не него. Първо онова, което остава зад нас. В тая кръчма няма хубави момичета. Ех! Жалко. Но нищо, щом има вино. Хей, стари Бонифаций! Отвори отново канелките на бъчвите си. Какво ще пиете, вагабонти? Бира ли?

— Да, да, каквото кажете, благородни капитане.

— Бира, Бонифаций. А за мене още сак. Какво искаш ти, Стъбс?

— Сак, са-а-к! — заекна корнетът. — Препечен са-а-к. Няма по-добро от това, бо-о-га ми!

— Кой плаща? — попита стопанинът, съмнявайки се дали тази последна поръчка ще бъде платена.

— Плаща, мошенико! — изкрещя Скарт, като измъкна една златна монета от джоба на дрехата си и я запрати в лицето на стопанина. — Да не мислиш, че кралските кирасири са крайпътни разбойници? Виното, виното! Бързо, че иначе ще измъкна запушалките с острието на шпагата си.

Многобройната прислуга, каквато една странноприемница по онова време можеше да поддържа, скоро поднесе бирата и по-скъпата напитка до устните на тия, които искаха да я вкусят. Първом донесоха националното питие, но от уважение към офицерите хората почакаха, докато налят сака в чашите им.

Скарт взе поднесената му чаша и като я вдигна, извика:

— За краля!

— За краля, бо-о-га ми! — каза и Стъбс.

— За краля, за краля! — пригласиха петдесетте подчинени, а зрителите наоколо повториха израза тихо.

— Чашите на земята! — изкомандува капитанът и запрати своята в средата на пътя.

Всички направиха същото — всеки захвърли празната си чаша, докато пътят се покри с лъскави глинени парчета.

— Ходо-о-м марш! — извика Скарт, пришпорвайки коня си. И така начело с лудия капитан и пияния корнет отзад кирасирите се източиха от странноприемницата и поеха пътя към Червения хълм.

Въпреки изпитото вино капитанът на кирасирите съвсем не беше спокоен. Една от причините, за да пие толкова много, беше да удави спомена — все още измъчващ душата му — от обидата, която си мислеше, че е претърпял миналата нощ и която според него го беше изложила в очите на подчинените му. Да, той знаеше, че е така; яздейки нагоре начело на взвода, той мислеше само за Черния конник и за това, как да отмъсти на тази тайнствена личност.

Скарт отиваше на полски лагер и както му бяха казали, наблизко живеел Черния конник. Сега той се успокояваше с мисълта, че ако там бъде скучно, ще се позабавлява, докато измисли някакъв план, с който чувството му за мъст да се задоволи.

Ако в този момент погледът му можеше да проникне през зеленолистната завеса по хребета на Червения хълм, той би видял човека, когото искаше да засегне, възседнал онзи черен кон, от който идваше името му. Щеше да види, че той внезапно изскача от храстите и в галоп поема посоката, в която Скарт и кирасирите му отиваха — към парка Бълстрод, резиденцията на сър Мармадюк Уейд.

При все че Скарт не видя това, обедният му марш не мина без инцидент, достоен да се отбележи дори само за това, че беше необикновен, а той беше и от особено значение за капитана на кирасирите.

Пред една разрушена колиба в Джаретовите пуцинаци той и взводът му спряха внезапно, защото чуха странен звук, идващ от развалината. Това беше стенание или по-скоро няколко степания, разнообразявани от време на време от остър писък.

Причината на този необикновен шум бе открита веднага щом влязоха в колибата — един мъж, съблечен по риза, със завързани ръце и крака лежеше на пода! Този полугол човек им съобщи, че току-що се събудил от кошмарен сън, който май че не бил никакъв сън, а действителност! Той им каза, че е куриер на краля, тръгнал за имението Бълстрод със съобщение за капитан Скарт; но писмото се загубило заедно с всичко, което носел по себе си, та дори и коня, който носел пък него!

След това подробно обяснение мъката на Скарт от загубата на кралското писмо се разпръсна от смеха, причинен от нещастieto на куриера. След като даде кон на бедния човек и го изпрати обратно за там, откъдето бе дошъл, Скарт продължи пътя си и накара Джаретовите пуцинаци да гръмнат от високия му и продължителен смях.

ГЛАВА XV. ЧЕРНИЯ КОННИК!

Големият часовник върху кулата на господарската къща в Бълстрод удряше дванадесет. Игрите бяха в разгара си — и участващи, и зрители се веселяха до забрава.

Тук-таме се виждаха здрави дребни земевладелци, събрани накуп плътно един до друг — да не бъде подслушван разговорът им, — които разискваха някои от последните кралски декрети, и в повечето случаи с осъдителен тон.

Произволното изнудване, на което всички до един бяха жертва напоследък, деспотичното облагане с данъци, нечувано досега в Англия — корабен данък^[1] и данък върху правото да се търгува по море, — ги принуждаваха да взимат от държавата заеми, наречени със смешното име *benevolence*^[2]; разквартируването на разюздани войници по домовете на хора, които с незначително действие или дума са обидили краля или някой от неговите сателити — ето това вълнуваше хората в момента.

Едновременно с тези несправди се разискваха и измамничествата и преследванията от страна на оня беззаконен институт — Върховния съд. Жестокият му фанатизъм съперничеше дори на инквизицията и на позорния Стар Чамбър, чиито жертви бяха с хиляди.

От десет години насам тези свирепи оръдия на деспотизма с пълен размах вършеха престъпната си дейност, но вместо да сломят духа на един храбър народ — каквато беше истинската им цел, — те само го подготвяха за по-упорита и успешна съпротива.

Съдебният процес срещу Хемпдън, любимеца на Бъкингамшайър, за смелия му отказ да плати произволния корабен данък срещна одобрението на всички честни хора, а съдиите, които го осъдиха, бяха заклеямени като несправедливи.

С гордост трябва да се каже, че този благороден дух бе изразен най-силно в графството Бъкс и никъде другаде. В ония дни думата свобода не бе така често и така настойчиво споменавана както там. Жалко, че сега не е така!

Вярно, тя се произнасяше още шепнешком, тихо, но искрено — като гръмотевица, долитаща от далечните хоризонти, — едва доловима, но готова всеки миг да разискри червените си светкавици върху небосклона на деспотизма.

Подобен шепот се чуваше и в парка на сър Мармадюк Уейд. Всред радостната тълпа и сцените на истинско веселие можеха да се доловят думи и знаци от голямо значение.

Би могло да се попита защо тези свободолюбиви чувства не се изразяваха по-открито. Това лесно може да се обясни. Ако между тълпата, събрана да отпразнува рождения ден, имаше врагове на двореца и на краля, тук имаше и хора, които не бяха благосклонни към правата на народа. Сред мнозинството, изпълнило стария лагер, се срещаха много шпиони и доносници със зорки очи и уши, готови да доловят всяка дума, в която има оттенък на предателство. Затова всеки се страхуваше да не стане жертва на доносничество, да не застане пред ужасния Върховен съд.

Нищо чудно, че хората изразяваха чувствата си предпазливо.

Между присъстващите благородници също се забелязваше подобно разногласие по политическите въпроси — дори и между членовете на едно семейство! Но подобни разговори старателно се отбягваха като неподходящи за случая; човек, който повърхностно наблюдаваше лицата на хубавите дами и усмихнатите кавалери, сбрани на весели групи, не би подозрял съществуването на каквото и да е чувство на нелоялност към кралската власт.

Само едно лице правеше изключение от доволния вид на всички — само една личност в тази весела тълпа още не бе изпитала никаква радост от забавленията. Това беше Мериън Уейд.

Тя, която с усмивката си предизвикваше радост, щом се появяваше някъде, беше нещастна.

Душата ѝ бе изпълнена с болезнено безпокойство. В това множество липсваше човекът, чието присъствие би я успокоило.

Откакто Мериън Уейд влезе в стария лагер, очите ѝ блуждаеха над главите на събралите се зрители, над рова и към вратите на парка, през които все още се точеха закъснели гости.

Личеше, че търси нещо, което не може да открие, защото погледът ѝ, след като обиколеше, все тъй с неприкрито разочарование

се спираше на обкръжаващите я лица. Когато стана ясно, че и последният гост е пристигнал, по лицето ѝ се изписа истинска мъка.

Ако мислите ѝ бяха изказани гласно, те щяха да обяснят недоволството, изразено на лицето ѝ.

„Не идва, не иска да дойде! Нищо ли не значеха погледите му? Бях луда, че постъпих така. Какво ще си помисли той за мене? Какво би могъл да си помисли? Вдигна ръкавицата ми — може би само от любопитство или от каприз, за да я захвърли след това с презрение?! Сега знам, че не иска да дойде, иначе щеше да е тук. Уолтър обеща да ми го представи — на мене, на мене! О! В това няма нищо съблазнително. Та той знае, че може и сам да ми се представи. Не го ли подканих? О! Какво унижение!“

Въпреки мъчителните мисли дамата се стараеше да изглежда весела. Но старанието ѝ беше безуспешно. Някои от околните не пропуснаха да забележат нейното бледо чело и блуждаещ поглед. Това бяха дами, завиждащи на хубостта ѝ, и кавалери, които само за една усмивка върху хубавите ѝ устни бяха готови мигновено да пожертвуват получените любовни къдрици и да свалят от шапките си разните любовни спомени, които така лицемерно се бяха клели да носят.

Имаше само една, която можеше да предположи коя е причината, и то само да предположи. Единствено братовчедка ѝ подозираше, че сърцето на Мериън блуждае както и очите и. Но ако това станеше известно на ония, които я заобикаляха, те биха се изненадали, дори учудили. Мериън Уейд бе вече разцъфнала жена; и то отпреди година. Много мъже я бяха ухажвали, някои дори я обожаваха. Богатства и титли, младост и мъжественост, земи и лордства бяха слагани в краката ѝ и всичко беше отхвърляно — не с горделивата показност на тържествуваща красавица, а със спокойното достойнство на истинска жена, която би се омъжила само ако бъде спечелена. Много претенденти за ръката ѝ разпространяваха слуха, че са я покорили. Неведнъж се разправяха подобни измислици, но хората не вярваха. Това би било голям подвиг за всеки мъж, който го постигне — твърде голям, за да остане скрит.

И все пак подвигът бе извършен, макар хората да не знаеха. Досещаше се само тази, която имаше много по-голяма възможност от другите да я наблюдава отблизо. Братовчедка ѝ Лора Львлейс неведнъж се бе изненадвала от тези съзнателно търсени самотни

разходки, при които нейната компания бе отказвана. Тя бе забелязала също смущението и тревогата на Мериън, когато сър Мармадюк ѝ нареди да ги прекъсне. Освен загубената ръкавица и разкъравената китка имаше и друго: неспокоен нощен сън и замечтаност през деня. Можеше ли Лора да не забележи тия толкова очебийни признаци?

Лора също бе влюбена и ли познаваше. Нищо чудно тогава, че братовчедката ѝ е в същото положение; нищо чудно да е уверена, че Мериън е подарила сърцето си, но кога и кому; тя все още не знаеше, както не знаеха и чуждите хора, намиращи се в стария лагер.

— Мериън! — каза тя, като се приближи до братовчедка си, и зашепна, за да не бъде чуто. — Ти не си щастлива днес.

— О, глупавичко дете! Защо мислиш така?

— Но то личи! Видът ти...

— Какъв е видът ми, Лора?

— Мериън, не ми се сърди, мила. Казвам ти го, защото се страхувам, че и другите ще забележат. Ето Уинифред Уейлънд те наблюдаваше, а и оная проклета Дороти Дейръл. Гледаше те, както котката гледа мишката. Братовчедке! Помъчи се да изглеждаш другояче, не им позволявай да говорят за тебе — знаеш, че тази Дороти Дейръл желае тъкмо това.

— Да изглеждам другояче! Но как изглеждам, моля?

— Ах! Няма нужда аз да ти казвам. Ти знаеш какво чувствуваш; значи можеш да си представиш и как изглеждаш.

— Ах! Моя мъдра съветничко, изясни се. Какво в моя вид те поразява толкова много? Кажи ми, детенце!

— Искаш ли да бъда откровена, Мериън?

— Искам, искам!

Мериън бе толкова настоятелна, че Лора не се поколеба да ѝ обясни.

— Мериън — каза тя, приближавайки устни до ухото на тази, която единствена трябваше да чуе, — ти си влюбена!

— Глупости, Лора. Отде е дошла тази мисъл в глупавичката ти глава?

— Не са глупости, Мериън, познавам по лицето ти. Не знам кой те е покори, мила братовчедке. Знам само, че днес го няма тук. Ти го очакваше. Той не е дошъл. Това е!

— Ти си или голяма измамница, или една малка магьосница, Лора. В коя категория да те поставя?

— Не в първата, Мериън, ти знаеш. О! Нямам нужда от магии, за да позная това. Но моля те, не позволявай и на другите тъй лесно да узнаят тайната ти, братовчедке! Умолявам те...

— Имаш право да ме подозираш — каза Мериън, като я прекъсна. — А сега аз ще те освободя от подозренията, като ги потвърдя. Безполезно е да се опитвам да пазя в тайна нещо, което ти скоро сама ще разбереш — мисля, че наистина съм влюбена. Както каза, влюбена съм в някой, който не е тук. Защо ще се срамувам да ти го призная! О, ако знаех, че и той ме люби така, както аз го обичам, тогава пет пари не бих дала да знаят всички, та дори и Уинифред Уейлънд и Дороти Дейръл. Нека...

В този миг се чу гласът на Дороти, която разговаряше оживено и често бе прекъсвана от оглушителния смях на голяма компания.

Не беше ново за Дороти да бъде център на заливащи се от смях слушатели, защото тя беше една от най-остроумните девойки по него време. Може би думите ѝ не биха прекъснали разговора между братовчедките, ако не бе споменато едно име, което за Мериън значеше всичко. Уолтър току-що бе разказал за приключението си през миналата нощ.

— А този чуден кавалер — попита Дороти, — който предизвика свадливия капитан и изплаши свирепите разбойници, удостои ли ви с името си, мастър Уейд?

— О, да! — отговори Уолтър. — Каза ми го — Хенри Холтспър.

— Хенри Холтспър! Хенри Холтспър! — извикаха едновременно няколко гласа, сякаш за тях името не беше ново, но имаше някакво особено значение.

— Това е кавалерът, който язди черния кон — обясни някой, — Черния конник, както го наричат. Отскоро е тук. Живее в старата къща Стоун Дийн. Никой не го познава.

— И въпреки това всички говорят за него! Странна личност! Някой трубадур, завърнал се от Изтока? — предположи Уинифред Уейлънд.

— По-скоро търговец, завърнал се от Запада — забеляза с усмивка Дороти Дейръл, — откъдето, предполагам, е донесъл

свободолюбивите си настроения и един дивак за прислужник, както се говори. Видяхте ли неговия индианец, мастър Уейд?

— Не — отговори младежът, — а и него самия едва можах да видя, защото яздехме през нощта. Но надявам се, че днес ще го видя по-добре. Той обеща да дойде.

— Но още не е дошъл, нали?

— Мисля, че не е. Не съм го срещнал досега. Възможно е да е между навалищата отатък или някъде из лагера. С ваше разрешение, госпожи, ще отида да го потърся.

— О, идете, идете — възкликнаха няколко нежни гласчета. — На всяка цена, мастър Уейд, намерете джентълмена. Имате нашето разрешение да ни го представите. Кажете му, че умираме от желание да се запознаем с него.

Уолтър тръгна между тълпата, премина лагера по всички посоки и се върна без този, когото търсеше.

— Колко жестоко от негова страна — да не дойде! — забеляза веселата Дейръл, когато видя, че Уолтър се връща сам. — Ако той знаеше какво разочарование причинява! Може би нямаше да се вълнуваме така, ако не ни бяхте казали, че смята да дойде. Сега вашето празненство ми се струва глупаво без него.

— Може би все пак ще дойде — продължи Уолтър. — Мисля, че не всички гости са пристигнали.

— Имате право, мастър Уейд — намеси се един от близкостоящите, — вижда се някакъв човек — конник — ей там в пущинака, отвъд оградата на парка. Струва ми се, че идва към вратата.

Всички очи се обърнаха към указаната посока. В пущинака на около стотина ярда от оградата се забелязваше конник; но той не идваше към вратата.

— Нищо подобно — извика Дороти Дейръл. — Променил е намерението си. Гледайте! Той насочва коня си към оградата. Да не би да я прескочи? Така е, бога ми! Хайде — хоп! Това се казва скок!

И хубавицата, възхитена от постижението, изпляска с малките си ръце.

Още някой се възхити от това — някой, който макар и да мълчеше, бе не по-малко развълнуван. Радостта, която заискри в очите на Мериън Уейд, щом конникът се появи, сега се разля по цялото й лице и му придаде израз на истинско тържество.

— Кой е той? — запитаха няколко гласа, когато смелият конник бе вече скочил.

— Това е той — кавалерът, за когото току-що говорехме — отвърна Уолтър и забърза да посрещне своя гост, който вече с лек галоп приближаваше към лагера.

— Черния конник, Черния конник — се изтръгна вик от тълпата; а в това време селяните вече се бяха втурнали към края на крепостния изкоп, за да посрещнат новодошлия.

— За Черния конник! Ура! — извика един глас, сякаш подканваше другите да се присъединят — и те се присъединиха. А кавалерът приближи и спря коня си сред тях.

— Поне те го познават — забеляза хубавата Дейръл, като отметна назад аристократическата си глава. — Изглежда, че е много известен! Как да се обясни това?

— Така е винаги с новите хора — каза един саркастичен благородник, застанал наблизко, — особено когато съумеят да се представят по-загадъчно. Селяните имат особена склонност към неизвестното.

Мериън мълчеше. Очите ѝ искряха от гордост, като виждаше уважението, с което бе посрещнат героят на нейното сърце. На заядливите думи на Дороти Дейръл тя отговори само в ума си.

„Величествен и благороден! — мислеше си тя. — Ето тайната на неговата известност. О! Народът рядко греши в избора си. Той му е верен. Нищо чудно тогава, че го посреща като свой бог!“

На Мериън предстоеше още едно сладко тържество.

Любопитството на тълпата, която се бе събрала при пристигането на Черния конник, постепенно утихна. Хората се върнаха към игрите си, а някои с възхитени погледи проследиха прочутия кон, докато спря под дърветата. От чувство на деликатност, свойствено на селяните, те оставиха кавалера с неговия любезен домакин, който го водеше вече, за да го представи, както му беше обещал.

Бяха стигнали на няколко крачки от мястото, където стоеше Мериън. Тя бе обърнала лице, сякаш не подозираше кой приближава. Но сърцето ѝ, както и шепотът на близкостоящите ѝ казваха, че той е наблизко. Тя не смееше да се обърне към него. Страхуваше се да срещне погледа му, да не би да бъде пренебрежителен.

Но това съзнателно невнимание не можеше да продължи. Най-после тя го погледна. Погледът ѝ се закова не върху лицето му, а върху един предмет, който ясно личеше отпред на кастрената му шапка — една бяла ръкавица!

О, радост! О, щастие! И думите не биха могли да говорят по-ясно. Залогът бе взет и запазен. Любовното предизвикателство бе прието!

[1] Корабен данък — средновековен произволен данък, с който английските крале облагали поданиците си. Получените суми били използвани за английския флот. Б. пр. ↑

[2] Benevolence (лат.) — заеми, които кралят отпуснал на поданиците си, за да могат да плащат своите данъци. Кралят смятал тези заеми за акт на щедрост. Б. пр. ↑

ГЛАВА XVI. ЛЮБОВНИЯТ ЗНАК

Ръкавица, панделка или къдрица на шапката на благородник — това се срещаше често в рицарските времена и показваше, че този, който го носи, е удостоен с благоволенieto на някоя хубавица. Тук, ла празника, имаше много младежи, конто носеха подобни украшения, и затова никой не обърна внимание на любовния залог върху шапката на Хенри Холтспър — освен тези, за които той представляваше особен интерес.

Две жени проявиха такъв интерес, но по различни причини. Те бяха Мериън Уейд и Лора Лъвлейс. Мериън позна ръкавицата и почувствува радостна тръпка, но след миг изпита страх. Защо? Защото се боеше, че може да открият чия е. От пръв поглед Лора позна ръкавицата и разбра, че принадлежи на братовчедка й.

Тъкмо от това се страхуваше Мериън. Тя знаеше, че никой друг не ще я познае, дори и баща й. Знаеше, че добрият рицар мисли за други, по-важни неща и не би могъл да помни ръкавиците й. Не беше така с братовчедка й, която имаше тънка наблюдателност към подобни дреболии и тъкмо тук беше много вероятно да я прояви.

Опасенията на Мериън се оправдаха. От вида на Лора тя разбра, че този явен и хвърлящ се в очи знак бе забелязан от нея и тя вече мислеше за него.

— Твоята е, Мериън! — прошепна тя, като посочи шапката на кавалера, накичена с перо, и погледна нагоре по-скоро с утвърдителен, отколкото с въпросителен поглед.

— Моята?! Какво, Лора! За оная черна шапка с перо ли говориш? Какво общо имам аз с нея?

— О, Мериън, подиграваш ли се с мене! Погледни под перата... Какво виждаш там?

— Нещо като дамска ръкавица. Чудя се дали наистина е ръкавица?

— Да, Мериън.

— Така е наистина! Този странен благородник има значи любима. Кой би помислил такова нещо!

— Твоята е, братовчедке.

— Моята ли? Моята ръкавица, искаш да кажеш. Шегуваш се, малка Лора.

— Ти се шегуваш, Мериън. Не ми ли каза, че си загубила ръкавицата си?

— Да. Изпуснала съм я. Сигурно съм я изпуснала някъде.

— Тогава този благородник я е намерил — отговори Лора многозначително.

— Но, мила братовчедке, наистина ли мислиш, че това е моята ръкавица!

— О, Мериън, Мериън! Ти знаеш, че е твоята! Лора говореше полуукорно.

— Но сигурна ли си, че не грешиш? — отвърна Мериън уклончиво. — Чакай да я разгледам по-внимателно. Аха! Честна дума, Лора, май че си права. Изглежда, че това е моята ръкавица — поне много прилича на тая, която загубих онзи ден, когато ходих па лов; затова и соколът ми така издраска ръката ми. Поразително прилича на моята ръкавица!

— Да, толкова много, че дори е същата.

— Ако е така, как е отишла там? — попита Мериън, истински учудена.

— Да, как? — повтори Лора.

— Той сигурно я е намерил в гората.

— Но в такъв случай много нахално е от негова страна да я носи.

— Да, да, много.

— Представи си някой да познае, че е твоя. Представи си, че вуйчо я познае?

— Няма такава опасност — прекъсна я Мериън. — Слагала съм тези ръкавици само два пъти. Само ти си ги виждала на ръцете ми. Татко не ги знае. Нали няма да му кажеш, Лора?

— Защо пък не?

— Защото — защото могат да станат неприятности. Може би този странен благородник не подозира чия е ръкавицата. Взел я е от пътя и я поставил на шапката си — от каприз може би или от самохвалство. Чувала съм да носят такива неща без особена причина.

Нека я задържи и да я носи, щом му харесва. Не ме е грижа, докато не научи чия е. Не казвай никому. Ако татко чуе или Уолтър — о! Уолтър, колкото и да е млад, ще поиска да се дуелира с него, а аз не се съмнявам, че Черния конник е много опасен, съперник.

— О, Мериън! — извика Лора, изплашена само от мисълта за подобно нещо. — Аз няма да кажа, но и ти недей. За нищо на света недей! Нека задържи ръкавицата; колкото и нечестно да я е получил, не ме е грижа, мила братовчедке, щом това не те излага.

— Няма опасност — промълви Мериън поверително, щастлива, че така лесно избягна затрудненото положение, от което се боеше.

В този миг тихият разговор на братовчедките бе прекъснат от приближаването на Уолтър, който водеше кавалера към отбрания кръг.

Младежът изпълни задължението си на домакин с истинско дворцово изящество, спазвайки обещанието си да представи кавалера па всички; за няколко секунди Хенри Холтспър прибави много пови имена към списъка на познатите си.

Да те представят изведнъж на много хора и да успееш да се представиш добре не е лесно, но смелостта, която отличи кавалера при срещата му с Гарт и разбойниците, още веднъж се прояви сред това повнушително, а може би и по-опасно общество.

Батарейта от светнали очи не го смути и той отвърна на приветствията на тия хора с оная сдържана самоувереност, присъща на истинския благородник.

Само когато бе представен на последния от групата — странно, че Мериън Уейд трябваше да бъде последна, — тогава само можеше, да се забележи и нещо друго освен церемониалната официалност при запознанството. Тогава внимателният наблюдател можеше да открие в разменените погледи нещо повече от любезност, колкото бързи и крадливи да бяха тия погледи, за да не бъдат забелязани. Никой изглежда не подозираше, че Мериън Уейд и Хенри Холтспър са се срещали преди, и все пак те се бяха срещали често — често се бяха гледали в очите, — но не бяха си продумали!

Колко бе копняла Мериън да чуе гласа, който сега, нежен и сериозен, звучеше в ушите и като прекрасна музика!

Но той не говореше с езика на любовта. За това тук нямаше възможност. Те бяха обкръжени от наблюдателни очи, от уши, напрегнати да чуят всяка разменена помежду им дума. Нито намек за

нежното чувство, което и двамата жадуваха да излеят — нито сричка от него не можеше да ре замени.

При такива обстоятелства разговорът между влюбени едва ли е приятен. Той е дори досаден; затова и двамата с облекчение посрещнаха една случка, която привлече вниманието на тълпата и ги освободи от обхваналата ги неловкост.

ГЛАВА XVII. ТАНЦЬОРИТЕ

Тази навременна случка беше пристигането на група изпълнители на танца морис^[1]. Танцьорите бяха завършили репетицията си извън лагера и сега дойдоха и започнаха представлението си пред високия насип, върху който сър Мармадюк и приятелите му се бяха настанили, за да виждат по-добре.

Танцьорите бяха от двата пола — момичета и мъже. Момичетата бяха облечени в пъстри корсажи и поли, а мъжете — с ризи, чисто изпрани за случая. Ръцете и краката им бяха обвити със светли панделки, от жартиерите им висяха звънчета и други украшения по истинската мавританска мода.

Някои от тях бяха облечени в характерни костюми: един представяше смелия разбойник Робин Худ^[2], друг — верния му лейтенант Малкия Джон, трети — Веселия отец Тък, и т.н.

Няколко от момичетата бяха също в специални костюми. Те представляваха Девојката Мариан, Майската царица и други познати герои от селските приказки.

Скоро танцьорите привлякоха вниманието на всички. Поскромните гости на сър Мармадюк, дошли на тържеството, което той така щедро им устрои, се върнаха в лагера и сега с изписано по лицата им удоволствие стояха струпани около терпсихорейците^[3].

Балони, топки, борба, фехтовка — всичко бе оставено настрана, защото всички знаеха танца морис и го очакваха като най-голямото забавление през този ден.

Наистина в него участваха само селски девојки, но между тях не една беше с хубава фигура и красиво лице — качества, често срещани из селските хижи на Чилтърн.

Две от девојките се хвърляха в очи с хубостта си — Девојката Мариан и Майската царица — първата беше тъмна брюнетка от цигански тип, а царицата — блондинка с лешникови очи и коса, светла като коноп.

Не един селски момък от партньорите им в танца — а и от околните — наблюдаваше със светнали очи движенията на хубавиците. О, много и от кавалерите дори хвърляха лукави погледи към Девойката Мариан и Майската царица.

Тъй като някои от тях се възхищаваха от селските момичета и им подхвърляха любезни думи, благородните дами наоколо можеха с право да изпитат ревност, някои наистина ревнуваха.

Дали Мериън беше в това число?

Уви! Да. Колкото и ново да бе това чувство и незначителна причината, която го предизвика, все пак жестоко страдание избликна в сърцето ѝ. За пръв път то бе обхванато от такава болка, защото тази беше нейната първа любов и твърде отскоро, за да познава измяна. Подобна мъка тя изпитваше за пръв път и дори не знаеше какво означава. Знаеше само причината ѝ.

Холтспър стоеше в първия ред на зрителите — почти до кръга, в който се движеха танцьорите. Когато хубавата Бет Денси — която представляваше Девойката Мариан — се въртеше вихрено във фигурите на танца, тъмните и, искрящи в любовна възбуда цигански очи не се откъсваха от него. Този поглед не убягна от Мериън Уейд, защото беше съвсем смел и открит. Но не това причини избликналата в сърцето ѝ болка. Горското момиче можеше целия ден да гледа Хенри Холтспър, без да събуди ревността на дамата, ако на погледа му не бе отвърнато. Но веднъж, когато Мериън погледна бързо към Холтспър, стори ѝ се, че и той гледа момичето — че на любовта се отвръща с любов!

Странна, неусещана досега болка, подобна на отровно острие, прониза цялото ѝ сърце и тя едва не извика. Мериън видя в селската хубавица своя съперница.

Това, че за пръв път изпитваше такава болка, не намаляваше нейната острота. Обратното, тя беше може би по-пронизваща, и от този миг — разтревожена, разтреперана и побледняла, с очи, впити в лицето на Хенри Холтспър — Мериън Уейд с трепет започна да наблюдава всяка промяна в изражението му.

Но мрачното съмнение, изникнало в сърцето ѝ, не намери отговор веднага. Тя едва бе започнала своето зорко наблюдение, когато една случка неочаквано прекъсна танца.

Сред виковете, смеха и възгласите, които съпровождаха представлението, само няколко души, разхождащи се настрана от стария лагер, доловиха далечен, странен и необясним за тях шум. Той идваше, изглежда, някъде откъм пътя, вън от главния вход на лагера, и напомняше непрекъснато удряне на късове стомана, примесено с тропот на много коне, които не вървят по свое желание, а възседнати, се движат с ритмичната стъпка, с която преминава кавалерийски ескадрон.

Първите, които чуха това, едва имаха време да го изтълкуват, камо ли да съобщят на хората в лагера, когато до ушите им достигна друг звук, който също означаваше, че кавалерия се движи навън. Изсвири кавалерийски рог, който даваше команда „Стой!“

В същия миг тропотът от копита престана и когато последното ехо на рога замря в далечните гори, настъпи пълна тишина, нарушавана само от тихото пиукане на глухари и острото подсвиркване на коса.

Пълна тишина настъпи и в лагера. Ръкоплясканията секнаха и смехът затихна от този необикновен звук. Всички напрегнаха слух да го чуят повторно и извърнаха очи към посоката, откъдето им се стори, че идва.

Имаше нещо злокобно в това внезапно прекъсване на игрите, и то от звук неочакван, както погрешно помислиха всички; някои лица, миг преди това сияещи от радост, се помрачиха.

— Войници! — извикаха няколко гласа заедно, а в това време тълпата изостави представлението на танцьорите, втурна се към върха на насипа, спря и се послуша както преди.

Отново прозвучаха ясните звуци на кавалерийския рог, този път с команда „Напред“ и преди още ехото да заглъхне зад хълмовете, на парка, между масивните колони на главния вход се появиха редиците на кавалерийски ескадрон и тръгнаха по алеята към господарската къща.

Редица след редица, те вървяха в пълен ред; всеки конник, щом излезеше изпод сянката на дърветата, сякаш пламваше от слънчевите лъчи, заискрили внезапно по излъсканата броня.

Яздейки по двама, войниците преминаха половината от откритото пространство и продължиха напред; те напомняха на някаква огромна змия, промъкваща се през вратата — стоманените

брони бяха люспите и, а святкащите редици — прешлените на влечугото.

Когато всички влязоха и продължиха да се вият нагоре по склона, който водеше към жилището, те още повече заприличаха на огромна змия — красива, но опасна, — която бавно се промъква, за да унищожи жертвата си.

— Кралските кирасири.

Мнозина в лагера нямаха нужда от това съобщение, за да разберат какви са новодошлите. Броня, покриваща дрехата с бухнали ръкави, стоманен шлем и нагръдник, набедреници, нараменици, предпазващи раменете, предни и задни лакътници — ето такова беше металическото облекло на кирасирите, а кралското знаме, с което корнетът яздеше начело, показваше, че това са кирасирите на краля.

— Кралските кирасири!

Какво търсеха те в парка на сър Мармадюк Уейд? Каква работа имаха в неговия дом? Ето ги, нататък се бяха насочили.

Мнозина зададоха този въпрос, но от всички най-трудно можеше да намери отговор самият сър Мармадюк.

Представлението на танцьорите бе изоставено напълно. Изпълнители и зрители се бяха втурнали безредно към онази страна на насипа, която гледаше към парка, и застанали на върха му, възкликваха от почуда или изказваха предположения за това ново забавление, неспоменато в програмата за развлеченията.

В този миг рогът отново изсвири „Стой“ и подчинявайки се на сигнала, кирасирите пак дръпнаха юздите.

Челната колона на взвода бе стигнала срещу стария лагер и някои от думите, разменени между двамата офицери, долитаха ясно до хората, застанали върху насипа.

— Слушай, Стъбс — извика капитанът, като излезе една-две стъпки встрани от взвода и посочи лагера. — Какво правят тия селяни там? Можеш ли да разбереш?

— Нямам никаква представа — отговори запитаният.

— Облечени са в празнични дрехи. Да не е Петдесетница или Първи май?

— Нито едното, нито другото — отвърна Стъбс. — Не им е времето сега. Не е, бога ми.

— Кълна се във Венера! Между тях има и някои хубави фусты. Все пак лагеруването тук няма да е скучно.

— Не, бога ми! Всичко друго, но не е и скучно, разбира се.

— Иди по-близо, за да те чуят, и ги попитай какво, по дяволите, правят тук.

При тази заповед корнетът пришпори коня си и като стигна на петдесет крачки от рова, спря.

— Какво, по дяволите, правите тук? — извика той, предавайки буквално възложената му заповед.

Естествено, на този груб въпрос не отговори нито сър Мармадюк, нито стоящите наблизо. Някои от простите хора в тълпата обаче извикаха: „Веселим се. Празнуваме рожден ден.“

— А, това ли било — промърмори корнетът, като се обърна и тръгна назад, за да съобщи новината на своя началник.

— Ела да идем и да се запознаем — каза Скарт, след като Стъбс му предаде съобщението. — Ще „поразузнаем“ селските хубавици на Бъкс; изглеждат хубави в празнични дрехи. Какво ще кажеш, Стъбс?

— Съгласен — отговори лаконично корнетът.

— Alons^[4], както казват във Франция. Там горе може да намерим нещичко, за което заслужава да се изкачи хълмът. Както казват пак във Франция, nous verrons^[5].

И като заповядаха на войниците да слязат от конете и да останат при тях — своите те повериха на двама коняри, — офицерите в пълно снаряжение се заизкачваха по наклона към саксонския лагер.

[1] Морис — мавритански танц, игран по онова време в Англия. Изпълнявал се е с кастанети, дайрета и др. Б. пр. ↑

[2] Робин Худ — легендарен герой на английския народ, неумолим враг на потисниците нормандци, любимец на селячеството, защитник на бедните, човек, близък на всеки, който се нуждаел от помощ. В Средните векове били създадени много балади за този може би обикновен разбойник-герой. Б. пр. ↑

[3] Терпсихора — музата на танците и музиката и древна Гърция. Б. пр. ↑

[4] Alons (фр.) — напред, хайде. Б. пр. ↑

[5] Nous verrons (фр.) ще видим. Б. пр. ↑

ГЛАВА XVIII. ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

— Е, добри хора! — каза Скарт, когато влезе със спътника си в лагера — Празнувате ли? Чудесно, в това хубаво време — синьото небе над вас, зелените дървета пред вас. Моля ви се, ние не искаме да прекъсваме веселбата ви. Продължавайте игрите! Вярвам, че няма да имате нищо против да ви погледаме?

— Не, не! — отговориха няколко гласа едновременно. — Вие сте добре дошли, господа, добре сте дошли.

Давайки по този начин съгласие, хората отново се разпръснаха по поляната, а офицерите, хванати подръка, тръгнаха да се разхождат из лагера, последвани от цяла тълпа по-прости селяни, които продължиха да задоволяват любопитството си, като разглеждаха непознатите, облечени в стомана.

Сър Мармадюк и — приятелите му отново заеха предишните си места върху насипа, малко по-далеч от пътеката, по която тръгнаха офицерите. А те, шляейки се, продължиха в същата посока, като се шегуваха е тълпата, която ги следваше, а от време на време разменяха не много прилични думи със селските девойки, които случайно минаваха край тях.

Домакинът на празненството бе решил да не поздравява натрапниците нито с една дума. Грубият въпрос на корнета и неприличният разговор между двамата офицери — част от който бе стигнал до ушите му — накараха сър Мармадюк да не им обръща внимание, докато те сами не кажат защо са дошли.

Той нареди танца, да продължи. Пред насипа, дето стоеше сър Мармадюк, танцьорите възстановиха фигурите и с развяващи се панделки и подрънкващи звънчета отново се завъртяха по ливадата.

— Кълна се в нозете на Терпсихора, това е танцът морис! — възкликна капитанът на кирасирите, когато беше вече достатъчно близо, за да разпознае костюмите и стъпките. — Има цял век, откакто не съм го виждал.

— Аз пък никога не съм го виждал — каза Стъбс, — освен на сцената. Сигурен ли сте, че е същият?

Несъмнено Стъбс каза истината. Той беше роден в квартала Чийп и отраснал под звуците на камбаните на Боу^[1].

— Не е съвсем същият — провлечено отговори капитанът, — но нещо подобно, доколкото помня. Ела да идем и да хвърлим един поглед.

Като поускориха крачките си, офицерите стигнаха до образувалия се кръг и без да обръщат внимание на „знатните личности“, заели места горе на насипа, започнаха да подхвърлят неприлични шеги към танцьорите.

Някои им отговаряха духовито, особено Малкия Джон и Веселия отец, които, случи се, че бяха остроумни хора и по своя груб начин връщаха на натрапниците в пълна мяра това, което получаваха.

Храбрият Робин Худ, който се оказва твърде навъсен шеруудски герой, не отвърна на закачките, особено след като забеляза, че окото на кирасирския капитан пламва със странен огън, когато следи Девојката Мариан във фигурите на танца.

Но съдено бе сърцето на мнимия разбойник да понесе и по-голяма мъка. Предстоеше сблъскване. Когато Мариан завърши една от най-трудните си фигури в танца, съвсем случайно се намери близо до мястото, дето бе застанал кирасирският капитан.

— Браво, хубава Мариан! — извика той и грубо я прихвана през кръста. — Позволи на един жаден войник да пие нектар от сочните ти устни.

И без да довърши думите си и да дочака нейното съгласие — той знаеше, че няма да го получи, — издаде устни през наличника на шлема си и ги впи в устните на момичето.

Ударът от свития женски пестник право в лицето му нито обезкуражи, нито пък ядоса нахалния развратник; той отвърна с висок, безочлив смях, към който се присъединиха корнетът и някои от по-нечувствителните зрители.

Но имаше други, които не бяха склонни да сметнат случката за толкова смешна.

От тълпата се чува викове „Позор!“, „Удари го!“, „Дай му да се разбере, Робин!“ и между веселите лица започнаха да се виждат и разгневени физиономии.

Идолът на английското селячество — Робин Худ — не се нуждаеше от подобни насърчения, за да започне да действа. Подтикнат от ревност и от обида, нанесена на любимата му, той се хвърли напред и като вдигна над главата си арбалета^[2] — единственото оръжие, което носеше, — стовари го със звън върху шлема на кирасирския капитан и накара офицера да отстъпи няколко крачки назад, докато се съвземе.

— На ти, дявол да те вземе! — извика Робин, като нанасяте удара. — На, и дръж мръсните си целувки за себе си.

— Долен селяк! — изкрещя кирасирът и лицето му пламна от червенина. — Ако бе достоен за меча ми, щях да те набода като пушена херинга. Махай се, грубиянино, иначе ще ме изкушиш да те убия!

Изричайки тази заплаха, той изтегли шпагата си и насочи острието и към гърдите на храбрия Робин.

Настъпи пълна тишина. Наруши я глас от тълпата, който извика:

— Ей го, идва човекът, който ще го накаже!

Всички очи се извърнаха към насипа, дето стояха „знатните“. Между кавалерите настъпи вълнение. Един от тях се беше отделил от другите, забърза надолу по наклона на насипа и се насочи право към сцената на боя. Оставаха му само няколко крачки и преди мнимият разбойник от Шерууд и бронираният му противник да успеят да променят положението си, той се вмъкна между тях.

Кирасирът разбра, че има насреща си достоен противник едва когато една лъскава шпага се сблъска с неговата и изтръгна искри от стоманата. Пред него не стоеше вече „селяк от долен произход“, облечен в селска носия, а кавалер в украсена с дантели дреха, елегантен като него самия, и също тъй смел.

Новосъздаденото положение накара зрителите да затихнат неочаквано, сякаш жезълът на някой магьосник ги бе вкаменил, и едва след няколко мига в кръга се понесе шепот на възхищение и познатият възглас „ура за Черния конник!“

За миг капитанът на кирасирите като че ли занемя. Но само за миг, и то защото срещата беше неочаквана. Може би Скарт беше самохвалко, но не беше страхливец, а при тия обстоятелства дори и страхливецът би трябвало да се покаже смел. Макар и още пиан, той знаеше, че хубави очи го наблюдават, знаеше, че дамите от благороден

произход се намират на десет крачки от него. По свои съображения досега той се преструваше, че не ги забелязва, обаче знаеше, че те са видели всичко, което се случи, затова нямаше намерение да се покаже слаб.

Може би самият човек, представил се тъй странно, както и внезапното му появяване, накараха Скарт да занемее за миг, защото в противника пред себе си той позна кавалера, който пред странноприемницата смело вдигна тост

„ЗА НАРОДА“

Споменът за тази обида, прибавен към новото предизвикателство, удвои възмущението му и той най-после намери какво да каже:

— Ти ли си, неверен предателю! Ти!

— Неверен или не — спокойно отвърна кавалерът, — аз искам обезщетение за оскърблението, което нанесохте на тези почтени хора. Разпуснатото ви държание може да е добро за Фландрия — и не се съмнявам, че там сте се държали така, — но аз трябва да ви науча да поздравявате девойките в Англия по друг начин.

— А кой си ти, дете предлагаш да ме учиш?

— Аз не съм „долен селяк“, капитан Ричард Скарт. Лъжете се, ако мислите да се измъкнете под този страхлив предлог. Трябва да се биете или да се извините!

— Да се извиня ли? — извика войникът разгневено. — Капитал Скарт да се извини! Ха! Ха! Ха! Чуваш ли, корнет Стъбс? Помниш ли някога да съм се извинявал?

— Не, бога ми! — промърмори Стъбс.

— Добре, както обичате — каза кавалерът и зае боева стойка.

— Не, не! — извика Девойката Мариан и се хвърли пред Холтспър, сякаш за да го защити с тялото си. — Недейте, сър. Не е честно. Той е в броня, а вие, сър...

— Не, не е честно! — чуха се няколко гласа. В това време един едър мъж със свиреп вид и рошава черна брада си пробиваше път между тълпата към мястото, гдето се намираха противниците.

— Не може така, мастър Хенри — извика брадатият човек, като се приближи. — Не рискувайте. Знам, вие сте достоен противник за всекиго в Англия, но това тук не е честно. Капитанът на войниците

трябва да смъкне тия стоманени плочи и борбата да е на равни начала. Как мислите, момчета?

Близкостоящите, към които бе отправен въпросът, отговориха с викове: „Не е честно, не е честно! Офицерът трябва да свали бронята!“

— Така е — каза Уолтър Уейд, който пристигна в този миг. — Ако господата ще се бият, условията трябва да бъдат равни. Вие, капитан Скарт, не се противопоставяте, нали?

— Аз не искам предимства — отвърна капитанът на кирасирите. — Нека той постъпи както желае, но аз не свалям бронята си за нищо на света.

— Тогава противникът ви също трябва да се облече — предложи един от джентълмените, дошъл с Уолтър. — Боят не може да започне, докато това не се уреди.

— Разбира се! — присъединиха се няколко гласа. — Двамата трябва да бъдат еднакво защитени.

— Може би господинът — каза един, сочейки корнета — не би имал нищо против да послужи с бронята си? Това ще опрости нещата. Струва ми се, че са еднакви на ръст.

Стъбс погледна към капитана и очите му попитаха: „Да откажа ли?“

— Дай му я — каза Скарт, като видя, че няма как да откаже.

— Да заповяда! — каза корнетът и веднага започна да се съблича.

Много ръце помогнаха на Хенри Холтспър да облече защитната броня и след няколко минути той вече бе обкован в стоманеното облекло на корнета — ризница и металически нагръдник, нараменици, набедреници, защитни брони на ръцете — за щастие всичко му стана така добре, като че бе правено за него.

Шлемът беше все още в ръцете на един от помагачите и той понечи да го постави на главата на Хенри Холтспър.

— Не — каза Холтспър, като го отблъсна. — Предпочитам да нося кастрената си шапка. — И посочвайки трофея, поставен на периферията, допълни: — Там има нещо, което достатъчно добре ще предпази главата ми. Обидена е една английска девойка и под ръкавицата на друга английска девойка обидата ще бъде измита.

— Не бъди толкова уверен в силата на този хубав трофей — отвърна Скарт със саркастична усмивка. — След малко аз ще смъкна

ръкавицата от шапката ти и ще я забода на върха на моя шлем. Несъмнено аз ще я получа по-честно, отколкото си я получил ти.

— Има време, след като я спечелите, да разправяте как ще я носите — спокойно му отвърна кавалерът. — Макар че, кълна се — допълни той, отвръщайки на присмеха с присмех, — трябва здраво да се борите, за да я получите; вие наистина имате нужда от трофей, за да заместите шпорите, които оставихте при форта Нюбърн.

„Фортът Нюбърн“ беше слабото място на Скарт. Той бе един от ония пет хиляди конници, които под командата на Конуей позорно се оттеглиха от Тайн и всяха такава паника сред цялата английска армия, че я доведоха чак в сърцето на Йоркшир, без да се спре и да си почине. И преди това Холтспър бе подхвърлил този неприятен спомен в лицето му, а сега повторно да бъде опозорен пред тълпата от сънародници, пред собствените си войници — мнозина от които в това време бяха влезли в лагера — и най-вече в присъствието на този отбран кръг от горди и блестящи зрители, застанали там горе на насипа — пострашна обида никога не му бе нанасяна. Когато противникът му повтори подигравката, челото му — вече потъмняло — стана още по-мрачно, а тънките му устни побеляха, сякаш останаха съвсем без кръв.

— Измамник! — изсъска той през зъби. — Лъжливият ти език скоро ще замлъкне. В живота на капитан Скарт няма друго петно освен петната от кръвта на собствените му врагове и враговете на неговия крал. Твоята кръв ще се смеси с тая на останалите.

— Хайде! — извика Холтспър, нетърпеливо размахвайки оръжието си. — Не съм дошъл тук, за да се надприказваме, защото в такова състезание не се съмнявам, че изкусният дворянин Скарт ще ме победи. Шпагите ни са изтеглени, готов ли сте, сър?

— Не — отговори Скарт.

— Не? — запита противникът му изненадан. — Какво...

— Капитан Скарт е кирасир. Той не се бие на земята.

— Вие сте обиденият! — намеси се Стъбс. — Вие имате право на избор, капитане.

— Ще се бием тогава на коне.

— Благодаря за услугата, господа! — отговори Холтспър зарадван. — Точно това желаех и аз, но не се надявах да го постигна. Вие казахте — ще се бием на коне.

— Коня ми! — извика Скарт, обръщайки се към един войник. — Доведете го и разчистете мястото от тази сган.

Последната заповед не беше необходима. Щом разбраха, че боят ще бъде на коне, хората, пръснати навред, се втурнаха към върха на насипа и застанаха там, повечето от тях доволни, че ще присъствуват на зрелище, което дори и в онези рицарски времена беше необикновено.

[1] Кварталът Чийп е бил централен лондонски квартал. Там се е намирала и църквата с прочутите камбани. Изразът означава, че такъв човек е дотолкова градски жител, че никога не е излизал извън града и не познава английското село. Б. пр. ↑

[2] Арбалет (лат.) — лък, закрепен напречно върху дъска. Б. пр. ↑

ГЛАВА ХІХ. ВСТЪПЛЕНИЕТО

От възвишението, дето се бяха струпали „знатните лица“, пригответенията се наблюдаваха с жив интерес и най-различни чувства.

— Прекрасно! — възкликна Дороти Дейръл, когато шпагите се кръстосаха. — Това удря танцьорите в земята. Точно такова нещо ми се харесва! Малък номер, неспоменат в програмата за забавленията. Ей че хубава борба ще гледаме!

Като чу тези думи, Лора Лъвлейс потръпна.

— О, Дороти Дейръл! — каза тя и я погледна укорно. — Това е твърде сериозно, за да се шегувате. Вие само така си приказвате, нали?

— Не, не си приказвам само така, госпожице Лъвлейс. Не се шегувам. Ни най-малко. Говоря съвсем сериозно уверявам ви.

— Но вие сигурно не бихте искали да видите как се пролива кръв?

— Защо пък не? Какво ме интересува, щом не е моята кръв или кръвта на моите приятели? Ах! Ах! Ах! Какво са за вас или за мене тези хора? Не познавам нито единия нито другия. Ако са разгневени един на друг, нека се бият. Пък ако щат, и да се убият, какво ме засяга мене!

„Проклетата жена!“ — помисли си Лора без да отговори.

Мериън Уейд чу жестоките думи, но бе твърде заета с това, което ставаше долу на поляната, за да им обърне внимание. Зародилото се подозрение, макар и нестихнало не я тревожеше вече. То бе отстъпило място на страха за живота на онзи, който бе причинил това подозрение.

— Боже мой! — си каза тя, скръстила ръце на гърди, сплела отчаяно тънките си бели пръсти. — Ами ако го убият! Уолтър! Мили Уолтър! — извика тя, искрено умолявайки брата си. — Слез долу и ги спри! Кажи му — кажи им, че не трябва да се бият. О, татко, няма да им позволиш, нали?

— Може би не ще успея да им попреча — каза Уолтър и излезе от кръга на познатите си. — Но ще отида долу. Имаш ли нещо против, татко? Господин Холтспър е сам и може би има нужда от приятел.

— Иди, синко! — каза сър Мармадюк, доволен от чувствата на сина си. — Няма значение кой е или какъв е. Той е наш гост и е бил твой защитник. Ако твърдо са решили да се бият, направи всичко, за да бъде борбата честна.

— Бъди спокоен, татко! — отвърна Уолтър, спускайки се по склона. — И ако този пиан корнет посмее да се намеси — продължи той полугласно, — ще опита гнева ми малко по-другояче от миналата нощ!

Изричайки тази заплаха, бившият царедворец премина през тълпата, последван от няколко благородници, които по различни причини също бързаха към сцената на борбата.

— Какво ви е, госпожице Мериън Уейд! — прошепна многозначително Дороти Дейръл. — Вие обикновено не сте толкова чувствителна. Какво значение има за нас дали те се бият, или не? Та те не се бият заради вас. Оня елегантен кавалер, който кара всички да му се възхищават, не е вашият любим, нали? Ако някой има причини да се интересува от съдбата му, кълна се, това трябва да е Девојката Мариан, искам да кажа Бет Денси. И така е, тя се интересува от него. Погледнете! О, какво прави това скромно същество? Я, я, май че тази мома ще му се хвърли на гърдите и ще го прегърне!

Тия думи жегнаха Мериън Уейд. Тя се обърна изведнъж и погледна надолу към морето от хора, струпали се край двамата мъже, които скоро щяха да се вкопчат в смъртоносен бой. На поляната бяха дошли много кирасири и стоманените им брони блестяха очебийно сред потъмните облекла на цивилните зрители.

Мериън не обърна внимание нито на това, нито пък на нещо друго, а само на няколкото фигури в центъра на кръга. Скарт и корнетът, Хенри Холтспър, Робин Худ, Малкия Джон и Отеца бяха там; там беше и Девојката Мариан!

Какво диреше тя сред мъжете?

Тя бе застанала пред кавалера — между него и неговия съперник. Ръцете ѝ бяха вдигнати. — едната вече на рамото на Хенри Холтспър! Тя изглежда сериозно го молеше за нещо — опитваше се сякаш да го отклони от борбата.

„Защо ли пък дъщерята на Дик Денси може да се интересува от Хенри Холтспър?“

Въпросът бързо се мярна в ума на Мериън Уейд, макар че не стигна до устните ѝ.

— Браво! — извика Дороти Дейръл, когато видя, че кавалерът е вече облечен. — Ще продължи! Битка в пълно снаряжение! Чудесно, нали? Напомня за хубавите стари времена на трубадурите.

— О, Дороти! — каза Лора. — Как можете да бъдете весела в такъв момент?

— Тихо! — заповяда Мериън, като сграбчи ръката на Дороти и гневно я погледна в очите. — Още една дума, госпожице Дейръл, още една лекомислена думичка — и ние няма вече да бъдем приятелки.

— Виж ти! — презрително отвърна Дороти. — Какво нещастие ще бъде това за мене!

Мериън не отговори. Тъкмо в този миг Скарт се подиграваше с ръкавицата върху шапката на противника си.

Девојката Мариан чу какво каза той и видя, че сочи ръкавицата.

— Чия е тази ръкавица? — промълви тя и остра болка прониза сърцето и.

И Мериън Уейд чу какво каза той и видя, че сочи ръкавицата.

„Моята ръкавица!“ — помисли тя и сладка радост изпълни гърдите ѝ.

Но победното ѝ чувство не трая дълго. То скоро бе изместено от чувство на тревога и страх, което достигна своя връх, когато двамата кавалери пришпориха конете си и полетяха към центъра на лагера — арената на започващата битка.

С изключение на двамата конници, които препускаха по поляната, никой друг не помръдна — нито в лагера, пито вън от него. Тъмният кръг от човешки фигури, опасал поляната, беше неподвижен, сякаш се бе вкаменил; и всички мълчаха — мъже и жени, младежи и девојки, всички, обзети от една и съща мисъл, наблюдаваха мълчаливо.

Чуваше се само песента на щуреца.

Тази тишина настъпи, когато противниците излязоха напред, готови да започнат борбата. Преди това, докато те се приготвяваха, хората говореха високо и свободно за качествата на двамата, правеха се облози, сякаш лагерът бе терен за борба на петли, а кавалерите — двойка птици-борци, които скоро ще бъдат пуснати един срещу друг.

Симпатиите на тълпата не бяха само на едната страна, макар че Черния конник беше решително предпочитания.

ГЛАВА XX. БИТКАТА

Зрителите чувствуваха, че той е „приятел на народа“, а в ония деспотични времена тази фраза имаше важно значение.

Но тълпата беше разнородна и по-голямата част от нея въпреки ежедневните неправди и насилия от страна на краля все още упорито държеше на най-долното чувство, което можеше да се загнезди в човешкото сърце — верноподанството. Искам да кажа, верноподанството към трона.

В капитана на кирасирите те виждаха представител на онова нещо, което бяха свикнали да боготворят и на което бяха научени да се подчиняват — тайнственото същество, което бяха им втълпили, че било тъй необходимо за тяхното съществуване, както хлябът, който ядат, и бирата, която пият — нещо, което, уви, смятаха за „пратеник на небето“, наследило властта си от самия бог — краля.

Въпреки обидата, която им беше нанесъл, много от присъстващите бяха готови да извикат:

— Ура за капитана на кирасирите!

Въпреки че щеше да се бие за тях, много от присъстващите бяха готови да изкрещят:

— Долу Черния конник!

Но сега проявления от подобен характер бяха престанали и сред пълната тишина конниците, излезли вече на открито, тръгнаха един към друг с погледи, в които се четеше ту смърт, ту решителност.

За нежните женски очи гледката беше ужасна. Кротката Лора Лъвлейс не издържа; тя се завтече към къщи, последвана от много други. Дороти Дейръл извика след тях, подигравайки се на малодушието им.

Мериън остана. Не можеше да се откъсне от предстоящото зрелище, макар че се боеше да гледа. Тя стоеше под тъмната сянка на едно дърво, но тъмнината не можеше да скрие ужасния страх, с който наблюдаваше бронираните конници, които намръщени се

приближаваха един към друг от двете противоположни страни на лагера.

Екнаха ясните звуци на кавалерийски рог — „Атака!“ Конете сами разбраха сигнала и не стана нужда да ги пришпорят, за да се впуснат един срещу друг.

И двата коня като че знаеха защо отиват напред. При първия звук те се хвърлиха един срещу друг, пръхтейки с омраза, сякаш и те подобно на ездачите си влизаха в смъртен бой.

Това беше дуел с шпаги. Шпагата по онова време беше единственото оръжие на кирасирската кавалерия освен пистолета, но те взаимно се споразумяха да не използват пистолети.

Двамата, които щяха да се дуелират, с голи шпаги се впуснаха един срещу друг. Скарт извика: „За краля!“, а Холтспър също тъй енергично издигна противоположен възглас — „За народа!“

При първото сблъскване не се нараниха, Когато конете префучаха един край друг, чу се звънтене на стомана — остриетата на шпагите блеснаха пред броните, но нито един от двамата не изглеждаше да е спечелил предимство.

И двамата веднага обърнаха конете си и отново препуснаха, за да се нападнат.

Този път конете се сблъскаха. Конят на кирасира политна и макар че през мигновеното прекъсване на галоп двамата неприятели размахваха и удряха с шпагите, разделиха се както преди без нараняване.

Сблъскването обаче разпали гнева и на конете, и на ездачите и, когато се срещнаха за трети път, зрителите видяха в очите на ездачите истинския гняв на смъртната битка.

Конете отново се впуснаха в нападателен галоп и се сблъскаха ужасно — оръжия и защитни брони се удариха едновременно. Конят на кирасира отскочи пред устрема на по-мощния си противник. Черният кон прелетя невре-дим и отмина, но вятърът грабна шапката на Холтспър и тя падна на тревата зад него.

Макар и незначителна, случката изглеждаше предзнаменателна. Това беше първият признак на победа и предизвика бурното одобрение на привържениците на кирасирския капитан.

Виковете едва се бяха засилили, когато ги заглушиха други, по-шумни викове, поздравяващи подвига на Черния конник.

Мигновено Холтспър обърна коня си, върна се и като набодне с върха на шпагата касторената си шапка, повдигна я от земята и пак я сложи здраво на главата си!

Всичко това стана, преди противникът му да има време да се върне и да го нападне; хладнокръвието, с което бе извършено всичко това, както и прекрасното ездаческо изкуство напълно възвърнаха доверието на неговите привърженици.

Четвъртата среща беше последната, в която враговете се срещнаха лице с лице.

Но сега Холтспър вече беше разбрал с какво превъзхожда противника си и бе решил да се възползува от него.

Конете едва се бяха разминали, когато конят на кавалера неочаквано спря — юздите му бяха дръпнати така силно, та чак опашката му се разстла по тревата. След това, завъртвайки се на задните си крака като на ос, той се впусна в пълен галоп след коня на кирасира.

Размахвайки шпага във въздуха, Черния конник нададе тържествуващ вик — какъвто често преди бе надавал в ухото на индианците, — а конят, сякаш съзнаваше предимството, което бяха спечелили, изцвили остро, също като ягуар.

С един поглед през рамо Скарт видя приближаващата се опасност. Опита се ли се да се обърне, щеше да се натъкне отстрани на шпагата на своя неприятел.

Да се обърне в този миг беше невъзможно. Той трябваше да избяга напред и да изчака благоприятен момент. Единствената му надежда беше в бързината на коня и разчитайки на това, той заби дълбоко шпорите и се понесе в галоп напред.

Тази нова и неочаквана маневра приличаше много на отстъпление и лагерът гръмна от викове „Страхливец!“. „Той е победен!“, „Ура за Черния конник!“

За едни миг Мериън Уейд забрави страховете си. Горди, приятни мисли изпълниха сърцето ѝ. Дишането ѝ се ускори от чувството на победа. Не беше ли той герой-победител, достоен за сърцето, което тя изцяло му бе отдала.

Тя наблюдаваше всеки скок на конете. Мечтаеше да види как преследвачът настига преследвания. Тя не беше жестока, но искаше всичко това да свърши, защото напрежението беше ужасно.

Мериън нямаше да се измъчва дълго. Развързката наближаваше.

Когато се впусна в това надбягване, капитанът на кирасирите имаше пълна вяра в своя кон. Той беше чистокръвен арабски кон — силен и бърз, както всички от тази раса.

Преследваше го обаче кон от същата раса, само че по-силен и по-бърз. Като стрела, изстреляна с лък, конят на кирасира прехвърча през моравата. Като стрела, но изстреляна с по-голяма сила, префуча след него черният му преследвач. През лагера, отвън, през насипа, опразнен от хората, през откритото пасбище на имението двамата конници се носеха в галоп, сякаш се състезаваха. Но искрящите им брони, насочените напред блестящи шпаги, гневните им лица и решителният им вид — всичко това говореше за други намерения.

За известно време Скарт гледаше да избяга напред, за да може да се обърне с лице към противника. Но противникът беше близо зад него и Скарт знаеше, че тази маневра е опасна, дори невъзможна, защото щеше да се натъкне на шпагата на Холтспър. Скоро Скарт започна да съзира друга опасност — опасността да бъде настигнат. Зрителите бяха престанали да викат и над лагера отново цареше пълна тишина. Тишина, която предшества очаквана катастрофа и неизбежно нещастие.

Черният преследвач — повече и повече го приближаваше и предните му копита вече застъпваха задните копита на собствения му кон. Ако преследването продължеше още една минута, Скарт непременно щеше да бъде настигнат, защото шпагата на кавалера блестеше едва на десет стъпки от гърба му. Развързката беше близка.

— Предай се или се прости с живота! — заповяда Холтспър с решителен глас.

— Никога! — беше също така решителният отговор. Ричард Скарт никога не се предава — особено пък на...

— Тогава ще си получиш заслуженото! — извика Черния конник и в същия миг пришпори коня си, за да го засили за последен път.

Конят скочи напред и се изравни с коня па кирасира. В този миг Холтспър замахна хоризонтално с шпагата си.

Тълпата, която очакваше да види в следния миг капитана на кирасирите набоден върху бляскащото острие, нададе вик. Бронята по онова време се състоеше само от нагръдна плоча, а гърбът оставаше незащитен.

Несъмнено още малко, и Скарт би получил смъртоносна рана, но случаят го спаси. Когато конят на Холтспър се хвърли напред, другият кон го удари със задните си копита по горната част на предния крак и го накара да залитне. По този начин посоката па удара се измени. Това спаси живота па Скарт, но не и ръката му, защото шпагата на неговия неприятел засегна дясната му ръка, точно под рамото, прободете я и се удари в предната стоманена плоча. Шпагата па Скарт отхвъркна пън въздуха.

След миг капитанът па кирасирите, свален от удара, лежеше проснат на тревата, а конят му цвилеше диво и продължаваше да галопира напред с провлечена юзда.

— Помоли за пощада или ще умреш! извика кавалерът, като скочи от седлото и с лявата си ръка сграбчи кирасира за стоманения нагръдник, а в дясната държеше заплашителното оръжие. — Помоли за пощада или ще умреш!

— Стой! — възкликна Скарт. Стой! — повтори пак и прибави едно горчиво проклятие. — Щастието този път бе на твоя страна. Искам пощада.

— Достатъчно! — каза Холтспър — и сложи шпагата в ножницата; после обърна гръб на победения си противник и тихо отмина.

Зрителите напуснаха местата си, струпана се около победителя и започнаха да го поздравяват. Една девойка с червена наметка изтича напред, коленичи пред него и го награди с букет цветя. Това беше девойката, която обидиха. Така тя изказа своята благодарност.

Два чифта очи посрещнаха това с израз, в който се четеше болка: сините очи на Мериън Уейд и зелените очи на Уил Уолфорд — този, който представляваше английския разбойник. Истинският Робин Худ не би могъл да бъде по-ревнив към истинската Девойка Мариан.

Мериън Уейд видя как бяха поднесени цветята и как бяха приети. Видя, че за подаръка благодариха с поклон и усмивка, и то много благосклонно. Но не се сети да си зададе въпроса: дали при тези обстоятелства човек би могъл да постъпи другояче?

Тя не остана да гледа повече; с объркан ум и смутена душа Мериън премина по наклона на старото укрепление и с бързи стъпки потърси свещения приют на бащиния си покрив.

Макар и победен, Скарт не беше смъртоносно ранен. Дясната му ръка беше прободена само веднъж и това му отнемаше възможността да действа за момента, но нямаше да го осакати завинаги.

Духът му беше наранен повече, отколкото тялото; червенината, заляла лицето му, подсказа на войниците и на другите събрали се около него, че нито съчувствията, нито поздравленията са подходящи сега.

Затова мълчаливо му оказаха помощ и той мълчаливо я прие.

Щом освободиха ранената му ръка от бронята и самозваният хирург на взвода спря кръвта и превърза ръката през рамо, Скарт напусна мястото, където бе паднал, и се запъти право към сър Мармадюк и приятелите му.

Дамите вече си бяха отишли — след кървавия инцидент нямаха желание да се забавляват с каквито и да било игри.

Рицарят бе останал преди всичко, за да открие какво е довело капитан Скарт в неговия парк.

Той беше твърдо решил да разбере най-после причината за това натрапничество и тъкмо щеше да тръгне, за да попита натрапника, той сам се приближи и сър Мармадюк остана на мястото си.

От вида на Скарт личеше, че предстои обяснение. Сър Мармадюк стоеше и мълчеше, оставяйки чужденеца да започне разговора, който сега бе неизбежен.

Когато Скарт приближи толкова, че да бъде чул, той попита с авторитетен глас дали сър Мармадюк е там.

Въпросът беше отправен към селяните, които стояха долу на моравата.

Като разбраха, че и сър Мармадюк го е чул, те замълчаха, защото не знаеха дали домакинът им ще иска да се отговори утвърдително.

Нахалният тон накара сър Мармадюк да не отговори и въпросът бе повторен.

Сър Мармадюк трябваше да отговори.

— Той е тук — каза той, без да вмъква в отговора си нито титла, нито поздрав. — Аз съм сър Мармадюк Уейд.

— Драго ми е, добри господине. Искам да ви кажа нещо. Може ли насаме? Виждам, че сте с приятели.

— Аз не разговарям насаме с непознати — отговори рицарят, като се изправи гордо. — Каквото имате да кажете, сър, може да бъде

казано открито.

— Както желаете, сър Мармадюк — съгласи се Скарт с подигравателно-любезен глас. — Но ако за мое нещастие досега не сме се познавали, то аз живея с надеждата, че това неприятно положение скоро ще се прекрати и че отсега нататък ще се опознаем по-добре.

— Какво искате да кажете, сър? Защо сте тук?

— Аз съм тук, сър Мармадюк, за да помоля за гостоприемството на вашия дом. Между другото, паркът е много хубав, а жилището изглежда удобно. Има достатъчно място за всичките ми хора, струва ми се. Едва ли ще бъде учтиво, ако ядем, пием и спим под един покрив, а останем чужди един на друг!

— Да ядем, да пием и да спим под един покрив ли? Вие сте във весело настроение, сър!

— Пред възможността да бъда в такъв приятен лагер бихте ли очаквали да ме видите другояче, сър Мармадюк?

— След урока, който току-що получихте — отговори рицарят, отвръщайки на иронията, — човек би очаквал да ви види по-сериозен.

— Капитан Скарт може да покаже твърде много белези от рани, за да се тревожи от такава дреболия като тази, за която загатвате. Но ние губим време, сър Мармадюк. Аз съм гладен, войниците ми също; жадни сме. Имаме желание да ядем и да пием.

— Можете да направите и едното, и другото. На три мили оттук ще намерите странноприемница.

— По-близо — отговори Скарт с обиден смях — е нашата странноприемница.

Като каза това, той посочи към голямата къща на сър Мармадюк, които се издигаше гордо и се открояваше на върха на отсрещния хълм.

— Хайде, сър — каза рицарят, загубил търпение, — престанете да говорите със загадки. Кажете открито и веднага какво шекате.

— Ще ви съобща е удоволствие, сър Мармадюк. Уверявам ви, че така, както съм изгладнял, нямам никакво желание да продължа този непристоен разговор. Корнет Стъбс — продължи той, обръщайки се към подчинения си, — Ако не греша, вие носите в джоба си един кралски пергамент. Моля извадете го и направете на този почтен джентълмен честта да го запознаете с неговото съдържание.

Корнетът, който отново се беше обковал в стоманения си костюм, мушна пръсти под нагръдника на бронята и веднага измъкна

пергаментов свитък, върху който личеше голям червен печат. Като го разгъна, той прочете гласно:

„ОТ КРАЛЯ, ДО СЪР МАРМАДЮК УЕЙД.

Негово величество, научавайки от достоверен рапорт за верноподаничеството на сър Мармадюк Уейд от имението Бълстрод, в графството Бъкингам, с настоящото му възлага да поеме грижата и издръжката на капитан Скарт и неговия конен взвод до времето, когато ще потрябват на негово величество за служба на кралството му; при това негово величество препоръчва споменатия капитан Скарт на сър Мармадюк като способен и доблестен офицер и благородник, който е служил добре на отечеството и на краля.

Подпечатано с големия печат на негово величество, в двореца Хуайтхол, на 15-я ден на октомври, лето господне 1640.

Каролус рекс“

ГЛАВА ХХІ. СТОУН ДИЙН

Пътникът, минаващ през Чилтънските хълмове, често попада на билото на някоя верига, която извива и обгражда дълбока долина, кръгообразна като басейн.

Много от тези природни вдлъбнатини са доста големи — с повърхност от няколкостотин акра. Често в тия закътани падини могат да се видят сгушени ферми и нерядко някой господарски дом, обграден от зелени пасбища и обкръжен от пояс гора, увенчаваща билото на околната верига. Всичко това прилича на пейзаж, поставен в кръгла рамка.

Подобна картина се разкриваше и в долината на Стоун Дийн — хубава къща, сред приветлив парк, с естествена рамка от букова гора, покриваща околните хълмове.

Някога паркът и къщата на Стоун Дийн бяха поддържани в подобър ред. Но по времето, за което пишем, около тях витаеше дух на забвение и те напомняха занемарена рисунка, която продължава да виси на стената, докато потъмнее от праха и времето.

И жилището, и пристройките наоколо изглеждаха в разруха и малко белези показваха, че някой живее там. Ако из един от наклонените комини не се издигаше дим — а и той не се виждаше често, — човек, който наблюдава от хребета, би помислил, че къщата е необитаема. Храстите бяха избуяли, а пасбищата, обрасли с прищеп, див боб и трънка, приличаха повече на пущинак, отколкото на част от оградено имение. Рогатият добитък, скитащ из тях, беше подивял както елените, които пасяха редом с него, и подплашен от стъпките на някой неканен гост, хукваше заедно с елените да се скрие в гората.

Около къщата и в парка не се виждаха нито домашни животни, нито домашни птици; човешки глас рядко смущаваше острия писък на сойката в околните гори или пък силното подсвиркване на черния кос от занемарения шубрак и еднообразното грачене на гарвана от високите, покрити със стотици гарванови гнезда брястове, които мрачно засенчваха жилището.

Стоун Дийн всъщност бе от дълго време необитаван. Там живееше само едно от ония странни същества, наричани „пазачи“ — сивокос стар ветеран, който беше по-скоро вещ, принадлежаща към къщата, отколкото неин обитател. Той, кучето му — старо като него — и една котка, също на почтена възраст, бяха единствените обитатели на Дийн^[1].

Никой в околността не знаеше чие е това имение. Дори и последният му обитател беше се настанил сам. Предполагаха, че истинският собственик живее някъде в чужбина — по всяка вероятност в някоя плантация във Виржиния^[2].

Но малко хора се замисляха за това, защото Стоун Дийн лежи толкова настрани от обикновените пътища, че малцина минаваха нататък. И малцина можеха да кажат, че са виждали имението. Имаше хора, които живееха, на пет мили от това място и дори не подозираха, че то съществува; други пък, които някога са го знаели, бяха го забравили.

Но напоследък старата къща Стоун Дийн започна да буди интерес и името ѝ често се споменаваше по панаирите и други селски сборища. Причината за това беше, че нов обитател замести оная стара вещ, пазача, който изчезна от мястото така тихо и необяснимо, както тихо бе живял там.

Около новодошлия и неговия дом витаеше нещо странно, дори тайнствено. Селяните, които намираха повод да посетят къщата, съобщаваха, че там имало само един слуга — млад мъж с медночервена кожа и дълга права черна коса на име Ориол. Изглежда, че бил от расата на американските индианци. Група от тях — от плантациите отвъд Атлантическия океан — тъкмо по това време беше посетила Англия.

Знаеше се още, че Ориол не може или пък не иска да говори английски. Във всеки случай посетителите на Стоун Дийн не успяваха да получат от слугата много сведения за неговия господар.

Но самият господар кратко време след установяването си в графството Бъкс стана добре известен на съседите си. Той имаше навик да ги среща по пазарищата и увеселенията им, завързваше с тях свободен разговор — особено на политически теми, и не пропускаше нито една възможност да им говори и покаже техните права или да изтъкне неправдите, които са претърпели.

Подобни мисли не бяха нито нови, нито непознати на обитателите на Чилтърн. Те отдавна ги таяха в сърцата си, но страхът на Стар Чамбър не позволяваше да стигнат до устните им. Затова човекът, който имаше смелостта да ги изкаже гласно, не можеше да не стане в скоро време известен между достойните средни земевладелци в Бъкс; и наистина обитателят на Стоун Дийн само няколко седмици след като се установи в графството, стана известен.

Имаше и други причини, поради които този човек бе обикнат от народа. Той беше джентълмен от благороден произход и добре възпитан. Видът и държанието му доказваха това по неоспорим начин, а в тия неща чувството на селянина рядко греши. Освен това външният вид на чужденеца беше много изтънчен. Той не беше красавец, но беше благовъзпитан, а смелостта му будеше възхищение. Той беше просто, но богато облечен; беше отличен ездач и яздеше отличен кон; беше прям и приветлив, без да бъде снизходителен — защото селянинът се възмущава от това; отличаваше се с широтата, характерна за истинския благородник. Как можеше Хенри Холтспър да не бъде обичан?

Ето такъв беше кавалерът, сразил ръката на капитан Скарт и сърцето на Мериън Уейд.

Настъпи нощта след деня, в който се състоя празненството в парка на сър Мармадюк Уейд. Неочакваното появяване на кирасирите и вълнуващите събития след това преждевременно прекратиха игрите.

След случки от толкова трагичен характер кой би искал да продължи безобидните развлечения на хвърляне ринг или топка? Дори боят с тояги и борбата изглеждаха безинтересни след битката, която едва не се оказа смъртоносна.

Много преди да падне нощта, старият лагер опустя и макар че тук-таме из парка още се бавеха хора, те не стояха заради игрите, а от любопитство; разискваха това, което ставаше в господарската къща — чудеха се дали капитанът и войниците му са се настанили в къщата след прочитането на онова иронично обръщение, отправено към гостоприемството на собственика ѝ.

Между ония, които най-рано напуснаха полето, беше и победителят в битката с коне. Той надали си бе отишъл направо в къщи, или пък може би след това отново бе излизал, защото късно през нощта на кон, облян в пана и пот, го видяха да се отклонява от

кралския път по тясната пътечка, описана по-рано, която водеше през хребетите към Стоун Дийн.

Тъй като горите се простираха почти по цялата дължина на пътя, той яздеше в сянка, макар ясната луна да светеше горе в небето. Яздеше и мълчеше. Но мислите му можеха да се отгатнат лесно. Движейки се по пътеката, често освещавана от присъствието на Мериън Уейд, за какво друго можеше да мисли той освен за нея?

Още по-безпогрешно можеше да се отгатнат мислите му, когато стигна до откритата поляна, спря под големия бук, свали касторената си шапка и се загледа в бялата ръкавица, която се открояваше под черните пера.

Лицето му изразяваше и любов, и страх — като че ли мисълта му се колебаеше между увереност и съмнение. Трудно беше да се разчете този израз и никой, който не познаваше живота му — никой освен него самия, — не би могъл да го изтълкува правилно.

Не една мисъл помрачаваше душата на Хенри Холтспър, но в момента най-много го тревожеше мисълта, че тя, която му бе дала ръкавицата — той все още с гордост вярваше, че му е подарена, — че тя именно е престанала да мисли както за него, така и за ръкавицата. Беше вече шестият ден, откакто той получи любовния залог, но освен на празненството той не я беше срещал. Тя вече не излизаше извън парка — следи от коня ѝ не се виждаха по горската пътека.

Защо бе прекъснала тия самотни разходки — тия скитания из гората, които водеха до милите срещи?

През всеки от изминалите дни, през всеки час на деня, Хенри Холтспър си задаваше този въпрос, но и досега не намери отговор.

Младият Уолтър Уейд не можеше и да подозре дълбоката, макар и добре прикрита радост, с която спътникът му чу и прие предложеното гостоприемство. Сутринта Холтспър очакваше обещаното запознанство, което сигурно щеше да му даде възможност да получи някакво обяснение — макар и една дума, — за да разпръсне съмнението, което бе започнало да го измъчва.

Утрото беше дошло и запознанството — станало. Срещата беше свършила, но според него зле бе започнала, защото държанието на Мериън беше както досега необяснимо. Думите ѝ през време на краткия им разговор бяха студени. Сега Холтспър си ги спомняше по-скоро с болка, отколкото с удоволствие.

Светски човек, какъвто беше — опитен в познаване на женските сърца и в начина, по който те се покоряват, — той би трябвало да разсъждава по друг начин. Ако обектът на тази нова страст беше някоя обикновена жена, той би могъл да постъпи така. Завоеванията му бяха многобройни — момичета от различни страни и с различен цвят — тъмни, светли, брюнетки, блондинки — все хубавици. Но нито една от тях не беше толкова красива, колкото тази синеока, русокоса саксонка, която завладя сърцето му и задържа в плен дори и разума му.

Той се взираше в ръкавицата с поглед едновременно нежен и изпитателен, като че ли би могъл да получи от нея отговор на тъй много интересувания го въпрос: дали под сянката на това свято дърво ръкавицата бе паднала на земята случайно, или беше изпусната нарочно?

Конят му удари нетърпеливо по тревата, сякаш и той чакаше отговор.

— Ах, Хюбърт! — промълви ездачът. — Колкото и да те обичам — въпреки услугата, която ми направи днес, — бих се разделил с тебе, ако в замяна някой може да ме увери, че аз мога да смятам това място за най-свято на земята. Но хайде, стари приятелю! Да не те задържам повече далеч от твоята конюшня. Ти сигурно си уморен след турнира и след разходката от двадесет мили, която направихме сега. Бога ми, и аз съм уморен. Да вървим в къщи и да си починем!

Като каза това, кавалерът леко притисна колене към корема на добре тренирания кон — знак, който Хюбърт отлично разбра, отново тръгна и леко отнесе господаря си далеч от мястото на трепетните спомени.

[1] Дийн — старши свещеник, в случая жилището на свещеника; Стоун Дийн — каменно жилище на свещеника. Б. пр. ↑

[2] Виржиния — един от южните Щати на Северна Америка. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXII. ИЗПОВЕДТА НА РАЗБОЙНИКА

Беше късно през нощта, когато Хенри Холтспър мина между обраслите с бръшлян стълбове, които крепяха счупената дървена порта на парка Стоун Дийн. Масивната врата на старата господарска къща беше отворена, когато той насочи коня си натам. Слабо блещукаща светлина в хола неясно очертаваше широк портал със закръглена арка в нормандски стил.

По средата, между колоните, се виждаше фигурата на мъж, застанал неподвижно, сякаш очакваше приближаването на Холтспър.

Луната осветяваше достатъчно ясно този човек, за да се види, че той е млад мъж, среден на ръст, прав като копие, облечен в нещо подобно на туника, направена, както изглеждаше, от обработена еленова кожа. Цветът на лицето му беше червеникавокафяв, потъмней, от сянката на гъстата му смолисточерна коса; чифт очи бляскаха на лунната светлина като два кръга силно излъскан абанос, но не показаха изненада от приближаването на конника.

Върху главата на младия мъж имаше нещо като тюрбан, а краката му бяха стегнати в гамаши от материя, подобна на материята на туниката; обут беше в мокасини от еленова кожа. Беше препасан с пъстър везан колан; в него бе затъкнат къс нож, който стоеше диагонално на сърцето.

До момента, в който конникът спря пред входа, този човек не беше нито проговорил, нито помръднал дори и пръст, и тъй както луната осветяваше тъмното му лице, всеки външен човек би го взел за бронзова статуя — площадката пред вратата изглеждаше като пиедестал, а арката — ниша, в която статуята беше поставена. Едва когато конникът спря коня си, статуята благоволително да слезе от нишата.

Тогава, промъквайки се напред дебнешком като котка, индианецът — този безмълвен човек беше индианец — хвана юздата и зачака господаря си да слезе.

— Поразходи Хюбърт пет минути — каза Холтспър, като скочи от седлото. — Тази разрушена конюшня е твърде влажна за него след

дългия път. Разтрий го и го нахрани добре.

Бакъреноцветният прислужник не отговори на това нареждане, макар че то бе дадено на родния му език.

Само едно слабо кимване с глава показва, че е разбрал и ще го изпълни.

Господарят му, сякаш не очакваше друг отговор, тръгна към вратата.

— Търси ли ме някой, Ориол? — попита той, като се спря на стълбите.

Ориол вдигна лявата си ръка хоризонтално и посочи към отворената врата.

— Има ли някой вътре?

На въпроса бе отговорено с утвърдително кимване.

— Само един или повече?

Индианецът вдигна ръка, на която всички пръста бяха свити освен един.

— Само един? Пеш ли пристигна, или на кон? — Ориол отговори, като разтвори показалеца и средния пръст на дясната си ръка и ги постави върху показалеца на лявата.

— Конник! — каза кавалерът, обяснявайки знака. — Късно е за посетител, а и аз не очаквам никого тази вечер. Непознат ли е Ориол?

Индианецът потвърди, като разпери пръсти и ги постави така, че закри и двете си очи.

— Личеше ли дали идва отдалеч?

Индианецът отговори на този въпрос пак с жестове — той протегна напред дясната си ръка с вдигнат отвесно показалец, а после бавно я придвижи към тялото.

Конникът идеше отдалеч — факт, който индианецът беше разбрал от състоянието на коня му.

— Щом настаниш Хюбърт, покани чужденеца във всекидневната. Побързай, той може би няма да се бави.

Ориол поведе коня и двамата изчезнаха от погледа така тихо, като че бяха видения от някакъв мираж.

— Дано да е някой от Лондон — си каза кавалерът, влизайки в къщата. — Трябва ми пратеник за столицата, а не мога да се лиша нито от Денси, нито от Уолфорд. Навярно там са знаели за идването на

Скарт от по-рано, но присъединяването на сър Мармадюк към нашето дело ще бъде новина, и то добра новина, и за Пим, и за Хемпдън.

— Няма да чакам Ориол да го доведе в стаята ми — продължи той, като помисли малко. — Предполагам, че гостът е в старата трапезария. Веднага ще отида при него.

С тези думи кавалерът влезе в стаята, където очакваше да поздрави нощния си посетител.

Като видя, че няма никой, той продължи да търси в друга стая, в която Ориол може би беше поканил непознатия; после в трета и най-после отиде в библиотеката — стаята, която обикновено използваше и в която беше наредил да доведат госта.

Библиотеката също беше празна. Посетителят не беше там.

Кавалерът малко се изненада, но светлината, която блещукаше откъм кухнята, и звукът, долитащ оттам, го накараха да тръгне нататък.

Като влезе в това домашно помещение, той забеляза човека, който му бе направил честта да дочака завръщането му в къщи до този късен нощен час. Само с един поглед кавалерът позна, че беше Грегъри Гарт.

Бившият разбойник се беше изтегнал върху една голяма букова пейка пред огъня, който сигурно е бил буен, но сега едва тлееше — полуизгорелите дърва се бяха разделили на две и паднали настрана.

Лампа нямаше, но от жарта и пламъка, който лумваше от време на време, идваше достатъчно светлина, която даваше възможност на кавалера да разпознае фигурата и чертите на своя посетител.

Той беше заспал така дълбоко, като че се намираше у дома си, на собственото си легло; а гръмогласното хъркане от широките му ноздри показваше, че само здраво раздрусване би могло да го събуди.

— Значи Грегъри Гарт! — промълви кавалерът, като се наведе над спящия и се вгледа полунасмешливо в лицето на бившия си слуга. — Значи вас, уважаеми сър, имам честта да приема?

Продължително хъркане — каквото може да излезе от ноздрите на някой носорог — беше единственият отговор.

— Чудно какво го е довело тук тази нощ, толкова скоро след... Дали да го събудя и да го попитам, или да го оставя да си похърка до сутринта?

С едно ново тръбно изхъркване спящият сякаш искаше да покаже, че е съгласен с второто предложение.

— Добре — продължи кавалерът. — Всъщност аз се радвам, че го виждам тук. Изглежда, че е удържал обещанието си и се е простил със своите ужасни помощници. Вярвам, че го е сторил. Има зрънце честност в този мошеник, поне някога имаше, макар че може досега да го е потъпкал. Ако се съди по дълбокия му сън, човек едва ли би помислил, че нещо тежи на съвестта му. Каквото и да е сторил, надявам се, че се е опазил от...

Кавалерът се поколеба да произнесе думата, която най-напред бе дошла в ума му.

— Да държи десет фута дълго копие на дванадесет инча от гърдите на някого е грозна улика против него. Кой знае какво щеше да стане, ако не бях го познал навреме? Дали да го оставя да поспи? Леглото е доста твърдо, но и аз нерядко съм спал и на по-лошо легло от това; мисля, че Грегъри не е свикнал да живее кой знае колко разкошно. Нищо няма да му стане, ако полежи на него. Ще го оставя до сутринта.

Бившият господар на Грегъри вече тръгваше с намерение да се върне в стаята си, когато нещо бяло в ръката на заспалия привлече погледа му и го накара да се приближи и да го разгледа.

Като посбута въглените с върха на ботуша си, огънят пламна и той видя, че белият предмет е къс хартия, сгънат като писмо.

Беше доста голямо писмо, поизмачкано в пръстите на бившия разбойник, който го стискаше здраво. На плика личеше, голям червеи печат; кавалерът, след като го разгледа по-внимателно, позна, че е кралският печат.

— Писмо от краля! — възкликна той изненадано. — До кого ли е адресирано? И как така този достопочтен приятел тъй бързо се превърна от разбойник по кралските пътища в кралски куриер?

Отговорът на първия въпрос можеше да се получи, ако се прочетеше адресът, но той беше закрит от голямата мазолеста длан, която лежеше върху писмото.

За да се получи отговор на другата загадка, трябваше да се събуди спящият; сега кавалерът реши да стори това.

— Грегъри Гарт! — извика той, като доближи устни до самото ухо на разбойника. — Грегъри Гарт! Гореще!

Добре познатите думи подеждуваха на спящия като електрически шок — така както дедейдуваха те върху другите, когато

той ги произнасяше, макар и с друго значение.

Като се изправи и едва не падна в огъня, преди да стъпи на краката си, Гарт инстинктивно повтори фразата:

— Горе ръцете!

После объркан, в полусънно състояние, той продължи:

— Парите или живота! Стойте си по местата, другари. Те няма да се съпротивяват. Те са мирни джентълмени...

— Ха! Ха! Ха! — прекъсна го кавалерът и като избухна в смях, хвана бившия си прислужник за рамото и го бутна отново на пейката. — Мълчи, Грегъри, че ще изпъдиш плъховете от къщата.

— О, божичко, о, божичко! Мастър Хенри, вие ли сте! Аз бълнувах — още не съм се събудил, — хиляди извинения, мастър Хенри!

— Ха! Ха! Ха! Е, Грегъри, добре, че освен плъховете няма кой да чуе твоите бълнувания; ти можеше да разправиш такива неща за себе си, че да загубиш новата си служба.

— Новата си служба? Какво искате да кажете, мастър Хенри?

— От това, което носиш в ръката си — каза кавалерът, кимвайки многозначително към писмото, — схващам, че си станал кралски куриер.

— Ах! Сега ви разбирам, мастър Хенри. Кралски куриер, и таз хубава! Тъкмо за Грегъри Гарт работа! Не съм аз кралски куриер, ама срещнах един, който е. Ей заради това писмо пристигнах толкоз късно през нощта — иначе щях да дойда в по-приличен час.

— За мене ли е?

— Вижте, мастър Хенри, то не е адресирано точно до вас, нито пък е писано за вас, но доколкото мога да разбера, струва ми се, че вътре има нещо, дето трябва да го знаете. Но вие сам ще кажете, като го прочетете.

Грегъри подаде писмото на кавалера, който видя, че печатът наистина беше непокътнат, но пликът беше скъсан от единия край.

— Съобщение от краля! И ти си го отворил, Грегъри?

— Да-а-а, мастър Хенри — измънка разбойникът. — Отвори се някак си между пръстите ми. Може би съм сбъркал? Не знаех, че е съобщение от краля. Пък и да знаех — допълни той тихо, — пак щях да го отворя.

Кавалерът погледна адреса:

Командуване: кирасирите на негово величество
Имението Бълстрод, Графство Бъкингам“

— Това не е за мене, Гарт. То е за...

— Знам всичко, мастър Хенри, макар че миналата нощ, когато го пипнах, не го знаех. Чух, че са минали нагоре по пътя тази сутрин, но...

— Но как се добра до това съобщение?

— Как се добрах ли?

— Да, кой ти го даде?

— Вижте, мастър Хенри, даде ми го един джентълмен, когото срещнах миналата нощ, той ми го даде.

— Миналата нощ ли каза? В колко часа?

— Ами късничко беше — доста късничко миналата нощ.

— Преди ли беше, или след...

— Като ви срещнах ли, мастър Хенри? Това ли питате? А, малко по-късничко след това.

Навел глава, Грегъри изглеждаше глупав като овца и се запъваше, като обясняваше. Той явно се страхуваше от по-нататъшен кръстосан разпит.

— Какъв беше този джентълмен? — попита кавалерът с интерес, в който имаше и нещо друго освен желание да узнае прегрешенията на разбойника.

— Беше облечен чудесно и яздеше много хубав кон. Като махнем вашия черния, мастър Хенри, отдавна не съм виждал по-хубав кон. А пък джентълменът каза, че е точно това, което вие ме нарекохте преди малко — кралски куриер.

— Значи ти взе това нещо от кралския куриер?

— Ох! Мастър Хен...

— Сигурен съм, че той не ти го е дал.

— Ех, мастър Хенри, няма смисъл да ви лъжа. Признавам, че взех писмото от него.

— А и още нещо сигурно. Хайде, Гарт, не го усуквай. Кажи ми цялата истина!

— Боже мой! Господарю, всичко ли трябва да ви кажа?

— Трябва или никога вече няма да ти проговоря.

— Божичко, о, божичко! Ще ви разкажа тогава всичко, каквото стана между нас. Виждате ли, мастър Хенри — продължи той, приготвяйки се за пълна изповед, — виждате ли, джентълменът имаше толкова хубави неща, каквито предполагам, един кралски куриер трябва да има — часовник с верижка и хубави дрехи, и златен молив, и едно нещо, дето той го нарече медальон, за да не казвам...

— Не ме интересува пълният списък, Гарт — прекъсна го кавалерът. — Искам да знам какво му направи. Предполагам, че си ограбил всички тези хубави неща.

— Ех, мастър Хенри, щом като трябва да ви кажа истината, няма да отрека, че взех някои от тях. На него не му трябваха толкова, колкото на мене — та аз си нямам нищо освен ония стари плашила, които видяхте набучени на колове. Помогнах му да се освободи от някои дреболии — това признавам.

— Какво друго му направи?

Въпросът беше зададен много настойчиво.

— Нищо друго, кълна се, мастър Хенри, само — за да съм сигурен, че няма да ме преследва — вързах му краката и ръцете и го оставих в старата колиба край пътя — там по-няма да настине от студения въздух през нощта.

— Колко си любезен! Ах, Грегъри Гарт! Грегъри Гарт! Да направиш всичко това, и то след като ми обеща толкова положително!

— Кълна се, мастър Хенри, не съм нарушил обещанието си към вас. Кълна се!

— Не си нарушил обещанието си? Нещастнико! С тия думи ти правиш всичко още по-лошо: Нали току-що каза, че си срещнал пратеника, след като се разделихме?

— Така е. Но вие забравяте, мастър Хенри, че обещах онази нощ да бъде последната ми нощ по пътищата. Тя беше и ще бъде последна!

— Какво искаш да кажеш с това извъртане?

— Беше точно единадесет, когато вие и младият ви приятел продължихте пътя си. Още един час ме делеше от доброто. За зла чест тъкмо тогава се зададе тоя приятел, светнал целият в злато и коприна,

като гълъб, който казва: „Ела и ме оскуби!“ Какво можех да сторя? Той искаше да го оскубя, а аз нямах сърце да му откажа. Направих го. Но кълна ви се, мастър Хенри, кълна се, защото отсега нататък се надявам за милост, че го съблякох, преди да удари дванадесет. Чух камбаните на „Свети Петър“ в Чафонт да бият точно когато пришпорвах коня и напущах развалината.

— Пришпорваше коня ли? Значи си взел и коня му!

— Разбира се, мастър Хенри, да не искате да вървя пеш, когато пред мене на пътя стои оседлано животно? А то и без туй нямаше да му трябва на пратеника, защото нея нощ той нямаше да пътува. Пък нали разбирате, трябваше да нося и всичките ония дрехи. Не можех да изоставя момчетата — знам ли, някой ден, след като вече съм станал честен, може да ме издадат.

— Гарт! Гарт! Съмнявам се дали този ден ще дойде. Страхувам се, че си непоправим.

— Мастър Хенри! — извика бившият разбойник с глас, в който сериозната искреност странно се смесваше с комичното. — Спомняте ли си някога да съм нарушил дадено обещание? Спомняте ли си поне веднъж?

— Всъщност — отговори кавалерът, отвърщайки на искрената молба, която бившият му слуга бе отправил към него, — всъщност не си спомням да си ме лъгал с думи. Но душата ти, уви, Грегъри, е такава...

— О, господарю! Не ме укорявайте повече. От вас не мога да понеса това! Обещах ви миналата нощ и ще видите, че ще удържа думата си! Ах! Ще я удържа, па ако ще и да гладувам. Ще я удържа, къл...

И сякаш за да бъде още по-убедителен, бившият разбойник изрече клетвата и се тупна силно с ръка по ребрата; огромният му гръден кош изкънтя, сякаш бе ударен с механичен чук.

— Грегъри Гарт — каза сериозно кавалерът, — ако искаш да повярвам, че наистина си се поправил, трябва да отговориш на един въпрос, и то без увъртане. Не ти го задавам нито от любопитство, нито от желание да си послужи с отговора, за да ти навредя. Ти ме познаваш, Грегъри, и няма да ме излъжеш, нали?

— Имайте доверие в мене, мастър Хенри — никога, никога. Задавайте въпроса си. Какъвто и да е, ще ви кажа истината.

— Отговори само ако можеш да кажеш „да“. Ако отговорът ти е отрицателен, не искам да го чуя. Мълчанието ти ще бъде достатъчно.

— Питайте, мастър Хенри, питайте, аз не се страхувам. Кавалерът се наведе напред и шепнешком попита:

— Чисти ли са ръцете ти от кръв?

— О, господи! — възкликна разбойникът, отдръпвайки се назад ужасен, а в погледа му се четеше укор. — О, господи, мастър Хенри! Как можете да ме подозирате в подобно нещо! Убийство — не, не — никога! Кълна ви се, не съм помислял дори за такова нещо. Ръцете ми са чисти от кръв като ръцете на пеленаче в люлка. Аз и без това съм вършил достатъчно злини. Ограбвал съм, нали знаете — щях да ограбя и вас, и приятеля ви...

— Почакай, Грегъри! Какво щеше да направиш, ако не те бях познал?

— Щях да избягам, мастър Хенри! Щях да избягам като заек! Щях да си плюя на петите веднага, щом видех, че сте опасен. И ако пистолетът ви не ме спре, щях да изоставя другарите си на вашата милост. Ох! Мастър Хенри, малко пътници постъпват като вас. За пръв път ми се случи да направя и друго, а не само да заплашвам и вдигам врява; но само това смятах да сторя с вас и вашия приятел.

— Достатъчно, Грегъри! — каза кавалерът, видимо доволен, че старият му слуга никога не е пролял невинна кръв.

— А сега — продължи той — надявам се, че в бъдеще няма да се позориш дори и само със заплашвания — поне що се отнася до пътници. Може би в това време аз ще успея да намеря противници, достойни за твоята опасна пика. А сега остани тук до сутринта. Когато слугата ми се върне от конюшната, ще се погрижи да ти даде вечеря и легло по-удобно от това, от което току-що стана.

— О, мастър Хенри! — извика Грегъри, като видя, че Холтспър си тръгва. — Не си отивайте! Моля ви се, не си отивайте, докато не прочетете какво пише в този документ. Той се отнася до много важни неща, мастър Хенри, и сигурен съм, че и вие сте между тях, за които се споменава в него.

— И мене ли засяга, мислиш? Името ми споменато ли е?

— Не, не името ви, но тук има нареждания за друго, а от това, което знам за вас, усъмних се веднага, щом го прочетох, че това сте вие.

— Грегъри, — каза кавалерът, като се приближи до стария си слуга и заговори с глас, в който се долавяше тревога за това, как ще бъдат посрещнати думите му, — каквото знаеш за мене, задръж го за себе си. Никому нито дума за миналото ми — така, както и ти очакваш да пазя тайна за твоето минало. Тук не знаят истинското ми име. Това, с което се наричам сега, е прието за известно време и с известна цел. Скоро няма да ме е грижа кой знае другото ми име; но още не, Грегъри, още не. Не забравяй това!

— Няма да забравя, мастър Хенри.

— Аз ще прочета писмото — продължи кавалерът, — щом казваш, че съдържа нещо, което може да ме интересува, и особено след като не аз съм имал нескромността да го отворя. Ха! Ха! Твоето неблагоприятие, достойни Гарт, ще спаси съвестта ми от угризение.

Усмихнат, кавалерът разтвори писмото и като го държеше към светлината на припламващите пънове, скоро вече знаеше съдържанието му.

ГЛАВА XXIII. ИЗВЕСТИЕ ОТ ДЖОН

Съдържанието на кралското послание до Скарт не изненада много Хенри Холтспър. Неговото държание показва, че част от това послание му беше вече известна, а останалото можеше да се очаква. Но все пак в поведението му имаше нещо, което убеди Грегъри Гарт, че не е навредил на господаря си, като е отнел писмото от куриера.

Холтспър все още се взираше в писмото, когато младият индианец влезе. За миг-два той остана сериозен и мълчалив, сякаш за да разбере дали е нужен за нещо, а после взе от масата една лампа, запали я от пламъка на огъня и се оттегли. Той излезе така тихо, както беше и влязъл; Грегъри Гарт остана зяпнал от истинска саксонска изненада и се чудеше в кой край на света се е родил този безмълвен чужденец.

След като прочете писмото, кавалерът го сгъна и скри под дрехата до гърдите си като нещо, което грижливо трябва да се пази. После се обърна към бившия разбойник, посочи многозначително храната върху шкафа, излезе в коридора и се запъти към библиотеката, дето Ориол с лампата вече го беше изпреварил.

Библиотеката беше голяма стая, мебелирана просто и оскъдно. В средата имаше дъбова маса с няколко стола от същото дърво, небрежно пръснати около нея. По стената висяха картини, но мъчно можеше да се разбере какво представляват, защото ги покриваше отдавна напластен прах. Тук-там се виждаха шкафове за книги — рафтовете им бяха претърпани със старинни томове, станали също жертва на отдавнашна немара. Други предмети, разхвърляни наоколо, показваха, че неотдавна някой се бе погрижил за тях. Имаше оръжия, снаряжения, ездитни принадлежности, пътнически чанти и други подобни вещи, небрежно нахвърляни по столовете, по масите или по пода. Всичко това говореше, че къщата е обитавана от човек, който е тук за кратко време.

Когато кавалерът влезе, в стаята нямаше никой. Оставил лампата върху масата, индианецът беше излязъл отново и сега бе застанал на

площадката пред главния вход — мълчалив и неподвижен като статуя също както при завръщането на господаря му.

— Така-а — промълви кавалерът, след като седна пред масата и отново прегледа писмото. — Скарт е изпратен тук да събира войници. С каква цел? Сигурно не за нова кампания срещу шотландците? Струва ми се, че негово величество не иска да се бие повече с тоя враг. Друг враг може би скоро ще привлече вниманието му — друг, по-близо до него. Може би той става подозрителен и затова дава тия нареждания до капитана на кирасирите. Е, нека той ги изпълни, ако може. Колкото до набиране на войници, аз мисля, че свърших тази работа преди него. В това графство той няма да прибави много нови редици към взвода си — ако, разбира се, може да се вярва на обещанията на селяните. Преследването на Хемпдън и неговата популярност спечелиха Бъкингамшайър за каузата на правдата — дребните земевладелци до един са на нейна страна, а що се отнася до селяните — тях пък ги насочих в правилния път. Благородниците идват при нас един след друг. Днешният ден беше решаващ за сър Мармадюк Уейд — превърна го от пасивен наблюдател в активен съучастник или конспиратор, ако тази дума звучи по-добре! Ах! Сър Мармадюк! Отсега нататък ще ви обичам почти толкова, колкото обичам и вашата дъщеря. Не, не, не. Това е любов, която с нищо не може да се сравни. За нея съм готов да пожертвувам всичко на света — да, дори и делото! Никой не ме чува; говоря на собственото си сърце. Него не мога да измамя. Аз мога да скрия любовта си от хората, но от себе си не мога, не, нито пък от нея. Но тя сигурно вече е разбрала! Трябва да е прочела в лицето ми, в действията ми. Не минава час, без да помисля аз нея — минута не минава дори. И в съня си виждам образа и — така ясно, като че ли е тук, — този прекрасен женски образ, с корона от червени рози и искрящо злато! Възможно ли е това да е илюзия? Може ли всичко да е било случайност? Случайни ли бяха тези срещи — само аз ли ги желяех? И последната, най-скъпа от всички срещи — когато на земята падна снежнобелият спомен, който с гордост нося на шапката си, — кажете ми, вие духове на любовта, кажете ми, че не съм жертва на въображението си, защото това ще бъде съдбоносно за моето щастие! Аз я видях, говорих с нея, по не посмях да я попитам. Макар че се стремя към истината, не посмях да я попитам. Страхувах се от отговора, както строящият въздушни кули се страхува от бурята, която

в миг ще ги разруши. О, господи! Чувствувам, че ако тази последна любов в моя живот се разруши, аз ще загина под развалините ѝ.

Кавалерът млъкна; една дълбока въздишка повдигна гърдите му — той като че ли се ужасяваше пред мисълта от подобно нещо.

След миг продължи размишленията си.

— Тя не може да не е видяла ръкавицата си, поставена на такова явно място. Не може да не я е познала. Не може да не е разбрала защо я нося. И въпреки всичко, ако постъпката ѝ е била случайна, ако ръкавицата наистина е била загубена — тогава и аз съм загубен. В нейните очи аз ще бъда един нахален, самонадеян мошеник. Вместо на любовта ѝ ще стана обект на възмущението ѝ — не обичан, а презиран! Скарт въпреки поражението си ще бъде за нея по-достоеен от мене! Аз съм луд, че мисля за нея! Повече от луд дори, щом си въобразявам, че тя мисли за мене! Повече от лош съм, щом желая това. Дори и да ме обича, какъв може да бъде краят? Това само ще я погуби! Бог да ме пази от подобно престъпление! Небето ми е свидетел, помъчих се да избягна това. Опитах се да не я обичам, имаше моменти, в които исках и тя да не ме обича. Така беше в началото. Но уви! Вече не мога да устоя на сладкото очарование. Не мога вече да обуздам сърцето си; сега и душата, и тялото ми трябва да му се подчинят. Ако Мериън Уейд не ме обича, не ме е грижа кога ще умра, нито пък как ще умра — дали на позорното бесило, или в славен гроб. Трябва лично да говоря със сър Мармадюк. Сега дори и писмо може да не стигне до него. Това е чудовищно — тази постъпка на негово величество! — кавалерът произнесе последните думи с подчертано презрение. — Чудовищно и същевременно страшно глупаво от страна на краля. Това неминуемо ще бъде в полза на нашето дело и аз ще се радвам, ако се явят и други освен сър Мармадюк. Но като си помисля, че в къщата му е Ричард Скарт — този коварен дворянин, този пропаднал човек — под един покрив с Мериън Уейд, на същата трапеза, непрекъснато с нея, ден и нощ, с онова опасно влияние, което произтича от властта му. О, небеса!

Мъчителните мисли, произлезли от тези разсъждения, накараха кавалера да стане и бързо да премине през стаята, за да се поуспокои.

— Дали сър Мармадюк ще остане в Бълстрод? — продължи той след известно време. — И какво ли друго би могъл да стори? Където и да отиде, само ще си навлече гнева на този командуван от кралицата

тиранин и може би ще бъде подложен на още по-свирепо наказание. Но ще остави ли семейството си там, сред тия наперени войници, да бъде може би оскърбявано, а може би и... Той сигурно ще ги изпрати да заминат някъде, където и да е, докато настъпят по-добри времена. Слава богу, че има надежда за по-добри времена! Утре ще се видя със сър Мармадюк. Обещах му да го видя. Ще потърся начин да се срещна и с нея, макар че това може да ми причини болка и тази среща да бъде последна.

Като изрече тези твърде необмислени думи, кавалерът отново се отпусна на един стол. Облакът на масата, с длани, кръстосани върху челото, той сякаш се отдаде на дълбоки и мъчителни мисли.

Каквито и да бяха те, той не можа да им се отдаде задълго. Влизането на Ориол не би го отвлякло от мислите му — защото обутите в мокасини крака на индианеца не правеха никакъв шум, — но в същия миг се чу друг шум — конски копита чаткаха по чакъла пред главния вход.

Ориол влезе и застана в поза, която показваше, че иска да съобщи нещо.

— Какво има, Ориол? Нов посетител ли? — Индианецът кимна утвърдително.

— На кон ли е? Излишно е да питам — чух стъпките на коня му. Непознат ли е?

Индианецът отговори със същия знак както на предишния въпрос, като допълни пак с предишните знаци, че посетителят идва от далечен път.

— Покани го тук и се погрижи за коня му — настани го в конюшната. Джентълменът може би ще пренощува у нас.

Мълчаливият слуга не даде знак, че е разбрал нарежданията, а направо тръгна да ги изпълнява — извъртя се на пети и излезе от стаята.

Пристигането на гост в този или в който и да е друг час не изненадваше домакина на Стоун Дийн. В това нямаше нищо необикновено. Обратно, по-голямата част от посетителите му бяха свикнали да идват след полунощ и нерядко си тръгваха преди утрото. Оттам и това „може би“ в нарежданията, дадени на Ориол.

— Кой може да бъде? — се запита Холтспър, когато слугата излезе от стаята. — Тази нощ не очаквам никого.

Сериозният плътен глас отвърна, който в този миг запита нещо слугата, не помогна на Холтспър да познае посетителя.

Ориол не отговори, но безшумните му знаци изглежда са били достатъчни, защото след малко в хола се чуха стъпки от тежки ботуши, както и леко звънтене на шпори. Миг след това на прага се появи висок мургав мъж и без да чака покана, без дори да сваля шапката си, решително влезе в стаята.

Човекът, който така свободно се представи, беше със странна, почти груба външност. Той беше облечен в костюм от груб кафяв плат, носеше филцова шапка без никакво перо и здрави ботуши с прикрепени към тях железни, много ръждясали шпори. Вместо дантелена яка около шията си имаше тясна ивица от обикновен лен, която заедно с късата му коса му придаваше вид на пуритан^[1] независимо от религиозните му убеждения.

Като се изключи простото облекло, нищо друго — нито в израза, нито в държанието му — не показваше, че три е обикновен пратеник или слуга. Напротив, лекото кимване, с което удостои кавалера, това, че не сваля шапката си, и самоувереността, която запази, когато влезе в стаята, говореха за човек, който независимо от общественото си положение не е свикнал да раболепничи в присъствието на големци.

Лицето му беше по-скоро сериозно, отколкото навъсено. Косата му беше тъмна, цветът на кожата — малко мъртвешки блед, но чертите му бяха приятни. Те далеч не бяха приветливи, но бяха интересни, защото изразяваха спокойствие и смелост и издаваха силен характер, което потвърждаваха и проникателните му очи, черни като въглен.

— Ако съдя от праха по дрехите ви, мастър — каза Холтспър, след като отвърна на поздрава на посетителя, — вие сте оставили доста мили зад гърба си, след като сте стъпили на стремената.

— Двадесет и пет.

— Това е точно разстоянието до Лондон. Предполагам, че оттам идете.

— От Лондон.

— Мога ли да попитам с каква задача?

— Изпраща ме Джон — отговори непознатият, като натърти многозначително на името.

— Носите писмо за мене ли?

— Нося.

Настъпи пауза — Холтспър мълчеше и очакваше да получи писмото.

— Преди да ви предам известието — продължи непознатият, — нужна ми е една дума, за да бъда сигурен, че вие сте този, когото търся.

— Този Джон, който ви изпраща, е същият, който смело отказа да плати корабния данък.

— Достатъчно! — каза непознатият и като извади едно писмо изпод дрехата си, без колебание го подаде на домакина.

Върху сгънатата хартия нямаше адрес, но когато кавалерът я отвори под светлината на лампата, в началото на страницата се видя нещо като адрес, написан с йероглифи.

Писмото обаче беше написано на чист английски език, както следва:

„Един кирасирски капитан — на име Скарт — тръгнал надолу към вас с разнебитения си взвод. Предполага се, че задачата му е да набере войници. Ще се настани у сър Мармадюк Уейд, но вие навярно ще научите за това, преди нашият пратеник да е пристигнал. Ще бъде добре, ако сър Мармадюк вече се присъедини към нас. Намерете начин да се видите с него и ни уведомете как изразява своето благоразположение. Без да се излагате на опасност, направете всичко възможно, за да попречите на набирането на войници. Съберете приятелите на старото място през нощта на. Пим, Мартин и аз ще дойдем, а може би и младият Хари Уейн. Ако успеете да доведете и сър Мармадюк, това ще бъде от полза за нас. Постарайте се поканите за срещата да бъдат предадени с нужната предпазливост и от сигурни ръце. Давам ви много малко време. Действайте внимателно, защото този кирасирски капитан, който е доста влиятелен в двореца, несъмнено е натоварен и с други задачи освен набирането на войници. Следете го; помъчете се същевременно да избегнете от неговото внимание. Моят пратеник ще се върне обратно веднага. Нахранете коня му и го изпратете. Можете да му

се доверите. Той е страдал за делото, което можете да схванете само като погледнете под периферията на шапката му. Не се обиждайте, ако стои с шапка във ваше присъствие. Така е свикнал. Той сам ще ви каже името си, което поради известни причини не може да бъде написано тук. Борбата за правда смело продължава.“

Така свършваше писмото.

Накрая нямаше име. Не беше и нужно. Макар почеркът да не беше на големия родолюбец, Хенри Холтспър знаеше много добре, че е писано под негова диктовка. Не за пръв път той се свързваше по този начин с Хемпдън.

Щом прочете съобщението, Холтспър хвърли незабелязано поглед към лицето, което го донесло — поглед, отправен към онази част, която се намираше под шапката му.

Там Холтспър не видя нищо — поне нищо, което да обясни двусмисления намек в писмото. Но все пак имаше нещо странно. Периферията на касторената шапка от двете страни, беше извита надолу и притисната с кожена каишка, която минаваше под брадата — сякаш ушите на този, който я носеше, бяха настинали и той искаше да ги запази от студения нощен въздух.

Тази странна мода не остана задълго загадка. Човекът, който я беше възприел, забеляза скрития изпитателен поглед на кавалера и мрачно се усмихна.

— Прави ви впечатление, че нося шапката си твърде нахлупено — за да не кажа невъзпитано — каза той. — Това е отскоро. Ако я сваля, ще разберете защо, но може би ще е достатъчно само да ви кажа името си. Аз съм Уилям Прин.

— Прин! — възкликна кавалерът, като се загледа в него, и живо сграбчи реката на пуритана. — Горд съм, че ви виждам в своя дом, и цялото гостоприемство, което мога да окажа...

— Не е нужно Хенри Холтспър да декларира чувствата си към Уилям Прин — каза безухият пуритан, прекъсвайки хвалебствената реч. — Приятелят на потиснатите е добре известен на тия, които са страдали — а аз съм в тяхното число. Благодаря ви за гостоприемството, но от него мога да се възползувам само за няколко

минути. След това трябва да се сбогуваме и да тръгвам. Работата господна не трябва да се бави. Жетвата зрее бързо и затова жетварите трябва да приготвят сърповете си.

Кавалерът твърде добре разбираше нуждите на времето, за да губи и миг дори в празни приказки. Давайки заповед да се погрижат добре за коня на пратеника — задача, с която се зае бившият разбойник, — Холтспър нареди Ориол да поднесе закуска на посетителя.

Макар че бързаше; гладният пуритан почете закуската, а в това време Холтспър отвори бюрото си и бързо написа отговор на писмото.

И отговорът, както писмото, беше без обръщение и подпис, за да не се изложи нито този, който го пишеше, нито онзи, за когото беше написано. Най-голяма опасност носеше човекът, който трябваше да го предаде. Но здравият борец за религиозна свобода не се страхуваше от опасността. Великото дело, горящо в ентусиазираното му сърце, го правеше безстрашен към дребните опасности. След като закуси набързо, той отново се метна на седлото, сдържано, но братски стисна ръката на своя домакин, махна за сбогом на Стоун Дийн и безшумно се отдалечи.

[1] Пуритан — привърженик на английска протестантска секта през XVI—XVII век, която искала очистването на църковната организация и църковните обреди от остатъците на католицизма и проповядвала своеобразен буржоазен аскетизъм. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXIV. ТРИМА КУРИЕРИ

Тропотът от копитата на отдалечаващия се кон на пуритана още не беше заглъхнал по настаната с чакъл пътека, когато Холтспър повика бившия разбойник при себе си.

Междувременно Гарт не беше изгубил времето си напразно. Това личеше по бута студено месо, от който го бяха поканили да си похапне — същият, сложен преди малко пред току-що заминалия пътник. Огромната дупка, издълбана около костта, говореше недвусмислено, че той си е хапнал до насита, а голямата чаша ейл^[1], изпита с месото, бе повишила настроението му.

Тъй като преди това си беше поспал достатъчно, за да навакса загубената необходима почивка през изминалата нощ, сега той беше готов на всичко, или както сам каза: „На всичко — от игра на зарове до човекоубийство!“

Хубаво беше, че се чувствуваше бодър, защото услугите му, макар и не за убийство, бяха много необходими в този момент.

— Гарт! — започна кавалерът, когато бившият слуга влезе в стаята. — Загатнах ти, че скоро може да бъдеш нужен за една благородна цел. Ето, нужен си сега.

— Готов съм да изпълня заповедите ви, мастър Хенри. Досега не съм рязал гърла, но ако кажете...

— Срамота, срамота е, Грегъри! Не позволявай на мислите си, добри приятелю, да стигнат до такива опасни крайности. Ще има време да говорим за убийства, когато... — Тук кавалерът прекъсна думите си. — Остави това — продължи той. — Сега си ми нужен за съвсем миролюбива цел.

— О, както кажете, мастър Хенри! Готов съм да стана пуритан и да тръгна да проповядвам, ако сте намислили да ме правите мисионер. Поприказвахме си малко с тоя тук, докато му пишехте отговора. Обясни ми той доста неща за тяхното тълкуване на светото писание. Мисля, че имат право, макар че не е точно както е казал старият Господ Бог и неговите римски свещеници.

— Слушай, Гарт! — каза кавалерът нетърпеливо. — Услугата, която искам от тебе, няма нищо общо с религията. Нужен ми е куриер — човек, който познава околността, и по-точно жилищата на няколко благородници, на които трябва да изпратя писма. От колко време живееш в Бъкингъмшайър?

— Ами че от доста време вече съм из стария Бък, мастър Хенри — не постоянно, ама кажи-речи, все съм тук през последните десет години; всъщност, откак напуснах старото място, нали разбирате. Ама никога не съм се застоявал повече от година на едно място. Здравето ми се разклащаше сегиз-тогиз, та трябваше да променям въздуха.

— Значи познаваш топографията на областта?

— Не разбирам, какво искате да кажете с това топография. Малко трудничка дума. Но ако искате да кажете пътищата, познавам ги толкова добре, колкото и този, дето ги е правил — особено пътищата оттук до Оксфорд.

— Добре! Точно за тази посока ми е нужен доверен куриер. Имам хора, които да изпратя на север и на юг, но нямам човек, който да познава местността към Оксфорд. Ти си подходящ. Щом като знаеш пътищата за нататък, тогава сигурно познаваш и повечето от именения наоколо... имам предвид тия на благородниците.

— О! Да-а-а — измънка замислено Грегъри. — Чувал съм да се говори за повечето от тях, а сигурно и те са чували да се говори за мене.

— Можеш ли да занесеш писма на Х. Л., на сър К. Ф., на младия М. — син на лорд С, на Р. М. от имението Чивърли и на мастър Г. С. съдията на областта Хай Уайкомб?

Задавайки тези въпроси, кавалерът изричаше пълните имена.

— Да — отговори бившият разбойник, — смятам, че мога да занеса писмата на всички благородници, които споменахте, и точно както ги изредихте. Но ако трябва да започна от последното име, май че ще спра там, откъдето съм почнал.

— Какво? Не те разбирам, Грегъри.

— Ами че то е съвсем просто, мастър Хенри. Ако трябва да занеса писмо на този стар шишко, съдията на Хай Уайкомб, кой знае дали ще ви донеса отговора, пък още по-малко дали ще ме пуснат да ида до другите места, дето споменахте.

— Че как така, Гарт?

— Защото, нали разбирате, старият Уик и аз малко се посдърпахме веднъж и ако той пак ме види, може да си спомни за тая разправия и да ме пипне. Ще занеса писмата ви на другите, а на него най-накрая, и то ако трябва. Ако настоявате, мастър Хенри, ще го занеса, ама не ви обещавам да донеса отговорите.

— Остави го тогава — каза кавалерът, който изглежда се отказва да влезе във връзка със съдията на Уайкомб. — Надявам се, че ще можеш поне другите да посетиш спокойно.

Грегъри кимна утвърдително.

— Трябва да тръгнеш веднага. Ах! Забравих — ще ти е нужен кон!

— Не, няма — отговори разбойникът с многозначителна усмивка, — аз си имам.

— О! Конят, който ти...

Кавалерът се поколеба да произнесе думата, която беше на върха на езика му.

— Ами да-а-а — отговори проточено бившият разбойник. — Досега този кон е служил на краля, а сега не виждам защо да не може да послужи на народа. Ако ми позволите да кажа какво мисля, мастър Хенри, май че по такава работа ме изпращате сега.

— Да — потвърди кавалерът натъртено.

— Радвам се — възкликна Гарт с възторжен глас. — Напишете си писмата, мастър. Хенри, аз ще ги занеса, където трябва, та дори и да има някое писмо за тъмничаря на Нюгейт^[2].

Кавалерът, доволен от въодушевлението му, отиде усмихнат до масата и се зае да приготвя писмата.

За по-малко от час бившият разбойник бе превърнат в пощальон и възседнал откраднатия кон на кралския куриер, пътуваше по главния път, който свързва град Лондон с града на университетите^[3].

След неговото тръгване в стаята бе извикан индианецът.

— Ориол! — каза кавалерът. — Смяташ ли, че можеш да намериш пътя за колибата на Дик Денси — дърваря, който идва често тук? Ходил ли си в неговия уигуам^[4], нали?

Индианецът кимна утвърдително.

— Значи знаеш пътя. Луната още свети. Надявам се, че лесно ще намериш колибата, макар пътеката затам да не е добре разчистена.

Ориол отговори на това само с леко презрително свиване на устните, сякаш искаше да каже: „Да не би бледоликият да си мисли, че съм като някой от неговата раса — глупак, че да се загубя в гората?“

— Добре, мой червенокожи! — продължи кавалерът шеговито. — Виждам, че ще намериш пътя до Денси. Но аз искам да отидеш по-далеч. В същата посока, само че половин миля по-нататък има друга хижа, в която живее друг дървар. И него си виждал тук — оня младеж с белите вежди и коса като слама.

Ориол направи знак, че го е виждал, но по някакъв едва доловим израз в очите на индианеца пролича, че описаната личност му е противна.

— Много добре — продължи кавалерът, като не обърна внимание на това. — Искам Денси и светлокосият мъж да дойдат при мене веднага щом им съобщиш. Иди първо при Денси и ако мислиш, че трудно ще намериш другия, Денси ще те придружи дотам. Колко жалко, че не можеш да говориш, бедни ми приятелю! Но нищо — Денси ще разбере знаците ти.

Индианецът или не чу, или пък не обърна внимание на този израз на симпатия, а тръгна към вратата и без никакъв знак изчезна като привидение.

— Нощта на 20 — си каза Хенри Холтспър, когато отново седна с перо в ръка пред писалищната си маса. — Не са ми дали много време. Дик и бъдещият му зет трябва да тръгнат веднага. Впрочем, не знам дали е безопасно да се доверявам на този Уолфорд, макар че старият браконьер му вярва. Винаги съм бил подозрителен към белите вежди. В сивозелените му очи има нещо, което не ми харесва. Дори и днес — след като избавих любимата му от онази неприятност — го видях да ми отправя погледи, в които нямаше много признателност! Сигурно ревнува, че момичето ми даде цветя! Ах! Ако знаеше колко малко значение отдавам на нейния любовен знак в сравнение с другия, ако знаеше колко много страдам аз самият — това може би щеше да излекува болката му! В края на краищата той е грубиян — съвсем не заслужава да бъде любен от тази смела горска птичка Бет Денси. Бога ми! Тя е соколица, която заслужава орел за съпруг. Аз бих накарал този груб селяк да се поразтревожи малко, ако черната му красавица не беше затъмнена от сиянието на друг ослепителен лъч! Ах! Мериън, Мериън! В твоє присъствие — та дори и когато те няма — всички

други ми се струват грозни. Очарователни или не, в моите очи всички са еднакви! Хайде! — продължи кавалерът, когато разсъжденията му бяха прекъснати от мисълта, че трябва бързо да действа. — Трябва да приготвя тези писма, преди да са пристигнали моите куриери. Дванадесет писма са, а аз не обичам много да пиша. Слава богу, че това са само „покани“ — една дума ще бъде достатъчна.

Като каза това, Холтспър притегли стола си по-близо до масата и започна да пише писмата.

Той не прекъсна работата си, докато не видя пред себе си на масата десет-дванадесет писма, запечатани и адресирани до различни лица — благородници от графството.

— Мисля, че това са всички — каза той, като хвърли поглед върху адресите. — Заедно с тези, които Гарт отиде да покани, стават добра група и всички са верни приятели на делото за свободата на Англия!

След този монолог влезе индианецът, чиято тъмна фигура се промъкна като сянка в светлината на лампата.

Със знаци той съобщи на господаря си, че двамата, които беше отишъл да доведе, са пристигнали с него, стоят отвън и чакат нарежданията му.

— Нека влязат — заповяда кавалерът. — По един. Първо Денси, а другият, след като Денси си излезе.

Ориол изчезна веднага и скоро в хола се чуха стъпки от тежки обувки.

Чу се почукване, последвано от думата „влез“.

Вратата се отвори и в стаята влезе известният крадец на сърни.

Той беше човек с огромно тяло и големи, малко отпуснати крайници, но още от пръв поглед се разбираше, че притежава херкулесова сила.

В лицето му нямаше, нищо, което да издава лош характер. Напротив, то изглеждаше весело и честно и съвсем не съответствуваше на образа, който се създава от името крадец на сърни. Както на браконьерството в днешни дни, така и на кражбата на сърни и поставянето на примки за фазани едва ли може да се гледа като на истинска кражба. Както и да е, Дик Денси въпреки това се ползуваше с уважението на хората, които имаха работа с него.

Той не беше обикновен човек — нито по физика, нито по ум: огромното му мускулесто тяло бе увенчано с голяма глава, от която поглеждаха две тъмнокафяви очи, проникателни като очите на орел; те му придаваха внушителен, почти страшен вид. Той беше облечен в къс жакет от избеляло памучно кадифе и бухнати панталони от по-груба материя, които достигаха до средата на бедрата му. От края на панталоните до тежките ботуши от телешка кожа краката му бяха обути в дебели вълнени чорапи. На главата си носеше голям калпак, направен от кожата на шарено куче. Дългите косми на калпака висяха откъдето.

Снаряжението на този грамаден горски жител беше съвсем просто. От дясната му страна висеше кожена чанта, окачена на ремък през рамо, а на лявото му бедро се клатеше тежко оръжие — нито меч, нито нож. Здравата чепата тояга в ръката му допълваше снаряжението му за това пътуване, за което той изглежда, че знаеше нещо предварително.

— Денси — каза кавалерът, когато крадецът на сърни влезе в стаята, — трябваш ми за една работа. — Знам, че си много издръжлив на път. Би ли имал нещо против да бъдеш мой куриер за няколко дни?

— Да отнеса някое ваше съобщение ли, сър? — запита дърварят и се помъчи, макар и недодялано, да се поклони. — Това ще бъде за мене чест, особено след всичко, което се случи днес, сър, или по-точно вчера, защото виждам, че зората наближава. Дъщеря ми, сър, аз познавам Бет, тя има добро сърце, сър, макар че е малко дръзка или нещо такова. Но тя ви е много задължена, сър, на вас, сър.

— Е, е, Денси, не заслужавам благодарностите на дъщеря ти. Това, което направих за нея, беше само мой дълг, който бих изпълнил към всеки на нейно място. Разбира се, хубавата ти дъщеря не се нуждаеше от моята помощ. Тя вече си беше намерила добър защитник в лицето на храбрия Робин Худ...

— Ах, сър — прекъсна го крадецът на сърни, като се наведе към своя покровител и заговори поверително и сериозно, — Тъкмо там е бедата. Не му е още благодарила и бедното момче е извън себе си, защото тя не го иска. Правя всичко, каквото мога, да я накарам да го хареса, защото за мене Уъл Уолфорд е добро момче и мисли доброто на моето момиче. Но няма полза, сър, никаква полза. Както казват, сам

човек може да заведе коня до водата, ама и четирсет не могат да го накарат да пие, ако той не иска.

— Мисля, приятелю Денси — тихо отговори кавалерът, — че похубаво ще е да оставиш дъщеря си да постъпи както тя смята за добре, особено пък за такова нещо, за каквото ми говориш. Може би тя по-добре от тебе чувствава кое е добро за нея.

— Ах, сър! — въздъхна загриженият родител на хубавата Бетси. — Ако я оставя да прави, каквото си иска, тя ще отиде по дяволите — казвам ви, ще отиде. Не че е лошо момиче — Бет не е лоша. Не, не, тя е добро момиче, както ви казах. Но много е дръзка, сър — много дръзка и доста горда, — а все харесва хора, които стоят по-горе от нея. Затова гледа на Уъл отвисоко: защото, нали виждате, сър, той е един беден дървар, макар че и аз не съм нещо повече.

Кавалерът можеше да подозре, че по други причини хубавата Бетси не харесва „Уъл“ Уолфорд, но сега не беше време да се говори за тия неща; без да каже нещо повече, той промени темата и заговори за работата, по която беше извикал стария дървар при себе си.

— Ето шест писма, които искам да предадеш — каза той и взе шест писма от масата.

— Ти виждаш — прибави той, като ги приближи към светлината на лампата, — че за да не стане грешка, съм номерирал писмата поред, както ще идеш по домовете, където трябва да ги предадеш. Мисля, че не е нужно да ти казвам Денси, че всяко писмо трябва или да бъде предадено от твоята ръка, или да не се предава изобщо.

— Разбирам какво искате да кажете, сър. Няма да го давам никому освен на самия човек. Имайте вяра в Дик Денси.

— Имам, Дик, и затова ти създавам всички тия безпокойства. Бих искал да можеше да предадеш и останалите, но това е невъзможно. Те са за друга част на графството и друг трябва да ги отнесе.

— С мене е Уъл Уолфорд, сър. Вие повикахте и него, нали?

— Да. Мислиш ли, че мога да му се доверя, Денси?

— О, сър. Бъдете спокоен. Той не обича нито църквата, нито краля. Неведнъж е бил затварян за това.

— Ах, ах — засмя се кавалерът, — това едва ли го препоръчва като човек, на когото можеш да се довериш. Но то не е толкова важно. Той няма да знае много за поверената му задача и затова няма да е толкова опасно да занесе писмата.

Денси разбра, че трябва да поеме пътя веднага, и без да говори повече, тръгна на далечната си обиколка. Преди да напусне къщата обаче, той се укрепи срещу студения нощен въздух с чаша силен ейл, който Ориол по нареждане на господаря си му даде.

Уил Уолфорд — между действащите лица в танца морис той изпълняваше ролята на Робин Худ — беше вторият, който се яви, за да получи нареждания.

Той беше съблякъл яркозелената си туника и сега носеше обикновения си костюм — късо палто от сив домашен плат и широки бухнати панталони, достигащи до средата на бедрата. Зелените вълнени чорапи, с които представляваше разбойника, бяха още на краката му. Обут беше в тежки подковани обувки. На главата си носеше високата шапка, с която беше на празненството, и част от петльовите пера все още стърчаха над червената панделка наоколо.

Общо взето, дърварят се обличаше добре, държеше се като селско конте и издаваше, че е доволен от външния си вид.

Той обаче едва ли имаше причини да се чувства толкова горд. На празненството недостойно представи рицаря-разбойник от шеруудската гора. И сега без романтичния си костюм той изглеждаше като оскубан петел и съвсем не приличаше на човека, когото хубавата Бет Денси би избрала за свой любим.

Изразът на лицето му беше неприятен — по-скоро мрачен, отколкото лош, а в погледа на воднистите му очи, подобни на очите на видра, се четеше не само подлост, но и неискреност. Явно Уил Уолфорд не беше човек, на когото можеше напълно да се вярва. Той изглеждаше от тия хора, които, за да задоволят някоя своя страст, са готови да станат предатели на борците.

Хенри Холтспър подозираше тия черти в характера му и това го възпря да му открие тайната, запечатана в шестте писма, които му повери да занесе, след като му съобщи имената на благородниците, за които бяха предназначени.

Обещавайки — съвсем искрено — да изпълни задачата, дърварят излезе от стаята. Но когато се намери в тъмния хол, погледът, който хвърли през рамо, издаде неговите неприязнени чувства към покровителя му. Още по-мрачен беше погледът, отправен към младия индианец, когато той — с явно нежелание — му подаде прощалната чаша.

Уил не продума и не вдигна на здравица нито за господаря, нито за слугата. Чашата с ейл бе изпразнена в мрачно мълчание и след това без нито дума за благодарност той я тикна в ръцете, от които я бе получил. С грубо „лека нощ“ Уил Уолфорд излезе през коридора и скоро изчезна от погледа.

Ориол се върна в стаята на Холтспър и като спря до вратата, почака господарят му да го погледне. Когато той стори това, индианецът повдигна дясната си ръка хоризонтално с дланта нагоре и описа широк кръг встрани.

— Добър ли казваш? Кой е добър. — Индианецът направи знак, че още не е свършил.

— А, имаш ли още нещо да кажеш? Продължавай!

Индианецът отново отдалечи ръка от тялото си с вълнообразно движение. Този път палецът беше вдигнат нагоре.

— Не — каза кавалерът, обяснявайки знака, — не е добър, искаш да кажеш? Този, който току-що си отиде ли?

Ориол кимна утвърдително и постави пред устата си показалеца и средния си пръст съединени. След това, отдалечавайки ги от устните си, той ги раздели — това означаваше, че думите на дърваря са раздвоени, т.е., че говори едно, а върши друго.

— Лъжец, измамник, искаш да кажеш, Ориол? И аз подозирам това. Не се страхувай, няма да му се доверя много. Но хайде, мой верни червенокожи, ти сигурно си много уморен. Затвори вратата, за да не влизат плъховете и крадците, и иди да си легнеш. Надявам се, че вече няма да ни безпокоят посетители, докато не си починем добре. Върви да спиш, мое момче.

С тези думи кавалерът взе лампата, излезе от библиотеката и тръгна към своята спалня.

[1] Ейл — английско пиво, прилично на бира, приготвено от хмел. Б. пр. ↑

[2] Нюгейт — затвор в Лондон. Б. пр. ↑

[3] Градът на университетите — Оксфорд, стар университетски град в Англия. Б. пр. ↑

[4] Уигуам — индианска колиба или шатра. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXV. НА ПОЛСКИ ЛАГЕР

Върху гордото чело на един от централните хълмове на парка Бълстрод се намираше жилището — великолепно здание от червени тухли и фасада от бели камъни, пренесени през морето чак от каменоломните на Кен.

Постройката беше в нормандски стил, с дебели масивни стени и кръгли римски арки над вратите и прозорците. Пред нея имаше пространство, предназначено за цветя и храсти, а отзад се намираха конюшните и другите пристройки, тъй че между тях и жилището се образуваше голям двор.

Зад пристройките беше градината; в нея се отиваше от двора през здрава желязна врата. Всичко това — дворове, градини и къщи — бе опасно от дълбок боен ров, който придаваше на господарската къща вид на укрепен замък.

На утрото след празненството дворът в парка Бълстрод представляваше необикновена гледка. Ако някой чужд човек влезеше през голямата арковидна порта, можеше да вземе квадратния двор за казармен плац. Край стените стояха цял ред коне, вързани за куки, току-що забити в зидарията. Мъже с високи ботуши, с дълги чорапи и груби ризи с навити до лактите ръкави се занимаваха с конете.

Пред тях върху изпръсканите мокри плочи имаше кожени кофи с вода.

Насядали по пейките или налякали върху грубите вълнени наметки за конете, се виждаха други мъже в подобно облекло, които почистваха броните и излъскваха стоманените ризници, набедрениците и шлемовете, докато те заблестяваха като сребро, и тогава ги окачваха на стената под нещо като навес, построен специално за тази цел. Под същия навес, наредени върху специални дървени подпорки, стояха големи кавалерийски седла.

Навред по стените висяха юзди, шпори, пистолети и кобури, шпаги с колани и разни защитни и отбранителни оръжия.

Едва ли е нужно да се споменава, че криете и войниците, седлата, юздите, оръжията и броните бяха съставните части на кирасирския взвод на капитан Скарт.

От цвиленето на конете — нещо необичайно за тук, и лаенето на кучетата — нещо обикновено, от проклятията и брътвежа на шестдесетте мъже, разговарящи на шест-седем различни езика, тихият двор на сър Мармадюк сега приличаше на Пандемониум^[1], защото ако някой би могъл да надникне в митическия град, там сигурно би дочул същите разговори, каквито се водеха от войниците на Скарт.

Въпреки всеизвестната си грубост сега войниците се държаха по-добре, като че ли нещо необикновено ги възпираше. Бяха в добро настроение, естествено, защото се намираха в много удобен лагер, но не се държаха зле с обитателите на дома.

Когато някоя от прислужничките случайно прекосяваше двора, за да отиде в градината или някъде другаде, посрещаше я хор от ласкателства на френски, фламандски и английски. Но като изключим това, войниците не се държаха по-лошо, отколкото биха се държали други войници в подобен лагер.

Още повече че не бяха настанени в къщата, а спяха в пристройките. Това личеше по сламените легла, разпръснати по пода на хамбара и другите помещения, в които войниците бяха прекарвали нощта.

Учтивостта, която войниците на капитан Скарт проявяваха към домакина, който твърде неохотно ги бе приел — учтивост, несвойствена за характера на войниците и изненадваща за сър Мармадюк, — изисква известно обяснение. От разговора, който в този миг се водеше между капитан Скарт и неговия корнет, всичко ще ни стане ясно.

Двамата офицери се намираха в голяма всекидневна стая, която им бяха дали в източното крило на къщата. Не е нужно да се казва, че стаята бе наредена много добре. Къщата на сър Мармадюк Уейд беше не само една от най-старите, но и една от най-представителните къщи на своето време. Стените на стаята бяха покрити с испанска кожа с отпечатани по нея фамилни гербове. От големия сводест прозорец се спущаха тъмнозелени кадифени завеси, а масивните мебели бяха украсени с изкусна резба, каквато рядко може да се срещне в наше време.

Масивната кръгла маса по средата на стаята беше покрита с тежка покривка от Дамаск, а подът вместо с брюкселски или турски килим беше постлан с рогозка от гладки лъскави тръстики, преплетени изкусно в разнообразни фигури.

Скарт беше седнал или по-скоро полегнал във фотьойл, покрит с алено кадифе, а корнетът, който току-що бе влязъл в стаята, стоеше прав пред него, сякаш получаваше или предаваше някаква поръка.

И двамата бяха без брони. Днес стоманените плочи бяха оставени настрана.

Скарт беше наконтен с всевъзможни чудновати дреболии, модерни по онова време. Той носеше къса горна дреха от жълт атлас и бухнати къси панталони от същата материя, които по края бяха поръбени с копринени панделки, завършващи със златни ресни. Широка вандайковска^[2] яка от дантела, изработена на игла, подобни маншети и ален колан — поръбен също със златни ресни — украсяваха горната част на тялото му. Ботуши от жълта испанска кожа със снежнобели батистени къдри по широките им краища завършваха облеклото му.

Въпреки че беше блед, въпреки че лицето му имаше непочтен израз — който наистина не винаги се забелязваше, — Ричард Скарт беше хубав човек. Не една дворцова дама го беше заглеждала като много интересен мъж. И сега, спокойно отпуснат във фотьойла, той не беше по-малко интересен за това, че червената лента през дясното му рамо бе кръстосана от друга, по-тъмна, която поддържаше дясната му ръка.

Ранен мъж — особено ако е ранен при дуел — е опасен обект за всяка сантиментална млада дама. Капитан Скарт изглежда познаваше тази доста известна истина. И навярно такива мисли са се въртели в главата му тази сутрин, когато се е обличал пред огледалото.

Корнетът не беше толкова хубав, колкото капитанът, нито толкова добре облечен. И все пак онзи, който знаеше колко размъкнат беше Стъбс преди, би забелязал, че тази сутрин той е положил необикновени грижи, за да се издокара.

Той беше в скромен жълтеникав костюм, но яката и маншетите му бяха чисти. Чисто беше и пълното му розово лице — нещо, което рядко се случваше.

Дори и сламеножълтата му коса лъщеше, сякаш скоро и продължително я беше пригладил с четка.

Бузите на Стъбс бяха зачервени, а очите му светеха с мека, кротка светлина, което показваше, че е обхванат от някакво необикновено чувство и от мисли, необикновени за него. С една дума, Стъбс приличаше на човек, който е имал нещастieto да се влюби.

Както казахме, корнетът стоеше прав. Той също мълчеше, като че ли вече беше рапортувал и чакаше отговор.

— Радвам се, че го приемат толкова спокойно — каза капитанът в отговор на рапорта на корнета. — Нашите хора не са свикнали да спят в конюшни, когато наблизо има хубав дом. Но сега сме в Англия, Стъбс, и не върви да се държим както във Фландрия. Иначе бихме изложили нашия добър крал.

— Можем, ей богу — глухо потвърди Стъбс.

— Освен това — продължи капитанът, разговаряйки по-скоро със себе си, отколкото със своя подчинен — аз имам и друго предвид, като не им позволявам още да се отпускат много свободно. Може да дойде ден, когато ще трябва да упражним натиск. Котката си играе с мишката, преди да я изяде. Момчетата мърмориха ли, като чуха моята заповед?

— Никак. Не, ей богу! Те много ви обичат.

— Е, корнете, когато пак отидеш при тях, можеш да им обещаеш много месо и бира. Ще получат пълни дажби от едното и от другото — дори двойни дажби. Но никакви кражби и обири. Кажи им да спазват осмата божя заповед, а нарушат ли я, направо ще ги беся. Трябва да им се даде да разберат, че сега не сме на поход, а бог знае дали скоро няма да ни се случи и това. От това, което чух, и видях вчера в тълпата, никак няма да се учудя, ако кралят ни нареди да ги изколим, преди да е дошла пролетта.

— Много вероятно — тихо потвърди Стъбс.

— Няма значение за мене кога ще започне — продължи унесено капитанът на кирасирите, — няма значение кога ще започне, но ако се стигне до сблъсквания, ще ни отзоват оттук. А след ония безкрайни настъпления и отстъпления през последните шест месеца аз чувствавам, че имам нужда от малко почивка. Струва ми се, че дяволски добре бих се насладил, ако си почина тук — така, около един месец. Хубав лагер е този, нали?

— Много хубав, ей богу!

— И момичетата са хубави, видя ги, нали?

— Зърнах ги през прозореца, като се обличах. Видях две на терасата.

— Само две са — дъщерята и племенницата. Хайде, корнете, признай ми. Коя?

— Малката е по моя вкус. Истинска красавица, ей богу!

— Ха! Ха! Ха! Трябваше да се сетя, че ще е така — извика капитанът. — Да! Да! Да! — продължи той провлечено. — Винаги съм мислил, че природата създава някои хора, напълно неспособни да оценят най-изящните й творения. Този човек тук например намира дребничката малка кокетка за по-хубава от царствената и братовчедка, която според мене — човек с истински вкус и опит — е жена, известна със своите качества — ах! — и то какви качества! Ха! Ха! Ха! Стъбс вижда само елечето и полата. А аз виждам нещо повече — не е важно какво, — душата, скрита под тях. Той вижда хубавите устни, искрящите очи, правилния нос, лъскавите коси и се влюбва презглава в това или онова от тези качества, А аз не харесвам само устните, погледа или косите; аз харесвам всичко заедно — устни, нос, очи, страни и коси, — душата и тялото, взети в едно.

— Ей богу! Това е то съвършенството! — извика Стъбс, който слушаше увлекателния монолог.

— Това е, корнете.

— Но къде ще го намерите? Никъде, мисля аз.

— Ти си сляп, корнете — сляп като къртица, иначе тази сутрин щеше да го забележиш.

— Признавам — каза корнетът, — че видях нещо много близко до съвършенството — най-близкото, което съм виждал през живота си. Не вярвам в цяла Англия да има момиче, по-красиво от това същество. Не мисля, ей богу!

— Кое същество?

— Това, за което говорим, малката — госпожица Лора Львлейс е името й. Научих го от прислужницата ц.

— Ха! Ха! Ха! Ти си глупак, Стъбс, и добре, че си глупак. Добре е за мене, искам да кажа. Ако беше надарен с вкус и разум, можехме да бъдем съперници. И това, очарователни корнете, щеше да бъде много лошо за мене. Но сега пътищата ни водят в различни посоки. Ти

виждаш нещо у госпожица Лора Лъвлейс, а аз не виждам и не мога дори да ти кажа какво е то, но у нейната братовчедка аз харесвам нещо, което наистина мога да оценя. Аз виждам съвършенство. Да, Стъбс, тази сутрин ти си видял не само най-хубавата жена в графството Бъкс, но може би и най-красивата в цяла Англия. Въпреки това не си го разбрал! Но нищо, достойни корнете. Всеки има свой вкус. Добре, че всички не мислим еднакво!

— Добре, че е така, ей богу! — съгласи се корнетът както обикновено. — Малката ми се харесва повече.

— Нека бъде твоя. А сега, Стъбс, понеже не мога да напусна стаята с това ранено крило, иди и поискай среща със сър Мармадюк. Постарай се да загладиш вчерашната ни грубост и му обясни по околени път — ти знаеш как, — че бяхме попрехвърлили с някоя и друга чашка в странноприемницата. Спомени нещо за последния ни поход във Фландрия и за свободния живот, на който сме свикнали там. Кажи, каквото щеш, но се постарай да бъде нещо, което да го смекчи и да го направи наш приятел. Аз не мисля все пак, че достойният рицар е чак толкова лош поданик. Сигурно си е навлякъл неприязънта на двореца, когато повика сина си да се върне. Направи всичко, каквото можеш, за да го разположиш към нас. Не забравяй, че ако не успееш, ще трябва да гледаме тези две хубавици само през прозореца, както си ги гледал тази сутрин. Безполезно ще е да им се натрапваме. Ако се опитаме, сър Мармадюк може да премести птиченцата си в друго гнездо и тогава, корнете, лагерът ни ще стане много скучен.

— Веднага ли да се срещна със сър Мармадюк? — запита подчиненият.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Предполагам, че вече са закусили. Хората в провинцията стават рано. Потърси го в библиотеката. Сигурно там ще го намериш, защото казват, че е учен човек.

— Ще отида там, ей богу!

И с този присъщ за него израз корнетът побърза да излезе.

— Трябва да спечеля тази жена — каза си Скарт, като стана и тръгна из стаята с решителен вид. — Трябва да я спечеля, ако ще душата си да погубя! О! Хубост! Хубост! Истинска и единствена чародейка на този свят. Ти можеш да превърнеш тигъра в кротко агне и агнето в разярен тигър. Какво бях до вчера, ако не тигър? А днес съм

опитомен, кротък като кърмаче. По дяволите! Да знаех, че такава жена ме наблюдава — несъмнено тя е била там, — щях да избягна този проклет дуел. Тя е видяла всичко — сигурно е видяла! Свален от коня, победен... По дяволите!

Това възклицание, хрипливо изсъскано през зъби, и гневното изражение на Скарт показваха колко е огорчен от унижението си. Не беше само болката от скорошната рана, макар и тя навярно да допринасяше за неговото раздразнение, а жилото на поражението, което терзаеше душата му — поражение пред очите на Мериън Уейд.

— По дяволите! — възкликна той отново, разхождайки се нервно из стаята. — Кой и какъв може да е тоя човек? Само името му можаха да ми кажат — нищо друго. Холтспър! Сър Мармадюк не го е познавал до вчера! Значи не е възможно и тя да го е познавала! Не е възможно той да е имал случай да я срещне преди! Не още, не още!

— Може би — продължи той след малко и челото му отново се проясни, — може би тя не е видяла неприятната случка? Дали наистина е била там? Аз не я видях. Възможно е този човек да е женен. Той е достатъчно възрастен. Но не, ръкавицата на шапката му — бях я забравил. Едва ли е на жена му! Ха! Ха! Ха! Но това значи ли нещо? Та и аз съм бил женен; дори и тогава шапката ми е била отрупана с любовни знаци. Чия ли е тази ръкавица? Ха! Смърт и проклетие!

Скарт кръстосваше стаята не само от едната до другата страна, но по всички посоки, където го водеха блуждаещите му мисли. Когато богохулното възклицание излезе от устните му, той спря изведнъж и закова очи в един предмет пред себе си.

Върху малка масичка, скрита в тъмния ъгъл на стаята, лежеше ръкавица, сякаш някой небрежно я беше захвърлил там. Дамска ръкавица с маншет, извезана със златна нишка, а по края с дантела. Тя досущ приличаше на ръкавицата, която в момента занимаваше мислите му — ръкавицата, която вчера красеше шапката на Хенри Холтспър.

— Кълна се в небето, същата е! — И докато я гледаше, кръвта изчезна от страните му. — Не, не е същата — продължи той, като взе ръкавицата и внимателно я разгледа. — Не същата, а другата — втората! Приликата е поразителна — дантелата, бродерията, моделът — всичко. Невъзможно е да греша.

Повтаряйки последната фраза, той силно удари с пети по пода.

— Тук има някаква загадка — продължи Скарт, когато първите болезнени тръпки в сърцето му преминаха. — Сър Мармадюк не го бил познавал до вчера! И дъщерята на сър Мармадюк не го била познавала! А ето че той съвсем очебийно носи ръкавицата ѝ на шапката си! Дали е нейна? Нейна ли е тази ръкавица? Дали не е на другата, на племенницата! Не, не, колкото и да е малка, тази ръкавица все пак е твърде голяма за оная малка лапичка. Това е ръкавицата на Мериън!

Няколко мига Скарт остана неподвижен, премияше ръкавицата от еленова кожа между пръстите си и я разглеждаше от всички страни. Чувство, много по-силно от любопитство, го подтикваше да я изследва толкова подробно. Това личеше и от тъмните сенки, които бързо преминаваха по бледото му чело.

Видът му издаваше страдание и гняв и той натъртено повтаряше израза: „Ще попреча на това, ей богу!“ — Стой тука! — продължи той като сложи ръкавицата под дрехата до гърдите си. — Стой тука, дяволска размирнице — стой до гърдите, които изпълни с горчиви мисли. Колкото и да си малка, можеш много да ми послужиш.

И с израз на горчива тъга и мрачна решителност той продължи възбудено да кръстосва из стаята.

[1] Пандемониум (гръцка митология) — въображаем престолен град на ада. Б. пр. ↑

[2] По името на Антонис ван Дайк (1599—1641) — знаменит фламандски художник. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXVI. БУДОАРЪТ

Топлата златна светлина на есенното слънце се промъкваше през полуотворените завеси на един прозорец в дома на сър Мармадюк Уейд.

Беше рано следобед и през споменатия прозорец, разположен на горния етаж и обърнат към запад, се виждаше най-хубавият изглед от парка Бълстрод. Слънчевите лъчи, влизащи косо през отворените пердета, осветяваха стаята, чиято лека луксозна мебелировка и скъпа украса говореше, че това е будоар или стая, предназначена за дама.

В този час имаше друго, по-добро доказателство за предназначението на стаята — самата дама беше там и стоеше до сводестия прозорец под тежките гънки на пердетата.

Слънчевите лъчи проблясваха върху златни къдрици и сякаш с истинско удоволствие се застояваха там. Те светеха в очи, сини като небесния свод, откъдето идваха, а розовите облаци на запад не бяха полъчезарни от бузите, които лъчите тъй нежно целуваха.

Те не бяха с най-яркия си цвят, но макар и малко побледнели, не бяха бледи. Дори и най-силното вълнение не можеше да отнеме цвета от бузите на Мериън Уейд, където розата никога не отстъпваше напълно мястото си на лилията.

Застанала до прозореца, младата дама гледаше навън към парка, С изпитателен поглед тя обхождаше хълмистите му очертания и оглеждаше закръглените корони на кестеновите дървета, разглеждаше извитата линия на шубраците, виждаше пъстрите крави, които спокойно се разхождаха по ливадите, и сърните, които бързо пробягваха през моравите. Но нищо от видяното не занимаваше мислите ѝ, нито пък задържаеше вниманието ѝ за повече от миг.

Имаше само един предмет в това зрително поле, върху който очите ѝ се застояваха по-дълго и погледът ѝ се отклоняваше за малко и отново се връщаше пак там. Това беше една порта между две масивни зидани колони, посивели и обрасли с бръшлян. Този не беше главният вход към парка, а входът, който обикновено се използваше и който се

намираше до западната граница на имението към главния път. За по-пряко оттук минаваше всеки, който отиваше или идваше откъм Стоун Дийн.

В архитектурата на тези обрасли с бръшлян колони и старата, почервенияла от ръжда желязна врата нямаше нищо, което да подсказва защо Мериън Уейд непрестанно се вглеждаше в тях. Те ѝ бяха отдавна познати. Този вход, който се намираше точно срещу прозореца на нейната стая, беше пред очите ѝ всеки ден, почти всеки час, откак се бе родила. Защо тогава тъй усърдно се взираше тя сега в него?

Думите ѝ ще ни обяснят.

— Той обеща да дойде днес. Така каза на Уолтър, преди да напусне лагера — мястото, дето победи един човек, който изглежда го мрази, а и друг, който го обича! Не. Последната му победа не беше тогава. Той я спечели много по-преди. Ах! Това навярно е любов — иначе защо ще копнея толкова много да го видя?

— Мила братовчедке, какво е това? Още ли не си облечена за обед? Остават само пет минути.

Беше хубавата Лора Лъвлейс, която влезе в стаята и зададе тези въпроси — Лора, измита, свежа, грейнала в усмивка.

На сърцето ѝ не лежеше камък, лицето ѝ не беше мрачно. Уолтър и тя бяха прекарвали сутринта заедно и това, което се беше случило между тях, не бе оставило сянка след себе си.

— Нямам намерение да се преобличам — отвърна Мериън. — Ще обядвам така, както ме виждаш.

— Но как, Мериън! С тези непознати господа на масата!

— Не ме интересуват непознатите господа! Тъкмо затова не искам да се преоблека. И ако баща ми не ме бе помолил специално, нямаше и да се явя на обела. Изненадана съм, братовчедке, че ти полагаш такива старания, за да се харесаш на хора, които са ни натрапени. За кого от двамата приготвяш уловката си, малка Лора — за надутия капитан или за глупавия му подчинен?

— О! — каза Лора и укорително сви хубавите си устни. — Ти ме обиждаш, Мериън. Аз не си направих този труд заради тях. На масата ще има и други освен непознатите.

— Кой? — попита Мериън.

— Ами, ами — заекна Лора и леко се изчерви, докато отговаряше, — ами вуйчо, разбира се — сър Мармадюк.

— Само той ли?

— Е, и братовчедът Уолтър също.

— Ха! Ха! Лора, интересно как се сети да се облечеш толкова грижливо за татко и Уолтър? Ето аз съм готова. Нямам намерение да правя други жертви заради модата, освен да си сменя блузата, да топна пръстите си в легена с вода и да оправя малко косите си.

— О, Мериън!

— Да, нито една игла, нито една панделка — само най-необходимото, за да задържа този неприятен конски товар от коси. Намислила съм да ги отрежа. Бога ми! Искан ми се дори да ги оскубя от яд.

— Яд ли? От какво?

— От какво? Отегчават ме тези шумни хора — точно когато искам да бъда сама.

— Но, братовчедке, господата не са тук по свое желание. Те изпълняват заповедите на краля. Държат се много възпитано. Уолтър ми каза. Освен това вуйчо нареди да бъдем любезни.

— Аха! Едва ли ще видят много любезност от мене. Само едно „да“ и „не“, и това дори няма да бъде изречено много любезно, освен ако го заслужат.

— Но ако го заслужат?

— Ако го заслужат...

— Уолтър каза, че са изказали хиляди извинения и съжаления.

— За какво?

— За това, че се е наложило да бъдат гости на вуйчо.

— Не вярвам, никак не вярвам. Погледни само как грубо се държаха още от самото начало — да целува смелата девойка Бет Денси пред очите на стотици зрители! Ха! Добре беше наказан капитан Скарт за нахалството си. Той да съжالياва! Не вярвам, Лора. Този човек е лицемер. По лицето му е изписана неискреност и доста голямо сомнение. А колкото за корнета, единственото нещо, изписано на лицето му, е глупост!

Като произнесе последната дума, Мериън вече беше завършила тоалета си — всичко, което обеща и смяташе да стори. Тя не беше от тия, които имат нужда да стоят дълго пред огледалото. Облечена официално или в домашна дреха, тя беше същата — винаги хубава.

Природата ѝ беше дала най-хубавата си форма и изкуството не можеше да я промени.

Приготовленията и за обед се състояха само в това, да промени утринната си блуза с ръкави с друга без ръкави, която откриваше снежнобелите и ръце почти до рамото. След като я нагласи, тя мушна ръка под къдравата си златна коса, сръчно нави гъстите къдрици около китката си, уви ги на кок и ги забодеше с няколко големи фуркета отзад на тила. После потопи ръцете си в съд с вода, изтърси кристалните капки от розовите си пръсти, избърса се в една бяла кърпа, хвърли кърпата върху масата и извика: „Да вървим!“

Последвана от веселата Лора, тя слезе в трапезарията, където двамата офицери вече очакваха тяхното появяване.

При тези обстоятелства обедът, който беше събрал малобройната група около масата на сър Мармадюк Уейд, не можеше да мине другояче освен студено-официално.

Самият домакин беше внимателен към неканените си гости — много внимателен, но цялата му привична джентълменска учтивост не можеше да прикрие раздражението му, което се проявяваше от време на време при най-обикновени неща.

От своя страна капитанът на кирасирите правеше всичко възможно да „стопа леда“, който го заобикаляше. Той не изпускаше нито един случай, за да изрази съжаленията си, че е обект на такова странно гостоприемство, нито пък му липсваше смелост да порицае своя господар, краля, че го е принудил да стори това.

Като изключим недоверчивите погледи, които рицарят понякога хвърляше изпод гъстите си вежди — погледи, разбираеми само от човек, който го наблюдава отблизо, — можеше да се предположи, че сър Мармадюк се трогва от думите на коварния си гост. Но погледите говореха за недоверие, което не може да се премахне и от най-топлите и най-учтиви слова.

Мериън удържа думата си и отговаряше само с „да“ и „не“, въпреки че по хубавото и открито лице не се четеше нито недоверие, нито неприязън. Дъщерята на сър Мармадюк Уейд беше твърде горда, за да се държи другояче освен с безразличие. Може би тя изпитваше презрение, но то не личеше — нито в устните, нито в погледа ѝ.

Съвсем напразно Скарт търсеше по лицето ѝ израз на възхищение. Най-любезните му думи се посрещаха с ледено

безразличие, най-духовитите му шеги извикваха само учтиви усмивки.

Ако Мериън показваше някакво вълнение, то беше само когато обръщаше поглед към прозореца, дето явно търсеше предмет, който би трябвало да се вижда отвън. Тогава гърдите ѝ се повдигаха от потисната въздишка, сякаш мислеше за някого, който отсъствува.

Колкото и да бяха дребни, тези прояви не избягнаха от наблюдението на опитния Скарт. Той ги забеляза и почти разбра значението им. Челото му потъмня от горчиви мисли. Макар и седнал с гръб към прозореца, той неведнъж се поизви, за да погледне дали някой не се вижда там.

След като пийна малко повече и не беше вече тъй предпазлив, възхитените му погледи станаха по-смели, а думите му — не толкова изискани и сдържани.

Корнетът говореше малко.

Той се задоволяваше да потвърждава казаното от неговия началник с кратко „да“.

Но макар че мълчеше, Стъбс не беше доволен от това, което ставаше. Играта между Уолтър и Лора, които седяха един до друг, не му беше приятна. Много скоро след като заеха местата си край масата, Стъбс откри, че братовчедите се харесват един друг, и това го доведе до заключението, че синът на сър Мармадюк Уейд ще бъде много опасен негов съперник.

Дори върху безизразното му тъпо лице скоро се забеляза израз, който говореше за ревност, а в пъстрите му жълти очи се появи поглед, не по-приятелски от погледа, който искреше още по-решително от тъмните орбити на кирасирския капитан.

Обедът мина без неприятни случки. След известно време групата се разпръсна — сър Мармадюк се извини с някаква работа, а дамите вече бяха направили реверанс на гостите.

Уолтър по-скоро от учтивост, отколкото от желание остана малко по-дълго в компанията на двамата офицери, но тъй като разговорът се водеше доста принудено, той с радост се присъедини към тях в тоста „За краля!“, което означаваше край на забавлението, както в днешно време — химнът на краля.

Уолтър излезе, за да потърси сестра си и братовчедка си — вероятно само братовчедка си, а офицерите, все още недопуснати до светилището на семейния кръг, се оттеглиха в стаята си, за да

поговорят за случките през време на обета, а може би и да измислят план, с който да осигурят сполучлив край на любовта, от която и двамата бяха обхванати.

ГЛАВА XXVII. ПОД ДЪРВЕТАТА

Мериън Уейд беше сама както преди, застанала до, прозореца си под арката, образувана, от разтворените завеси — както преди с поглед прикован в желязната порта и обвитите в бръшлян колони.

Всичко беше както преди: пъстрите крави лениво се разхождаха по моравата, еленът пасеше на ливадата и птичките пееха нежните си песни или прехвъркваха от шубрак на шубрак.

Само слънцето се беше преместило. Слизайки надолу по небето, то все повече и повече потъваше — леко и бавно, върху легло от червени облаци. Хребетите на Чилтън бяха порозовели, а билото на хълма Бикън изглеждаше обхванато от пламъци както някога, когато червените огньовете по него предупреждаваха за приближаването на вражеска флота по каналите на Севърн.

Колкото и блестящ и хубав да беше залезът, Мериън не го забелязваше или ако го забелязваше, очите ѝ не се застояваха дълго, за да му се възхищават.

Онова малко пространство с ръждиво желязо и посивял каменен зид, което се виждаше под надвисналите клони на дърветата, беше за нея много по-привлекателно от красивия залез.

Мислите ѝ течаха така: „Уолтър каза, че той ще дойде — може би когато се стъмни. Това е посещение за татко — само за него! Каква ли е целта му? Може би нещо във връзка със сполетялата ни неприятност? Казват, че той бил против краля, за народа. Затова Дороти Дейръл говореше с пренебрежение за него. А аз? Не! Никога, никога! Тя каза, че той навярно е от селски произход. Това е клевета. Ако той не е благородник, значи аз не мога да различавам кой е джентълмен. Какво да мисля за вчера — за това момиче и нейните цветя? По-добре да нямаше празненство. Никога вече няма да отида на подобно забавление! Толкова щастлива бях, като видях ръкавицата си на шапката му. Ако вече я няма и онези цветя са я заместили, не искам да живея — нито ден, нито час повече!“

Държанието и мислите на Мериън Уейд внезапно се промениха.

Някой беше отворил портата! Беше мъж — ездач, яхнал черен кон!

Инстинкт, по-силен от обикновения, ѝ помогна да разпознае приближаващия се конник. Очите на любовта не се нуждаят от помощта на далекогледа, а Мериън гледаше с влюбени очи.

— Той е! — повтори тя съвсем уверено, когато кавалерът излезе от сянката на дърветата и се заизкачва по хълма. Мериън не откъсваше напрегнатия си поглед от приближаващия ездач и продължи да се взира в него, докато той стигна на сто ярда от окопа около къщата. Човек можеше да помисли, че тя все още не е сигурна дали е той.

Но погледът ѝ не беше отправен нито към лицето, нито към фигурата му, а към периферията на филцовата му шапка, където нещо бяло привличаше вниманието ѝ. То скоро заприлича по форма и размери на дамска ръкавица, чиито бели пръсти стърчаха към върха на шапката и ясно се открояваха върху тъмния фон.

— Ръкавицата — моята ръкавица! — извика тя задъхано, сякаш това откритие я освободи от някакво страшно напрежение. — Да, тя все още е там. О, щастие!

Но изведнъж някакво противоположно чувство възпря победния възторг. Нещо червено се подаваше изпод панделката на шапката, близо до ръкавицата. Цвете ли беше това?

Цветята на Девойката Мариан имаха същия цвят. Дали не беше едно от тях?

Подозрението изчезна така бързо, както се беше породило. Червеният предмет искреше на слънцето. Това не беше цвете, а клипсът, с който бе прикрепена ръкавицата. Мериън помнеше клипса. Беше го забелязала предния ден.

Тя отново се успокои. Сърцето ѝ беше по-радостно от всякога. Беше твърде щастлива, за да продължава да се вглежда в това, което ѝ даваше успокоение. Тя не искаше да показва поруменелите си страни на човека, който я накара да се изчерви, затова се скри зад завесата, за да изживее ненаблюдавана един вълнуващ миг.

Щастието не ѝ попречи да ре върне отново на прозореца, но беше късно — кавалерът вече пресичаше цветната градина. Но все пак тя знаеше, че сега той е влязъл в къщата и в този миг долу в библиотеката води с баща ѝ обещаения разговор. Тя не знаеше целта на посещението му, но едва ли беше заради нея. Предполагаше само, че е

във връзка е политическите събития, който се разискваха във всеки дом — дотолкова, че чувствата в семейството се разединяваха и се внасяше смут в спокойствието на не един щастлив дотогава дом.

Тя съзнаваше, че Хенри Холтспър е дошъл само при баща ѝ. Той беше дошъл и можеше да си отиде така, както беше дошъл, без тя да успее да размени нито дума с него. И когато помисли за това, съжали, че се е отдръпнала от прозореца. С това тя изгуби случая, който отдавна очакваше и напразно търсеше.

Само няколко думи си бяха казали те вчера, обикновените церемониални фрази при запознаване, след което дуелът неочаквано ги беше разделил.

Сега, когато Холтспър ѝ бе представен от нейния брат с разрешение на баща ѝ, защо трябваше да страни от него? Дори и срамежливостта не беше добро извинение за нейната сдържаност. Трябваше да го заговори от балкона. Трябваше да го поздрави с „добре дошъл“ в дома ѝ. Сигурно я беше видял на прозореца! Какво ли си е помислил за нейното отдръпване — сякаш за да се скрие от погледа му? Едва ли би го сметнал за учтивост! Възможно е да си е помислил, че тя е обидена от нещо, може би тъкмо от това, което ѝ направи такова впечатление — тържественото показване на нейната ръкавица?

Може би той ще се оскърби от срамежливото ѝ държание и ще сваля любовния знак от шапката си? Как да му разкрие колко е щастлива, че ръкавицата е там? Как да му каже, че тя с радост му разрешава да я носи?

— Ако можех да намеря другата — каза си тя тихо, — щях да я нося така, че той да я види — на ръката ми, на гърдите ми, на шапката ми, — както той носи другата на касторената си шапка. Само за миг тя без думи ще му каже какво желая. Уви! Аз загубих другата. Сигурно съм я загубила. Търсих навсякъде, но напразно. Къде съм я дянала? Боя се, че това е лош знак — да я загубя тъкмо сега! Ако си отиде така, както дойде — подхвана тя отново мисълта си, — няма да имам никаква възможност да говоря с него, дори няма и да се поздравим. Той едва ли ще поиска да ме види. Може би няма да погледне назад. А не мога да го повикам. Какво да сторя?

Настъпи пауза, сякаш мислите ѝ бяха заети с изготвянето на някакъв план.

— Ха! — извика най-после тя, преструвайки се, че търси с поглед някого в парка. — Дали Лора и Уолтър се разхождат из парка? Да отида ли да ги потърся?

Предлогът беше измислен така само за да задоволи естествения инстинкт на моминската свенливост. Той тури край на борбата между скромността и силното чувство, което воюваше срещу нея.

Мериън сложи шапката си и пусна воала, за да пази лицето ѝ от слънцето — а може би и за да скрие моминския руменец, който мислите ѝ бяха извикали, — слезе долу и тръгна по измислената от нея работа.

Ако наистина имаше желание да намери тези, които тръгна да търси, тя беше осъдена на разочарование. Защото излизайки от къщата, тя тръгна в една определена посока, по която едва ли бяха тръгнали Уолтър и Лора Лъвлейс в този час — по пътеката, която водеше право към западния вход на парка.

Да беше потърсила в саксонския лагер, тя може би щеше да намери отсъстващата двойка, макар да беше повече от сигурно, че никой от двамата нямаше да ѝ благодари за направения труд.

Но тя пое обратната посока и след като измина дългата алея с бавни, повлечени стъпки, стигна до старата, обрасла с бръшлян порта, която водеше към главния път за Оксфорд.

Уплашена, че е отишла толкова далеч в такъв късен час — защото слънцето вече се беше скрило зад дърветата, — тя се обърна и тръгна обратно към къщата.

Вярно, че по лицето ѝ имаше израз, който издаваше нещо като страх, но той не беше от тревогата поради късния час, нито от разстоянието, което я делеше от дома ѝ — това беше по-скоро страх, извикан от чувството, че върши нещо, което би я изложило на порицание и срам.

Мериън Уейд бе пред прага на подобно деяние. Тя отдавна беше изоставила намерението, с което се самозалъгваше, когато тръгна, и с което се опита да успокои угризенията на съвестта си. Тя вече не търсеше нито Лора Лъвлейс, нито Уолтър Уейд; търсеше тоя, който сега ѝ беше по-скъп от братовчедка ѝ и брат ѝ. Чакаше Хенри Холтспър, благородния кавалер, чийто образ беше изцяло завладял сърцето ѝ — тя го очакваше с цялото нетърпение, което силното чувство може да породии.

Вече се здрачаваше, но при все това всеки, който вървеше надолу по алеята, можеше, да забележи нещо бяло, което се появяваше от време на време между дърветата, ограждащи алеята. Белият предмет се спираше за миг и след това отново изчезваше, за да се появи пак на друго място, по-близо до къщата. Силните очи биха могли да видят, че това е глава на жена с бяла шапка и воал, модерни но онова време.

Хенри Холтспър ги забеляза, като яздеше надолу по хълма, след като се бе сбогувал със сър Мармадюк Уейд. Той предположи, че това е селска девойка, която идва насам, защото при тази светлина и на такова разстояние кой би могъл да различи селянката от кралицата?

Ако знаеше коя е, ако знаеше, че светлият предмет, който се движеше като метеор между дърветата, е хубавата Мериън Уейд, кръвта му щеше да заиграе от главата до петите.

Но той не подозираше подобно нещо. Беше така разочарован, дето напусна къщата, без да види Мериън, че дори за миг не можеше да си представи голямото щастие, което го очакваше.

И кръвта му наистина заигра от главата до петите — и всяка вена в тялото му затуптя, когато той застана срещу приближаващата се фигура и видя не селянка, а несравнимата Мериън Уейд, която изцяло бе завладяла мислите му.

По-скоро инстинктивно, отколкото преднамерено той спря внезапно коня си, сякаш бе застрашен от неочаквана опасност, свали касторената си шапка и се поклони дълбоко, чак до седлото.

В същия миг от устните му се отрониха може би за поздрав, а може би и от изненада думите:

— Госпожица Мериън Уейд!

Настъпи неловко мълчание — можеше ли да бъде другояче?

То трая малко. Хенри Холтспър беше на повече от тридесет години, а Мериън Уейд — вече на двадесет. Чувството, породило се между тях, не беше увлечението на първата младост. За него това беше любовта на зрялата възраст; за нея — чувство, което имаше за обект истински мъж — мъж зрял, с минало, с което можеше да се гордее, мъж, по чието лице личаха следите от благородни дела, чийто романтичен вид говореше за истински героизъм.

За Мериън това беше първата любов — първата, която можеше да се нарече истинска. За Холтспър може би това щеше да бъде

последната любов в живота му, най-силната, защото сърцето вече не може да се надява за друга.

Не беше прилично девойката да заговори първа и макар да не знаеше, какво да каже, Холтспър се опита да наруши това неловко мълчание.

— Простете ми, че прекъснах разходката ви! — каза; той, като видя, че тя спря и застана срещу него. — Искам честно да призная, че търсех случай да говоря с вас. Неприятната случка вчера, на която, вярвам, сте били свидетелка, ми попречи да ви видя повторно. А сега точно си мислех, че вчерашното нещастие отново ме е сполетяло, когато вие се появихте. Надявам се, госпожице Уейд, че не сте обидена, загдето така, ви спирам.

— О! Не, разбира се — отговори тя, малко изненадана и засегната от деловия му тон. — Били сте при баща ми, предполагам?

— Да — отговори кавалерът, също тъй смразен от безразличния въпрос.

— Надявам се, сър — каза Мериън малко по-топло, — че не сте ранен при вчерашния дуел?

— Благодаря, госпожице Мериън! Ни най-малко. Освен...

— Освен какво, сър? — попита дамата разтревожено.

— Освен това, че очаквах две хубави очи да се усмихнат на жалката ми победа.

— Ако моите очи не са ме излъгали, вие не останяхте разочарован. Там имаше една жена, която не само се усмихна, но дори увенча победата ви с цветя! И това беше съвсем естествено, защото изтеглихте шпагата си, за да защитите именно нея.

— Ах! — отвърна кавалерът, който изглежда сега за пръв път си спомни случката с поднесените цветя. — Вие говорите за селската девойка, която представляваше Девойката Мариан! Струва ми се, че тя наистина тикна цветя в ръката ми, макар че ми дължи много по-малко благодарност, отколкото си мисли. Аз не се спречках, за да защитя нея, а за да накажа един нахалник. Всъщност съвсем бях забравил за цветята.

— Наистина ли? — възкликна Мериън и порумена от радост, която тя искаше да прикрие. — Така ли отвръщате на благодарността? Струва ми се, сър, че би трябвало да я цените малко по-високо.

— Зависи — отговори кавалерът, учуден от отговора — дали благодарността е заслужена. Аз смятам, че момичето съвсем не ми дължи благодарност. Държанието на кирасирския капитан беше оскърбление за всички присъстващи. Но сега, щом трябва да призная, ще кажа, че заради другиго вдигнах хвърлената ръкавица.

Мериън погледна малката ръкавица, поставена кокетно върху шапката па кавалера. Стори и се, че той наблегна особено на израза „вдигнах ръкавицата“. Но погледът ѝ беше бърз и неуловим, сякаш се страхуваше да не издаде вълнуващите я мисли, които думите му предизвикаха.

В разговора настъпи пауза — ново неловко мълчание, защото никой не знаеше какво да каже, — всеки се страхуваше да не се изложи с някоя твърде обикновена забележка.

Мериън си спомни думите на кавалера. Тя тъкмо щеше да поиска от него обяснение на значението им, когато той и помогна, като продължи да говори.

— Да — каза той, — има случаи, когато човек не заслужава благодарност дори за нещо, което може да изглежда като почтена постъпка. Например, ако човек намери нещо изгубено и го върне на собственика му с истинско нежелание, и то след като го е задържал дълго време.

Докато говореше, Холтспър посочи ръкавицата на шапката си. По лицето на Мериън се четяха смесени чувства — смущение и радост.

Тя беше твърде засрамена, за да отговори.

Кавалерът продължи двусмислено:

— Тъй като този, който е намерил предмета, няма право на него, трябва да го върне. Това е обикновена честност и не заслужава благодарност. Ето например аз намерих тази хубава ръкавица. И колкото и да искам да я задържа като спомен за един от най-щастливите мигове в моя живот, аз се чувствавам принуден от правилата на честта и честността да я върна на нейния собственик — освен ако този собственик, като знае колко много я ценя, се съгласи да ми я остави.

Холтспър се наведе от седлото и внимателно зачака отговора.

— Задръжте я — каза Мериън, без вече да се преструва, че не разбира какво иска да каже той, и придружи съгласието си с мила

усмивка. — Задръжете я, сър, щом това ви е приятно.

Но страхувайки се, че се е предала твърде лесно, тя допълни с наивен глас:

— На мене вече не ми трябва, защото загубих и другата, втората.

Последните думи охладиха приятното впечатление, което произведе съгласието ѝ, и отново хвърлиха Хенри Холтспър в морето на несигурността.

„Не ѝ трябвала вече — помисли си той, повтаряйки думите ѝ. — Ако тази е единствената причина, поради която ми я дава, тогава ръкавицата няма никаква стойност за мене.“

Стана му тъжно. Беше почти готов да върне съмнителния любовен знак.

— Може би — каза той колебливо — съм ви оскърбил с това, че я задържах тъй дълго без ваше съгласие, а още повече, че я носих по такъв начин. За първото бих могъл да се извиня с това, че не съм имал случай да ви я върна. Но за последното, страхувам се, че не мога да намеря извинение. Мога да се оправдая само с подбудите на една празна надежда — на едно чувство, което сега ми се струва отчаяно, тъй като няма да повярват в него.

Унилият тон, с който бяха казани тези думи, прозвуча приятно в ушите на Мериън Уейд. Това беше като истинско любовно признание. Тя го почувствува и не можа да скрие радостта си, когато отговори:

— Защо да съм оскърбена от това, че сте задържали ръкавицата и че я носите? — Тя погледна кавалера с опрощаваща усмивка. — Първото е било неизбежно: второто аз смятам за чест. Да приемете благосклонността на една дама, сър, не значи да я обидите.

„Благосклонността! Значи това е искала да покаже!“ Едновременно с неизказаната мисъл по лицето на кавалера се появи лъчът на възвръщащата се надежда.

— Не мога повече да понасям това съмнение — промълви той. — Ще ѝ заговоря открито. Мериън Уейд!

Името ѝ беше произнесено гласно и с такъв умолителен тон, че тя го погледна с изненада. В очите ѝ не се четеше неудоволствие от фамилиарното обръщение.

— Говорете, сър — каза тя окуражително. — Искате да ми кажете нещо ли?

— Един въпрос — само един, но, моля ви, Мериън Уейд, отговорете ми искрено! Обещавате ли?

— Обещавам.

— Казахте, че сте загубили другата ръкавица. — Мериън кимна утвърдително.

— Кажете ми тогава откровено — и тази ли бяхте загубили?

Като говореше, кавалерът посочи към бялата ръкавица.

— Какво искате да кажете, сър?

— Ах! Мериън Уейд, вие отбягвате отговора. Кажете ми, дали падна от хубавата ви ръка невидяна, незабелязана, или я изпуснахте нарочно? Кажете ми — о, кажете ми истината!

Той не можа да прочете отговора в очите ѝ, защото дългите мигли бяха паднали над тях и скрили сините ириса. Алената кръв, която покри бузите и се изкачи до челото ѝ, можеше, да му помогне да разбере, ако той я наблюдаваше отблизо. Мълчанието ѝ също можеше да му подсказва отговора, който би му дала, ако стеснението не ѝ пречеше да отговори.

— Аз бях откровен с вас — продължи той, подкрепяйки молбата си с доказателства, — аз се предоставих на вашето великодушие. Ако не милеете за щастието на този, който е готов да рискува живота си за вас, то поне кажете истината, заклевам ви в това — защото вие обичате истината. Случайно ли изпуснахте тази ръкавица, или нарочно?

Притаил дъх като човек, който чака да чуе смъртната си присъда, Хенри Холтспър стоеше и очакваше отговора.

Той дойде като ехо на неговите думи — ехо, което повтори само последната дума.

— Нарочно! — промълви Мериън Уейд с тих мек глас, чието трептене показваше, че е искрена.

Пропастта на етикецията вече не беше между тях. Тази единствена дума хвърли мост над нея.

Хенри Холтспър скочи от седлото и се вмъкна между дърветата.

Миг по-късно той държеше Мериън в прегръдките си и я целуваше, а сърцата им бяха близко едно до друго и туптяха едновременно — чувствуваха се в рая.

— Сбогом, мила Мериън, сбогом! — извика влюбеният, принуден да се раздели с нея, когато тя се откъсна от прегръдките му.

„Това ще бъде последната любов в живота ми“ — промълви той и се метна на седлото почти без да докосва стремената.

Обученият кон остана на място, докато ездачът му го възседне. Той стоя тихо и неподвижно през цялата среща на влюбените — неин единствен свидетел. Сега гордо загриза юздата си, сякаш развълнуван от любовното завоевание на своя господар — както беше и вчера след победата му. Може би Хюбърт имаше някакъв дял за извоюване на победата — в любовта, както и в битката.

Животното не се помръдна, докато не почувствува шпорите. И тогава дори, неохотно като господаря си, то бавно се отдалечи от мястото на срещата.

ГЛАВА XXVIII. РЕВНИВИЯТ ПОДСЛУШВАЧ

Ако никой не видя срещата на Мериън Уейд и Хенри Холтспър, то имаше един, който забеляза раздялата им, и в погледа му се прочете болка. Този човек беше Ричард Скарт.

След обета някои служебни задължения ангажираха капитана на кирасирите за един-два часа, а после — тъй като нямаше друга работа до вечерта — той реши да се срещне с дамите от дома, по-точно с тази, която за кратко време, само за един ден, беше разпалила у него чувство, ако не почтено, то поне много пламенно.

Той беше вече толкова влюбен в дамата, колкото беше възможно за човек като него. Цял месец, прекаран в нейната компания, не би могъл да го накара да се влюби по-силно. Хладният начин, по който тя прие комплиментите му — макар и отправени с многозначителната изтънченост на опитен съблазнител, — вместо да изстуди зараждащите се у него чувства, наля масло в огъня. Той беше твърде опитен в побеждаване угризенията на моминската скромност, за да се откаже още при първия отказ.

— Аз ще я спечеля въпреки нейното безразличие — каза той на Стъбс, когато се върнаха в стаята си. — Пфу! Това са само преструвки пред непознати. Ей богу! Подобно начало ми харесва. Омръзнали са ми лесните победи. Тази обещава да бъде малко по-трудна и ще ми помогне да убия скуката, която иначе може мене да убие в този селски лагер. Ще я спечеля, както съм печелил и другите — както бих спечелил самата Лукреция, ако живееше в наши дни.

На тази хвалба подчиненият му отговори одобрително по своя характерен начин:

— Сигурно ще го направите, ей богу! — каза той, сякаш вярваше в непобедимостта на този, който неведнъж беше провалял и неговите възможности в любовната игра.

Скарт беше решил да не губи време, а да започне тази любов. Страстта му го караше да действа незабавно и първата крачка беше да се срещне с жената, която бе решил да спечели.

Едно бе обаче да желаеш среща с дъщерята на сър Мармадюк Уейд, а друго — да се срещнеш с нея. Капитанът на кирасирите не можеше тук нито да заповядва, нито пък да получи срещата с молби. Всеки опит от негова страна да поиска насила подобно нещо можеше да завърши с неуспех. Защото, макар че успя да принуди сър Мармадюк да осигури легла и храна за него и за войниците му, както и фураж за конете, тиранията на краля не можеше или по-скоро не се осмеляваше да се простре толкова, че да оскверни светостта на семейството на един благородник. Светостта на този дом и без това вече бе нарушена от самия акт на „кралско благоразположение“.

Като се вземеха предвид тези обстоятелства, за Скарт беше ясно, че желаната среща може да стане само със стратегия и да изглежда чисто и просто случайна.

Преследвайки този свой план, той излезе от стаята си около половин час преди залез слънце и тръгна да се разхожда из градината, като се спираше ту да разгледа някое цвете, ту да проучи някоя статуя, сякаш ботаниката и ваятелското изкуство бяха единствените неща, които го интересуваха в момента.

Ако някой наблюдаваше отблизо израза на лицето му, лесно би забелязал, че в него няма нито любов към изкуството, нито пък възхищение от природата. Обратното, докато той привидно се занимаваше с цветята или със статуите, очите му бяха обърнати към къщата и крадешком оглеждаха прозорците ѝ.

За да не се изложи като благовъзпитан човек, той се движеше на разстояние от стените от другата страна на живия плет. Така той премина пред къщата и стигна до оная страна, която гледаше на запад.

Тук неговото тайно разузнаване продължи с още по-голямо старание, защото, макар да не беше сигурен коя част на къщата е заета от дамите в семейството, предполагаше, че е западното крило. Приятното изложение на тази част, по-грижливо гледаните цветя и зелените полянки ясно показваха, че това е светата обител.

Той разгледа прозорците един по един, опитвайки се да надникне във вътрешността на стаите. Но след като употреби цял четвърт час за това трудно проучване, той не откри нищо, което да възнагради старанията му — нито едно лице на живо същество.

Само веднъж той забеляза фигура в една от стаите на долния етаж, но тя беше в тъмни дрехи и доколкото можа да види, беше

фигура на мъж. Сър Мармадюк се разхождаме в библиотеката си.

— Изглежда, че жените не са вътре — промълви Скарт недовошно. — Боже мой! Та те може би се разхождат из парка. Вечерта е прекрасна, залезът — очарователен. Ей богу, не бих се учудил, ако са излезли да му се пораждат. Само да можех да я намеря вън, ще бъде чудесно. Ще се пораждат и аз. Може пък да я срещна. Възможно е.

С тези думи той се отдели от статуята, която от дълго време разглеждаше, и тръгна към малкото мостче над рова.

Тъкмо беше сложил ръка на вратичката с намерение да я отвори, когато очите му се спряха на нещо, което накара кръвта му да скочи до бузите и да стигне чак до бледото му чело.

От издигнатото мостче той виждаше дългата алея, която водеше към пътя. Далече надолу, близо до входната врата на пътеката, стоеше кон, оседлан и обюздан, сякаш чакаше ездач да го възседне. Никой не държеше животното, никой не се грижеше за него, никой не се виждаше наоколо. Но не поради обстоятелството, че видя оседлан кон, за който никой не се грижеше — макар това да беше твърде странно, — кръвта лумна в бузите на кирасирския капитан и накара ръката му да потрепери върху натиснатата дръжка. Развълнува се затова, че видя този именно кон, защото по извитата шия и самуреното наметало на животното, видими дори в сивата дрезгавина на здрача, Скарт позна коня, който бе изиграл такава голяма роля в неговото унижение.

— Господи, та това е конят на Холтспър! — бяха думите, които изскочиха механично от устните му. — И той самият трябва да е някъде там, зад дърветата. Там — а какво търси там?

— Ще отида и ще видя — промълви той след кратко колебание.

Отвори вратичката, мина през нея, бързо прекоси останалата част на моста и продължи към мястото, където стоеше конят.

Скарт не тръгна по самата алея направо към предмета, който тъй го беше заинтересувал, а продължи по околен път, през горичката, която растеше в полите на хълма.

Имаше причини, за да заобикаля така.

— Холтспър в парка на сър Мармадюк! — мърмореше той, като се промъкваше през храсталаците предпазливо като ловец на сърни. — А къде е дъщерята на сър Мармадюк?

Съмнението, промъкнало се в сърцето, като огън разгорещи кръвта във вените му. Краката му се подкосиха. Той почти залиташе,

когато преминаваше по моравата.

Ревността му едва ли намаля, когато стигна до редицата кестенови дървета, които ограждаха алеята, и протягайки шия, за да погледне, видя един мъж да излиза измежду дърветата и да застава до коня, а в същото време нещо бяло, подобно на женско покривало или шал, се развя между листака, който засенчваше пътеката.

Мъжа той позна веднага — Хенри Холтспър! А жената, макар че се виждаше по-неясно, можеше да бъде само тази, която заемаше мислите му — само Мериън Уейд!

Макар че не беше страхливец и бе свикнал на неочаквани и опасни срещи, сега Скарт стана жертва на страха и нерешителността. Разгневен, той би могъл да се спусне по склона и да прободне Холтспър в сърцето без милост или разкаяние. Но той и не мислеше да действа така открито. Срещата от предишния ден — за която болките в ранената ръка настоятелно му напомняха — му беше отнела желанието да поднови познанството си с Черния конник.

Той само се чудеше дали да се скрие зад дърветата и да остави дамата да отmine към къщата, или да остане в засада, докато тя стигне до него, и тогава да се присъедини към нея.

Вече беше сигурен коя е тя. Облечената в бяло фигура, застанала сега в откритата алея, беше Мериън Уейд. Никоя друга не можеше да има такива прекрасни очертания в здрача.

Едва когато конникът скочи на седлото, обърна гръб на къщата и замина, Скарт се освободи от своята нерешителност.

Той чувствуваше, че се намира в такова състояние, в което може да стане смешен, и че по-разумно ще бъде да не се показва. Но горчивото жило терзаеше душата му и ставаше още по-горчиво от това, че той подозираше някаква любовна история. Тази жестока мисъл го измъчваше до дъното на сърцето му, заглушаваше всяко благоразумие и предпазливост й го принуждаваше да се представи.

Хитростта и властта над чувствата, придобити от богатия му опит, му помогнаха да се овладее дотолкова, че да може да води учтив разговор.

В този миг Мериън стигна до него.

Тя се стресна, когато видя Скарт да излиза измежду дърветата. Необузданата страст, която светеше в очите му, й уплаши, но тя почти не издаде тревогата си. Беше твърде добре възпитана, за да показва

вълнението си дори при такива подозрителни обстоятелства. Сърцето ѝ, изпълнено в този миг е висше щастие, беше твърде силно, за да усети страх.

— Добър вечер, сър — каза тя в отговор на поздрава, който Скарт ѝ отправи, когато приближи.

— Простете въпроса ми, госпожице Уейд — каза той, като тръгна до нея. — Не се ли страхувате да се разхождате толкова късно, когато наоколо гъмжи от такива свирепи разбойници, за каквито брат ви ми разправи? Ха! Ха! Ха!

— О! — каза Мериън, отговаряйки на въпроса в същия дух, в който ѝ бе отправен. — Така беше, преди капитан Скарт и неговите всяващи страх кирасири да дойдат при нас. Под тяхна закрила, струва ми се, не трябва да се страхуваме нито от разбойници, нито пък от грабители.

— Благодаря за комплимента ви, лейди! Само да можех да се полаская от мисълта, че нашето присъствие тук се смята от госпожица Мериън Уейд за закрила, това би компенсирало донякъде неудобството, че сме натрапени гости на нейния баща.

— Вие сте много любезен, сър! — каза тя и с лек поклон поблагодари за извинението.

Като хвърли бърз изпитателен поглед към капитана, тя продължи мислено:

„Ако този човек е искрен, тогава дяволът е ангел. Ако е такъв наистина, тогава за пръв път виждам очи, които така да прикриват сърцето.“

— Повярвайте ми, госпожице Мериън — продължи лицемерът, — аз ясно съзнавам положението си тук. Знам, че на мене не може да се гледа другояче освен като на натрапник. Макар че е истинско удоволствие да се ползувам от гостоприемството на благородния ви дом, аз с радост бих се отказал от това щастие, стига то да бъде в съгласие с дълга ми към нашия крал — който, естествено, стои над всичко друго.

— Така ли?

— За един офицер от кирасирите на негово величество той трябва да стои над всичко.

— Може би във Франция или във Фландрия, където, както чух, сте били досега. Но в Англия, сър, в очите на една англичанка има по-

високи задължения от задълженията към краля. Минавало ли ви е през ума, че вие имате дълг и към народа или ако предпочитате изрази — към държавата?

— L'etat c'est roi, l'etat c'est moi!^[1] — ето веруюто на Ричард Скарт!

— Дори ако кралят ви е деспот?

— Аз съм само войник. Аз не мога да оспорвам прерогативите^[2] на кралската власт, а трябва само да изпълнявам кралските заповеди.

— Благородно верую! Благородни чувства за един войник! Чуйте какво мисля пък аз, сър!

— С удоволствие, госпожице Уейд! — отвърна Скарт, потръпвайки под нейния презрителен поглед.

— Ако аз бях мъж — продължи тя с очи, искрящи от възбуда, — по бих предпочела да обръсна темето си и да го покрия с монашеска качулка, отколкото да нося шпага, която да изтеглям за позорната кауза на един безскрупулен крал! О! В тази страна се раждат мъже, чиято слава ще надживее дребната известност на нейните принцове! Когато кралете потънат в забравата на вековете, имената на Вейн и Пим, Кромвел, Хемпдън^[3] и Холт... — тя почти произнесе името, което уважаваше най-много — ще бъдат най-често споменаваните!

— Това са опасни думи, госпожице Уейд! — отвърна Скарт, чието верноподаничество и зараждащ се гняв се бореха с възхищението, което не можеше да не почувствува към красивата ентусиастка. Страхувам се, че вие сте бунтовница, и ако аз наистина бях толкова верен на своя крал, колкото би трябвало да бъда, мой дълг щеше да бъде да ви пленя. Ах! — продължи той, като се наведе към гордата девойка и в гласа му прозвуча двусмислена молба. — Да пленя вас, да станете моя пленница — това ще бъде наистина приятен дълг на един войник, възнаграждение за цял живот.

— Охо! — възкликна Мериън, преструвайки се, че не разбира намека. — Тъй като искате да ме вземете в плен, аз трябва да се помъча да избягам от вас! Лека нощ, сър!

Като хвърли тържествуваща усмивка към разочарования обожател, тя бързо се отдалечи, премина пъргаво през мостчето и изчезна от погледа му сред храстите, заобикалящи къщата.

[1] L'etat c'est roi, l'etat c'est moi (фр.) — Държавата — това е кралят, държавата — това съм аз! Любим израз на френския крал Людовик XIV, изразяващ, пълния абсолютизъм на монархията. Б. пр. ↑

[2] Прерогативи — изключителни права, свързани със заеманото положение. Б. пр. ↑

[3] Вейн, Пим, Кромуел, Хемпдън — борци за английска свобода през управлението на Чарлз I. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXIX. ОХРАНЯВАНИЯТ КУРИЕР

След като се раздели с Мериън Уейд, Хенри Холтспър би трябвало да се чувства най-щастливият човек на света. Най-хубавата жена в цялото графство, а според него и в целия свят, му беше казала, че го обича и му се беше заклела във вечна вярност. Дори и осъществяването на думите ѝ не би могло да го убеди повече в този факт.

И все пак не беше щастлив. Точно обратното, той напусна мястото, дето се срещна със своята очарователна любима, с натежало сърце. Знаеше, че срещата не трябваше да стане, че Мериън Уейд не биваше да бъде негова любима.

След като конят направи няколко крачки, Холтспър се обърна, за да погледне назад, с надежда видът на любимата фигура да успокои съвестта му.

По-добре щеше да бъде да беше продължил напред.

Ако преди малко не беше щастлив, то сега видя това, което го направи нещастен. Мериън вече изкачваше хълма По светлите ѝ дрехи тя лесно се разпознаваше в неясния здрач. Холтспър наблюдаваше движенията ѝ, възхитен от царственото изящество на походката ѝ, което се забелязваше въпреки тъмнината и разстоянието.

Душевното му равновесие, нарушено напоследък от някои неприятни мисли, бързо се възвръщаше и сигурно щеше да напусне мястото успокоен, ако в този миг не се бе случило нещо пред очите му.

Мериън Уейд, бе стигнала до половината на хълма и напредваше с бърза стъпка. Точно тогава някой друг, който вървеше по-бързо, се появи на алеята зад нея.

Вторият пешеходец сигурно беше излязъл измежду дърветата, защото миг преди това на алеята се виждаше само отдалечаващата се фигура на дамата.

След няколко мига тя бе настигната и сега двете фигури тръгнаха заедно. Те продължиха да вървят така, с глави наклонени една към друга, сякаш заети в интимен разговор.

Дрехата на лицето, което неочаквано се появи, беше също светла и това лице можеше да бъде жена. Но червеният ешарп през рамо, островърхата шапка с щраусови пера и най-вече височината на фигурата подсказваха на Хенри Холтспър, че този, който върви с Мериън Уейд, е мъж.

Същите неща доказваха, че това не е брат й — Уолтър не беше толкова висок. Не можеше да бъде и баща й — сър Мармадюк се обличаше винаги в черно.

Редиците кестенови дървета, които ограждаха алеята свършваха близо до върха на хълма. Фигурите се бяха появили там. В следващия миг те излязоха от сянката на дърветата и станаха по-ясни.

— Това не е нито баща й, нито брат й — това е Скарт.

Тези думи бяха произнесени от Холтспър с глас, в който се четеше изненада и болка.

— Натрапи й се! Измъкна се крадешком между дърветата, сякаш я е чакал там! Не бих се учудил, ако наистина е така. Какво мога да сторя? Дали да ги последвам и прекъсна разговора? Това е опасно — продължи след малко Холтспър. — Ах! Злодей — извика той, като се изправи на стремената и размахна юмрук към отдалечаващите се фигури. — Само да посмееш — ако науча за една обидна твоя дума, за един неприличен поглед, и наказанието, което вече получи, ще бъде нищо в сравнение с това, което се очаква. О, господи! — извика той, сякаш друга, по-неприятна мисъл го бе разгневила още повече. — Ужасна е тая гледка. Вълкът върви до агнето! Той й се покланя и се навежда към нея! Гледай! Тя се обръща към него! Тя изглежда разположена към него! О, господи! Възможно ли е това?

Несъзнателно ръката му посегна към дръжката на шпагата, а шпорите се забиха в хълбоците на коня.

Буйното животно скочи напред по алеята, обърнато към къщата, но преди да направи втори скок, отново го задържаха.

— Аз съм глупак — промълви ездачът. — И ти също, Хюбърт. Поне за такъв щяха да ме помислят, ако бях отишъл там. Какво бих могъл да кажа за свое оправдание? Но това не е възможно. А ако е тава, аз не би трябвало да съжалявам за нея. Ха! Стигнаха до моста. Тя го оставя и изтичва към къщата. Той остана вън, изоставен! О, Мериън, ако съм те обидил, то е, защото лудо те обичам — лудо! Прости! Прости! Никога вече няма да те следя!

Като каза това, той обърна коня си и без да погледне назад, препусна към портата.

Дори когато отваряше и затваряше вратата, той не погледна към алеята, а пришпори коня по широкия път и продължи галопа си, прекъснат поради вратата. Конят се движеше към дома му — поне докато стигна горската пътека, която се отделяше към Стоун Дийн. Там Холтспър спря и вместо да продължи по пътеката, остана върху седлото по средата на широкия път, като че ли не беше решил накъде да тръгне.

Той погледна към небето, малка част от което се виждаше над дърветата от двете страни на пътя.

Виолетовият здрач все още се бавеше между тъмните облаци, но през отвора, който те образуваха на изток, видя новата луна, ясно изрязана на хоризонта.

— Едва ли има смисъл да се връщам в къщи сега — промълви той, като извади часовника си и го приближи до очите си. — Колко бързо измина последният час. Ах! Колко приятно! След час хората ще бъдат там. Ако яздя бавно, ще стигна точно навреме и ти, Хюбърт, ще можеш да вечеряш на някоя ясла в „Главата на сарацина“. Я! Жена на прозореца? Небеса, това е Мериън!

Възклицанието се изтръгна от него, когато погледна назад към парка и забеляза къщата през един процепа между кестеновите дървета.

Няколко прозореца бяха осветени, но очите на кавалера се спряха само върху един — там където под свода на пердетата на осветения от лампата фон се забелязваше женска фигура. От такова голямо разстояние можеше да се види само фигурата — стройна, изящна и царствена; тя можеше да бъде само на Мериън Уейд.

След продължително виране, което започна с усмивка и завърши с въздишка, Холтспър отново дръпна юздата на Хюбърт и тихо се отдалечи.

Той скоро стигна до съборената колиба в Джаретовите пуцинаци, осветена от сребрилата луна — такава, каквато я беше видял последния път. Но сега не срещна Грегъри Гарт и свирепите му помощници. Плашилата бяха изчезнали заедно с прътовете, които ги държаха, и вече нищо не напомняше, че на това самотно място пътникът е чувал неприятната заповед: „Горе ръцете!“ Холтспър не можа да отмине, без да се усмихне, нещо повече — когато си

представи смешната случка в подробности, спря коня, облегна се назад на седлото и се изсмя с цяло гърло.

Като разбра, че господарят му е във весело настроение, Хюбърт отговори с цвилене. Може би и той се смееше. Но човекът и конят млъкнаха изведнъж предпазливо. Цвилене от няколко коня отвърна на цвиленето на Холтспъровия кон и кавалерът разбра, че това не е ехо, а коне приближават към това място.

Той изведнъж прекъсна смеха си, даде знак на коня да стои мирно и се послуша.

Цвиленето на другите коне идваше от далечината — като че ли група конници изкачваше пътя по Червения хълм. Скоро и други звуци — удряне на саби в железни стремени и конски тропот — потвърдиха предположението му.

— Конен взвод! — промълви Холтспър. — Сигурно хората на Скарт се връщат от някаква работа в Ъксбридж! Ела, Хюбърт! Не бива да ни срещнат.

С едно докосване на шпорите и леко подръпване на юздите той насочи добре тренираното животно зад колибата, дето под сянката на листнатите клони отново го спря.

Скоро тропотът от копита стана по-ясен, както и дрънкането на ножници и звънтенето на шпори и на юзди.

Гласове на мъже се примесваха с тоя шум и след малко мъжете и конете им излязоха от сянката на храсталака и тръгнаха по поляната край колибата.

Бяха седмина — седмият вървеше пред другите, които по двама яздеха след него.

Облеклата им показваха, че са военни — един офицер, придружен от охрана.

Когато стигнаха пред колибата, водачът им спря И заповяда на другите да последват примера му.

Спирането беше ненадейно — внезапно измислено от офицера и неочаквано за подчинените му. Явно, че беше предизвикано от вида на развалината.

— Сержанте! — каза водачът на малката група, обръщайки се към един от хората си, който яздеше най-близо до него. — Това трябва да е мястото, където е бил спрян кралският куриер! Ето разрушената

колиба, за която той говореше, а това трябва да са Джаретовите пущинаци. Какво мислиш ти?

— Те трябва да са, господин майор — отговори сержантът. — Не може да бъде друго. Извървахме вече четири мили от Ъксбридж и навярно сме близо до имението Бълстрод. Сигурно това са Джаретовите пущинаци.

— Колко жалко, че онези мошеници не се показват тази нощ. Какво не бих дал, да можех да ги отведа със себе си — с вързани крака и ръце. Това би било удовлетворение за бедния Кънлиф, когото съблекли гол — оставили му само чорапите. Ха! Ха! Ха! Да можех отнякъде да видя как е изглеждало това прочуто дворцово конте тук на лунната светлина. Ха! Ха! Ха! Стори ми се, че в тази посока чух да цвили кон — продължи водачът на войниците. — Ако тези, които са ограбили куриера, не са били разбойници, можехме да ги срещнем...

— Вие забравяте, господин майор — отвърна сержантът, — че са взели и коня на мастър Кънлиф. Може би капитанът на разбойниците вече не ходи пеш, а язди на кон!

— Не, не — отвърна офицерът. — Цвиленето, което чухме, беше от някоя селска кранта, пусната на свобода из пасбищата. Напред! И без това изгубихме много време. Ако това са Джаретовите пущинаци, вече сме близо до целта. Напред!

Казвайки това, водачът на групата препусна по пътя, последван от три реда войници. Шумът от снаряженията и тропотът на конете не им позволи да чуят презрителния неволен смях на кавалера, който се бе скрил в сянката на колибата.

— Още един кралски куриер до Скарт! — промълви Холтспър, като отправяше коня си към пътя. — Сигурно носи копие от онова ценно писмо. Ха! Ха! Негово величество изглежда е решил този път то да стигне до своето предназначение. Охрана от шестима конници! Въпреки това, въпреки самохвалството на техния водач сигурен съм, че само да се бях поизкашлял малко по-силно, за да ме чуят, те щяха да препуснат по-бързо, отколкото сега. Тези надменни слуги на краля — „кавалери“, както надутото се зоват, са истински страхливци. Храбри са само на думи. О! Веднъж да дойде часът, когато англичаните ще разберат, че трябва да поискат правата си с меч в ръка — единственият начин, да ги получат! Тогава ще ги видя аз тия самохвалковци как бягат, разпилени като плява, пред борците за свобода! Дано бог

помогне този час да, настъпи скоро! Хайде да тръгваме, Хюбърт — и по-бързо!

Хюбърт, както винаги, се подчини на лекия зов, отправен към него, впусна се по пътя и бързо понесе господаря си към билото на Червения хълм, а след това надолу по стръмния склон, през плодородните поляни на Колн, простиращи се надалеч.

ГЛАВА XXX. „ГЛАВАТА НА САРАЦИНА“

„Главата на сарацина^[1]“ се намираше на половин миля от реката Колн и от град Ъксбридж. За да се отиде дотам от града, трябваше да се премине през хубавия стар мост, от който градът носеше името си.

Това беше крайпътна странноприемница, древна може би като кръстоносните походи, стара като самия мост, отдето идваше и наименованието ѝ. В тази странноприемница пренощува Скарт със своите кирасири на път за имението Бълстрод. По-късно, пък и до днес, тя е известна под името „Главата на кралицата“. Надписът не беше променен от честния саксонец Бонифаций, който я притежаваше по времето на първия Чарлз, а от един облечен в плюш собственик, който го наследи през раболепните дни на Реставрацията.

Докато я държеше мастър Джарвис, тя би могла да се нарича „Главата на краля“ — име също тъй подходящо, а може би многозначително от другите две имена. Защото под нейния покрив тази фраза беше често прошепвана, а понякога и високо произнасяна — с особено значение, много по-различно от онова, което обикновено се влагаше в името. Може би думите и мислите, разменени между стените на стария хан, спомогнаха един крал да загуби главата си^[2] или най-малкото — ускориша това справедливо и навременно събитие.

В същата нощ, когато Хенри Холтспър яздеше надолу по Червения хълм с ясно определена цел — да стигне „Главата на сарацина“, в същия час неколцина пешеходци — не заедно, а разпръснати на групи по двама, по трима и по четирима — прекосяваха Колн при Ъксбридж. Те преминаваха моста и се отправяха по пътя към странноприемницата.

Стигайки там — групите идваха една след друга, — те влизаха вътре, след като казваха уговорената парола или поздрав на домакина, който ги посрещаше при вратата. Това продължи, докато петдесетина души се вмъкнаха през обраслата с бръшлян порта на „Главата на сарацина“. Бяха само мъже — между тях не се виждаше нито женска фигура, нито женска дреха. Те бяха простички, обикновени хора, но

може би не от най-простите. Дрехите им издаваха, че са занаятчии от различни занаяти; в ония времена облеклото показваше занаята.

Те не бяха празнично облечени. Касапинът носеше високи кожени ботуши, пропити с лой, воденичарят — бяла шапка, посипана с паспал, ковачът — широки панталони, скрити под престилка от цяла овча кожа, а кривите крака на шивача бяха надянати в памучно кадифе.

В някои от групите се виждаха мъже с по-изискан вид; те носеха касторени шапки и дрехи от по-хубав плат, здрави червеникави ботуши и бели ленени маншети и яки. Но дрехите им бяха някак си просто ушити, което показваше, че тези хора принадлежат към класата на дребните собственици на магазинчета — същите, които днес погрешно се наричат търговци.

Всяка вечер, особено ако времето беше хубаво, някои от тия мъже търсеха гостоприемството на „Главата на сарацина“, защото нейната изба беше една от най-известните и привличаше посетители дори от Ъксбридж. Но тази вечер големият брой на гостите и късният час, в който пристигнаха за споменатата среща, показваха, че идват с по-важна цел, отколкото само да пийнат от прочутото пиво на мастър Джарвис.

Имаше нещо делово в хората, които бързаха по пътя. Тихите им разговори се водеха със сериозен тон и показваха, че разискват нещо важно. Те не се шляеха като хора, които правят вечерната си разходка, а крачеха, сякаш трябваше да изпълнят някаква поръчка или да отидат на определена среща.

Както казахме по-рано, стопанинът на странноприемницата посрещаше различните групи. Имаше ле що тайнствено в този безмълвен поздрав, толкова необичаен за „Главата на сарацина“, още повече че по широкото приветливо лице на собственика нямаше и сянка от усмивка. Също така тайнствено изглеждаше и държанието на гостите, когато стигаха до вратата: всеки повдигаше дясната си ръка само на няколко инча от носа на мастър Джарвис, с палец, свит навътре, задържаше ръката си така една-две секунди и след това я отдръпваше.

Загадката можеше да се обясни само ако се предположеше, че това бе някакъв уговорен знак, а слабото утвърдително кимване, с което му се отговаряше, бе разрешение за влизане.

Можеше да се забележи също, че гостите, които правеха този знак, не отиваха в голямата зала или кръчмата на странноприемницата, а продължаваха по дълъг коридор към вътрешността на сградата, където една голяма и по-добре наредена стая беше приготвена, за да ги приеме.

Други, които влизаха в странноприемницата, без да направят „знака с палеца“, поздравяваха стопанина по друг начин и бяха поканвани в пивницата или влизаха направо, както бяха свикнали, без да чакат покана.

В продължение на повече от час групите пристигаха по пътя откъм Ъксбридж. В същото време можеха да се видят и други мъже, макар и не толкова много на брой, които идваха по същия път, но откъм Червения хълм и Денхам, и по други, странични пътеки от селата Хеърфилд и Айвър.

Между тях и хората, които пристигаха от Ъксбридж, се забелязваше известна разлика — по облеклото и общия вид на първите личеше, че са от селското население, чифликчий. Доста от тях имаха солидният вид на хора самостоятелни, което показваше, че са земевладелци.

Но всички се движеха към странноприемницата с една цел, защото всеки от тях при влизането си отправяше към собственика й оня безмълвен масонски поздрав, който позволяваше да се влезе в тайните стаи на зданието.

Не по-малко от тия, които бяха от селата, пристигаха на коне. Изглежда, че идваха отдалече. Скоро просторните конюшни бяха пълни и може би този път по-добре използвани, отколкото когато Скарт и неговите кирасири благоволиха да удостоят странноприемницата със своето присъствие.

Между последните, които пристигнаха, беше и един конник със забележителна външност, чиито дрехи и снаряжение — а още повече конят му и начинът, по който яздеше — го отличаваха от останалите. Дори и при измамната лунна светлина той не можеше да бъде взет за обикновен човек. Свободното му благородно държание показваше, че е кавалер.

Стопанинът и неколцина други, които тъкмо влизаха в странноприемницата, го познаваха лично. И когато приближаваше

вратата, те си прошепнаха един на друг думите, които напоследък имаха кабалистическо^[3] значение — Черния конник.

Той слезе от коня и без колебание влезе заедно с другите, като само им кимна, минавайки край тях.

Можеше и да не свива палец пред очите на верния вратар. Тази предпазливост срещу предателите не беше необходима за Хенри Холтспър. Стопанинът на странноприемницата познаваше ръководителя на церемонията, която щеше да се състои под неговия покрив, и кавалерът, минавайки край него с многозначителна усмивка, продължи сам по слабо осветения коридор като човек, който често е идвал тук.

Със същата фамилиарност той отвори вратата на вътрешната стая, сега пълна с мъже, чиято глъчка, примесена със сериозни разговори, можеше да се чуе дори до външния вход.

Шумът внезапно стихна, но само за миг. След това избухнаха шумни поздравления, между които можеше да се различи, неведнъж възторжено повторено, името на влезлия и прякорът, с който повечето от тях го знаеха.

Макар че гласовете не се чуваха вече отвън, защото масивната дъбова врата се затвори, разговорът не секна. Той само протече в правилен път, ръководен от умната мисъл на водача на това ентусиазирано събрание. Разговорът би могъл да се нарече предателски, ако това може да се каже за слова, осъждащи поведението на сляпо влюбения в жена си тиранин. Постъпките на краля бяха разкритикувани, а последните му наредби разисквани свободно, докато най-после някои от говорителите се вдъхновиха — отчасти от упиващото пиене на „Главата на сарацина“, което за сметка на кавалера се лееше щедро, отчасти от огорчението пред някоя наскоро извършена неправда — и започнаха да размахват стиснати юмруци, за да наблегнат на своите клетви за отмъщение.

Тази нощ на тайното съвещание в странноприемницата „Главата на сарацина“ се предначерта едно събитие, което наскоро се осъществи и на което някои от присъстващите бяха дори свидетели — кралят да бъде качен на ешафода!

— Благодаря на бога! — промълви Холтспър, когато се метна на седлото, и насочи Хюбърт към хълмовете. — Благодаря на бога за всичките му добрини! — прибави той израза на някои от пуританите,

съучастници в конспирацията, чиито думи още звучаха в ушите му. — Настроението на хората е ясно. След десетгодишна тирания най-после те се надигнаха. Настана часът не само да се свали един тиранин от трона, но и да се установи в милата стара Англия единствената форма на управление, която не е подигравка със здравия разум — единствената, в която може да процъфти свободата — републиката!

След тези думи тъжна усмивка помрачи лицето му — усмивка, изпълнена с горчивина и възмущение не само от сънародниците му, но от хората изобщо, защото тия негови мисли го накараха неволно да си спомни колко малко са тези в неговата родина, които мислят като него!

Холтспър живееше във време, когато думата република почти не се чуваше, а чуеха ли я, разбираха я зле и ѝ се надсмиваха като над мечта на ентузиаст. Но самият Холтспър не се съмняваше в истинското ѝ значение. Той отлично разбираше дълбокия ѝ смисъл — велик, внушаващ благоговение, — включващ в себе си цялата теория за бедността и щастието на човека. Дори и в тези времена на тиранично преследване, когато Лоуд^[4] имаше пъклена власт над душите на хората, а Страфорд — над плътта им; а дори и по-късно, когато безнаказано набиха на кола на инквизицията уолдънския протестантин, дори и тогава съществуваха хора и улове, които никога не успя да принуди да отрекат свещения произход на демокрацията и да ги накара да повярват в лъжливото „свещено право“ на кралете.

Не само в тези времена, но и през вековете — защото времето не може да промени истината. Окръжността си е била окръжност, преди още господ да създаде човека, който да я изследва; а когато господ създаде хората, създаде ги да се управляват сами, без господството на тирани.

Ако хората не са сторили това, то не значи, че е криво замислено. Ако окръжността се е изкривила, то не значи, че окръжността не съществува. Това, че нито в миналите, нито в Средните векове, нито пък днес съществува истинска република, не значи, че това не е най-добрата форма на управление. Тя е най-добрата форма, единствената, призната от законите на правдата и истината. Този, който не признава това, или няма добро сърце, или няма добър ум. Този, който не признава републиката, виси на един от двата рога на тази дилема!

Съществува ли подобен човек, или подобно нещо в човешки образ? Не мога да повярвам. Защото, ако повярвам, не бих могъл да не

направя като моя герой и по лицето ми да не се изпише онова презрително възмущение, което пролича по неговото лице, когато си мислеше колко малко са хората, които мислят като него.

Ах! Ако живееше в наши дни, той щеше да види много доказателства за правотата на убежденията на тия малцина. И той като мене щеше да види в това, което другите наричат неуспех на републиканските институции, тяхното най-гордо тържество. Той щеше да види как тридесет милиона души за разлика от останалите от тяхната раса са се превърнали във великани под влияние на републиканското управление, и то за по-малко от половин век! Той щеше да ги види как, разделени на две партии, се сражават едни с други подобно на титаните от старите времена. И виждайки това, той би достигнал до единственото заключение, че обединени, тези тридесет милиона републиканци биха могли да застанат срещу целия монархически свят.

Но за Хенри Холтспър не беше необходимо да се вглежда в бъдещето, за да търси доказателства за своята вяра в републиканската форма на управление. Неговото убеждение идваше от миналото, от източниците на вечната истина. Сарказмът, изписан по лицето му, бе предизвикан от презрението, което една благородна душа естествено изпитва към ония твари в човешки образ, които вярват или се преструват, че вярват в „божественото право“ на кралете.

Облакът на лицето му се задържа, докато той свърна по горската пътека и стигна до стария бук — дървото, чиито сенчести клони хвърляха сянка върху най-милото и най-свято за него място в света.

И той отново спря под свода на стария бук, и отново се вгледа в бялата ръкавица, докато любовта погълна всичките му мисли и го накара да забрави дори своята политическа страст — републиката.

[1] Сарацини — име, е което през Средните векове западноевропейците наричали настанилите се в Испания мюсюлмани (араби, маври). През време на кръстоносните походи името сарацини се давало и на азиатските мюсюлмани, особено в Палестина и околните земи. Б. пр. ↑

[2] Става дума за Чарлз I. Б. пр. ↑

[3] Кабалистически — магьоснически, тайнствен. Б. пр. ↑

[4] Джон Лоуд — кентърбърийски архиепископ. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXI. ДЪЩЕРЯТА НА ДЕНСИ

Жилището на Дик Денси едва ли би могло да се нарече къща. Дори хижа би било твърде надутото име за дървената колиба, в която дърварят и семейството му обикновено намираха подслон от дъжд и вятър.

Къщата обаче не беше много изложена на дъжд и вятър, защото, разбушуваше ли се буря, преди да връхлети връз слабата постройка, гневът ѝ се изливаше върху гигантските буки на гората Уопси, които покровителствено простираха ръце над колибата и около нея.

Тя беше построена от груби трупи, а пролуките бяха замазани с кал; покрита беше с тръстика, каквато освен на тоя покрив може да се срещне днес в гъсталаците на Америка.

Врата твърде тясна, за да побере голямото тяло на дърваря; две-три малки прозорчета с миниатюрни стъкла в оловни рамки; малък двор, ограден с тънки колове, оставен уж за градина, но бурениясал; купчина подпалки за огъня; навес, който сегиз-тогиз подслоняваше един дръглив кон; измазана с кал кучешка колиба, в която живееше голям, свиреп на вид мелез, кръстоска между овчарско куче и ловджийска хрътка — така изглеждаше отвън домакинството на Дик Денси.

Вътрешността беше също тъй груба и проста. Кухня с глинен под и измазани с кал стени, на които, подредени върху рафтове или окачени на куки, се виждаха няколко домакински съдини; две-три опушени стари картини, отпечатани върху проста хартия, в евтини рамки; връзка лук; друга връзка заешки кожи и наблизно прясно одрана кожа от сур елен. В единия ъгъл се виждаха капани, примки, мрежи и други принадлежности за горски лов и риболов, а в другия стоеше голяма дърварска брадва, инструментът на истинската професия на собственика. На пода имаше букова маса, два-три стола с тръстикови седалища и няколко готварски съда от червена глина, а в дупката, представляваща огнище, вместо пиростия имаше два големи камъка.

Кухнята беше за всичко. Другите две стаи — единствените в къщата — бяха спални. И двете бяха много малки. Във всяка имаше само по едно легло, но едната от тях беше наредена по-добре от другата, т.е. леглото имаше чаршафи и покривка, докато другото легло се състоеше от куп раздърпани тръстики, покрити с парцаливо грубо платно, а за завивка служеха няколко еленови кожи.

В първата стая имаше един-два стола и малка маса до стената. Над нея блестеше парче счупено огледало, прикрепено към стената с няколко ръждясали гвоздеи, закривени към краищата на огледалото. Една памучна игленичка, две-три обикновени гребенчета за поддържане на коса, една малка четка от четина, чифт бели ленени маншети — доста употребявани след последното им пране, и няколко други женски принадлежности върху масата — всичко това показваше, че обитателят на стаята е жена.

Това беше спалнята на Бет Денси — дъщерята на браконiera и единствения член на неговото семейство. Другата стая беше спалнята на Дик.

Но спалните не бяха от значение, защото Дик и дъщеря му живеяха обикновено в кухнята. И двамата можеха да се намерят там на четвъртия ден след празненството, на което хубавата Бетси беше направила такова впечатление.

Дик седеше до масата, зает с приятно занимание — ядеше. Чаша бира, остатъци от самун хляб и няколко ребра от печено еленово месо — това беше храната му.

Той закусваше, макар че слънцето, което грееше през върховете на буките, показваше, че наближава пладне и Бет беше закусила преди няколко часа. Но Дик се беше прибрал късно през нощта и уморен от дългия път, спа на своето разнебитено сламено легло чак докато камбаните на Бълстрод удариха дванадесет.

От разговора, воден между него и дъщеря му, ставаше ясно, че откакто се беше прибрал, до този час те почти не са разговаряли.

— Идвал ли е някой, Бет?

— Да. Идва един войник от имението — два пъти идва.

— Войник ли? — промълви Денси с глас, в който прозвуча недоволствие. — По дяволите! Чудна работа! Не каза ли какво иска?

— Каза само, че иска да те види.

— Исква да ме види! Сигурна ли си!

— Така каза, татко.

— Дали не е искал да види тебе?

Докато задаваше въпроса, дърварят гледаше дъщеря си изпитателно.

— О не, татко! — отговори Бетси, без да трепне от погледа му. — За какво съм му потрябвала аз? Каза, че имал нещо да ти съобщи и че капитанът му искал да говори с тебе по някаква работа.

— Работа с неговия капитан! Ха! Не каза ли каква?

— Не.

— Нищо друго ли не попита?

— Попита ме само дали познавам мастър Хенри Холтспър и къде живее.

— Ти какво му каза?

— Казах му, че ти го познаваш и че живее в старата къща Стоун Дийн.

Хубавата Бетси не сметна за необходимо да осведоми баща си, че кирасирът беше казал много повече, защото това бяха думи на ухажване и се отнасяха само до нея.

— Разпитвал за него! — каза си Денси. — Няма да се учудя, ако се готви нещо. Трябва да съобщя на мастър Холтспър, и то веднага. Ще отида, щом закуся. — Уъл също е бил тук — продължи той, обръщайки се отново към дъщеря си, но не вече, за да я разпитва. — Видях го снощи, като бях при мастър Холтспър. Каза ми, че е идвал.

— Да, идва два пъти. Втория път когато дойде, свари другия. Те се скараха.

— Скараха се, а? За какво се скараха, момиче?

— Не знам, татко. Нали знаеш, че Уил винаги се ядосва, когато някой говори с мене. Казвам ти — не мога вече да търпя и няма да търпя. Той ме обиди и ми каза думи, които няма право да ми казва.

— Слушай, момиче. Уъл Уолфорд има право да ти говори така, както си иска. Той е твой приятел, момиче, и ти мисли само доброто. А ти си много груба с момчето и му говориш неща — аз съм те чувал, — които ще огорчат най-добрия приятел, който имаш на тоя свят. Ще направиш добре да промениш тона си, иначе Уъл Уолфорд ще се умори от твоите капризи и ще отиде другаде да си търси жена.

„Да върви“ — беше на върха на Бетсиния език, но от страх пред бащиния гняв — неведнъж страшно проявявам по този въпрос — тя не

отговори.

— Казвам ти, момиче, снощи аз видях Уъл Уолфорд, поговорих малко с него и мисля, че той скоро ще ти каже нещо сериозно.

Тъмната сянка, която мина по лицето на момичето, показва, че то разбира от какъв характер е това „нещо“, така загадъчно предсказано.

— А сега, Бет — допълни дърварят, след като огриза ребрата и изпразни чашата с бира, — донеси ми старата шапка и дългата лескова тояга. Ще отида до Стоун Дийн, а тъй като горкото конче е много уморено, ще трябва да вървя пеш. Може мастър Холтспър да дойде тук, докато ме няма. Знам, че искаше да ме види рано, ама аз се успах. Каза ми, че може да дойде. Дойде ли, кажи му, че ще се върна веднага, ако не го намеря там и ако не го срещна по пътя.

С това нареждане грамадният браконьер се промъкна през тясната врата на колибата си и като се обърна към Стоун Дийн, закрочи под сенчестите клони на буковата гора Уопси.

Той още не се беше отдалечил, когато Бет се отдръпна от вратата, влезе в малката си стая, взе четката и започна да причесва дългите си коси.

В парчето огледало с окръжност колкото чиния се отразяваше лице, в което и най-критичният познавач на женската хубост не би могъл да открие недостатък.

Чертите му бяха съвсем цигански — орлов нос, пламенни соколови очи, златистокафява кожа и гъсти гарвановочерни коси, които засенчваха цялото лице. Тялото имаше примамливи очертания, макар че беше мускулесто като на мъж, а крайниците бяха големи и силни. Не беше чудно, че Мериън Уейд го намираше достойно за възхищението на Хенри Холтспър — не беше чудно, че Хенри Холтспър смяташе Уил Уолфорд за недостоен да го притежава.

— Той ще дойде тук! И да ме види в тази груба дреха, с коса, виснала като опашката на татковия стар кон! Бих потънала в земята от срам! Дано да имам време да се наглася. Ах, тази коса! Цял ярд е по-дълга, отколкото трябва, и е ужасно гъста. Докато я сплета, ще изтъка една гранка прежда. Така е добре. Стой, къде те сложих, грозен гребен! Подарък от Уил! Не ми е скъп, ей богу! А сега да си облека неделната премяна, да сложа маншетите и яката. Те не са хубави като тия на госпожица Мериън Уейд, но мисля, че не са много лоши. Да можех да нося ръкавици, красиви ръкавици като ония, които видях на ръцете й,

— малки и бели като пресен сняг! Ех, колко съм аз по-долу от нея! Горките ми ръце са червени и големи, все трябва да работят, да тъкат, а нейните не са докосвали хурка. О! Ако можех да нося ръкавици, за да скрия тия грозни пръсти. Но не — не смея. Момичетата от селото ще ми се подиграват и ще ме нарекат... Не искам да кажа думата. Е, може и без ръкавици. Ако дойде, ще държа ръцете си под престилката и няма да види нищо.

Така си говореше Бет Денси пред своето счупено огледало. Тя не би си помислила за тези неща, ако се отнасяше до Уил Уолфорд или пък до кирасира, който идва два пъти. Тъмнокосата девойка не облече най-хубавата си премяна нито за единия, нито за другия. Примамката беше поставена за по-добър лов — за Хенри Холтспър. „Дано татко не го срещне по пътя. Той непременно ще го върне обратно, защото предпочита да иде в Стоун Дийн, отколкото Холтспър да дойде тук. Добре, че има две пътеки и татко минава по пряката, по която той никога не идва! Ха! Кучето лае! Някой идва! Мили боже! Ако е той, аз още не съм готова да го посрещна. Стой тук, проклет гребен! Зъбите му са много къси. Уил нищо не разбира от гребени, иначе щеше да ми купи по-хубав. Все пак — заключи тя, като се наведе към парченцето огледало и за последен път огледа наистина хубавото си лице — мисля, че съм добре, Може би не съм толкова хубава, колкото госпожица Мериън Уейд, но сигурна съм, че изглеждам поне като госпожица Дороти Дейръл. Кучето лае пак! Трябва да иде някой. Надявам се, че е...“

Девойката не произнесе името, а тръгна към кухнята и като я прекоси бързо, отново застана на вратата. Никой още не се виждаше. Кучето лаеше по нещо, което го беше пробудило с мириса или с шума си. Кучето лаеше на юг, а пътеката за Стоун Дийн водеше на север от колибата. Ако Хенри Холтспър идеше от своя дом, трябваше да се появи откъм север.

Девойката познаваше друг един, който можеше да се очаква от южната пътека по всяко време. В тази посока живееше Уил Уолфорд. Дали не е той?

Щом помисли за това, по лицето ѝ премина сянка на разочарование, която наказва колко малко беше желан Уил Уолфорд точно сега.

Да, това означаваше сянката, защото при вида на човека, който след малко се появи на пътеката, лицето и помръкна още повече.

— Колко неприятно — промълви тя. — И то тъкмо сега, когато се надявам да го видя. Ако и той дойде, макар че ще дойде за татко, няма да се учудя, ако Уил направи нещо. Той ревнува, откакто ме видя да давам цветя на мастър Холтспър — от него ме ревнува най-много. Уил е прав тук, макар че другият не е виновен — не, не, виновна съм само аз. Бих искала и той да е малко виновен. Тогава не бих се тревожила от Уиловата ревност. Нито пък той, сигурна съм. О! Ако той ме обичаше, пет пари не бих дала за нищо и за никого в света!

След това самопризнание тя се отдръпна назад и застанала в преддверието, посрещна нечакания посетител с презрително безразличие.

— Добрутро, Бет! — поздрави я рязко и мрачно нейният обожател, на което Бет отговори по същия начин. — Стоиш на вратата, сякаш очакваш някого? Не вярвам да чакаш мене.

— Да, вярно — отвърна момичето, като не си направи труд да скрие разочарованието си. — Нито те очаквах, нито ти благодаря, че дойде. Казах ти го, когато беше тук последния път, и сега пак ти го казвам.

— Добре, високомерно същество! — отвърна грубиянът, преструвайки се на безразличен. — Откъде знаеш, че теб идвам да видя? Може да си имам работа с мастър Денси.

— Ако е така, той не е в къщи.

— Къде отиде?

— В Стоун Дийн. Тръгна преди една минута. Мина по пряката пътечка през гората. Ако побързаш, ще го настигнеш.

— Ба! — възкликна дърварят. — Не бързам чак толкоз. Работата ми с баща ти ще почака, доде се върне. Но на тебе имам да кажа няколко думи, дето няма какво да се отлагат. Много си се издокарала тази сутрин! Да не би да има някой друг празник? Да не би да има панаир?

— Издокарването ми, както го наричаш, няма нищо общо нито с празник, нито с панаир. Не съм облечена по-различно от друг път. Облякох си само новата пола и блуза, защото, защото...

Въпреки остроумието си госпожица Бетон се позатрудни да намери обяснение за това, че бе така празнично облечена.

— Защото — прекъсна я дърварят, забелязвайки нейното смущение, — защото чакаш някого. Затова е „защото“, Бет Денси! — продължи той и ревността му се засили и го направи по-смел. — Не се опитвай да ме заблуждаваш. Аз не съм чак толкова сляп глупак, колкото ме мислиш. Докарала си се е хубавите си дрехи, за да посрещнеш някого, когото очакваш. Оня наперен войник, предполагам? А може би самия джентълмен от Стоун Дийн? Не бих се учудил дори, ако чакаш неговия ням индианец. Ти не си придиричива, Бет Денси, никак! Всичко, каквото попадне в мрежата ти, все е риба — все ти е едно.

— Уил Уолфорд! — извика момичето, почервенявайки от неговите обиди. — Забранявам ти да ми говориш така, ти или кой го и да е друг. Ако нямаш нищо друго да ми кажеш, можеш да си вървиш.

— Но аз имам да ти кажа нещо и смятам да ти го кажа сега, Бет.

— Кажи го тогава и свършвай! — отвърна девойката, сякаш искаше по-скоро да сложи край на разговора. — Какво е то?

То е това — отговори дърварят, като се приближи до нея и заговори с по-сериозен тон. — Бет Денси, няма защо да ти казвам колко много те обичам. Ти го знаеш добре.

— Казвал си ми го сто пъти. Не искам да го чувам пак.

— Но ти ще го чуеш. И този път, казвам ти, ще бъде последният.

— Радвам се.

— Това е то, дете исках да ти кажа, Бет Денси — продължи влюбеният, без да обръща внимание на това, че тя постоянно го прекъсваше. — Снощи видях баща ти и двамата се уговорихме. Той дава пълното си съгласие.

— За какво, моля?

— Как тъй за какво? Да те взема за жена.

— Виж ти! — възкликна момичето с презрителен смях. — Ха! Ха! Ха! Значи това имаш да ми кажеш, тъй ли? А сега, Уил Уолфорд, чуй пък аз какво имам да ти кажа. Ти сто пъти досега си ми казвал, че ме обичаш, и преди малко обеща това да бъде последният път. Аз сто пъти съм ти казвала, че няма смисъл, и сега ти го казвам за последен път. Веднъж завинаги ти заявявам, че никога няма да стана твоя жена — никога! Никога!

Последните думи бяха силно подчертани, за да бъдат убедителни, и селският обожател се сви от тях, като че бяха

унищожили и сетната, му надежда.

Но той се сепна само за миг. Не беше в природата му да оставя да го уязвяват, без да отвърне, и отговорът скоро дойде.

— По дяволите тогава! — извика той, като вдигна дългата брадва и я размаха заплашително над главата си. — Ако не станеш моя жена, Бет Денси, ти няма да станеш жена и на никого другиго. Кълна ти се, че ще убия първия мъж, за когато се омъжиш, и тебе заедно с него, ако доживея да видя деня, в който двамата ще станете едно.

— Махни се, проклетнико! — извика момичето, изплашено и възмутено. — Не искам да слушам заплахите ти. Махни се, махни се!

И като каза това, тя се оттегли в колибата и тръшна вратата под носа му.

— По дяволите, лъжлива повлекана такава! — изкрещя отблъснатият обожател. — Аз пък ще удържа думата си, та ако щат и да ме обесят за това!

След тази жестока закана той метна брадвата на рамо, прескочи изпочупената ограда и навлезе в гората, като отново повтори:

— Ще удържа думата си, та ако щат и да ме обесят! Известно време вратата на колибата беше затворена.

Тя беше залостена отвътре, защото момичето бе доста изплашено и се страхуваше да не би Уил да се върне. Дивият поглед изпод белите вежди би изплашил всяко женско сърце. Той изплаши дори и Бет Денси.

След като залости вратата, тя отиде до един от прозорците и започна да наблюдава. Видя го, че си отива.

— Отиде си и това ме радва по две причини — си каза тя. — Какъв проклет човек! Винаги съм го мислила за такъв. А баща ми иска да ме жени за него! Никога — никога! Ще кажа на татко какво ми рече. Може това да го накара да мисли другояче за него. Ех-ех! Страхувам се, че Холтспър няма да дойде днес! А кога ще го видя пак? На свети Михаил пак ще има празненство. Но дотогава има много време. А рядко се случва човек да го срещне на пътя, където не е и удобно да го заговориш! О! Да можех да си измисля някаква работа в Стоун Дийн! Бих искала татко по-често да ме праща там. Ах! Колко съм глупава! Каква полза от това? Мастър Холтспър е твърде важен, за да обръща внимание на едно бедно селско момиче. Да се ожени за мене той не

може, а може би няма и да иска. Но аз не желая да се жени за мене, искам само да ме обича!

Кучето, което не се обади през време на бурната среща между Бет и селския ѝ обожател, сега залая отново.

— Дали е пак Уил? — извика девойката, като се върна към прозореца и погледна навън. — Не, не може да бъде, кучето, гледа в обратната посока. Или татко се връща, или... Това е той! Той е! Какво да сторя? Трябва да отворя вратата. Ако види, че е затворена, няма да влезе. А аз искам да влезе!

Като каза това, тя отиде до вратата, отлости я и внимателно я отвори.

Но не излезе на прага. Някакъв инстинкт я спря. Ако стореше това, посетителят щеше само да попита и като разбереше, че баща ѝ не е в къщи, щеше да се върне обратно или да продължи пътя си. Това не ѝ харесваше, защото тя искаше той да влезе вътре.

Той идеше пеш. Това беше добре. От прозореца тя го наблюдаваше как приближава. Следеше го е разтуптяно сърце.

ГЛАВА XXXII. СЪОБЩЕНИЕТО НАЙ-ПОСЛЕ СЕ ПОЛУЧАВА

Ричард Скарт, капитан от кирасирските войски на негово величество и довереник на кралицата, седеше в стаята си в жилището на сър Мармадюк Уейд.

Наблизо имаше една малка масичка, до която той лесно посягаше, а върху нея имаше кана с вино и сребърна чаша. Той три пъти беше пълнил чашата и три пъти беше изпразвал съдържанието ѝ до последна капка. Но упоителното питие, макар и погълнато в такова количество, не можа да разпръсне тъгата, която беше завладяла душата му.

Ето вече трети ден той беше под покрива на сър Мармадюк Уейд, а планът, който беше начертал, за да се сближи с рицаря и неговото семейство, нямаше почти никакъв успех.

Семейството се придържаше към строга етикеция и изглеждаше, че освен това, което необходимостта налагаше, между семейството и неканените му гости не можеше да се създаде никаква близост.

Но войникът не обръщаше голямо внимание на тези обстоятелства. Той очакваше времето да заглади неприятната случка, с която започна запознанството им. Знаеше, че има език, който може да приласкае дори и дявола, и вярваше, че в близки дни с думи ще премахне неприязненото отношение и ще установи близост, ако не съвсем приятелска, то поне такава, която ще му създаде желаните от него възможности. Да, струваше му се дори, че вече е постигнал някакъв успех в това отношение и не оттам идваше горчивата болка в душата му, която той се мъчеше да успокои с обилно проливане на винената чаша.

Мъката му идваше от другаде. Това, което отначало беше само подозрение, сега беше почти положително — той беше предварен в сърцето на една хубава жена, която вече обичаше с неопишуема жар; предварен, и то от човека, който така ужасно го унижи пред нейните очи.

Въпреки това той не губеше надежда. Ричард Скарт беше дворянин, твърде уверен в собствените си достойнства, за да се отдаде лесно на отчаянието. Много пъти преди това той бе успявал да охлади заети вече сърца — защо да не успее и този път?

Колкото повече виното се качваше в главата му, толкова по-силно той се бореше с убеждението, създадено у него от последното му разузнаване. Ръкавицата в края на краищата не беше сигурно доказателство. Ръкавицата, която бе намерил, без съмнение беше на Мериън Уейд, но какво основание имаше да смята, че именно еша на тази ръкавица беше видял на шапката на Хенри Холтспър? Ръкавиците от бяла еленова кожа бяха модерни по това време, модерно беше и да ги украсяват със злато и коприна. Дъщерята на сър Мармадюк Уейд не беше единствената дама, която носеше бели ръкавици. Защо пък тази ръкавица да бъде нейната?

Той имаше много причини, за да дойде и до обратното заключение. Беше установил, че семейството не е познавало съперника му преди това, че той е бил представен на Мериън Уейд едва един час преди дуела, а след това не е говорил с нея.

Така гледаше Скарт на случката е двете ръкавици, смятайки я за случайно съвпадение.

Но после идваше срещата в парка — срещата, на която той беше свидетел. Можеше ли тя да бъде случайна? Можеше ли тя да има друг освен любовен характер?

Малко вероятно беше. Но въпреки това ревнивият Скарт под влияние на виното сериозно се отдаде на тази мисъл и започна почти да храни надежда, че е така. Уви, това трая само миг — къс и мимолетен — и после отново изпадна в съмнение.

Сега вече Хенри Холтспър беше станал кошмар в живота му, срещу който трябваше отсега нататък да насочва своята най-горчива омраза. Той вече беше направил нещо, за да се осведоми за общественото положение и характера на своя съперник, но беше научил твърде малко. Някаква тайна обгръщаше действията на Черния конник и Скарт можа да разбере само, че той е богат благородник, който отскоро се е заселил наблизо, а домът му е една стара къща, известна под странното име Стоун Дийн.

Скарт научи също, че Холтспър е непознат на повечето, ако не и на всички изтъкнати семейства, които живееха наоколо, макар да

казваха, че той дружел с други, от по-далеч, и че досега се е държал настрана от съседите си не защото нямал възможност да се запознае с тях, а защото нямал желание.

Говореше се, че част от живота си бил прекарал в колонии в Америка, а фактът, че го виждаха придружен от един млад индианец, който му служеше за телохранител, потвърждаваше този слух.

Скарт не научи нищо друго за своя победител, освен че за някакви услуги често използвал двама души от близката околност — един дървар на име Денси и един от същия занаят, по-млад, наречен Уолфорд.

Капитанът на кирасирите не би си направил труда да събира тези сведения, ако нямаше предвид някакъв план, но и досега той не виждаше много ясно за какво могат да му послужат те. Всъщност никога през живота си капитан Скарт не се беше чувствувал побезпомощен да се отърве от съперник, застанал на пътя му така нахално, както сега.

Да предизвика врага си и да се бие пак с него не можеше и да се помисли, особено след такъв край на последната битка. Животът на Скарт му беше подарен и законите на честта му забраняваха да поиска втора подобна среща, дори и да имаше желание за това. Но допирът на шпагата на кавалера му беше показал колко остра е тя и той нямаше никакво желание да я предизвиква отново. Макар че горещо копнееше за отмъщение, той не мислеше да го търси по този начин, а все още нямаше ясна представа по какъв друг начин да го намери.

Той бе отдал на тези свои мисли повече от час, но облакът, който все още засенчваше намръщеното му чело, показваше, че са били безплодни. Виното, поглъщано на големи глътки, беше изпито напразно. Желанието за отмъщение, подхранвано дори по този начин, не можа да му подсказе план, който да го задоволи.

Най-после изглежда, че му хрумна идея, за изпълнението на която му трябваше още един човек. Той се изправи, тръгна към вратата и бързо излезе от стаята.

Върна се след малко, следван от един войник — младеж, чието лице можеше да мине за приятно, ако изразът му не беше никак си мек, почти глупав.

— Е, Уидърс, — попита офицерът, щом влязоха в стаята, — видя ли двамата дървари?

— Само единия, капитане. Стариат, Денси, още не се беше върнал, но дъщеря му каза, че го очаква през нощта.

— А другия?

— Уъл Уолфорд ли? Да, капитане, видях го и му предадох вашето съобщение.

— Аха, значи ще дойде при мене, така ли?

— Страхувам се, че няма, капитане.

— Защо?

— Странен човек е този Уъл Уолфорд. Познавах го още преди да напусна графството и да се запиша във войската. Той е опак човек, такъв си е.

— Но защо ще е опак с мене? Той знае, че не бих му сторил зло.

— След това, дето се случи, той се страхува да ви срещне, капитане. Затова мисля, че няма да дойде.

— След това, дето се случи ли? А какво се е случило? Ти ме учудваш, човече!

— Искам да кажа, капитане, след онова, дето се случи между вас и него ей там в стария лагер.

— Между мене и него ли? За кого мислиш, Уидърс? За Черния конник ли, както селяните наричат този...

— Не, капитане, аз говоря за Уъл Уолфорд.

— А какво, ако мога да попитам, се е случило между мастър Уъл Уолфорд и мене? Не си спомням човек с подобно име.

— Спомняте ли си Робин Худ, капитане? Оня, който се одързости да удари ваше превъзходителство с лъка си?

— О-хо! Това ли е то? Разбирам — продължи Скарт полугласно.
— Уъл Уолфорд от гората Уопси и храбрият разбойник от шеруудската гора са една и съща личност, така ли? Не е чудно тогава, че този приятел не иска да ме види. Ха! Ха! Но аз ще се опитам той да забрави всичко. Една-две лири положително ще бъдат достатъчни да удовлетвори мастър Уолфорд за това, което той изглежда, че смята за обида към любимата му. А удара по моя шлем аз ще му простя лесно, защото, доколкото си спомням, той счупи дръжката на оръжието си. Значи това е Робин Худ. Ако не греша, ние лесно можем да се сприятелим. Във всеки случай от това, което забелязах тогава, не ми се вярва той да е в добри отношения с моя враг. Уидърс!

— Моля, капитане! — каза войникът, като козирува отново, сякаш очакваше да получи някоя заповед.

— Искам да ме заведеш до жилището на този Уолфорд. Предполагам, че има някъде къща, или като истинския Робин Худ се скита навсякъде и спи под сянката на дърветата?

— Той живее в една бедна колиба, капитане, недалеч от колибата на Дик Денси.

— Тогава можем да посетим и двамата, а тъй като по-старият дървар щял да се върне в къщи през нощта аз няма да отида по-рано от утре сутринта. Колко е далече гората Уопси?

— По-малко от две мили, капитане. Тя е нагоре по пътя, към Биконсфийлд.

— Ясно. Ще отида на кон. След сутрешната проверка погрижи се да оседлаят сивия ми кон, и твоя също. А сега върви си в лагера. Не казвай на никого от приятелите си, нито пък на някой от тукашните си познати по каква задача излизаш, иначе ще си навлечеш неприятности! Тръгвай!

Войникът отдаде чест, с което показва, че е съгласен с предупреждението, и напусна своя командир.

— Глупав човек е този Уидърс — си каза офицерът, когато войникът се отдалечи. — Не е човек, какъвто ми трябва. Това, че познава, околността — а той единствен от моите вагабонти е бил тук преди, — ме принуждава да го натоваря с тази задача. Може би Уил Уолфорд ще бъде по-интелигентен Aide-de-camp^[1]. Nous veignons.

И с тези мисли Скарт се отпусна на стола и отново се отдаде, на мрачните си размишления, които вече бяха измъчили нещастния му ум.

Те пак започнаха да го терзаят както преди и за него беше цяло облекчение, когато вратата още веднъж се завъртя на пантите си и подчиненият му влезе в стаята.

Не че Стъбс му носеше никакви весели новини или по лицето му се четеше нещо насърчително. Тъкмо обратното — корнетът не изглеждаше по-весел от капитана си и беше в това настроение от заранта.

Лора Лъвлейс едва благоволяваше да разговаря с него, а когато два-три пъти случайно попадна в нейната компания, той беше обект на неуважение и подигравки и в следния миг тя му обръщаше гръб. И

всичко това се вършеше толкова деликатно, че Стъбс нямаше друга възможност да, си отмъсти, освен да излее просташката си злоба, но Скарт го беше предупредил за това. Корнетът чувствуваше, че неведнъж младата дама го беше правила прицел на подигравките си — чувствуваше го, ей богу.

Няколко часа преди това той сподели с капитана си своя неуспех в ухажването, но капитанът беше твърде зает със собствените си планове, за да му даде съвет или да го утеши.

Влизането на подчинения даде нова насока на мислите на Скарт, което пролича от думите му.

— Значи още никой не е пристигнал от Лондон? — запита той, като видя, че корнетът се готви да седне.

Отговорът беше едно просто „не“.

— Много странно, че досега не е изпратено копие от известието — каквото и да е било то.

— Много странно, ей богу!

— Не бих се учудил, ако нашият приятел, както беше изплашен от тия знаменити разбойници, се е побъркал и вместо да занесе писмото ми в Лондон, се е качил на някое дърво и се е обесил.

— Много е възможно, ей богу!

— Ако бях прибавил накрая една забележчица и загатнел на краля какви са били вагабонтите, на които неговият куриер така страхливо се е предал, може би най-добре щеше да е за куриера да се обеси. Ни най-малко не се съмнявам, че същата банда от плашила е спряла сина на сър Мармадюк. Разбира се, те са били, защото това стана същата нощ, на, същото място. Ха! Ха! Ха! В никой от моите походи не съм чувал по-умно измислена стратегия! Ха! Ха! Ха!

— Нито аз — каза Стъбс и също се засмя.

— Бих дал една месечна заплата, ако можех да пипна духовития мошеник, който я е измислил. Ако той поиска да се присъедини към нашите кирасири, ще го направя фелдфебел, без да му задам нито един въпрос.

— От него ще стане отличен войник. Ще стане, ей богу!

— Бих искал да го заловя и по друга причина — продължи Скарт, вече по-сериозно. — Можехме да открием откраднатото писмо. То сигурно още си стои в дрехата, която е смъкнал от онзи пъзльо — куриера. Ха! Ха! Ха! В какво състояние го намерихме! Като гълъб,

съвсем оскубан и ограбен! О! Как ще се смее кралицата, като прочете моя рапорт до нея. Дано само не каже на краля. Ако се разбъбри, никак няма да е смешно за горкия куриер!

— Няма да е, ей богу!

— Особено ако писмото съдържа нещо важно. Чудя се за какво ли се отнася — изпратено толкова скоро след нас. Надявам се, че не ни отзовават обратно.

— Ей богу! Надявам се, че не ни отзовават.

— Този лагер още не ми е омръзнал и няма да ми омръзне, докато не постоя малко повече. Само че са студенички тези момичета, а Стъбс? Не се отчайвай, момче. Може постепенно да се поотпуснат.

— Надявам се — каза Стъбс и тъпото му лице се пооживи. — Ако не беше този хлапак, братовчедът, всичко щеше да е наред. Вярвам, че така щеше да е, ей богу!

— Ех, ех! Не се тревожи заради него. Те изглежда само се радват един на друг. Той току-що се е върнал, след като три години не е бил при нея — естествено е тя да иска да си поиграе малко с него. Но само като с играчка, Стъбс. Той скоро ще й омръзне и тя ще потърси друг. Тогава ще дойде твоят ред, мой очарователни корнете.

— Така ли мислите, капитане?

— Дали мисля така? Сигурен съм. Ха! Ако аз играех с такава карта, нямаше да има по-лесна игра. Но моята работа е друга — съвсем друга. Нужно е цялото умение на... на капитан Скарт, за да я спечеля. Я! Кой е? Влез!

Капитанът възкликна, защото някой беше почукал на вратата. При заповедта да влезе един кирасир отвори вратата и застана на прага с ръка, вдигната до шлема.

— Какво искате, сержанте? — попита капитанът.

— Пристигна един пратеник, придружен от три редици драгуни.

— Откъде?

— От Лондон.

— Доведи го и виж въвн да се погрижат за драгуните, които са го охранявали.

Сержантът изчезна, за да изпълни заповедта.

— Сигурно е този, който носи копие от писмото — предположи Скарт. — И ако то съдържа заповед за връщане, дано пак се е загубило.

— Съмнявам се — отвърна корнетът. — Трите редици драгуни са били достатъчни за десетината плашила. — И като каза това, Стъбс се усмихна тщеславно на остроумието си.

Куриерът влезе. По костюма и държанието му личеше, че е кавалер, но много по-различен от другия — ограбения от разбойника. Този беше белокос стар ветеран, въоръжен от краката до главата, а стоманеносивите му очи, които умно святкаха през отвора на наличника, говореха, че е човек е характер, който трудно би могъл да бъде измамен от Грегъри Гарт и неговите плашила. Ако този човек беше приносителят на оригиналното писмо, а не на копието, по всяка вероятност разкаялият се разбойник нямаше да успее да извърши друго престъпление през оная паметна нощ и нямаше да прегреша и наруши обещанието, дадено на неговия господар.

— Вие сте кралски куриер? — каза Скарт и се поклони учтиво, когато кавалерът пристъпи към него.

— Известие от негово величество — отвърна пратеникът, като поздрави официално и подаде документа. — Това е копието на писмото, изпратено преди три дни и изгубено по пътя. Капитан Скарт, вярвам, е вече запознат е обстоятелствата.

Слабият блясък в стоманеносивите очи на говорещия, докато изричаше последните думи, показваше, че той е чул за приключението и също го намира забавно.

— О, да! — потвърди Скарт. — Надявам се, че приносителят на оригинала не е пострадал заради своето нещастие.

— Уволнен е — беше отговорът.

— Ах! Съжалявам. Страхът, който е преживял, струва ми се, е бил достатъчно голямо наказание, да не говорим за загубата на коня, кесията, часовника и любовната къдрица. Ха! Ха! Ха!

Сърдечният смях на капитана, на който Стъбс пригласяше, извика само мрачна усмивка в сивите очи и показа, че съчувствието на белокосия към опозорения куриер не е много дълбоко.

— Корнет Стъбс — каза Скарт, като се обърна към своя подчинен и махна с ръка към пратеника. — Погрижи се джентълменът да не умре от глад и жажда. Извинете ме, сър, докато прочета известието на краля. То може би изисква отговор.

Корнетът покани куриера да го последва и излязоха от стаята, а Скарт, застана под сводестия прозорец, разчупи кралския печат и

зачете:

„Негово величество кралят, до капитан Скарт, командуща неговите кирасири в графството Бъкс.

В допълнение на вече дадената заповед е настоящето се заповядва на капитан Скарт да започне набиране на войници в графството Бъкс да набере толкова хора, колкото са съгласни да служат в кирасирския полк на негово величество. Със същото той е упълномощен с авторитета на негово величество да предлага на всеки новобранец сумата, указана в тук приложената таблица.

Освен това до ушите на негово величество достигна, че някои неверни поданици от споменатото графство Бъкс са показали напоследък признаци на недоволство от правителството на негово величество, изразено в тайни събрания и други подобни незаконни действия и в речи, съдържащи бунтарски доктрини срещу правителството на негово величество и неговата личност, както и срещу преуспяването на държавата и църквата; затова негово величество заповядва на своя верен и доверен слуга, гореспоменатия капитан Скарт, да издири, открие и подири отговорност от всички всяващи раздор личности; и ако той намери добри и основателни доказателства за тяхната нелоялност, то с настоящото му се нарежда и заповядва да съобщи за същите на секретаря на Държавния съвет на негово величество, за да бъдат тези непокорни поданици извикани на съд пред Стар Чамбър или Върховния съд, или друг подобен съд или съдилища, които отговарят на характера на тяхното провинение и наказание.

Издадена в нашия дворец Хуайтхол.

(Подпис) Каролус рекс^[2]“

— Ами! — възкликна Скарт, след като прочете писмото. — Тази работа за мене ли е? Да ме карат да ставам шпионин! Кралят забравя, че аз съм джентълмен. Първата заповед ще изпълня с готовност. Моята част има нужда от новобранци. Надявам се, че като се увеличи броят

на хората, ще получа и чин полковник, който отдавна трябваше да ми дадат. А колкото до това, да подслушвам в странноприемниците и да давам ухо на всяка глупост, която Джак казал на Джейм, а Джейм повторил на Колин — надлежно украсена от селската фантазия, нищо подобно няма да сторя. Освен ако — допълни той с многозначителна усмивка, — освен ако кралицата ми заповяда. За да угодя на нейна сладка светлост и прислужник ставам, и да подслушвам кръчмарските клюки съм готов. Я! Какво е това? Тук има още нещо — послепис! Може би, както в женските писма, най-важната част от писмото е в послеписа.

„След горното съобщение негово величество беше допълнително уведомен, че един от поданиците на негово величество на име Холтспър, с кръщелно име Хенри, повече от всеки друг се стараел да поощрява гореспоменатите подривни идеи и се предполага, че споменатият Холтспър е съзаклятник и активен деец между враговете на управлението на негово величество. Ето защо заповядвам и нареждам на капитан Скарт да наблюдава действията на споменатия Холтспър и ако нещо в неговото поведение изглежда достатъчно, за да бъде обвинен пред Стар Чамбър, заповядвам на капитан Скарт да пристъпи към арестуването на споменатата личност. По този въпрос негово величество се доверява на съобразителността на капитан Скарт и вярва, че той няма да действа без основание — още по-малко, да арестува един поданик на негово величество, който впоследствие може да се окаже невинен, и така да се опетни името и управлението на негово величество.

К. р.“

— Шпионин! — възкликна Скарт, скачайки на крака, след като прочете послеписа, — Шпионин, казваш, а? Благодаря ти за задачата. Имай вяра в мене, добри кралю. Отлично ще изиграя ролята си. Нали казах? — продължи той, като се разхождаше из стаята и размахваше победоносно хартията над главата си. — Жените са умни — те винаги

запазват най-важното за края. Предпочитам послеписа пред цялото писмо. Така, мастър Хенри Холтспър, знаех си аз, че у тебе има нещо гнило — още като вдигна оня тост, за да ме обидиш. Аха! Ако не те хвана за кълката — както казва Уил Шекспир, — да не се казвам Дик Скарт, капитан на кралските кирасири. Почакай, внимателно трябва да върша тази работа — внимателно и предпазливо. Кралят ме съветва така. Но аз няма да прибързам. Знам кога да бъда буен и кога спокоен. Искат се доказателства. Това няма да е трудно, предполагам, и един червен бунтовник ще застане на подсъдимата скамейка. Ще намеря доказателства. Бъдете спокоен, ваше величество. Ще намеря или ще ги измисля — доказателства, които ще задоволят този съвестен съд, Стар Чамбър. Ха! Ха! Ха!

И като се изсмя подигравателно, той излезе от стаята, сякаш да търси доказателствата, които с такава сигурност вярваше, че ще намери.

[1] Aide-de-camp (фр.) — помощник. Б. пр. ↑

[2] Каролус рекс (лат.) — крал Чарлз. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXIII. УИЛ УОЛФОРД

Ние оставихме хубавата Бет Денси с разтуптяно сърце и с очи, приковани върху човека, когото обожаваше, очаквайки го да влезе в бащината ѝ колиба.

Но не само нейните очи наблюдаваха Хенри Холтспър, не само нейните гърди се вълнуваха, когато той приближаваше. Още едно сърце биеше лудо като нейното, но с много по-различни чувства. Това беше сърцето на нейния отблъснат обожател.

След като се раздели с жестоката си любима, Уил Уолфорд тръгна между дърветата, без да гледа къде отива. Изгледите за щастлив живот като съпруг на Бет Денси, за който той отдавна мечтаеше, бяха станали неясни и мрачни от току-що получения решителен отказ и светът на младия дървар, колкото и да беше малък, сега изглеждаше съвсем разрушен.

За известно време той не можа да намери друго, за което да мисли или да говори, а само повтаряше заканата, с която си тръгна.

Но този безразсъден гняв трая кратко време. Отново му дойде наум, че любимата му беше облечена в празничната си премяна, а ведно с това се промъкна и съмнението, че тя очаква някого. Тази мисъл забави стъпките му и го накара внезапно да спре.

Макар че го отпратиха така нелюбезно, макар че любовта му беше безнадеждна, той реши да открие кой е щастливецът-съперник, за когото беше облечена тази премяна. Че съществуваше такава личност, той не се съмняваше. Държанието на девойката — нетърпението ѝ, за когото беше при нея, желанието ѝ той да последва и настигне баща ѝ и най-после вратата, затръшната под носа му — всичко това показваше, че тя желае да се отърве от него, колкото може по-скоро. Дори и със скования си ум грубиянът бързо се убеди в това.

Ако той все още имаше някакво съмнение по този въпрос, то съвсем се разпръсна от лая на кучето, който в този миг достигна до ушите му. Едва ли кучето лае по него! Някой друг съперник бе привлякъл вниманието на животното. А кой би могъл да бъде той

освен човека, за когото косите на Бет Денси бяха сресани толкова кокетно?

Ревнивият селянин се огледа и тръгна обратно към колибата, сякаш лаят на кучето му заповядваше да стори това.

Но връщането му назад беше съвсем различно. Вместо да се перчи безразсъдно както преди, сега той се приближи с инстинктивната предпазливост на човек, който познава гората. Той се прикриваше зад дънерите на дърветата и прибъгваше от едно дърво до друго, сякаш се страхуваше да не стрелят по него из засада от колибата.

Когато стигна до откритото пространство няколко ярда пред оградата, той спря за последен път и се притаи зад един храст див чимшир, чийто гъст тъмен листак го закриваше напълно от погледа на всеки, който е в колибата или пред нея.

След като застана там и хвърли само един поглед, той разбра кой е дошъл и защо лае кучето. Ако това беше грубият кирасир — последното завоевание на Бет или дори офицерът, който на празненството така безцеремонно я целуна, Уил Уолфорд би се измъчил от присъствието както на единия, така и на другия. Но мислите му станаха далеч по-страшни, когато видя, че не е нито единият, нито другият, а много по-опасен съперник — неговият собствен покровител, — закрилникът на Девојката Мариан.

Да беше друг, Уил Уолфорд щеше да изскочи от скривалището си, тоз час да се покаже и може би да му заповяда веднага да си отиде. Но след като беше видял битката в саксонския лагер — а знаеше и други неща за характера и качества на Черния конник, — някакъв благодарозумен страх от този човек го накара да остане на мястото си.

Кучето, щом позна новопристигналия, спря гневния си лай и като опъна веригата си, весело завъртя опашка. Беше ясно, че кавалерът не идваше за пръв път в колибата на Дик Денси.

Когато Уолфорд разбра това, облакът върху лицето му стана потъмен, а болката в сърцето — по-остра. Още по-мъчителни станаха чувствата му, когато видя Хенри Холтспър да влиза в колибата и чу да разговаря с девојката. От това личеше, че тези двама са разговаряли приятелски и друг път, че вече са се разбрали!

Сянката на някакво жестоко намерение се появи върху навъсеното чело на Уил Уолфорд. Въпреки страха от силния противник

ревността го подтикваше да извърши — или да се опита да извърши — тъмно деяние. Без съмнение миг по-късно ревността щеше да го накара да размаха ужасната дърварска брадва, ако една неочаквана случка не го отклони от намерението му.

Кучето отново нададе своя тревожен вой, но скоро залая приятелски, защото разбра, че но пътеката идва господарят му.

В същия миг Уолфорд позна стария дървар. Но вместо да се покаже, той припълзя напред, мушна се сред лъскавите листа ма чимшира и приклезна. Приличаше повече на човек, който се страхува да не го открият, отколкото на човек, който има намерение да се покаже.

Едва когато кавалерът излезе от колибата и разговаряйки сериозно с нейния стопанин, тръгна с него към гората, Уил Уолфорд се измъкна от скривалището си под чимшира.

Тогава той размаха брадвата нататък, накъдето бяха тръгнали, сякаш искаше да каже, че само отлага жестоките си намерения, и мрачно се промъкна напред, като внимаваше храстът все още да бъде между него и прозорците на колибата.

Той не вървеше мълчаливо, а все мърмореше и от време на време, когато някоя особено отчайваща мисъл се появяваше във възбудения му мозък, се провикваше високо.

Отново повтори заплахата, която изрече, напущайки колибата първия път.

— Да ида по дяволите, ако не удържа думата си, та ако ще после да ме обесят.

Но този път заканата се отнасяше към определена жертва — Холтспър. Вярно е, че Уил все още си поставяше едно условие и то беше — ако подозренията му се оправдаят. Решил бе да следи любимата си ден и нощ и ако открие, че има основания да ревнува, тогава нищо не би могло да спре ръката му да изпълни жестокото си намерение — да убие.

Това негово намерение напълно се оформи, когато той вървеше през гората, и макар че то не му донесе пълно удовлетворение, все пак поуспокои духа му.

Той тръгна към къщи и скоро стигна до една колиба, която се намираше само на няколко стотин ярда от колибата на Дик Денси и изглеждаше по-жалка дори от хижата на браконiera. Колибата

приличаше повече на куп струпани дърва, отколкото на къща. Имаше само една врата, един прозорец и една стая, но го в а стигаше на стопанина й, който живееше съвсем сам.

Покъщнината беше още по-малобройна и по-проста от тая в колибата на крадеца на сърни, а ниският нар в ъгъла с оскъдни завивки на него изглеждаше така, като че никога ръка на жена не бе постилала върху него нито чаршаф, нито покривка.

Но тази беднота беше донякъде измамна. Говореше се, че Уил Уолфорд има пари, макар никой да не знаеше как ги е спечелил; всякога, когато му поискваха, той плащаше сметката си, надраскана с тебешир върху дъската в кръчмата „Товарен кон“. Облеклото му също говореше, че не му липсват пари. Ходеше добре облечен и когато станеше нужда, можеше дори да си направи маскараден костюм, за да представлява Робии Худ или някой друг известен герой от народните творения.

Тази му слава на човек с неизвестно и следователно неопределено богатство го подтикна донякъде да поиска ръката на Бет Денси, признатата красавица в енорията. И макар че предполагаемото му богатство не успя да спечели сърцето на девойката, то му помогна Доста, за да стане любимец на нейния баща.

И без това Уил подозираше, че Бет харесва Черния конник, но видяното тази сутрин почти го увери, че е така. Вярно, че все още нямаше нищо сигурно, нищо определено. Кавалерът може би с друга цел бе отишъл в колибата на Денси, а не за да се срещне с Бет; и Уолфорд много искаше да вярва, че е така.

Но обстоятелствата бяха подозрителни — достатъчно подозрителни, за да го разтревожат, и ако Денси не се беше върнал толкова скоро, кой знае как щеше да мине срещата, която той прекъсна.

Като влезе в бедното си жилище, Уолфорд захвърли брадвата в ъгъла и се отпусна на един стол. Тия две неща той извърши с отчаян вид, който говореше за човек, скаран със света.

Мислите му, все още произнасяни гласно, показваха, че умът му е зает с двете личности, чиито имена често споменаваха, когато си говореше сам — Бет Денси и Хенри Холтспър. Макар че сегиз-тогиз Бет беше най-горчиво обиждана, по-гневните му закани бяха отправяни към кавалера.

— По дяволите този натрапник! — извика той. — Защо не си стои при своите? Яхнал хубавия си кон, накичил се с пера и току си пъха носа в колибите на бедните хора, дето не му е работата! Да върви по дяволите! Какво го доведе тук, при нас? Ето това бих искал да знам. И с какво се занимава сега? И това бих искал да знам. Събира толкоз хора в дома си от всички краища на графството и ги вика посред нощ! Бих искал да знам тази работа. Тук има нещо, което той не иска да се узнае, иначе защо в писмата, които отнесох — да, ама аз ги отворих и ги прочетох, — защо в писмата, които отнесох, се казваше, както разбрах, да дойдат без прислужници, и то в този късен нощен час? Дванадесет часа, се казваше в писмата — във всички писма! Бих искал да знам за какво е всичко това. Ето това бих искал да знам! Да! Но аз май че знам още един, който иска да знае това. Оня приятел, дето се дуелира с него на празненството. Ех, да беше го промушил в ребрата, вместо да се оставя да го промушват. По дяволите! Какво може да иска той от мене? Да не би да е, дето го ударих по главата? Ако е за това, той нямаше да изпрати да ме търсят по този начин. Не, той щеше да изпрати неколцина от своите облечени в стомана войници и щяха веднага да ме приберат. Уидърс казва, че ми мислел доброто. Но на този Уидърс не бива много се вярва. Не знам някога да е казал истината, преди още да стане войник, а сега едва ли е по-добър. Може пък този капитан наистина да ми мисли доброто? Всичко бих дал да разбере какво иска той от мене? По дяволите! — продължи Уил, след като поразмисли. — Може би е нещо за този същия човек — за този Черен конник? Май че капитанът мисли за него повече, отколкото за някой друг. Ако е така — еха!

Последното възклицание беше произнесено проточено, с многозначителен тон, сякаш бе продължение на някаква хрумнала му мисъл.

— Ако е тъй... може пък да е! Дявол да ме вземе! Ще разбере! Ще ида да се видя с мастър капитан Скарт — така се казваше, мисля? Ще ида още сега.

За да изпълни внезапното си решение, дърварят стана, взе шапката си и се отправи към вратата.

Изведнъж той се спря и се вгледа в нещо навън, което сякаш го изненада и зарадва.

— Чувал съм да казват — промълви той, — че щом споменеш за дявола, той вече е на вратата. По дяволите! Човекът, когото отивах да видя, идва сам при мене. Да-а, това е капитанът на кирасирите, а онзи, дето язди зад него, е Уидърс!

Уолфорд каза истината. Капитан Скарт и довереникът му Уидърс приближаваха към колибата.

Те бяха на коне, но не стигнаха с тях до колибата. Когато дойдоха на стотина ярда от вратата, офицерът слезе от коня, подаде юздите на войника и сам приближи пеш.

Около колибата на Уил Уолфорд нямаше ограда, нито дори ров и посетителят се запъти направо към вратата, където дърварят вече го чакаше.

С един бърз поглед опитният войник Скарт веднага забеляза, че по грозното лице на бившия му неприятел няма гняв. Каквито и неприязнени чувства да беше изпитал дърварят на празненството, по една или друга причина сега те бяха изчезнали и капитанът беше колкото изненадан, толкова и благодарен, когато видя нещо като усмивка, а не намръщен поглед, както очакваше.

Скарт изтълкува това почти интуитивно: човекът пред него има неприятел, който е и негов неприятел, но той го мрази повече, отколкото го мрази самият Скарт.

Първото нещо, което капитанът на кирасирите стори, беше да се убеди в правотата на това предположение. — Добро утро, приятелю! — започна той, приближавайки към дърваря с най-приветлив вид. — Надявам се, че малката неприятност между нас — за която дълбоко съжалявам — вие сте забравили и простили. Тъй като аз се възхищавам от смелостта дори и у един противник, ще се чувствам много поласкан, ако пийнете с мене чашка вино. Както виждате, аз винаги тръгвам на път запасен, защото, ако се загубя сред вашите огромни гори, бих могъл да загина от жажда.

Към края на своята шеговита реч той измъкна едно изплетено отвън шише, което висеше на ремък през рамото му, и равнодушно започна да го отпушва.

Бившият му противник, който изглеждаше изненадан и зарадван, че разпрата между тях тъй лесно се уреди, с готовност прие предложението и като показва по своя груб начин, че е съгласен, покани кавалера да влезе и седне в скромното му жилище.

Скарт се съгласи веднага и само след миг вече седеше на един от разклатените столове в колибата.

Скоро виното беше налято в две тенекиени чаши вместо в сребърни бокали и след десетина минути капитан Скарт и Уил Уолфорд разговаряха така приятелски, сякаш капитанът никога не беше докосвал устните на девойката Мариан, а Уил не беше счупил своя лък в главата на Скарт.

— Истината е, храбри ми Робин Худ — каза Скарт извинително, — че нея сутрин аз и моят приятел, корнетът, бяхме пийнали малко повечко ей от това, а нали знаеш, когато човек...

— Да, дявол да го вземе! — отвърна селякът, вече твърде приятелски настроен към своя прекрасен събеседник, който можеше да стане негов влиятелен покровител. — Когато човек пийне малко повечко бира, той вече не е отговорен за пакостите, които може да направи. Знам, че само на смях целунахте момичето. По дяволите! Аз бих направил същото. Да, бих го направил.

— А! Чудесно момиче е тази Девойка Мариан. Разбирам, че е ваша любима, а, мастър Уолфорд!

— О! Да-а, нещо подобно — отвърна дърварят горделиво.

— Щастлив човек сте вие! Предполагам, че скоро ще се ожените?

Уолфорд отговори на този въпрос двусмислено и неясно.

— Като човек — продължи капитанът, — който има доста голям опит в женитбите — защото съм имал една-две жени, — бих ви посъветвал, след като хубавата Бетси стане госпожа Уолфорд, да не й позволявате повече такива истории с поднасяне на цветя!

— По дяволите! — възкликна ревнивият влюбен. — Какво искате да кажете с това, господине?

— Искам да кажа, че бях свидетел на малката случка в стария лагер и да ви кажа право, останах доста изненадан. Ако някой заслужаваше да получи тия цветя от Девойката Мариан, то това беше човекът, който пръв се застъпи за нея. Това бяхте вие, мастър Уолфорд, което може да докаже и моят череп, който още ме боли, щом си спомня за тая случка.

— Да ме вземат дяволите, аз бях! Черния конник нямаше защо да се бърка, нали?

— Ни най-малко! Ти и аз можехме да уредим тази дреболия помежду си и аз тъкмо се готвех да ти искам извинение — защото разбрах, че съм сгрешил, — когато този човек се намеси. И той го направи само за да се издигне в очите на момичето. Ясно ми беше, че го направи за това, макар че тогава не познавах нито тебе, нито него. Но после научих нещо, което не оставя място за съмнение.

— Научили сте нещо ли? — възкликна Уолфорд, като скочи от стола си и заинтересовано се наведе към капитана. — Ако знаеш нещо за Девојката Мариан — искам да кажа, за Бет Денси, и за него — кажи ми и...

— По-спокойно, Уолфорд. Моля ти се, седни си на стола. Ще ти кажа всичко, каквото знам, но за да се уверя, че правилно са ме осведомили, трябва да науча нещо повече за тази личност, която наричат Черния конник. Може би ти ще ми съобщиш нещо, което ще ми помогне да открия, че той е същият, чието име чух да свързват с името на Девојката Мариан или Бет Денси, както казваш, че се наричала хубавицата.

— Какво искате да знаете за него? — попита Уолфорд, готов да каже всичко, което знаеше за Холтспър.

— Всичко — отвърна Скарт, като забеляза, че съвсем не е нужно да се преструва на сдържан. — Що се отнася до мене, аз знам само името му. Все пак може би не е бил той, който...

— Който какво? — бързо попита нетърпеливият слушател.

— Ще ти кажа веднага, мастър Уолфорд, имай само малко търпение. Къде може да се намери Черния конник?

— Къде може да се намери ли?

— Да, къде може да се види?

— Виждал съм го най-често в „Главата на сарацина“, надолу по пътя, почти до Ъксбридж.

— Какво? Не, мой храбри Робине, не те питам това, а къде живее?

— Къде му е домът ли?

— Да! Къде му е домът.

— Не много далеч отук, на около миля, оттатък гората Уопси, в една голяма падина сред хълмовете. Мястото се нарича Стоун Дийн. Едно особено старо жилище, доста разрушено, бих казал.

— Среща ли се с хора?

— Е, ако под хора разбирате хубави жени и други подобни, мисля, че няма такова нещо. И изобщо няма жив човек, докато слънцето свети. Като падне нощта...

— Аха! Неговите приятели обикновено го посещават през нощта — прекъсна го Скарт с поглед, в който се четеше задоволство. — Това ли искаш да кажеш, мастър Уолфорд?

— Не, не винаги. Аз съм ходил в Стоун Дийн повече от двайсет пъти, откакто той е дошъл да живее в старата къща — в разни часове съм ходил и никога не е имало жива душа през деня освен мене и Дик Денси. Там има един особен прислужник, който той доведе със себе си — казват му индианец.

— Но мислиш ли, че мастър Холтспър има посетители през нощта?

— Да, има — много.

— Кой са те?

— Не познавам никого от тях. Не са от този край или поне така изглеждат, защото пристигат целите покрити с кал и прах, като че идват отдалече. Те ще се съберат в неделя през нощта — тъй пише в писмата, дето разнесохме. Аз самият разнесох шест, а Дик Денси двойно повече, пък да не говорим за цял куп, дето ги занесе в западния край на графството един човек, когото не познавам. Струва ми се, че ще е голямо събрание.

— Другата неделя през нощта ли, казваш?

Явно въпросът беше зададен с голям интерес, защото веселият тон на разпитвача изведнъж се промени и стана съвсем сериозен от разкритията, които Уил Уолфорд правеше.

— Идущата неделя през нощта!

— В колко часа?

— В дванайсет.

— Сигурен ли си за часа?

— Ами разбира се, защото и аз трябва да съм там заедно с Дик Денси, за да се грижим за конете на господата. За много коне ще трябва да се грижим — не знам как ще се оправим, защото господата ще дойдат без прислужниците си. Но какво беше то, мастър? — попита дърварят, връщайки се към мъчителната мисъл, която все още го занимаваше. — Вие казахте, че знаете нещо, което се случило между

Бет Денси и него? Ако е той и ако го е направил, да ме вземат дяволите, ако не изпълня заканата си, та, ако щат да ме обесят за това!

— Какво да е направил?

— Да се е подиграл с Бет — това искам да кажа. Какво знаете, господин капитан? Моля ви се, кажете ми го!

— Виж какво — отвърна изкусителят, като говореше бавно и внимателно, сякаш да печели време, за да измисли нещо по-убедително. — Аз самият не мога да ти кажа, че знам нещо — искам да кажа, нещо положително. Чух само, и то съвсем случайно, че са видели твоята девойка Мариан в гората с един мъж, и то в много необикновен нощен час.

— Коя нощ? — задъхано попита дърварят.

— Чакай да видя! Дали не беше нощта на празненството? Не. Следващата нощ, ако си спомням правилно.

— Дявол да я вземе! Същата нощ, когато отидох в Рикменсорт с ония писма. Ах!

— Аз нямаше да знам, че е бил тоя приятел, Холтспър, защото човекът, който ми съобщи това, не каза, че е бил той. Казаха ми само, че човекът, който и да е той, бил облечен в хубава кадифяна дреха, с касторена шапка с черни пера. Но от това, което сам видях, и от това, което ти току-що ми каза, струва ми се много вероятно това да е бил Черния конник. Видели са ги в гората близо до Стоун Дийн. Ти казваш, че той живее там. Това изглежда подозрително, нали?

— Той е бил! Знам, сигурен съм. Ах! Ако не си отмъстя и на нея, и на него! По дяволите тази лъжлива повлекана! Ще си отмъстя! Ще си отмъстя!

— Може момичето да не е толкова виновно. Той е богат човек, този Холтспър, и може да я е подмамил с пари. Златото върши голяма работа в тия случаи.

— Ох! Ако е било само за нари, бих го понесъл по-лесно. Не! Не е това, господине, не е това! Сигурен съм, че не е това. Тя го е направила, да я вземат дяволите!

— Може би ние грешим. Може би нещата не са стигнали толкова далеч, колкото си мислиш. Във всеки случай аз бих те посъветвал, да оставиш момичето на мира и да гледаш да си отмъстиш само на човека, който го е измамил.

— Първо на него, първо на него! И после, ако разбере, че тя е позволила да се подиграят с нея...

— Дали е позволила, или не, не е важно, той не заслужава да му благодариш за това, че се е опитал.

— Ще му благодаря аз! Хубаво ще му благодаря при първа възможност. Почакай да ми падне случай!

— Ако не греша, за това няма нужда да чакаш дълго. Разбрал погрешно тези думи, дърварят погледна към брадвата си с многозначителен и свиреп поглед, който не се изплъзна от остроото око на Скарт.

— Наистина — каза последният неодобрително. — Почти винаги може да ти се удаде такъв случай, но може и да не успееш, а има и опасност да те промушат през ребрата. Ако това, което ми каза, е така, както предполагам, няма да има нужда от подобни крайни мерки. Може би аз ще мога да ти посоча по-сигурен и по-безопасен начин да се отървеш от този съперник.

— Ох! Господин капитан! Да щете да сторите това — кажете ми само как — аз ще... аз ще...

— Имай търпение! Много е възможно да ти помогна — прекъсна го Скарт и се приготви да си отива. — Имам нещо наум, което е много подходящо, струва ми се. Но то трябва да се пообмисли и да се направят някои проучвания. Аз ще дойда пак тази вечер след залез слънце. Дотогава ти стой тука. Ако излизаш, дръж си езика зад зъбите. Нито дума на никого за това, което говорихме. Пийни още малко от шишето за настроение. А сега, Уолфорд, сбогом.

След тези прощални думи офицерът излезе от колибата и като отиде при коня си, скочи леко на седлото и замина, следван от своя придружвач Уидърс.

Той не каза на Уидърс нищо от това, което бяха говорили с дърваря. Думите, които се изплъзнаха от устата му, докато яздеше между дърветата, бяха казани съвсем тихо.

— Без съмнение това е една от срещите, за които негово величество така навреме споменава в своето писмо. Ричард Скарт ще присъствува на това среднощно събрание, макар че не е поканен. Ах, да можех само да намеря някаква възможност да подслушвам, обещавам на мастър Холтспър жилище, по-хубаво от това, в което

живее сега! О, не се тревожи добри кралю Каролус. Аз с удоволствие ще стана шпионин. Ха! Ха! Ха!

Ликуващ от голямата надежда, с която го изпълниха новонаучените неща, той пришпори сивия си кон, а горите Уопси отекнаха от неговия весел смях.

ГЛАВА XXXIV. ПОДОЗРИТЕЛНО ЗАМИНАВАНЕ

Над весела Англия беше паднала нощта на свети Михаил. В този късен час селяните, уморени от празненствата през деня, се бяха прибрали да почиват Ти сънуват. С други думи, беше полунощ.

Макар че празникът беше през такова годишно време, когато небето е ясно, въпросната нощ правеше изключение. Небесносиният свод, който обикновено сияеше над Чилтънските хълмове, беше помрачен от черни кълбести облаци, които висяха неподвижно и съвсем закриваха небето. Нито лъч светлина от луната или от звездите не стигаше до земята и тясната горска пътека, както и широкият път, едва се различаваха под копитата на конете.

Тъмнината беше непроницаема, но не постоянна. От време на време светкавици пламваха над поляните или осветяваха с тревожния си блясък дълбоките сводове на гората и за миг буките изглеждаха като полирани от сиянието. Макар че въздухът между дърветата не трепваше, а по листата им не беше паднала нито капка дъжд, трите сигурни предвестника на бурята — облаците, светкавиците и гръмотевиците — показваха, че тя приближава. Беше нощ, в която пътникът търси подслон в най-близката странноприемница и остава под нейния покрив, освен ако някоя извънредно важна работа не го заставя да пътува. Въпреки тъмните пътеки и късния час, въпреки че бурята можеше да се разрази всеки миг, някаква подобна работа беше изпратила на път двама души в същата тази нощ.

Докато Мериън Уейд и Лора Львлейс разговаряха в стаята, преди да си легнат, под прозорците минаха двама конници с тежки наметки и се отправиха към главния път, сякаш тръгваха надалеко.

Двете момичета се намираха в стаята на Мериън и възнамеряваха да спят в едно легло.

Те обикновено не спяха заедно, защото всяко от тях си имаше своя стая, но една случка ги накара тъкмо тази нощ да нарушат навиците си. Лора искаше да се довери на своята братовчедка, по-

голяма от нея, нуждаеше се от съвета ѝ по въпрос, който беше толкова сериозен, че изискваше да се уединят в спалнята.

Наистина през този ден ѝ се случиха две събития, които трябваше да бъдат споделени с приятел. Това бяха неща твърде тежки, за да могат да се понесат от сам човек.

И двете бяха близки по същина, макар и не напълно еднакви. И двете бяха любовни обяснения, завършили с предложения за женитба.

Но имаше доста голяма разлика между мъжете, които бяха направили тези нежни признания. Единият беше нейният собствен братовчед — Уолтър Уейд, а другият, едва ли е нужно да се казва, беше корнетът Стъбс.

Лора без колебание беше отговорила както трябва и на единия, и на другия. Не за това се нуждаеше тя от съветите на своята братовчедка. Отговорите бяха дадени веднага, открито и свободно. На Уолтър утвърдителен, на Стъбс отрицателен — не оскърбителен, но окончателен и категоричен.

Въпросът беше уреден още преди слънцето да залезе и съветите на Мериън бяха нужни само защото малката Лора, по-млада и с по-малко женски опит, искаше да се запознае по-отблизо с подробностите около това най-важно събитие в живота на жената — женитбата.

Но за жалост оказа се, че братовчедката на Лора не можеше да ѝ помогне. Тя не само че не можеше да ѝ даде съвет, а сама се нуждаеше от такъв и смътната надежда, че Лора ще ѝ подсказе някакъв начин, за да облекчи собствените си неприятни мисли, я накара с такава радост да приеме предложението да прекарат нощта заедно.

Какво беше разтревожило мислите на Мериън Уейд?

Нищо — поне нищо друго освен това, което е вече известно и от което можеше да се предполага, че тя дори е много щастлива. Беше се запознала с човека, когото обичаше, беше чула от собствената му уста уверение за взаимна любов. То ѝ беше казано страстно, запечатано и потвърдено с гореща целувка и силна, томителна прегръдка.

Какво още желаше тя, за да повярва в най-голямото щастие, което може да се изпита вън от пределите на рая?

И въпреки това Мериън Уейд съвсем не беше щастлива!

Каква беше причината за нейното безпокойство?

Имаше ли нещо, което да я кара да ревнува? Съмняваше ли се във верността на своя любим?

Едно просто „не“ ще отговори и на двата въпроса. Тя не изпитваше нито ревност, нито съмнение. Сърцето на Мериън Уейд не се поддаваше лесно на подобни чувства. Отчасти защото знаеше, че не греши, отчасти защото знаеше, че е хубава, и отчасти може би защото инстинктивно чувствуваше силата на това свое качество, нейната любов не се огъваше лесно от съмнения. Преди срещата си със своя любим, първата и последната, която заслужава да се нарече така, тя наистина се беше поддала малко на това неприятно чувство. Но тогава тя все още не беше сигурна в любовта на Холтспър, не беше чула неговото признание, не беше чула клетвите му, изречени с думи, сериозни като вечната истина.

Оттогава тя не изпитваше съмнения. Подозрението тя би презряла като грях. Беше дала своето сърце — сърцето и душата си — изцяло, всеотдайно и дълбоко вярваше, че в замяна е получила сърцето на Хенри Холтспър.

Тревогата ѝ бе предизвикана от друга причина — или по-скоро причини, защото тя имаше три източника на безпокойство.

Първият беше чувството, че е постъпила неправилно, че е нарушила синовния си дълг, и то към родител, чието великодушие я караше да чувствава нарушението още по-силно.

Вторият беше чувството, че е престъпила законите на обществото — неписаните, но добре осъзнати закони на онова високопоставено общество, в което семейството Уейд се беше движило и живяло още от времето на Нашествието, а по всяка вероятност и много преди времето на този толкова известен исторически факт.

Да предизвика запознанство с един непознат, може би авантюрист, а може би и мошеник — ах! Нещо повече дори — да подбуди най-силното чувство в душата му, да му хвърли ръкавицата, знак за любов и за война. Дали някога някоя Уейд, някоя жена от семейството Уейд, е проявила такава нескромност?

Това беше смела постъпка дори и за смелата и красива Мериън. Нищо чудно, че тази постъпка бе последвана от неприятни размишления.

Тези две причини за нейното безпокойство бяха ясно определени, макар че тя не им обръщаше голямо внимание.

Имаше и трета, както казахме, която, макар и смътна, я тревожеше най-много. Тя говореше за опасност — опасност за нейния

любим.

Дъщерята на сър Мармадюк Уейд не беше безразлична към събитията и вълненията на своето време. Макар че беше далеч от кралския двор — и добре, че беше, — тя знаеше за измамата и корупцията, които царяха там. Във висшето общество, от което беше заобиколена, тези въпроси се разискваха всеки ден и поради умерените, но все пак твърде либерални схващания на своя баща тя често имаше възможност да чуе и двете страни на въпроса. Душа, така надарена като нейната, не би могла да не различи истината и много преди това време тя беше почувствувала любов към истинската свобода в нейната републиканска форма и омраза към жалката „свобода“, която даваше управлението на краля. В политическо отношение тя беше много по-напредничава от своя баща и неведнъж нейният съвет беше ръководил неговите колебливи решения. И може би, за да вземе той решението, до което най-после стигна — да се определи на страната на парламента и народа, — повлияха повече съветите на Мериън, отколкото последната обида, нанесена му от краля.

Мериън беше доволна от решението, радваше се, че баща ѝ се подчини на повелята на времето и стана член на народната партия, от която тя отдавна се възхищаваше.

Подобно сърце не можеше да не съзре у Хенри Холтспър своя герой, своя неопетнен идол — такъв се стори той на Мериън Уейд. Различен от всички мъже, които тя познаваше — различен по убеждения, постъпки и външен вид, по своите радости и скърби, чувства и способности; различен от ония пълзящи подлизурковци, лъжекавалери, които носеха любовни знаци — дълги къдрици, и вечно дрънкаха за двореца и краля. В него тя видя типа на мъжа-герой, достоен за любовта на жената, за нейното обожание.

Видя го и го обикна!

Но въпреки нейното пламенно възхищение тя знаеше че той не е безсмъртен, нито пък неуязвим. И той попадеше под човешките закони — не под законите на нежната страна в живота, мислеше си тя, но — на опасната.

Тя подозираше, че животът му е в опасност. Подозираше това от слуховете, които от време на време достигаха до нея за неговото смело, почти безразсъдно държание, когато се отнасяше до въпроси,

враждебни на кралския двор. До деня на празненството в бащиния и парк тя, беше чувала да се говори за това само шепнешком, но после, когато той върхлиташе върху Скарт, чу от собствената му уста високо изречените думи „За народа!“

Тя го обикна за тези думи. Но тя го обичаше дори преди да ги беше чула и повече от това не би могла да го обича.

— Братовчедке Лора — каза тя, докато и двете се събличаха. — Ти сигурно си много щастлива. Какво облагодетелствувано малко създание си ти!

— Защо, Мериън?

— Защото много хора те обожават, а най-много човекът, когото ти самата обожаваш.

— Мили боже! Ако това е всичко, аз съм щастлива. Такава трябва да си и ти, Мериън, и то по същите причини. Ако мене ме харесват много хора, пред теб се прекланят всички. Що се отнася до мене, аз не искам всички да са влюбени в мене — искам само един.

— И това е Уолтър. Да, мисля, че си права, братовчедке. И аз като тебе не бих искала да съм кокетка. Едно сърце ми е достатъчно — един любим.

— И това е Хенри Холтспър.

— Ти знаеш вече твърде много, дете, за да отричам.

— Защо аз да съм по-щастлива от тебе? Ти имаш своя кавалер, както и аз. Без съмнение той те обича толкова, колкото и Уолтър — мене. И ти го обичаш, предполагам, макар че не съм сигурна дали го обичаш толкова, колкото аз обичам Уолтър. Какво тогава, Мериън?

— Ах, Лора! Твоят любим е в безопасност и положително ще бъде твой цял живот. А моят е несигурен и в опасност.

— Несигурен? Какво искаш да кажеш с това, Мериън?

— Представи си, че баща ми откаже да даде съгласието си. Тогава?

— Тогава аз знам какво ще направи дъщеря му.

— Какво ще направи?

— Ще избяга с него. Искам да кажа, не с уважаемия родител-рицар, а с любимия си — Черния конник. — Всъщност колко романтично ще бъде да те отвлекат на този прекрасен кон! Повярвай ми, Мериън, завиждам ти за тази възможност.

— Засрами се, глупаво дете! Не говори така!

Докато я смърряше, Мериън леко се изчерви. Мисълта за бягство не беше нова за нея. Тя беше я вече занимавала и тъкмо затова не искаше братовчедка ѝ да говори за нея, дори и на шега. Беше мислила за бягство съвсем сериозно и пак би помислила, ако сър Мармадюк се окажеше упорит.

— Но ти спомена за опасност — каза Лора, променяйки темата.
— Каква опасност?

— Ш-т! — извика Мериън, отдръпвайки се бързо от огледалото — златните ѝ коси се разпиляха като слънчеви лъчи по снежнобелите ѝ рамене. — Чу ли нещо?

— Вятъра ли?

— Не! Това не беше вятърът. Няма вятър, макар че е като пред буря. Стори ми се, ме чух коне да вървят по чакълестата пътека. Загаси светлината, Лора, за да можем да идем до прозореца и да видим.

Лора доближи хубавите си устни до свещта и я духна.

В стаята стана съвсем тъмно.

Както беше разсъблечена, Мериън се приближи към прозореца и разтваряйки предпазливо пердето, погледна към поляната.

Тя не може да види нищо, защото беше тъмно като в рог.

Вслуша се още по-внимателно, със слух, изострен от мисълта, че някаква опасност заплашва любимия ѝ — предчувствие, което я измъчваше през целия ден.

Тя наистина беше чула тропот от копита върху чакълестата пътека, защото сега го чу отново, но не тъй ясно, както преди; с всеки миг тропотът ставаше по-далечен.

Този път и Лора го чу.

Може би това бяха жребчета, излезли от пасбищата и тръгнали из парка! Но отмерените удари на копитата им и случайното звънване на подковите им показваха и на непривикналите уши, които се вслушваха, че това са коне, управлявани и яздени от хора.

— Някой излиза. Кой може да бъде в този нощен час? Наближава дванайсет.

— Вече е дванайсет — отговори Лора. — Тази игра на карти ни задържа толкова дълго. Беше единадесет и половина, когато я свършихме. Кой може да излиза тъй късно?

Двете момичета стояха в засводения прозорец, опитвайки се с поглед да пробият тъмнината навън.

Усилието им щеше да бъде напразно при този непрогледен мрак, но точно тогава една ярка светкавица проряза небето, освети поляната и паркът можа да се види чак до оградата му.

Прозорецът на спалнята на Мериън гледаше към алеята, която водеше на запад. Близко до мястото, което извикваше у нея приятни спомени, сега — при блясъка на електрическата главня — тя видя нещо, което увеличи тревогата ѝ.

Двама конници с тежки наметки яздеха надолу по алеята с гръб към къщата, сякаш току-що бяха я напуснали. Те не се обърнаха. Ако в този миг бяха сторили това, щяха да видят гледка, която би ги върнала назад.

В един широк еркерен прозорец с нисък перваз и тънки напречни рамки, които едва ли можеха да прикрият фигурите им, стояха две хубави момичета, красиви девизи, облечени в леки нощници, приближили глави и с голи ръце, прегърнали се една друга през рамене, бели като ризите, метнати небрежно върху им.

Но тази предизвикателна гледка трая само миг. Внезапно, като стопяване на мираж или като картина, падаща от рамката си, гледката изчезна и на нейното място остана стъкленият блясък на прозореца.

Стреснати, че неочаквано са се показали, макар и само пред очите на небето, непорочните девойки отскочиха от прозореца, преди още силният блясък, който ги уплаши, да спре да трепти по стъклото.

Колкото и внезапно да се отдръпнаха, те имаха време да познаят двамата ездаци, които вървяха по алеята.

— Скарт! — извика Мериън.

— Стъбс! — възкликна Лора.

ГЛАВА XXXV. СЪБРАНИЕ НА ИЗМЕННИЦИ

Удивлението на братовчедките при вида на двамата ездачи, които излизаха толкова късно, и то в такава мрачна нощ, щеше да се увеличи, ако можеха да погледнат отвъд оградата на парка и да огледат гористата местност на една-две мили на северозапад.

По разклоненията на пътищата и конските пътеки, които свързваха градовете Ъксбридж и Биконсфийлд с близките села Фулмиър, Стоук, Хеджърли и двете селца Чалфонт, те биха могли да видят не двама, а двадесет пътници, всички на коне. Всеки от тях се движеше сам, а само неколцина яздеха по двама или трима заедно.

Макар че вървяха по различни пътища и се отправяха в различни посоки, всички, изглежда, се стремяха към едно и също място, което чак когато приближиха, се разбра, че е старият дом Стоун Дийн.

Един по един те пристигаха на това сборно място и като преминаваха през вратата на парка, един след друг мълчаливо приближаваха жилището, където, пак така мълчаливо, слизаха от конете.

Там, след като предаваха конете си на трима души, които стояха готови да ги приемат посетителите влизаха непоканени през отворената врата и следвайки един тъмнокож младеж, който ги посрещаше, без да каже нито дума, биваха превеждани през слабо осветения коридор и въвеждани в една вътрешна стая.

От дрехите и държанието на гостите — доколкото можеха да се видят при светлината на лампата в хола или при блясъка на светкавиците — личеше, че тези мрачни посетители не са от долен произход, а дрехите им, изцапани от пътя, показваха, че преди да влязат във вратите на Стоун Дийн, те са изминали доста голямо разстояние.

Изглеждаше странно, че подобни високопоставени кавалери пътуваха без прислуга — никой от тях не беше придружен нито от коняр, нито от какъвто и да е слуга. Странно беше също тъй, че мъжете, които отвеждаха конете към конюшните, не обръщаха никакво

внимание на това обстоятелство, а и тримата си вършеха работата, без да проявят ни най-малко любопитство или изненада.

Никой от тримата не беше облечен като прислужник или коняр, нито пък изглеждаше да е свикнал с подобна работа. Несръчният начин, по който изпълняваха службата си, ясно показваше, че тя е нова за тях, а облеклата им — различни у тримата — говореха, че и тримата имат други занаяти.

Двама бяха в обикновени селски дрехи от онова време с няколко дреболии, които издаваха, че са дървари, а когато светкавицата озари лицата им, стана ясно, че тези две личности са Дик Денси и неговият помощник Уил Уолфорд.

Облеклото на третия не говореше за никой определен занаят, а приличаше на комбинация от различни стилове — сякаш няколко души бяха дали по малко от своето облекло, за да се нагласи той. Ботушите му бяха от биволска кожа и по елегантност подхождаха за краката на всеки кавалер. Горният им широк край, обърнат над коленете, показваше богатата им бяла подплата. Над тях висяха крачолите на широки панталони от груб плат, които странно контрастираха със скъпите ботуши. Над колана на панталоните се издуваше риза от най-хубав лен, макар и мръсна и с лекета. Над ризата имаше дреха от домашно тъкан вълнен плат от вида, познат с името „мери-мъф“, а ръкавите ѝ бяха нашарени с ивици от най-евтино памучно кадифе. Над нея, също тъй контрастно, се мъдреше широка дантелена яка и маншети, каквито носеха кавалерите. Яката и маншетите, изглеждаха като че са били в коша за мръсни дрехи и този, който ги носеше, сякаш ги бе взел оттам, без да дочака да бъдат опрани.

Прибавете към гореспоменатите дрехи една висока филцова шапка с малко изтъркана периферия и потъмняла сърмена панделка без никакво перо и ще получите представа за пълното облекло на третия човек, който служеше като временен коняр в жилището Стоун Дийн.

Ако светлината беше достатъчна, за да могат пътниците да разгледат чертите на лицето му, те без съмнение биха останали учудени от странната личност, която им помагаше да се освободят от конете си. Може би някои от тях, ако видеха лицето му, биха се позамислили, преди да му поверят един скъп кон, защото в стройния

силен мъж, който по някои части на облеклото приличаше на селянин, по други — на, благородник, може би щяха да познаят един стар и не много надежден свой познайник, прочутия разбойник Грегъри Гарт.

Но в тъмнината нямаше опасност Грегъри Гарт да бъде разпознат и затова продължаваше да играе импровизираната си роля без страх от неприятни срещи.

Когато големият часовник на църковната кула в Чалфонт удари дванадесет, повече от двадесет нощни посетители на Стоун Дийн бяха влезли в това странно старо жилище, а тропотът от конски подкови, който все още звънтеше от време на време по камъните на близкия път, показваше, че някой закъснял посетител пристига.

По това време двама конници, които яздеха заедно, преминаха през вратите на парка. Подобно на другите, те продължиха до фасадата на къщата, където като другите слязоха от конете и ги предадоха на двама от мъжете, които излязоха напред, за да ги посрещнат.

И тези коне като другите бяха отведени в конюшните отзад, но техните ездаци, вместо да влязат в къщата от предната врата, както бяха сторили всички преди тях, се отклониха малко от установения ред.

Веднага щом двамата коняри поеха конете и се отдалечиха, кавалерите се подчиниха на знака, направен им от третия коняр, който им прошепна да го последват, и ги поведе първо покрай фасадата на къщата, а след това покрай едно от крилата към задната част на дома.

Дори и да имаше луна, пак щеше да бъде трудно да се разпознаят двамата новодошли, които толкова загадъчно се отклониха от главния вход. И двамата бяха загърнати с наметки, по-големи и по-тежки, отколкото беше необходимо в тази нощ. Наближаващата буря едва ли бе причина за тази тяхна предпазливост.

Когато зави край постройката, човекът, който вървеше напред, спря и се обърна към тях.

Блясъкът на една светкавица освети лицето на водача им. Беше дърварят Уолфорд. Лицето му беше по-бледо от обикновено и имаше оня призрачен цвят, който показва осъзнато престъпление, а хлътналите му воднисти очи под белите вежди и сламената коса придаваха на грозните му черти демонично изражение.

Лицата на двамата кавалери също бяха осветени за миг. Едното беше хубавото лице на капитан Скарт, което изглеждаше — като това

на водача — неестествено бледо под неземния блясък на електрическата светлина. Другото беше тъпото зачервено лице на подчинения му Стъбс.

Докато траеше светлината, Уолфорд им махна да вървят побързо.

— Побързайте, господари! — измърмори той сериозно и припряно. — Нито минутка няма за губене. Оня ням индианец забелязва всичко. Ако ви види, ще поиска да ви заведе вътре при другите, а смятам, че не сте дошли за това.

— Не! Не искаме това — каза Скарт, ускорявайки крачките си. — Ако влезем вътре, ще се разтури хубавата компания. Върви, добри приятелю. Ще те следваме по петите.

Без нито една дума повече триото продължи — водачът вървеше една-две стъпки по-напред, а Стъбс мудно се мъknеше отзад.

Така наредени, те завиха покрай дясното крило на къщата. И тримата вървяха тихо и предпазливо, сякаш бяха банда разбойници, които се готвят да разбият някой дом.

Пълната тъмнина не би позволила да бъдат забелязани дори и да имаше някой на пътя им. Но никой не ги видя как се прокрадват край мрачните стени, ниции очи не ги забелязаха как влизат през уединената странична врата, после през един тесен коридор в неизползуваните стаи на къщата; ниции очи не ги откриха в малката тъмна стая, свързана чрез един замърсен прозорец с големия хол, където бяха събрани гостите на Хенри Холтспър.

— Чудесно място! — прошепна Скарт, като погледна през стъклото и видя фигурите на мъже, които се движеха безредно из добре осветената стая, и се вслуша в глъчката. — Тъкмо такава наблюдателница ми трябва. А сега върви си, добри приятелю! — продължи той, шепнейки в ухото на Уолфорд. — След двадесет минути изведи скришом конете ни от конюшната и ги приготи. Ние ще излезем от главния вход. Твоите уважаеми побратими няма да разберат, че не излизаме от този кошер тук. А ако подозрат нещо, аз нося два вида метал и единият или другият ще ги накара да замлъкнат.

Като избута водача обратно в коридора, Скарт тихо затвори вратата зад него и притегли Стъбс към покрития с паяжина прозорец. Двамата приклезнаха там тихо като два огромни паяка, които очакват жертвата си!

Никой от тях не помръдваше. Не разговаряха вече дори и шепнешком. Те добре знаеха опасността, на която се излагат, ако се открие, че подслушват, знаеха, че могат да заплатят за това с живота си или най-малко да понесат някое жестоко наказание — побой на самото място и позора, който би последвал от подлата им постъпка. Това, което вършеха, не беше дреболия, не беше детска игра на криеница, а смел и опасен шпионаж, в който не само личната свобода, но и животът на много личности се поставяше в опасност — личности измежду най-високопоставените в страната.

Скарт съзнаваше всичко това и ако не беше подтикнат от най-силната страст в природата на мъжа — ревността, — той би се поколебал, преди да се озове в подобно положение. Ако останеше само до политическите му убеждения, то те никога не биха го подтикнали към такава безразсъдна постъпка. Макар и на страната на краля, той не беше от ония, които само от чувство на лоялност биха шпионирали заседание на конспиратори — за каквото смяташе това заседание. Мисълта, която го подтикваше, беше много по-силна.

Той не беше дошъл тук, разчитайки сляпо на случая. Като умел стратег, какъвто беше, Скарт добре разузна терена, преди да навлезе в него. Съучастникът му Уолфорд, действащ по същите подбуди, го беше снабдил с всички сведения, от които се нуждаеше. От познанството си със стария пазач, който се грижеше за къщата преди Холтспър да я вземе, дърварят познаваше подробно жилището Стоун Дийн — входовете и изходите, лъжливите входове и тайните врати, всяка стълба и всяко ъгълче от избата до тавана. Уолфорд беше уверил шпионите, че в стаята, в която ги скрива, никога никой не влиза и че стъклената врата към по-голямата стая може да се отвори само ако се счупи на парчета. Не само ключалката беше запечатана от ръждата на времето, но и самата врата беше закована здраво за рамката и прага.

Нямаше опасност да ги видят; паяжините изключваха тази възможност. А дали щяха да ги чуят, зависеше само от тях. Затова и капитанът и корнетът гледаха да не вдигат шум, който би привлякъл вниманието на съзаклятниците в другата стая.

Останалото беше лесно. Сред тълпата от непознати гости, които пристигаха, дори хора от къщата да бдяха, пак не биха могли да разпознаят поканените от непоканените, още повече че и другите

обстоятелства бяха предвидени и добре известни на Скарт и неговия другар.

Нито Денси, нито Гарт ги познаваха. Ориол също не ги беше виждал, но Уолфорд много повече се страхуваше от инстинкта на индианеца, отколкото от наблюдателността на тия, които му помагаха.

До този момент той успя да залъже и тримата.

Скарт поизчисти от паяжините едно кръгче колкото малка монета, достатъчно, за да може да вижда. С око до стъклото, той вече обгръщаше съседната стая и хората, които бяха вътре.

А подслушването не беше трудно. Дори и най-обикновеният разговор се чуваше ясно през стъклата, а когато някой заговореше по-високо от останалите, всяка дума се различаваше.

Още в началото Скарт забеляза, че шпионира група благородници. Между присъстващите нямаше селяни. Скоро той се запозна с общия характер на разговора и се убеди в правотата на предположенията си — беше събрание на конспиратори. Така го нарече капитанът-верноподаник, макар че то заслужаваше да се нарече събрание на патриоти — може би най-безкористните, които някога са се събирали на този свят.

Въпросите, които се разискваха, бяха различни, но всички се отнасяха до две неща от основно значение: свободата на народа и самодържавието на краля. На открито и в домовете тия наболели въпроси по онова време се разискваха най-много.

Три-четирима от говорителите изглежда бяха по-високопоставени от другите, защото, когато някой от тях вземеше думата, всички в събранието се смълчаваха от уважение.

Скарт не познаваше тези избрани личности, затова, когато един мъж с благородна външност взе думата, а разговорите секнаха и всички очи се обърнаха към него с поглед, пропит от братска обич, подлият шпионин на двореца не разбра, че слуша най-безкористния патриот, който Англия някога е раждала, славния герой от Чилтърн Джон Хемпдън.

Той не разбра също, че човекът, който се изказа след него, мъж на зряла възраст и може би по-красноречив, е бъдещият обвинител на Страфорд, смелият прокурор, който успешно заведе прословутия ренегат на гилотината.

Скарт не позна, че младият, но сериозен джентълмен, който толкова разпалено говори в полза на една сектантска религия^[1], е себеотрицателният благородник — сър Хари Вейн, нито пък позна този, който имаше готов отговор за всеки опонент и шегата при всеки случай, елегантния мъж, чийто вид на голямо конте криеше сърце, истински предано на каузата на английската свобода — Хари Мартин от Бъркс.

От скривалището си Скарт видя всички тези благородни и смели хора, без да ги познае. Той не се интересувахе от тях, не се интересувахе какво вършат, нито какво говорят. Той беше наострил уши и вперил очи, за да види този, който още не се беше представил, да чуе човека, който още не се беше изказал.

Стопанинът на къщата, събрал всички тези гости тук, беше човекът, когото Скарт искаше да види и чуе. Наистина кралският шпионин беше доволен — казаното досега щеше да бъде достатъчно доказателство против Холтспър, но нужно беше едно слово от неговата уста, една дума, която още по-сигурно да го улучи.

Той не остана разочарован. На това събрание Хенри Холтспър също трябваше да говори. Макар че на него гледаха повече като на човек на делото, отколкото на думите, хората очакваха да го чуят с онази мълчалива сериозност, която говори за по-голямо уважение, отколкото възбуждението на шумния възторг. Като домакин на дома, до този момент той скромно стоеше на заден план, докато го принудиха да вземе думата. И той я взе.

В своята реч, която продължи повече от час, Пим беше изредил пред събранието цял списък от неправди, под които пъшкаше целият народ, реч, която се оказа първоизточник на прочутото слово, произнесено по-късно при смъртната присъда на Страфорд. Тя целеше да накара слушателите да се противопоставят по-енергично, отколкото досега на краля узурпатор. И много от присъстващите благородници заявиха, че са готови да жертвуват и себе си, и парите си, но да не се подчиняват повече на незаконното изнудване на монарха.

— Защо — каза Холтспър, като се изправи и застана пред своите гости, — защо да продължаваме да говорим със загадки? Аз например се уморих да съм враждебно настроен към подчинените на виновния, а истинският враг все още не е обвинен в престъпност. Нито Страфорд, нито Лоуд, нито Фнич, нито Мейнуоринг, нито пък Уайндбенк са

истинските подтисници на народа. Те са само оръдия на деспота. Унищожете ги днес — утре други ще се намерят да заемат мястото им, също така подходящи и жестоки, както са и те. За какво тогава протестираме и ги обвиняваме! Хидрата на деспотизма може да се победи само ако и се отреже главата. Отровното дърво на злото не може да се унищожи, като отрязваме по едно клонче оттук-оттам. То ще стане безвредно само когато се изтръгне из корен!

Някои от господата тук изглежда мислят, че ако обкръжим краля с добри съветници, можем да го накараме да управлява справедливо. Но добрите съветници под влиянието на един безскрупулен двор всеки миг могат да променят своя характер и тогава работата трябва да се започне отначало. Погледнете самия Страфорд! Ако преди десет години се бяхме събрали така, както сме се събрали тази вечер. Томас Уентуърт^[2] щеше да бъде с нас, пръв в нашите съвещания. Вижте ги гибелните резултати на кралската обич! И така ще бъде, докато хората продължават да издигат някакъв идол, да го наричат крал и да падат по очи, за да го боготворят!

Не обичам много да говоря. Аз виждам само един престъпник, който заслужава нашите обвинения, и той не е нито съветник, нито секретар, нито епископ, а техният господар. Пред мене, господа, не стои вече въпросът, дали трябва да ни управлява добър крал, или лош крал, а дали изобщо трябва да имаме крал!

— И аз тъй мисля! — извикаха Хенри Мартин и още неколцина с млади и смели души, а из стаята се разнесе общ одобрителен шум.

Това бяха безумни думи, дори и на това тайно събрание. Въпросът — „с крал или без крал“ — беше започнал да се оформя в умовете на неколцина, но сега за пръв път той бе изречен. Това беше първото изречено предупреждение, което започна да събира тъмните облаци над главата на Чарлз Стюарт, докато той падна окървавен на ешафода!

— Достатъчно! — каза задъхано Скарт с почти неразбираем шепот, поемайки най-послед дъх. — Достатъчно за моята цел. Нали чу, Стъбс?

— Чух, ей богу! — отвърна помощник-шпионинът, като се стараеше да говори тихо като своя началник.

— Сега можем да си вървим — каза Скарт. — Няма какво повече да видим или да направим — поне за мен няма вече нищо интересно.

Ха! Кой говори сега? Този глас! Сигурен съм, че съм го чувал и преди!

Като каза това, Скарт отново доближи око до чистото кръгче на стъклото.

Той внезапно се отдръпна назад, сграбчи ръката на своя подчинен и промълви:

— Кой мислиш е тук?

— Не се сещам, капитане.

— Слушай тогава! — и като доближи устни до ухото на своя приятел, прошепна с бавни срички: — Сър Мармадюк Уейд.

— Така ли?

— Виж сам: виж и чуй! Но гледай и слушай добре, защото думите, които ще чуеш, могат да ти спечелят твоята любима.

— Как капитане?

— Не ме разпитвай сега — бързо отговори Скарт и пак започна да внимава съсредоточено.

Наистина този, който говореше на събранието, беше сър Мармадюк. Но речта му бе много кратка, защото достойният рицар не беше оратор, и той беше почти завършил, докато Скарт и корнетът успеят да се наместват така, че да го чуят.

Но достатъчно беше и това, което стигна до ушите на капитана, за да му даде всичко необходимо за зловещите намерения, които в този миг бяха започнали вече да се оформят в дяволския му ум.

В малкото думи, които се отрониха от устата на неговия хазаин, Скарт можеше да открие достатъчно улики за измяна. Наистина присъствието на сър Мармадюк на това място, заедно със силното подозрение, което кралят вече имаше към него, щеше да бъде достатъчно доказателство за Стар Чамбър.

— Сега можем да си вървим — прошепна Скарт, като се промъкна към вратата и повлече след себе си своя подчинен. — Тихо, корнете! — продължи той, когато, хванати за ръка, преминаваха тъмния коридор. — Ботушите ти скърцат като кораб при мъртво вълнение! Стъпвай, като че вървиш по яйца!

Докато той правеше тази шеговита забележка, излязоха на открито и поздравявайки се взаимно шепнешком, продължиха да се прокрадват напред като двама престъпници, избягали от затвора.

— Ако оня приятел — каза Скарт — успее да измъкне конете ни, тогава ще можем да се похвалим, че сме свършили добра работа.

Хайде.

И Скарт тръгна покрай стената към фасадата на жилището.

Продължиха да се движат предпазливо както преди. Макар че бяха въвн, все още не бяха сигурни дали няма да бъдат открити и заподозрени.

Небето беше по-ясно, отколкото преди, защото гръмотевичната буря беше преминала, разпръснала облаците и напоила земята с дъжд.

На ъгъла на зданието те забелязаха фигурата на мъж, застанал под сянката на едно дърво. Това беше Уолфорд. Като ги видя, той тръгна да ги посрещне.

— На предната врата няма да има никой — промълви той, когато беше толкова близо, че да го чуят. — Стойте на стъпалата, но не показвайте лицата си. Ей сега ще доведе конете.

Като каза това, предателят ги остави и изчезна към конюшните. Те се подчиниха на нарежданията му, застанаха, дето трябваше, и разговаряйки все още шепнешком, зачакаха той да се върне.

Както Уолфорд обеща, конете бяха доведени мигновено — единият воден от него, а другият — от Денси.

Денси беше твърде зает да разглежда златната монета, светеща в ръката му, за да се сети да погледне лицето на този, който му я даде.

— Това се казва щастие, Уъл — каза той, обръщайки се към своя другар, когато двамата конници отминаха. — В конярската работа изглежда, че има повече сметка, отколкото да сечеш дърва. Ако всичките са толкова щедри, колкото тези, тази нощ ще бъде май доходна.

Уолфорд се съгласи с вдигне на раменете и многозначителна усмивка, която в тъмнината остана незабелязана от нищо неподозиращия крадец на сърни.

Тъкмо тогава Грегъри Гарт пристигна въоръжен с кана пиво, навярно тайно измъкнато от килера, и прекъсна разговора им, или по-точно — даде му друга насока, защото разговорът продължи, придружен от обилно пиене на домашно пиво.

[1] Тук авторът загатва за пуританите. Б. пр. ↑

[2] Томас Уентуърт — първите имена на Страфорд (1593—1641), граф, активен защитник на кралския абсолютизъм в навечерието на буржоазната революция. Като член на парламента известно време се

придържал към умерената парламентарна опозиция, но при назряване на революцията преминал към лагера на краля. По-късно станал близък съветник на Чарлз I, а в края на 1629 г. — член на Тайния съвет. През 1633—39 г. бил лорд наместник на Ирландия, където водил безпощадна колонизаторска политика и събирал въоръжени сили за контрареволуция. През ноември 1640 г. „Дългият парламент“ го обвинил в държавна измяна. През април 1641 г. парламентът го осъдил на смърт и въпреки че Чарлз I отказал да потвърди присъдата, под натиска на лондонското плебейство бил принуден да я подпише и тя била изпълнена. Б. пр. [↑](#)

ГЛАВА XXXVI. ВЗЕТО Е РЕШЕНИЕ ЗА АРЕСТ

Двамата шпиони си тръгнаха тихо. Те разговаряха шепнешком, докато стигнаха отвъд вратите на Стоун Дийн, а там, вече като не се страхуваха, че ще ги чуят, заговориха по-високо.

— Какъв голям лов ще бъде този — забеляза Скарт, говорейки на себе си и отчасти на своя спътник.

— Какво, капитане? — попита Стъбс.

— Да пипнем цялото това гнездо от конспиратори.

— Наистина, ей богу!

— Ще ми донесе полковнишкия чин в кърпа вързан. А ти, мой достойни корнете, ще станеш капитан Стъбс.

— Ами! Тогава защо не се опитаме да ги хванем?

— Защото чисто и просто не можем. Докато нашите вагабонти се качат на конете и дойдат, всичките тези безделници ще са си отишли. Аз разбрах, че вече свършват, и затова излязох толкова бързо. Да, да! — продължи той замислено. — Те ще се пръснат по четирите посоки, докато дойдем. А освен това, освен това той може да се измъкне в тъмнината и после трудно ще го намерим. Какво ме интересуват другите? Него трябва да си осигуря аз, а това ще стане най-добре при дневна светлина. Утре той ще бъде мой; а в други ден лейтенантът от Тауър^[1] ще си го прибере; после Стар Чамбър; а после — ешафода!

— Но, капитане — каза Стъбс в отговор на тези думи само част от които успя да чуе. — А какво ще стане с нашия достоен домакин сър Мармадюк? Не може ли да хванете и него?

— Когато пожелае — ха, ха, ха! И слушай, Стъбс! Искам да ти кажа нещо по този деликатен въпрос. Аз ти обещах повишение. Кралицата по моя препоръка ще се погрижи да го получиш. Но ще дам съгласието си само при известни условия, при условия — чуваш ли?

— Чувам. При какви условия, капитане?

— Че няма да казваш нито къде си бил, нито какво си чул, нито пък какво си видял тази нощ, докато не ти разреша да говориш.

— Нито дума, ей богу! Обещавам.

— Много добре. Ако искаш да те нарека капитан, в твой интерес ще бъде, достойни корнете, да удържиш обещанието си. След време ти може би ще разбереш причините, поради които искам да пазиш тайна; да — след време наистина ще ги разбереш. А дотогава нито думичка за това, къде сме били тази нощ, особено за сър Мармадюк Уейд. Е! Благородни рицарю! — продължи капитанът на себе си. — Сега аз вече притежавам слънцето, което ще разтопи леда на твоята аристократическа надменност! И ти, безразлична госпожице! Ако добре познавам жените и тия като тебе, преди още новата луна да е хвърлила върху ти своето тайнствено влияние, аз ще стъпча безразличието ти в праха, ще те накарам да разтвориш тези твои нежни ръце, да обвинеш с тях шията на капитан Ричард Скарт и да извикаш: „Бъди мой, любими! Навеки мой!“

Той се изправи ликуващ на стремената, сякаш вече бе почувствувал тази вълнуваща прегръдка, но миг след това отново се отпусна на седлото и се присви.

Това беше естествена промяна след прекалено победоносно чувство — реакция, която идва след лъжливо и егоистично самохвалство.

Внезапното му движение беше събудило отново болката в ранената му ръка. Това му напомни няколко обстоятелства, които го бяха унижили — неговия погром, намирането на ръкавицата, подозрението, че има съперник, и накрая любовната среща, която почти го увери в това.

Тези спомени, събудени от болката в още незарасналата рана, нахлуха едновременно в душата му и напълно прогониха мисълта за победа; въпреки успеха на неговата стратегия той влезе в имението на сър Мармадюк Уейд по-обезнадежден и с по-натежало сърце, отколкото който и да е скитащ просяк, преминал някога през сенчестите му алеи.

Скарт знаеше къде се намира спалнята на Мериън. Беше се постарал да научи това. Яздейки напред, той погледна към прозореца и му се стори, че видя една фигура, която изчезна зад завесата подобно на бяла нимфа, изчезваща в етера.

Той спря коня си и дълго задържа поглед върху прозореца, но нищо не се появи, което да му дари утеха. В стаята не светеше.

Студеният блясък на прозореца беше в съзвучие с пропълзелия в душата му хлад и той си тръгна, уверен, че въображението му си играе с него.

Но не беше така. Това, което видя да се отдръпва от прозореца, беше наистина фигура, а не измислица — фигурата на Мериън Уейд, която се беше появила там неведнъж след неговото тръгване.

Лампата, загасена тъй навреме, не бе запалвана отново. Братовчедките пипнешком в тъмнината си бяха легнали.

Какво друго можеха да сторят? Ако това, което видяха, предвещаващо нещастие за някого, каква сила имаха те да го спрат?

Ако знаеше, че опасност заплашва човека, който беше главната причина за нейната тревога, Мериън Уейд нямаше да може да заспи спокойно.

И тя наистина не заспа. Възможно е среднощната разходка на, кирасирския капитан и неговия корнет да не означаваше нищо сериозно, но предчувствие вече тревожеше Мериън и тя не можеше да не мисли, че разходката значи нещо лошо.

Късно беше за забавления или за любовни срещи, особено в тази селска околност, където всички — дори и злодеите, отдавна спяха.

Повече от час братовчедките лежаха една до друга и разговаряха за тъй неочакваното събитие. Те си довериха и много интимни неща, но доста от това, което имаха да си кажат, остана неизказано, защото мислите им се отвялякоха от новото обстоятелство.

И двете бяха объркани, неспособни да открият причината на тайнственото заминаване на Скарт и неговия корнет.

След повече от час, прекаран в догадки и предположения, те бяха толкова далеч от истината, колкото в началото, когато започнаха да разговарят по въпроса.

Най-после Лора, по-малко заинтересувана от събитието и последствията от него, отпусна спокойно глава върху възглавницата и потъна в сън, за да сънува без съмнение Уолтър.

За Мериън не съществуваше подобна утеха. Тази нощ за нея нямаше да има почивка — образът на Хенри Холтспър витаеше в сърцето ѝ и гърдите ѝ бяха изпълнени със смътна тревога за неговата безопасност.

Тя не се опита да заспи. Не остана дори в леглото, а се измъкна тихо от спящата си братовчедка, приближи се пак до прозореца и се

загледа навън.

След като няколко пъти отиде и се върна, тя най-после остана в сводестия прозорец и там, притаена и закрыта от копринените завеси, стоя цели часове, вслушвайки се трепетно във всеки шум и в дъжда, който плискаше тежко върху покрива, терасата и дърветата; тя наблюдаваше отблясъците на светкавиците и напругаше поглед, когато те осветяваха тъмния свод между кестените от двете страни на алеята, по която трябваше да се върнат нощните пътници.

Бдението и не остана невъзнаградено. Те се върнаха най-после така, както бяха тръгнали — двамата — Скарт и Стъбс сами.

— Слава богу! — промълви Мериън, когато забеляза двете фигури, които се връщаха по алеята, и видя, че са сами. — Слава богу! Задачата им, каквато и да е била, е свършена. Надявам се, че не се е отнасяла до него!

Тя държеше завесата така, че да я закрива, и остана на прозореца, докато конниците стигнаха до къщата. Но в тъмнината вън, все още непрогледна, освен когато проблясваше светкавица, не се виждаше нищо и тя разбра само по звука от конските копита, че вървят под нейния прозорец към задната част на къщата и влизат в двора, чиято тежка врата се затвори зад тях.

Тогава, едва тогава тя реши да се подчини на бога на съня, могъщ като самата любов; легна внимателно до Лора и се отдаде на радостите на съня — може би не толкова невинен като съня на нейната братовчедка, но дълбок като него.

Скарт не подозираше, че снежнобялото видение, което така внезапно изчезна от погледа му, беше фигурата на прекрасната жена, чаровно уплела сърцето му. Ако подозираше това, едва ли би се прибрал в спалнята си. Но той си легна с огорчена душа и от устните му вместо молитва, се изтръгна отвратителна клетва. Той само повтори клетвата, замислена отдавна — да спечели Мериън Уейд, да я спечели и да се ожени за нея с честни или нечестни средства.

Скарт си легна, но нямаше намерение да спи.

С такъв възбуден ум той не можеше да си почине. Нито пък желаше това. Той дори не се беше съблякъл. Причината, поради която се изтегна на леглото, беше да може по-добре да съсредоточи мислите си върху злодейския си план.

Докато се връщаше, Скарт вече бе набелязал плана, по който да действа незабавно. В главни черти той включваше арестуването на Хенри Холтспър и изпращането му с охрана в лондонския Тауър. Сега умът му бе зает само с подробностите на този предварителен план.

Преди да се раздели с подчинения си, той нареди тридесет от войниците да бъдат готови да се метнат на конете малко преди разсъмване. Заповедта бе придружена с предупреждение: хората да станат от сън тихо, за да не нарушат спокойствието в къщата; да възседнат без обикновения сигнал, даден с рог — с една дума, да бъдат готови за път колкото може по-предпазливо и по-тихо.

Корнетът имаше достатъчно време, за да изпълни тези заповеди, и като знаеше колко е необходимо да се подчини на началника си, Стъбс веднага се зае с изпълнението на заповедта.

Хората бяха събудени един по един, с голяма предпазливост, както гласеше заповедта. Конете бяха оседлани мълчаливо. Възвод от тридесет кирасири, въоръжени от глава до пети, готови да възседнат, стоеше в църковния двор, когато първите светли лъчи — предвестници на зората — се появиха на източния хоризонт.

В това време Скарт, изтегнат върху леглото, оформяше своя план. Той не се страхуваше от неуспех. Едва ли бе възможно врагът му да се изплъзне. Той тъй ловко бе организирал целия, си шпионаж, че Хенри Холтспър не би могъл да подозира какво се бе случило.

Скарт беше опознал Уолфорд достатъчно добре, за да знае, че този предател ще остане верен на своята ревност и отмъщение. Нямаше опасност дърварят да предупреди Холтспър, а кой друг би могъл да стори това? Никой.

Арестуването щеше да бъде просто и лесно. Необходимо беше само да се ограда къщата, да се затворят всички изходи и да се залови конспираторът по всяка вероятност в леглото му. След това Тауър, после Стар Чамбър... А Скарт знаеше достатъчно за този инквизиционен съд и беше сигурен, че издадената присъда завинаги ще отърве не само Уолфорд, а и него от омразния съперник. Това ще спаси и краля от един опасен неприятел, макар че от всички мотиви, които подтикваха Скарт към действие, този беше най-незначителният.

Омразата му към Холтспър, макар изникнала бързо и отскоро, беше така дълбока, като че съществуваше от години. Да бъде победен пред очите на тълпата, свален от коня си, принуден да извика „искам

пощада“ — той, Ричард Скарт, капитан на кралските кирасири, един истински кавалер, известен шампион на дуел, — само това беше достатъчно, за да го изпълни с непримирима омраза към тържествувания му съперник. Но да преживее това унижение в присъствието на благородни дами — пред очите на жената, която обичаше с дива, страстна любов, нещо по-лошо — жената, която той имаше основание да вярва, че обича неговия противник, — всичко това бе огорчило сърцето му повече, отколкото всяка обикновена омраза и беше изпълнило гърдите му с диво желание за отмъщение, по-силно от обикновеното.

Той обмисляше плана, докато лежеше. Действията му след това, както и промълвените думи, доказаха, че е успял да изнамери добър план за отмъщение.

— Кълна се в небето! — извика той, като скочи на крака и тръгна из стаята с големи, нервни крачки. — Сладко ще бъде това отмъщение! Тя ще го види в часа на неговото унижение! С оскубани пера ще се появи той под нейния прозорец, пред аристократичния ѝ поглед — пленник, безпомощен, подгонен и унижен. Ха! Ха! Ха!

Ликуващият му смях показва какво удоволствие изпитва той от зрелището, което въображението му рисуваше.

— Дали да носи бялата ръкавица на шапката си? — продължи Скарт и се замисли над новия начин за унижение на своя противник. — В тази висша подигравка има нещо прекрасно. Не. По-добре не — той ще изглежда по-смешен с гола глава — като престъпник! Ха! Ха! Ха!

И той отново даде воля на необуздания си тържествуващ смях, та стаята закънтя от него.

— Бога ми! — възкликна той след кратко мълчание, през време на което сянка на съмнение пробягна по лицето му, — Ако тя му се усмихне в този час, тогава тържеството ми ще се превърне в скръб! О! С нейната усмивка той ще бъде по-щастлив от мене. — Аха! — извика той след нова пауза, през която изглежда му беше хрумнали някаква мисъл, която го разведри. — Аха! Сега го измислих. Тя няма да се усмихне. Аз ще се погрижа за това. Господи! Каква прекрасна мисъл! Той ще се яви пред нея не гологлав, а с шапка — украсена с букет цветя! Чакай да видя! Какви бяха цветята, които момичето му даде? Червени, ако си спомням добре — макове или нещо подобно. Но това

не е важно — важен е цветът. Отдалеч Мериън едва ли е забелязала какви са. Трябва да бъдат и малко поуухнали — като че са пазени от деня на празненството. Тя никога няма да схване измамата. Ако се усмихне, след като види цветята, тогава ще разбере, че между тях няма нищо. Всичко бих дал само да я видя, че се усмихва! Да я видя да прави това, което само преди миг мислех, че ще ме изпълни със скръб! Ха! — възкликна той отново с още по-тържествуващ глас. — Нова прекрасна мисъл! Умът ми, толкова тъп през нощта, се изостря, щом наближи денят. Както обикновено казва нашата кралица, „une pensee magnifique^[2]!“ Това ще бъде добър удар за Холтспър. Ако я обича — а кой може да се съмнява в това, — тогава неговото сърце ще се измъчи така, както той измъчи моето. Ха! Ха! Дясната ръкавица ще възтържествува над лявата!

Като каза това, Скарт отиде при масата, на която лежеше шлемът му, и измъкна от пазвата си ръкавицата на Мериън Уейд — тази, която тя наистина беше загубила, и я прикрепил с една панделка на върха на шлема си — точно под перата.

— Това ще бъде нещо, за което да си размишлява, докато е в тъмницата! Нещичко, с което да си запълва времето, когато е буден, и което да сънува, когато спи! Ха! Ха! Сладко ще бъде това отмъщение — достойно за изкуството на един инквизитор!

Шум от стъпки в коридора сложи край на неговия монолог.

— Тридесет въоръжени, капитане, готови за път — гласеше съобщението на подчинения му.

— А аз съм готов да ги поведат — отговори началникът му, като нахлути шлема си и тръгна към коридора. — Тридесет са повече, отколкото ни трябва, но все пак по-добре е да сме сигурни. Не искаме лисицата да се измъкне от дупката си, а това може да стане, ако не я оградим. Май че ще го пипнем по бели гащи в този час. Ха! Ха! Ха! Колко смешен ще изглежда нашият кавалер с нощна шапчица! Нали, Стъбс?

— Да, ей богу!

И развеселен от това, Скарт, следван от своя подчинен, тръгна леко по коридора към двора, където тридесет конници, въоръжени от глава до пети, всеки до своя кон, очакваха заповед да се метнат на седлата.

След две секунди заповедта „Възседни!“ бе дадена, но не с рог, а устно, и то доста тихо. И така с капитана и с корнета начело взводът — двама по двама — се проточи през арковидната врата, упъти се към голямата порта, която излизаше на Оксфордския път и пое към Биконсфийлд.

През този същия вход двамата офицери бяха дошли преди малко. Те забелязаха по земята, мокра от падналия дъжд, отпечатъци от подковите на техните коне. А видяха и следата от трети кон, който бе вървял по същия път към къщата.

Намериха вратата затворена. Бяха я оставили отворена. Някой по-малко небрежен беше влязъл в парка след тях.

— Нашият хазаин се е върнал жив и здрав! — прошепна Скарт на своя подчинен. — Толкоз по-добре — допълни той с многозначителна усмивка. — Него аз не желая да заловя... поне не още сега. И изобщо не ми трябва, ако мога да пленя дъщеря му. Но ако не успея, тогава, тогава — страхувам се, че сър Мармадюк ще трябва да приеме гостоприемството на Негово величество и да прекара известно време под покрива на онова кралско здание, което се намира на изток от Чийп, удостоено сега с присъствието на толкова изтъкнати благородници. Ха! Ха! Ха!

След като намекна по този шеговит начин за Тауър, той премина през вратата на парка и начело на конниците продължи бързо, но тихо по кралския път.

Бляскащата фаланга отмина и се изви по пътя като отровна змия, тръгнала да върши зло. Тропотът на конете и подрънкването на шпорите и ризниците бяха единствените звуци, които нарушаваха утринната тишина и възвестяваха, че минават въоръжени конници.

[1] Тауър — крепост в Лондон, построена още в нормандско време, служила за държавен затвор, после за арсенал. Б. пр. ↑

[2] Une pensee magnifique (фр.) — прекрасна мисъл. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXVII. ОРИОЛ ПОДОЗИРА

Скоро след като шпионите напуснаха Стоун Дийн, съзаклятниците излязоха от къщата, качиха се на конете си и заминаха. Те си отидоха така, както бяха пристигнали — мълчаливо, един по един или на малки групички. Като излязоха от портала на парка, всички поеха в различни посоки. Пет-шест души останаха след другите, но преди зората да освети лицата им, те също се бяха сбогували със Стоун Дийн и сега се намираха далеч от това усамотено място.

Когато и последните гости си отидоха, двама от мнимите коняри, от които вече нямаше нужда, също си тръгнаха. В старата къща останаха само трима души — стопанинът, неговият слуга — индианецът, и Грегъри Гарт.

От тях само последният предаде душата си в прегръдките на съня.

Като видя, че услугите му като помощник в конюшната вече не са необходими, бившият разбойник, който нямаше друго място, дето да почине, изтегна умореното си тяло върху буковата пейка; както и друг път, той я притегли по-близо до кухненския огън. Пет минути след това не само голямата кухня, но и съседният килер, пералнята и близките коридори се огласяха от хъркането му.

Холтспър беше все още в библиотеката, дето се състоя събранието. Седнал пред една писалищна маса с перо в ръка, той се занимаваше с изготвянето на някакъв много важен документ.

Ориол беше единственият от домакинството, който изглежда не беше зает — нито спеше, нито вършеше нещо.

Той не беше в къщата, но не беше и вън от нея, а и на двете места по малко — стоеше на прага, върху най-горното стъпало на главния вход, чиято врата все още бе отворена.

Беше в обичайното си състояние на пълен покой, мълчалив и неподвижен като статуя. Стоеше така от доста време, разсеяно

загледан след последния гостенин, или по-право след двамата дървари Уолфорд и Денси, защото те си отидоха последни.

Трудно е да се каже за какво мислеше младият дивак. Може би за случки из миналото — спомени за своя дом в гората, хиляди мили надалеч, спомени за младините си, за мургавите си приятели и техните игри, спомени може би още по-скъпи — за майка си, за сестра си?

Но това не нарушаваше спокойната му стойка и дял половин час той остана неподвижен, изпълнен с безмълвни спомени.

Едва когато забеляза първите лъчи на зората, прокрадващи се над хребетите, покрити с букове, той се по-оживи. Но и тогава само очите му се движеха.

Вместо към небето те бяха насочени към земята и разглеждаха едно пространство пред вратата, където обърканите отпечатьци от конски подкови говореха за многото конници, които скоро бяха напуснали това място.

За известно време индианецът задържа погледа си върху земята, без да проявява особен интерес към следите. И въпреки това гой гледаше накъде отиват те може би само поради навика, придобит и упражняван от най-ранно детство.

След малко погледът му обхвана по-голямо пространство и нещо, на няколко крачки от него, като че ли по-сериозно привлече вниманието му.

Неподвижната му стойка изведнъж се промени; той се спусна по стълбите и бързо тръгна по настланата с пясък пътека, която водеше към лявото крило на къщата.

Като стигна до ъгъла, наведе се, сякаш за да разгледа някакъв предмет в краката си.

Постоя неподвижен няколко мига и продължи — все още с приведено тяло — към задната част на жилището.

Вървя бавно, но без да спира, докато стигна зад зданието. Погледът му се спря на една тясна врата, която водеше в източното крило, и той се загледа в нея някак си изненадан. Сигурно не го учуди самата врата, защото той я знаеше. Учуди го това, че вратата беше отворена.

Откакто бе в Стоун Дийн, тази врата беше винаги не само затворена, но и заключена. Тъй като единствено той и господарят му

имаха право да я отключват, естествено, изненада се, като я видя да зее.

Може би той не би обърнал внимание на това обстоятелство, ако нямаше нещо друго, свързано с отворената врата. Беше забелязал следи от краката на двама души, ясно отпечатани върху влажната пръст. Те обикаляха покрай стената на малко разстояние от зида. Близко до ъгъла на зданието към тях се присъединяваха трети стъпки и оттам следите на тримата продължаваха заедно и се губеха между следите на конете около главния вход.

Тези стъпки бяха привлекли индианеца, както стоеше на стълбите, и проследявайки ги, той стигна до страничната врата.

Да изследва следите на човек или животно, където и да са те, е навик, почти инстинкт, у всеки индианец и подтикнат от тази особеност на своя народ, Ориол беше побързал да разгледа „знака“.

Действието бе придружено с размишление. Колкото и малко да разбираше причините на политическите планове, с които господарят му беше зает, преданият слуга знаеше, че трябва да се пази тайна и да се наблюдават хората, с които е във връзка. Подобна смътна мисъл го накара да обърне внимание на следите. Той си спомни, че през главния вход беше извел всички благородници, когато си отиваха, така както ги беше въвел, когато пристигаха. Спомни си, че всички си бяха отишли направо. Кои от тях тогава бяха ходили зад къщата, без той да ги забележи?

Имаше три вида ясни отпечатьци от стъпки, които не отиваха към задната страна на къщата, а се връщаха към фасадата. Едните бяха от подковани обуца. Те можеха да бъдат следи от обувката на някой от тримата помагачи. Но другите два вида отпечатьци бяха на благородници.

Индианецът стигна до това заключение интуитивно, но в този миг мислите му се прекъснаха, като видя страничната врата отворена — обстоятелство, което засили зараждащото се съмнение, че „знакът“ означава нещо.

Без повече да разглежда следите, той тръгна към вратата, влезе вътре и премина през тесния коридор, който водеше до стаята, където Скарт и неговият корнет мълчаливо бяха присъствували на среднощното събрание.

Дори при слабата светлина в тази необитавана стая острият поглед на индианеца изведнъж различи следи от хора, които скоро са били тук. Наистина отворената врата потвърждаваше това, но и дебелият пласт прах, който с години се беше натрупвал по пода, показваше ясно, че наскоро някой е минал по него с провлечени стъпки и Ориол се увери, че в тая стая са идвали хора, които са си отишли само преди час-два.

Разкъсаните паяжини по прозореца не отбяха от вниманието му, нито пък малкото чисто кръгче върху стъклото.

Ориол погледна през него и можа да види цялата стая, в която доскоро бяха гостите на господаря му. Той видя и своя господар, вече сам, седнал пред писалищната си маса, не съзнаващ, че го наблюдават.

Индианецът се готвеше да почука на стъклото и да съобщи за това, което бе открил, но като се сети за своя недостатък и че ще може да говори само със знаци, промъкна се обратно през коридора с намерение да влезе в библиотеката през главния вход.

Дневната светлина беше вече достатъчно силна, за да може Ориол да разгледа следите по-подробно, и той се забави малко, проследявайки ги отново, с надежда да намери някакво разрешение на тази загадка. Слънцето още не беше изгряло, но червените лъчи на зората вече обагряха хребетите на околните вериги и озаряваха върховете на високите дървета, издигащи се около старото жилище Стоун Дийн. Светлината, която падаше върху гарвановите гнезда, беше събудила птиците и те започнаха весело да грачат.

Дали от кряска на гарваните, или от шумоленето на плъховете, които се гонеха из празните долапи и зад разрушената дървена облицовка на старата кухня, или пък поради друга необяснима причина, но така стана, че в този важен момент дрямката на Грегъри Гарт се прекъсна.

Хъркането му изведнъж спря, той се стресна и събуди.

Но това стряскаме имаше и по-сериозни последствия, защото наруши равновесието му върху буковата скамейка, която беше доста тясна; той се строполи на твърдите каменни плочи на пода и така се удари, че дъхът му спря за няколко мига.

Когато, дишането му се възвърна, а заедно с това и разумът му, който за известно време беше доста объркан, бившият разбойник скоро разбра причината на сполетялото го нещастие.

Неприятното падане върху каменния под обаче му отне всяко желание пак да легне на несигурното легло и той се измъкна навън, за да провери по слънцето — неговия верен съветник — колко е часът.

Предишната сутрин Грегъри притежаваше часовник — по честен начин ли го бе получил, не е нужно да се казва, но този уред сега тиктакаше в чекмеджето на един лихвар от Ъксбридж, а стойността му, която бившият разбойник носеше в малкото си джобче, не можеше да го осведоми за времето.

Всъщност той не беше спал повече от двадесет минути, но сънищата му, почерпени от богатия му житейски опит, го накараха да вярва, че е спал по-продължително.

Той доста се изненада и не се зарадва, като отиде до вратата и поглеждайки навън, разбра по небето, че още е много рано и че въпреки всичките си сънища не е спал повече от половин час.

Вече мислеше да се върне пак на пейката, дето спеше, когато хвърли един поглед наоколо и забеляза мъжка фигура, която бавно завиваше край единия ъгъл на къщата. Позна, че е Ориол.

Грегъри знаеше, че Ориол е домакинът на дома или поне държеше ключовете на килера с вината, и се сети, че с помощта на индианеца би могъл рано тая сутрин да получи една чашка, която да го освежи след неспокойния сън.

Той тръгна навън с намерение да изяви желанието си, когато забеляза, че Ориол върши нещо твърде странно. С полуприведено тяло и очи, напрегнато впити в земята, индианецът бавно се движеше покрай къщата, все край стената.

Като забеляза това странно придвижване, Гарт не го прекъсна, а застана до ъгъла на зданието и започна да го наблюдава.

Разбойникът се изненада, когато видя, че индианецът тихо се приближи до една врата, която стоеше отворена, и с дебнещи стъпки, като на най-опитен крадец, се промъкна вътре, сякаш се страхуваше да не го открият на местопрестъплението!

— Х-м! — промълви Грегъри и заканително поклати рошавата си глава. — Не е чудно мастър Хенри да има предател в собствения си лагер. Какво прави той, бих искал да знам — ей богу, искам да знам. Храна ли търси, или пък пиво? Не — не вярвам. Та той държи ключовете и може да напълни стомаха си, когато си поиска. Трябва да

е нещо по-важно от храна и вино. Сигурно е така. Но какво по дяволите може да бъде?

Като си зададе този последен въпрос, Грегъри мушна дебелиите си възлести пръсти в лабиринта на чорлавата си коса и задърпа космите над челото, сякаш искаше да измъкне отговора.

Дори и след като разтърси острите си рошави коси така, че заприличаха на разчепкана вълна, той все още не беше стигнал до каквото и да е обяснение на странното държание на индианеца, както пролича от новата поредица въпроси, които изрече.

— Може ли пък червенокожният да е шпионин? Не му е леко на мастър Хенри в тия дни, знам го аз. Но не може да бъде това нямо индианче, дето е дошло с него чак от другия край на света и му е било вярно през целия си живот — така ми каза той, — не може да бъде такова момче да го предаде сега. И после какво разбира един индианец от нашата политика? Шпионин — глупости! Не може да бъде! Сигурно иска да пооткрадне нещо. Това по става — сега ще видя какво ще е то.

Гарт вече отиваше към страничната врата, в която Ориол крадливо се беше промъкнал, когато го видя, че излиза.

Тъй като индианецът се връщаше по същия предпазлив начин, по който беше отишъл — с приведено тяло и очи, впити в пътеката, Гарт също погледна към земята.

Макар че той не би могъл да се сравнява с американеца по четене на „знаци“ по небето или по земята, все пак бившият разбойник не беше съвсем неопитен в разчитане на следи.

Отдавна, уви, твърде отдавна, това беше част от неговата особена професия и опитът на разбойника му помогна сега да схване, че с това се занимаваше Ориол в момента.

Той видя следите от стъпки, които индианецът проследяваше — не вече както преди, в обратна посока, а в посоката, в която са вървели тези, които са ги оставили. Изведнъж нова мисъл озари бившия разбойник. Той вече не подозираше, че индианецът е шпионин — напротив, разбра, че той проследява някой или някои, които много повече заслужават подобно подозрение. Той си спомни някои случки, станали през нощта, някои странни думи и действия, които издаваха Уолфорд. Гарт беше забелязал отсъствието му в един определен момент, беше забелязал, че Уолфорд изведе два коня от конюшната —

първите, които бяха изведени — и че беше убедил Денси и него да не му помагат.

Тогава Гарт си бе помислил, че Уолфорд е подбуден от желанието сам да прибере бакшиша, но сега, като гледаше следите, които Ориол изследваше, през ума му мина нова мисъл — подозрение, че през тази изпълнена със събития нощ предателство е дебнело около Стоун Дийн.

Развълнуван, бившият разбойник се приближи до индианеца и със знаци се опита да му каже за какво се бе сетил, както и да научи това, до което червенокожият вече се беше добрал чрез неговите по-сигурни начини на разсъждение.

Но за жалост Грегъри Гарт не умееше да говори със знаци. Неговите гримаси и жестове будеха смях, вместо да изразят мисълта му, и индианецът след напразни усилия да го разбере отговори с недоумяващо поклащане на главата.

Отминавайки безшумно, той изкачи стъпалата и побърза към стаята, в която щеше да води по-разбираем разговор със своя господар.

ГЛАВА XXXVIII. ПО СЛЕДИТЕ

След като се раздели със своите другари-конспиратори — по-правилно би било да ги наречем патриоти, — Холтспър, както вече казахме, прекара останалата част от нощта пред своята писалищна маса.

Той употреби времето, за да изпълни една задача, възложена му от неговите приятели Пим и Хемпдън, с които, и с още неколцина, има тайно заседание след часовете, определени за по-обща работа на събранието. Задачата се състоеше в това, да напише мотивите на смъртната присъда за държавна измяна на Томас Уентуърт, граф Страфорд.

Това задължение Холтспър можеше да изпълни с целия плам на фанатичния ентузиазъм, който бликаше от дълбокото му възмущение от този страшен злосторник.

Убеден противник на кралете, Холтспър тържествуваше. Републиканските му чувства, изразени пред събранието, което току-що се разтури, така високо одобрени от тези, които ги изслушаха, не можеха да не отекнат във всяко английско сърце; патриотът чувствуваше, че наближава времето, когато подобни чувства не би трябвало да се изразяват само на тайни съвещания, а да се заявяват смело и открито от народната трибуна.

Още веднъж кралят беше заставен да свика своята „Камара“^[1]. Парламентът трябваше да се избере след няколко дни — този прочут парламент, известен след това под името „Дългият парламент“. От изборните сведения, които беше получил, Холтспър знаеше какви са повечето от държавниците, които щяха да участвуват в него. Начело с хора като Пим и Хемпдън, като Холс, Хейзлъриг, Вейн, Мартин, Кромуел и още множество известни патриоти, които щяха да участвуват в заседанията, би било странно, ако не можеше да се направи нещо, за да се спре приливът на потисничество, който толкова отдавна заливаше, страната и потопяваше под позорните си вълни всяка проява на свобода в Англия.

Ръководен от подобни мисли, Хенри Холтспър пристъпи към възложената му задача.

Повече от час той беше зает с изпълнението ѝ, прекъсвайки само за миг, и то когато ласкавите любовни мисли се промъкваха в душата му и пропъдиха тежките мисли за държавата и войната, които напоследък запълваха живота му.

Той почти привършваше работата си, когато индианецът влезе и го прекъсна.

— Какво има, Ориол? — попита Холтспър изненадан, като вдигна поглед от книгата си и забеляза развълнуваното лице на своя прислужник. — Случило ли се е нещо? Изглеждаш така, като че е станало нещо нередно. Надявам се, че не сте се скарали с Гарт за бакшишите?

Индианецът направи отрицателен знак на това обвинение, което знаеше, че е казано само на шега.

— Няма нищо особено с Гарт, така ли? Какво има тогава, храбрецо мой?

На този въпрос Ориол отговори, като вдигна единия си крак с ходилото нагоре и в същото време погледна към земята с гневно възклицание.

— Ха! — каза Холтспър, който разбираше тези знаци така лесно, като че бяха написани на хартия. — Следи от враг?

Ориол изправи три пръста отвесно към тавана на стаята.

— Трима, а не един! И то трима мъже! Е, може би с тях ще се справим по-лесно, отколкото с три жени.

След тази полушеговита забележка кавалерът като че за миг се отдаде на мисли, които не бяха свързани с новината, донесена от неговия прислужник.

— Какво има, Ориол? Какво си видял? — попита той, връщайки се към това, което индианецът му бе съобщил.

Ориол отговори, като направи знак на господаря си да го последва, а в същото време се извъртя на пети и тръгна навън от стаята, после през външната врата и край лявото крило на къщата. След него вървяха Холтспър и Грегъри Гарт; и тримата започнаха да изследват следите.

Пак ги проследиха до страничната врата; следите вървяха в обратна посока.

Нямаше съмнение, че двама от тия, които са ги оставили, са излезли оттам. Третият, който е бил с подкованите обуца, ги е посрещнал, когато са излезли, и после е тръгнал с тях до фасадата, дето следите се губеха между конските отпечатъци.

Никакви следи не водеха към страничния вход. Но тъй като нямаше друг начин да се влезе в тази задна стая освен през стъклената врата, а тя положително не беше отваряна, ставаше ясно, че двамата, които са излезли от страничния коридор, трябва и да са влезли оттам.

Това, че нямаше отпечатъци, които да водят нататък, означаваше нещо друго. То доказваше, че хората, които се бяха натрапили по такъв начин, са влезли вътре преди дъждовната буря и са си отишли чак когато тя е спряла. С други думи, двама души са стояли в тази стая през повечето, ако не през цялото време, докато е траяло събранието.

Другите знаци, посочени от индианеца — следите по праха на пода и разчистените паяжини по стъклото, — не оставяха никакво съмнение относно целта на шпионите, които са присъствували в необитаваната стая. Шпиони, положително!

Лицето на Холтспър се помрачи, когато се убеди в това.

Подкованите обуца показваха кой е изменникът, който ги е завел вътре. Много подобни следи имаше и от другата страна на къщата, водещи към конюшната. Ориол лесно позна следите, оставени от Уил Уолфорд.

— Това вече съвсем затвърдява подозренията ми в този нехранимайко — каза Холтспър, като се връщаше към къщата с помрачено чело.

— Дявол да го вземе, мръсника му с мръсник! — извика бившият разбойник. — Той ще отговаря за всичките си мръсотии. Така ще бъде, иначе да не се казвам Грегъри Гарт.

Когато се върна в библиотеката, Холтспър не седна, а започна да се разхожда из стаята с бързи, възбудени стъпки.

Това, което се бе случило, го накара да се замисли сериозно. Присъствували са шпиони — нямаше никакво съмнение — и фактът беше много важен. Отнасяше се не само до неговата безопасност, но и до безопасността на много други — благородници с титла и положение в графството, както и неколцина членове на парламента от други графства, между които Пим, Холис, Хейзлъриг, Хенри Мартин и младия сър Хари Вейн.

Шпионите сигурно са видели и сър Мармадюк Уейд.

По отношение на последния Хенри Холтспър изпитваше особена тревога. По негова покана сър Мармадюк бе дошъл на събранието и Холтспър знаеше, че сега рицарят ще бъде безвъзвратно изложен дори на опасността да загуби живота си.

Този, който е бил в стаята, не само е чул какво се е говорило, но е видял и всеки един от говорителите — накратко, видял е всички присъстващи, и то при осветление, което позволяваше да бъдат разпознати.

Не беше нужно да се мисли много, за да се разбере кой е бил главният шпионин. Известието, което Гарт беше взел от кралския пратеник, помагаше всичко да се разбере лесно; в стаята е бил Ричард Скарт — лично той или някой негов човек.

Всичко това премина през ума на патриота-конспиратор с болезнена яснота.

Но за нещастие съвсем не му беше ясно как трябва да действа и за известно време той стоеше и се чудеше какво да прави.

С такива доказателства, каквито Скарт имаше против него, Холтспър чувствуваше, че го заплашва опасност — опасност не само да загуби свободата си, но и живота си.

Ако го изправеха пред Стар Чамбър след всичко, което бе казал и извършил тази нощ, той можеше да очаква само смъртна присъда. И неговата глава нямаше да бъде първата, която през царуването на този безхарактерен деспот щеше да се търкулне така ненавреме от гилотината.

Нямаше смисъл да се укорява за небрежността си, която доведе до тази нещастна случка. Нито пък имаше време за самообвинения, защото колкото повече мислеше, толкова по-близка ставаше опасността, от която трябваше да се страхува.

Хенри Холтспър беше човек на бързите решения. Животът, прекаран сред опасностите на моретата и равнините, под сенките на девствените американски гори и по бойните пътеки на мохоките^[2], го беше привикнал бързо да взема решения и бързо да ги изпълнява.

Но никой човек не е всезнаещ и има случаи, когато и най-умният и най-бързият може да попадне в клопка.

Такъв беше случаят с Холтспър в този критичен момент. Той чувствуваше, че е бил надхитрен. На честното поле на сражението той

беше победил един противник, които сега чрез тъмната дипломация на интригите щеше изглежда да възтържествува над него.

Нямаше много време за губене. Дали изобщо имаше време? Тези, които бяха направили тайното посещение на Стоун Дийн, сигурно скоро щяха да го повторят, и то не скрито както преди, а явно и със сила.

Защо не са вече тук? Този бе единственият въпрос, на който беше трудно да се отговори.

Защо арестът не беше извършен веднага, защо не бяха заловени всички конспиратори наведнъж? На тези въпроси можеше по-лесно да се отговори. Не е чудно шпионите да не са били подготвени за такъв неочакван, богат лов.

Но оттогава беше минало доста време...

— Небеса! — извика кавалерът, прекъсвайки неочаквано размишленията си. — Няма време за губене. Трябва да бягам оттук, и то веднага. Гарт!

— Кажете, мастър Хенри?

— Оседлай коня ми веднага! Ориол! Индианецът застана пред него.

— Заредени ли са пистолетите ми?

Ориол направи утвърдителен знак и посочи към пистолетите, които лежаха на дъбовата поличка на камината.

— Добре? Може би ще ми потриват. Постави ги в кобуриите.

— А сега, Ориол — продължи господарят му, след като постоя замислен и тъжно погледна прислужника си, — аз тръгвам на път. Може би ще отсъствам известно време. Ти не можеш да дойдеш с мене. Трябва да стоиш тук, докато се върна или докато те повикам.

Индианецът слушаше и по лицето му се изписа тревога.

— Не се обезсърчавай, храбрецо мой! — продължи Холтспър. — Няма да сме разделени дълго — поне доколкото зависи от мене.

Ориол попита с движения защо трябва да бъде оставен и допълни със знаци, разбираеми за Холтспър, че е готов да го следва дори до смъртта му, че е готов да умре за него.

— Знам всичко това, мое вярно момче! — отговори неговият господар и покровител. — Знам това много добре, защото ти веднъж вече го доказа. Но твоята смелост, която можеше да ми помогне в непроходимите усои на родните ти гори срещу врагове от твоя цвят,

едва ли ще ми бъде полезна тук. Неприятелят, от когото трябва да се страхувам сега, не е гол дивак с примка и томахава^[3], а крал с меч и скиптър. Ах! Мой храбри Ориол, голата ти ръка не ще може да ме закрили, когато неприятел ще ми бъде цяла армия. Хайде, верни приятелю! Аз губя време — много време загубих вече. Бързо, пътната ми чанта. Пригответи я и я вържи отзад на седлото. Сложи тези книжа вътре. Другите нека останат, както са си. Побързай, добри ми Ориол! Хюбърт трябваше да бъде вече оседлан. Какво има, Гарт?

Гарт стоеше на прага задъхан и призрачно блед.

— Ха! Какво е това? Не е нужно да питам. Твърде добре разбирам този шум.

— Боже! О, боже! Мастър Хенри! Къщата е заобиколена от конници. Май че са кирасирите от Бълстрод.

— Аха! Скарт е бърз и хитър. Страхувам се, че много закъснях.

Като каза това, кавалерът сграбчи пистолетите и в същото време посегна към шпагата си, сякаш смяташе да се защитава.

Бившият разбойник се въоръжи със своята ужасна пика, която за щастие беше в хола, а оръжието на Ориол беше една томахава — той винаги я носеше със себе си.

Изтегляйки шпагата от ножницата, Холтспър се втурна към външната врата — Гарт и индианецът го следваха наблизко.

Когато стигна до вратата, която все още беше отворена, конспираторът разбра с един поглед, че да се съпротивява би било лошо, отколкото да се предаде, защото това само щеше да доведе до жертвуване на неговия живот, а може би и на живота на верните му слуги.

Пред къщата беше строена редица от облечени в стомана кирасири с аркебузи^[4], готови за стрелба, а конският тропот, подрънкването на оръжията, мъжките гласове, долитащи от задната страна на къщата, показваха, че обкръжението е пълно.

— Кой сте вие? Какво искате? — обърна се Холтспър към едного, който по държание и жестове приличаше да е водачът им, но лицето му беше скрито зад спуснатия наличник на шлема.

Въпросът беше излишен. Този, който го зададе, знаеше и нямаше нужда да пита към кого се обръща, нито пък какво го е довело тук.

Той се беше срещал с този кавалер на полето на честта и беше го победил не току-така — оставил му бе спомен, по който да го познае.

И не беше необходимо да види ранената му ръка — все още в превръзка, — за да познае Ричард Скарт, своя противник в конния дуел.

И без това доказателство той можеше да познае коня и конника.

— Аз не съм дошъл тук, за да отговарям на празни въпроси — отвърна Скарт със смях, който прозвуча иронично през процепите на наличника му. — Първият ви въпрос не се нуждае от отговор и макар че ще бъде прекалено любезно от моя страна да отговарям на втория въпрос, ето ви отговора, който предизвикахте. Дошъл съм, за да арестувам един изменник!

— Изменник? Кой е той?

— Хенри Холтспър — изменник на своя крал.

— Подлец! — извика Холтспър, отговаряйки на надменността с надменност. — Ето благодарността, която получавам за това, че пожалих жалкия ти живот. По огромния ти антураж от облечени в стомана наемници личи, че се боиш да не попаднеш втори път в ръцете ми. Защо не доведе цял полк? Ха! Ха! Ха!

— Вие сте духовит — каза Скарт, чието надмощие му помагаше да сдържа гнева си. — Накрая, мастър Холтспър, може би ще разберете, че няма причини да сте толкова весел. Радват се тези, които побеждават. Смехът не подхожда на хора, които губят, на хора, които вече са загубили...

— Вече са загубили? — прекъсна го Холтспър, подтикнат към въпроса от многозначителния тон, с който другият произнесе тези думи.

— Не свободата си, макар че вече и нея загубихте. Не главата си — нея ще загубите скоро; но нещо, което, ако сте истински кавалер, ще ви бъде скъпо колкото свободата и живота.

— Какво? — механично попита Холтспър, задавайки въпроса не толкова заради двусмислените думи, а заради предмета, който в този миг се мярна пред гневните му очи. — Какво?

— Вашата любима! — гласеше подигравателният отговор. — Не си въобразявайте, мой хубавичък събирачо на загубени ръкавици, че вие единствен получавате подобно нежно благоволение. Красивата дама със златна коса и бели ръкавици може би е решила да подари две — а там, където две са подарени, аз ценя повече тази, която сдана последна!

При тези думи Скарт тържествуващо дигна ръка към върха на шлема си, където очебийно бе поставена една ръкавица от бяла еленова кожа. Заострените ѝ пръсти бяха обърнати напред, сякаш подигравателно сочеха този, който притежаваше втората ръкавица.

Жестът на Скарт беше излишен. Очите на противника му вече бяха отправени към показания предмет и гримасата, която неочаквано хе изписа на лицето му, говореше, че той изпитва смесени чувства: изненада, недоверие, гняв и силна ревност.

В ума на Холтспър изведнъж изникна споменът за онова *tete-a-tete*^[5], което беше видял, след като се раздели е Мериън Уейд — разходката и по дългата алея със Скарт, краткия, но горчив миг, в който тя изглеждаше толкова внимателна към него.

Но ако той я обиди с мислите си, не направи същото с думите си.

Ревността му замълча — само гневът му се изяви.

— Вероломен измамник! — извика той. — Това е дръзка лъжа. Тя никога не ти е давала тази ръкавица. Ти си я намерил — откраднал си я по-вероятно. Кълна се в небето! Ще я отнема от тебе и ще я върна на оклеветената ѝ собственица — дори сега, пред твоите слуги! Предай ми я, Ричард Скарт! Или с върха на моята шпага...

Заплахата остана недовършена или по-скоро нечута, защото, докато я изричаше, Холтспър вдигна голото острие и се втурна към своя противник.

— Хванете го! — извика капитанът и дръпна коня си назад, за да не бъде промушен. — Хванете бунтовника! Съсечете го, ако се съпротивява!

При тази заповед пет-шест кирасири пришпориха конете си. Някои протегнаха ръце, за да заловят Холтспър, а другите се прицелиха, за да го ударят с прикладите на карабините си.

Гарт и индианецът се втурнаха напред, за да защитят своя господар. Ако не бяха те, той щеше да се съпротивява по-дълго.

Но видът на двамата му верни помощници, които искаха да рискуват живота си така ненужно, го накара да промени безумния си план и без да се съпротивява повече, той се предаде в ръцете на войниците, които го бяха заобиколили.

— Здраво завържете бунтовника — извика Скарт, който с цял поток от верноподанически думи се мъчеше да скрие яда си от това, че се изплаши.

— Отнемете негодното му оръжие! Завържете му краката, и ръцете, шията и тялото! Той е луд и затова опасен. Ха! Ха! Ха! Здраво, нехранимайковци! Здраво като примката на палача!

Заповедта беше изпълнена бързо, макар и не буквално, и след няколко мига Хенри Холтспър стоеше вързан сред враговете, които го осмиваха.

— Доведете коня му! — извика Скарт подигравателно. — Черния конник! Ха! Ха! Ха! Нека за последен път пояди любимия си кон. След това вече ще язди за сметка на краля. Ха! Ха! Ха!

Черният кон, вече оседлан от Гарт, беше доведен скоро при пленника. Имаше нещо особено в цвиленето, с което Хюбърт се приближи, нещо тъжно — сякаш той подозираше или знаеше, че господарят му се намира в опасност.

Когато го доведоха по-близо и спряха редом с пленника, конят наведе шия и муцуната му допря бузата на Холтспър, а тихото му трепкащо пръхтене доказва ясно, като с думи, че той разбира всичко.

Капитанът на кирасирите видя вълнуващата сцена, но вместо да извика съчувствието му, тя само увеличи яда му.

Присъствието на животното напомни на Скарт по-болезнено отвсякога за собственото му унижително поражение, в което конят играеше не малка роля.

Скарт мразеше коня почти толкова, колкото и неговия господар.

— А сега, храбри господине! — извика той, опитвайки се с ехидните си думи да удави неприятните спомени, които видът на Хюбърт извика у него. — Такъв известен човек не трябва да язди гологлав по кралския път. Хей, вие там! Донесете касторената му шапка и му я накривете весело, весело!

Трима-четирима от кирасирите слязоха от конете и вече тръгнаха да изпълнят тази последна заповед — бяха изкачили стъпалата, които водеха към входа, — когато внезапно техният началник се обади и ги накара да се върнат.

— Оставете, момчета! — извика той, сякаш беше променил решението си. — Върнете се на конете си! Оставете шапката, аз сам ще я донеса.

Последните думи на заповедта бяха казани тихо; не трябваше да бъдат чути. Изглежда, че те бяха неволен израз на някакво тайно намерение, което внезапно се беше оформило в ума на Скарт.

След като ги каза, кирасирският капитан скочи тихо от седлото и изкачвайки каменните стъпала, влезе в жилището.

С търсец поглед той премина преддверието и продължи по коридора, докато стигна до вратата на една стая. Това беше библиотеката, в която доскоро бяха конспираторите. Той познаваше разположението ѝ и предположи, че тук ще намери това, което търсеше.

Беше прав. Още щом влезе, и видя желанния предмет — шапката на Холтспър, окачена на еленови рога, поставени на видно място на стената.

Той сграбчи шапката и я дръпна нетърпеливо, сякаш се страхуваше да не би да се случи нещо, което да му попречи Да стори това.

Не беше необходимо да я разглежда подробно, за да открие бялата ръкавица, все още на мястото си, до щраусовите пера. В следващия миг ръкавицата изчезна от шапката — останаха само перата.

Горчива усмивка премина по бледото лице на Скарт, когато разглеждаше двете ръкавици, събрани заедно. Държеше ги една до друга при светлината на прозореца и ги сравняваше. Пръст по пръст и бод по бод. Усмивката му се превърна в гримаса, когато се увери, че ръкавицата на шапката на Хенри Холтспър и тази на шлема му са еднакви — чифт. Те бяха дясна и лява — лявата беше любовният залог! Скарт беше хранил надежда, макар и много слаба, че все пак може да греши. Сега вече не можеше да вярва в това. Ръкавицата от шапката на Черния конник някога е украсявала хубавите пръсти на Мериън Уейд!

— Дали тя му я е дала? Защо ли питам? Няма съмнение, че е така. Сатаната нека изгори душата ми, ако не я накарам да се разкайва за подаръка си!

С тази неприязнена закана Скарт завърши сравняването на ръкавиците.

Той постави йод дрехите си, до гърдите, току-що снетата ръкавица от шапката на Холтспър. Направи това бързо и тайно, сякаш искаше никой да не го види.

— Иди! — заповяда той на един от войниците, които го придружаваха. — Иди в градината — ако изобщо има подобно нещо в

това проклето място. Ако няма, иди в полето и ми донеси някакви цветя. Червени — няма значение какви, но да бъдат яркочервени. Донеси ги тук — по-бързо.

Войникът, свикнал да изпълнява заповеди, без да задава въпроси, изтича навън, за да изпълни тази особена заповед.

— Хей ти — продължи Скарт, обръщайки се към другия войник, който беше влязъл с него, — ти започни да събираш тези книжа. Прибери и тази пълна чанта. Струва ми се, че тя е готова. Погрижи се да бъде занесена в Бълстрод. Претърси всички стаи в къщата и прибери каквито оръжия и документи намериш. Знаеш какво трябва да направиш. Направи го по-бързо!

Със същата готовност вторият войник побърза да изпълни определената му задача и Скарт остана сам.

— Щях да проявя повече любопитство към тези документи, разхвърляни по масата, ако ми бяха нужни — промълви той. — Сигурен съм, че по техните страници са написани имената на много предатели и разни други неща, за да се изложат половината от благородниците в графството. Положителен съм, че благодарение на това няма доказателство не един от тях ще има право на евтино жилище в голямата сграда източно от Чийп. Но този вид работа не ме привлича много, макар че сега, като съм се намесил, бих могъл да унищожа всички тези конспиратори наведнъж. Колкото за Холтспър и сър Марми, за тях не ми трябва писмени доказателства. Устните ми показания, подкрепени от показанията на моя достоен подчинен, ще бъдат достатъчни, за да лишат единия, а ако трябва, и двамата от главите им. Така че по дяволите документите!

С тези думи той презрително се извърна настрана от масата, върху която бяха разхвърляни книжата.

— Чакай! — възкликна той и отново се върна назад с поглед, който показваше, че неочаквано е променил намеренията си. — Не бързай толкова, Ричард Скарт! Не бързай толкова! Кой знае дали в тази гора от предателски писания няма да намеря някое цвете от нежна кореспонденция! Ха! Ами ако има нещо от нея! Чудно, че по-рано не се сетих за това. Ако — ако — ако...

С нетърпение започна да бърка в купчината с писма и други документи и условното изречение, каквото и да беше то, остана неизречено.

Няколко минути той се рови из хартиите и отвори двадесетина писма, очаквайки да намери някое, написано с женски почерк и подписано „Мериън Уейд“.

Остана разочарован. Подобно име между тях, които пишеха на Хенри Холтспър, не се намери. Всички бяха мъже — всички или почти всички, политици и конспиратори.

Скарт тъкмо се готвеше да прекъсне търсенето, защото беше отворил всичко, което имаше формата на писмо, когато един документ с внушителен вид привлече вниманието му. На плика стоеше кралският печат.

— Небеса! — извика той, когато очите му се спряха на познатия печат. — Какво виждам! Писмо от краля! Какво ли пък кралят може да съобщава на този верен поданик? Господи! То е адресирано до мене.

„За капитан Скарт
Командуване: кирасирите на Негово Величество,
Имение Бълстрод, Графство Бъкингъм“

— Откраднатото писмо! Виж ти откритие! Хенри Холтспър — разбойник! Или най-малко е във връзка с някой разбойник — инак как е попаднало това в ръцете му! Така, така! Не като предател, а като престъпник ще умре той! На бесилката вместо на гилотината! Ха! Господице Мериън Уейд! Ще има да съжалявате, че сте подарили хубавата си ръкавица, когато разберете, че сте я дали на един крадец! Кълна се в светците! Смешно ще бъде това просветление!... Ха, приятелю, донесе ли цветята?

— Донесох ги, капитане. Тези са най-хубавите, които можах да намеря. Тук няма нищо друго освен плевели — увехнали при това.

— Толкоз по-добре, трябва ми малко поувехнали. Ще свършат работа — и цветът, и големината, — тъкмо каквито ми трябваха! Ето! Направи ги на малка китка и я сложи на тази шапка. Прикрепи ги така, като че ли клипсът ги държи. Умната, момче, и гледай да свършиш работата както трябва!

Войникът заизвива пръсти колкото можеше по-сръчно и след няколко мига направи една доста раздърпана китка; сложи я на

касторената шапка на Черния конник — точно там, където доскоро стоеше бялата ръкавица.

— А сега — каза Скарт, тръгвайки към вратата — вземи тази шапка и я сложи на главата на пленника, но внимавай, корпорале^[6] — той да не види, че има промяна, нито пък някой друг. Разбираш ли?

Войникът отговори на поверителната заповед с кимване и с поглед, който показваше, че е разбрал, и бързо излезе, за да я изпълни.

Стъбс, командущ охраната, вече беше качил Холтспър на коня му и здраво завързал ръцете му; за по-сигурно вързал ги беше за задния лък на седлото, а глезените — за каишките на стремената. От двете му страни бе поставил по един кирасир, облечен в стомана, с изтеглена шпага. Холтспър приличаше на пленник, който няма ни най-малка възможност да избяга.

Дори и така позорно вързан, той нямаше вид на престъпник. Макар и без шапка, той не беше свел глава, а я държеше гордо, не високомерно, но с онова спокойно безразличие, което отличава истинския кавалер дори и когато е пленник. Грубите и нечестни поробители не можеха да не се възхитят от героичната му смелост, която така прекрасно бе доказана пред очите им само преди няколко дни.

— Колко жалко — прошепна един от тях, — колко жалко, че не е на наша страна. Той би бил истински кавалерийски офицер.

— Сложи шапката на мастър Холтспър — подигравателно заповяда Скарт, като се качваше на коня си. — Не трябва да оставим вятъра да подмята тези вълнисти къдрици. Колко добре ще изглеждат те на ешафода. Ха! Ха! Ха!

Както бе заповядано, шапката беше поставена на главата на пленника.

Рогът изсвири за тръгване и заглуши саркастичния смях на водача. Конниците, наредени по двама — Скарт начело, Стъбс на края и Холтспър в средата, — бавно пресякоха поляната, оставяйки жилището Стоун Дийн без стопанин.

[1] Камара — народно събрание, парламент. В повечето държави има по две камари — горна (сенат) и долна камара, Б. пр. ↑

[2] Мохоки — индианско племе. Б. пр. ↑

[3] Томахавка — бравичка с къса дръжка, употребявана от северноамериканските индианци. Б. пр. ↑

[4] Аркебуза (итал.) — средновековна пушка. Б. пр. ↑

[5] Tete-a-tete (фр.) — интимен разговор между две лица. Б. пр. ↑

[6] Корпорал (англ., военно) — ефрейтор. Б. пр. ↑

ГЛАВА XXXIX. ДЕНСИ Е ПИЯН

Като разбра, че с присъствието си няма да помогне на своя господар, а може да навреди на себе си, Грегъри Гарт се скри в една от таванските стаи на Стоун Дийн и през прозорчето и видя всичко, което се случи навън.

Когато последният от конниците на Скарт излезе из вратата на Стоун Дийн, бившият разбойник се измъкна от скривалището си и отново се появи пред къщата.

Воден от подобен инстинкт, индианецът също беше изчезнал; сега и двамата се появиха едновременно и застанаха един срещу друг, без да могат да разменят нито дума, нито мисъл.

Грегъри не разбираше мимическия език на индианеца, а индианецът не знаеше нито дума английски — кавалерът разговаряше с него на родния му език.

Вярно е, че те нямаха какво да си кажат. И двамата бяха видели залавянето на стария им приятел и господар. Ориол знаеше само, че той е в ръцете на неприятели, а Гарт разбираше по-ясно какви са тези неприятели и защо го арестуват.

Сега, когато той вече беше пленник, първата мисъл, която възникна и у двамата едновременно, беше — дали няма някаква възможност да му се помогне да избяга. У американеца тя дойде инстинктивно, докато у всеки англичанин, освен може би у тия като Гарт, подобна мисъл едва ли би се появила.

Но бившият разбойник, докато практикуваше професията си, се беше измъквал от твърде много затвори, за да смята извършването на подобен подвиг за невъзможно или невероятно, и веднага започна да мисли какво трябва да се предприеме за спасяването и освобождаването на Хенри Холтспър.

Гарт имаше нужда да се посъветва с някого. Индианецът, колко и да беше умен, съвсем не можеше да му помогне, защото нямаше как да разбере какво мисли.

— Нещастното същество! — възкликна Гарт след няколко напразни опита да се разбере със знаци. — Той не ми е полезен дори наполовина толкова, колкото моите кукли, защото те ми вършеха работа. Нищо, ще се опитам да се оправя и без него.

И наистина волю-неволю Грегъри скоро загуби и тази възможност, защото индианецът, убеден, че не могат да го разберат, се отказа да се обяснява. Следвайки друг свой инстинкт, той се раздели с бившия разбойник и се впусна по следите на конниците с някаква смътна надежда, че може да е по-полезен на своя господар, ако бъде пак край него.

— Немият му е верен като куче — промълви Грегъри, когато видя, че индианецът тръгва, — също както моите стари парцаливи приятели ми бяха верни. Сър Хенри трябва да му е направил някога добро — както прави на всеки, когато може. А сега какво да се направи за него?

Известно време разбойникът стоя замислен.

— Заведоха го в Бълстрод, дето лагеруват. Това е сигурно. Няма да го държат дълго там. Те не мислят да го затворят в обикновен затвор. Нюгейт или Тауър — или единият, или другият ще го подслони от утре вечер! Дали ще можем да го освободим по пътя. Май едва ли ще можем. Дявол да го вземе! И моите плашила не могат помогна в тази работа. Сигурно цял взвод кирасири ще тръгне с него? Сигурно. Чудя се дали ще го поведат през деня? Май че няма. Ако не, през нощта по може да се яви някаква възможност. Ех, защо няма някой да ми помогне да поразмислим. Да ме обесят, ако старият Денси е предател. Невъзможно е след това, дето ми каза вчера сутринта. Не, не е възможно. Той не е знаел нищо за тази работа — свършил я е само този Уолфорд, дявол да го вземе. Ще отида при Денси. Ще разбере дали е замесен, или не. Ако не е, тогава той все ще направи нещо да ми помогне, а може би и дъщеря му ще направи? Тя сигурно ще помогне. Ако очите ми не ме лъжат, полудяла е по сър Хенри — полудяла е като зайка през март. Още сега ще ида, при Денси. Имам и друг приятел нататък и може с един камък да убия два заека. Проклет да бъде този беловежд подлец Уолфорд! Така ще го набия, че здраво място да не остане по грозното му тяло. Ух!

И завършвайки монолога си с това възклицание, той отново влезе в къщата, сякаш за да се приготви за посещението в колибата на

Денси.

Макар и да каза, че ще тръгне веднага, половин час мина, преди да напусне Стоун Дийн. Вратата на килера беше отворена и той зееше съблазнително, както и избата с вината. Наистина тези, които арестуваха Хенри Холтспър, се бяха възползували свободно и от двете, но малкото време, с което разполагаха, за да тършуват, им попречи да ограбят рафтовете напълно. Бившият разбойник следователно намери достатъчно храна, за да закуси добре, и достатъчно вино, за да преглътне закуската.

Освен времето, което употреби за задоволяване на апетита си, една друга работа му отне още двадесет минути. В спалнята на господаря му и в другите стаи, в които кирасирите не бяха влизали, имаше доста ценни предмети. Сега и те бяха безстопанствени и не бяха в безопасност, дори и вътре в къщата. Кой да е крадец можеше да се вмъкне и да ги отнесе под наметката си.

Човекът, който се сети за това, не беше от тия, които оставят подобно имущество неприбрано. Той намери една голяма торба и натъпка вътре сребърни чаши, свещници и други ценни неща, дрехи и оръжия едно върху друго, докато торбата се напълни чак догоре. Като я метна на рамо, той излезе от къщата и отнесе плячката на известно разстояние, гдето намери място между храсталаците, за да я скрие.

Тъй като бившият разбойник беше опитен в тези работи, той скри имуществото така, че и най-наблюдателният човек би могъл да мине на шест крачки оттам, без да го забележи.

Би било несправедливо да кажем, че Грегъри открадна ценностите. Той само ги запази, докато собственикът им се върне. Но също тъй невярно ще бъде да твърдим, че докато криеше торбата между храстите, в ума му не се промъкна леко мисълта за връщане към стария занаят.

Може би му мина през ума, че ако случайно Холтспър вече не се върне в Стоун Дийн или пък той, Гарт, никога не го види, торбата ще замени загубата на любимия му господар.

В момента положително подобна мисъл се мярна смътно в ума му, но тя едва ли се бе превърнала в пожелание, защото в следващия миг той се сбогува със Стоун Дийн, сериозно зает със задача, чийто успешен край би могъл да разпръсне всичките му мисли за връщане към стария занаят.

Както можеше да се разбере от думите му, той отиваше направо в жилището на Дик Денси и след малко пристигна до скромната колиба.

Преди да излезе на откритото пространство, край колибата Гарт видя един човек, който си отиваше, залитайки. Той само го зърна за миг, когато изчезваше между дърветата, но все пак можа да го познае. Беше дърварят Уолфорд; от начина, по който вървеше, личеше, че е пиан.

Гарт лесно разбра това, спря само за да се увери, че дърварят продължава да лъкатуши на път към дома си, и тогава тръгна към колибата.

Той правилно беше отгатнал състоянието, в което се намираше Уолфорд. В този миг дърварят беше може би толкова пиан, колкото не е бил в целия си живот. Как стигна до това състояние, ще стане ясно, като разкажем накратко някои случки, станали, след като напусна Стоун Дийн, в които той и помощникът му Дик Денси бяха главните действащи лица.

Беше все още ранна утрин, когато двете знаменитости, които се завръщаха в къщи след нощната си работа в конюшната, влязоха в сенчестата гора Уопси; светлината беше достатъчна и можеше да се види, че те не вървяха, както трябва. И двамата непрекъснато се спъваха в дърветата, а веднъж Уолфорд падна презглава в една локва и когато излезе оттам, мръсното му лице беше още по-мръсно.

Може би дъждът, който разкаля пътеката, беше виновен, загдето двамата се движеха така несигурно. Но забелязваше се, че и говорът им е неясен, за което едва ли беше виновен дъждът. Явно, това се дължеше на някаква по-силна течност.

Денси говореше разпалено и весело и думите му често бяха прекъсвани от кикотлив смях. Той си беше тръгнал напълно доволен от нощната си печалба — една шепа сребро, което постоянно вадеше от джоба си, разглеждаше го при слабата светлина и го раздрънкваше, за да се увери, че това, което звънти между пръстите му, са истински монети.

Дланта на Уолфорд не беше изглежда толкова щедро „намазана“, но въпреки това той също беше в добро настроение. Нещо друго го беше развеселило, макар че той не довери това „нещо“ на своя другар. Настроението му не се дължеше само на съдържанието на шишето,

което бе измъкнал от избата на Стоун Дийн, макар че то може би го караше да фъфли така и да се спъва толкова често по пътеката.

Имаше друга причина, по-вълнуваща от спирта, изгълтан от шишето. Това беше надеждата, че ще види в пълна разруха човека, чийто хляб току-що бе ял и от чиято бира бе пил.

На него никак не му беше ясно как ще стане това. Новият му покровител само му беше загатнал за начина, по който смята да използва това, което стана тази нощ. Но колкото и тъп да беше умът на грубиянина Уолфорд, той знаеше, че ще последва нещо, което ще го отърве от съперника му, и то без повече риск или усилие от негова страна. Опасността и грижата да си отмъщава — защото той искаше да отмъсти на Холтспър — не само бяха паднали от раменете му, но му беше обещано и добро възнаграждение за услугата, която извърши така леко и с такова желание. Това беше истинската причина за тайната му радост, увеличена в момента от алкохола.

Когато стигнаха до колибата на неговия другар, не можеше да се очаква, че Уолфорд, в състоянието, в което се намираше, няма да надникне вътре. Нито пък Денси смяташе да го пусне, защото така се случи, че шишето с „Холандс“^[1], което младият дървар беше измъкнал от мазето на Стоун Дийн, се намираше под дрехата му и Денси знаеше, че още не е изпразнено.

На поканата на стария браконьер — да влезе в колибата му и да довършат джина — неговият колега се отзова с готовност и двамата, клатушкайки се, влязоха вътре и се отпуснаха върху два стола с плетени тръстикови дъна. Уолфорд отпуши шишето и го постави на масата. Намериха се и тенекиени чаши и двамата дървари продължиха пира, който бе прекъснат, докато вървяха към къщи.

Вече се беше съмнало и хубавата Бетси, станала още преди да изгрее слънцето, бе извикана да им прислужва.

Никой от тях не беше гладен. Килерът на Стоун Дийн беше развалил апетита и на двамата, а избата ѝ беше изострила желанието им да пият.

Отначало Уолфорд не обърна внимание на хладния прием, който дъщерята на неговия домакин му оказа. Той бе твърде развълнуван от изгледите в скоро време да се отърве от ужасния си съперник, за да обръща внимание на чумеренето на своята любима. В този миг той си представяше, че става господар на положението.

Но малко по малко ревността му започна да се увеличава и надделя дори над опиянението от спирта.

Бет отиде до вратата и остана там, загледана тъжно навън, сякаш очакваше някого; това привлече вниманието на Уолфорд и без да се въздържа от присъствието на баща ѝ, той избухна в поток от злобни обвинения.

— Дяволите да те вземат! — извика той гневно. — Не стоиш ти за добро на тази врата! Чудя се, че ѝ позволяваш, Дик Денси!

— А? Какво, момче — хлъц-хлъц! Какво, Уъл? Кажи, Бет, какво — хлъц, а?

— Дяволите да я вземат! А пък ти си стар глупак, Дик, че я оставяш да ходи с този човек.

— Какво, Уъл? Кой човек — какво искаш да кажеш, момче — хлъц!?

— Тя знае за кого говоря. Тя много добре знае, колкото и невинна да изглежда. Аха! Той ще я направи... ако не го е направил вече.

— Татко! Как му позволяваш да ми говори така? — извика Бет, като се отдръпна от вратата и се обърна, естествено, към баща си, за да я защити от пияния Уолфорд, който я нарече с тази неприлична дума. — Той не за пръв път ме нарича с това име. О, татко! Не му позволявай да го повтори!

— Един ден баща ти ще разбере, че това е истина — промърмори Уолфорд упорито.

— Истина ли? — повтори Денси и втренчи пияния си поглед. — Истина. Какво има, момче? Какво има, Бетси?

— Той ме нарече... — отвърна момичето и неохотно повтори обидната дума.

— Така ли? Нарече те... ли, Бетси? Ако те е нарекъл т-т-т-така, аз ще го направя на парчета!

Изричайки тази заплаха, дърварят се опита да стане прав с явно намерение да изпълни закана си.

Но опитът му излезе несполучлив, защото, след като се полуизправи, пияният браконьер се отпусна назад в стола си и тръстиката под него се огъна и изскърца под тежестта му, сякаш всеки миг щеше да се скъса.

— Да-а! — продължи обидите си обвинителят, добивайки смелост от безпомощното състояние на стария Дик, от когото иначе се

страхуваше. — Заслужаваш това име! Ти си това, което казах — една.

— Чу ли го, татко? Той отново го каза!

— Какво каза — какво, Бетси?

— Че аз съм...

И Бетси отново повтори обидната дума, но този път и каза много натъртено.

Втората молба постресна бащата. Този път тон успя да се изправи на крака.

Подпирайки се на облегалото ма големия си стол, той извика:

— Уъл Уолфорд! Ти си негодник! Как смееш да наричаш дъщеря ми... хлъц? Напусни дома ми веднага, иначе ще ти нацепя черепа на трески! Махай се-е!

— Точно това ще направя! — отвърна Уолфорд, като се надигна намръщен от стола си и заканително изгледа бащата и дъщерята. Аз си имам моя къща, в която ще отида, и да ме вземат дяволите, ако не си взема оттук това, което си е мое!

С тези думи той вдигна шишето от масата, запуши го и като го мушна пак под дрехата си, излезе от жилището на браконiera.

— Върви по дяволите, Дик Денси! — извика той, като прекрачи прага. Ти си стар глупак и нищо повече. А пък ти допълни той, обръщайки се гневно към Бетси, ти може би си видяла възлюбения си за последен път. Ура! Тази нощ аз сторих нещо, което ще тури железни решетки между тебе и него! Върви по дяволите...

И като повтори отново обидната дума, отвратителният грубиян мина през разрушената ограда и залитайки, тръгна към гората.

В този миг неговата отдалечаваща се фигура се мярна пред очите на Грегъри Гарт, конто приближаваше към колибата от обратната посока.

— Какво каза той за железни решетки? — попита Денси, малко отрезнял от неприятната случка. — Кого заплашваше, Бет?

— Не знам, татко — излъга Бет. — Мисля, че и той не знае какво говори. Много е пиан.

— Така е, ха! Ха! Да-а — хлъц — догоре е пълен с хол-хол-холандс, дето го из-изпи в старата къща — хлъц! Това момче няма глава за пиене. Лесно се напива. Ха! Ха! Ха! Струва ми се, Бетси, че и аз съм пийнал малко. Нищо! Ще ми мине като дремна в стария стол. Хай-де-е-е!

С това подканване старият браконьер се отпусна а големия буков стол — толкова леко, колкото позволяваха вдървените му крайници, след по-малко от минута хъркането му показва, че е заспал.

[1] Холандс — холандска спиртна напитка, джин. Б. пр. [↑](#)

ГЛАВА XL. ОТЛОЖЕНОТО НАКАЗАНИЕ

Последните думи на озлобения влюбен оказаха своето въздействие върху Бет Денси.

Не беше обидното прилагателно накрая, което накара руменината от бузите ѝ да се оттегли и те да станат бледи и безкръвни като устните ѝ.

Не клетвата, а онова, за което той загатна по-преди, я накара да скочи на крака и да остане няколко мига онемяла и без дъх.

„Ти може би си видяла възлюбения си за последен път. Тази нощ аз сторих нещо, което ще тури железни решетки между тебе и него.“

Това бяха думите па Уолфорд.

Между нея и кого? Холтспър ли? Кой друг? Нали само за Холтспър мислеше тя? За кого другиго мислеше Уолфорд, ако не за него?

Тя знаеше, че Уолфорд жестоко я ревнува от Черния конник. Щеше да бъде щастлива, ако той му беше дал повод. Уви! Само нейното поведение беше предизвикало ревността на Уолфорд.

Железни решетки затвор — за него, за човека, когото тя по своя груб начин почти боготвореше!

Какво значеше това? Заплашваше ли го в бъдеще тъмница — него, Холтспър? Или може би значеше, че той вече е затворен?

Това едва ли се бе случило, иначе баща ѝ или неговият гостенин биха споменали нещо, докато бърбреха край бутилката с „Холандс“.

Те бяха в Стоун Дийн през цялата нощ.

Момичето знаеше това, знаеше и какво са вършили там, знаеше и нещо за тези, които се бяха събрали — знаеше достатъчно, за да разбере, че това е било тайно събрание, което не би могло да се състои през деня, защото щеше да бъде опасно.

Неграмотното, но интелигентно момиче знаеше освен това, че кавалерът е човек с особени убеждения, т.е. човек, когото подозираха, че не е верен поданик на краля.

Тя беше чувала това, произнесено шепнешком, от устните на баща си, които нямаше навик да крие своята омраза към монарха.

Бет не се интересуваше от републиканските склонности на човека, когото обичаше. Но може би поради това тя още повече се възхищаваше от него? Не защото те съвпадаха с убежденията на нейния баща, но заради смелостта, която беше нужна, за да се изповядват подобни чувства по онова време, а смелостта беше добродетел, която можеше да извика възхищението на тази неустрашима хубавица.

Ако имаше нещо, което не ѝ позволяваше да одобрява напълно политическите убеждения на Холтспър, това беше смътното чувство, че поради тях той е в опасност. Това понякога я караше да се безпокои за него.

Думите на Уолфорд бяха превърнали безпокойството ѝ в истинска тревога.

Вярно е, че той може би ѝ каза, за да я подразни, но много е възможно заплахата му да се отнася до нещо, което се беше вече случило или скоро щеше да се случи.

— Има някаква опасност промълви момичето, когато Уолфорд отмина. — Мастър Холтспър трябва да бъде предупреден и това може би ще трябва да сторя аз. Ще отида — допълни тя, като видя, че баща ѝ безпомощно се е отпуснал на стола си, — ще отида, и то веднага.

Тя дръпна от закачалката наметката си с качулката, метна я небрежно на раменете си и поглеждайки отново към баща си, конто спеше на стола, се приготви да тръгне по недоизречената си работа; когато точно в този миг кучето нададе своя тревожен лай.

Пияният браконьер чу лая, размърда се леко на стола, измърмори нещо неразбрано и потъна отново в лабиринта на пияните си сънища.

— Никак няма да се изненадам — каза Бет, като тръгна на пръсти към вратата, — ако Уил се връща.

— Слава богу, не е той! Някой откъм Стоун Дийн! О! Ако е...

Едно възклицание на разочарование прекъсна думите ѝ, когато една висока, смешно облечена фигура и едно мургаво лице с черни рошави бакенбарди застана близо до нея под клоните на дърветата.

— Това е новият приятел на татко — и негов приятел — промълви момичето. — Чух да казват, че снощи и той е бил в Стоун Дийн. Може би знае нещо. Може би той идва...

— Добрутро, момиченце! — поздрави Грегъри Гарт, прекъсвайки догадките на Бет за целта на посещението му. — Хубаво време. Старата птица прибра ли се вече в гнездото си?

— Искате да кажете, баща ми! — отвърна Бет, без да прояви неудоволствие от странния поздрав и странния въпрос.

— Ами да, за него говоря. Няма друга стара птица в това гнездо, нали? В къщи ли е, ха?

— В къщи е. Заспа на стола си. Виждате ли го, ей там?

— Да, така изглежда. Спи, а? Добре си похърква! Но той май не е само заспал? — продължи Гарт — Е, момиче? — каза той, като видя, че Бет не отговаря на последния му въпрос. — Добре! Не искам да ми отговаряш на въпроса — той все пак ти е баща. Но тук май че понамирисва силничко. Аха! От тези чаши, предполагам.

Като каза това, той вдигна една от чашите на масата и я доближи до носа си.

— Тук е имало „Холандс“. И в другата — допълни той, като помириса и другата чаша. — Има същия „букет“ — както казват французите за техните вина — като вината в Стоун Дийн. На стария надали му трябват две чаши, за да пие, а? Тук е имало и някой друг. Да не си била ти?

— Не! — отвърна Бет малко обидено.

— Не се обиждай, момиче! Шегувам се само. Но кой е бил другият веселяк?

— Един приятел на татко. Вие го познавате, господине. Уил Уолфорд.

— Приятел, на баща ти, а? Голям приятел на баща ти е той, нали?

— Татко много го обича — повече, отколкото трябва може би.

— Тогава значи не е вярно, госпожице Бетси, че ти си много мила с този Уил Уолфорд?

— Мила с него! Кой казва това?

— Е, никой не е казвал, доколкото знам. Но всички казват, че той се държи мило с тебе.

— Затова нищо не мога да направя, нито пък да затворя на хората устата. Защо хората не си гледат тяхната работа!

— Ах, ако беше така, колко весел и приятен щеше да бъде светът. Но те не искат, дяволите да ги вземат! Не искат!

След като изрече тази малко, поостаряла мисъл, Грегъри замълча ли известно време, сякаш тези думи извикаха у него нежни мисли.

— По работа ли идвате при татко? — попита Бетси.

— Зависи — отвърна Гарт, който изглежда се колебаеше какво да каже. — Старецът май не ми изглежда много за работа точно сега, а?

— Така ми се струва — кратко отговори Бет.

— А може би, госпожице Бетси — продължи Гарт, вглеждайки се изпитателно в лицето на момичето, — може би ти ще свършиш работата, която искам, по-добре и от баща си? Искам...

— Какво искате? — попита Бетси, която нямаше търпение да дочака думите, които Гарт произнасяше доста колебливо.

— Приятел. Не за себе си. За друг един, който е в опасност.

— Кой, кой е в опасност? — попита момичето с нетърпение, което не избягна от наблюдателните очи на този, към когото беше отправен въпросът.

— Един благородник, един истински благородник. Сигурно знаеш за кого говоря.

— Сигурно знам ли? Откъде, сър?

— Значи не си чула какво се случи в Стоун Дийн тази сутрин?

Бет не отговори. Видът ѝ отговаряше отрицателно и изразяваше предчувствието, което въпросът събуди у нея.

— Значи не си чула, че мастър Холтспър беше задържан и отведен от кирасирите на капитан Скарт? Не си чула това, а?

— О! — извика Бет. — Значи това е искал да каже той. Трябваше да се сетя. О, господи, това е било!

— Кой е искал да каже? Какво?

— Уолфорд, Уил Уолфорд. Ах! Негодникът!

— Ти го наричаш негодник. За такъв ли го мисли и баща ти?

— Когато чуе това, и той ще го разбере. Ох! Мастър Холтспър пленник, и то на човека, който е негов смъртен враг! Това е работа на Уил Уолфорд, сигурна съм.

— Защо мислиш така, момиче?

— Той каза, че тази нощ е сторил нещо, което щяло да доведе до такъв край.

— На баща ти ли каза това?

— Не, от злоба към мене го каза, когато вече си отиваше. Баща ми го чу, но той беше твърде, твърде сънлив и не го разбра. Ако го беше...

— Щеше ли да се ядоса като тебе?

— Сигурна съм.

— Добре. И аз така мислех.

— Затворник! О, сър! Къде го отведоха? Какво ще правят с него? Кажете ми, кажете ми!

— Ще ти кажа, когато разбере; точно тази работа, момиче, ме доведе тука. Виждам, че няма смисъл да будим стария сега. Този „Холандс“ ще го държи чак до залез слънце. А в това време трябва да се изправи нещо без негова помощ. Може би ти ще можеш да ми помогнеш колкото него, а дори и повече от него, ако искаш.

— Какво да ви помогна? Ако има нещо, което мога да направя за... за мастър Холтспър! О, ще го направя с удоволствие.

— Точно това искам. Ти сигурно знаеш, че аз съм приятел на мастър Холтспър — стар семеен слуга, и съм готов да дам живота си или почти да го дам, за да го измъкна от лапите на тези кирасири. Аз знам, че капитанът им ще се опита да му вземе главата. О, и ще го направи, ако не намерим как да му помогнем да избяга. Ето за това ми трябваш, госпожице Бетси.

— Кажи ми как мога да ти помогна, готова съм на всичко! — отвърна момичето.

Видът ѝ и начинът, по който каза това, показаха, че говори искрено.

— Тогава няма време за губене — иначе щях да почакам и баща ти да ни помогне. Но нищо. Първите стъпки можем да направим и без него. Ти трябва да отидеш до Бълстрод — там заведоха мастър Хенри преди малко, и да влезеш в къщата. Там те познават, нали?

— О, да. Мога да влизам и да излизам, когато поискам. Това няма да им се стори подозрително.

— Това, виж, е повече, отколкото аз мога да направя не само в тази, но и в много други къщи — каза Гарт, усмихвайки се многозначително, — иначе бих отишъл сам. Но, струва ми се, че ти ще

свършиш тази работа по-добре от всеки друг. Разбери, ако можеш, най-напред дали ще водят затворника в Лондон; после — по кое време ще го водят; после — в коя част на къщата са го затворили, защото той сигурно е затворен някъде. Разбери това и каквото можеш друго, и ела тук да ми кажеш. Вярвам, докато се върнеш, старецът да се е събудил и тиквата му да се е поизбистрила, та да ни помогне да измислим нещо.

— Тръгвам веднага каза Бет, запътвайки се към вратата.

— Да, тръгвай. И минутите са ценни за мастър Хенри. Чакай, ще повървя малко с тебе. Имам нататък една друга работа; точно ще я свърша, доде се върнеш. Можем да вървим заедно, докдето пътищата ни са еднакви. Довиждане, Дик Денси! Хъркай, старче, и гледай да се наспиш по-скоро, че може много да ни трябваш.

С тези шеговити прощални думи бившият разбойник излезе от къщата и тръгна след момичето, което от нетърпение да изпълни задачата си беше избързало по пътеката.

Общият им път не продължи много. На около триста ярда от колибата пътеката се разделяше на две: по-правата пътека водеше към задната част на парка Бълстрод, а другата, която изглежда се използваше само от неколцина, се отбиваше към жилището на Уил Уолфорд.

Дъщерята на Дик Денси тръгна по първата и с лека стъпка скоро изчезна зад увисналите клони на буките.

Бившият разбойник се застоя малко, загледан след нея, но щом тя изчезна от погледа му, тръгна по другата пътека, която щеше да го заведе до колибата на дърваря.

Като повървя малко в тази нова посока, той спря до един голям храст див чимшир, който растеше край пътеката, измъкна джобното си ножче и започна да реже един от най-големите му клони.

Отрязва клона от родния му корен и го издяла така, че той заприлича по форма и размери на здрава тояга. Може би вече сте отгатнали целта, за която му трябваше това оръжие. Ако не сте, думите, които излязоха от устата на Грегъри Гарт, ще ви обяснят намеренията му.

— Аз не искам — каза той, изрязвайки с ножа си по-изпъкналите чепове, — не искам да убия този грубиян, макар той да заслужава това, па и нещо повече. Ще му дам една доза, колкото да го задържа в къщи и да не прави повече бели — поне докато се намирам в това място,

пълно с войници. Мутрата му е грозна, грозна, та няма какво да се развали от боя, иначе ще го наглася аз него така, че ако имаше майка, и тя да не го познае. Някой път, ако рече пак да тръгне да подслушва или да помага на други в такава работа, ще има да си спомня за Грегъри Гарт. Как няма да си спомня? — Хубава тояга — продължи той, като повдигна окастрения чимширов клон и го изгледа със задоволство, — а ако бях оставил и чеповете, нямаше да отговарям за черепа на мастър Уил Уолфорд, колкото и да е дебел. Това сега ще свърши работа — мога вече да вървя към дома му. Ха! Ето я кочината му. Дано и свинята да е вътре.

С тези думи Гарт измина крадешком няколко крачки и спря да се послуша.

— Добре! — възкликна той. — Звярът е вътре... чувам го да грухти. Дяволите да го вземат — хърка! Май че всички в тази тора Уопси спят. Така да е, аз ще го събудя! Ей сега ще почна!

Като се закани така, той тръгна с бързи стъпки и скоро беше в колибата, до прострения заспал дървар.

Уолфорд лежеше на ниско легло — обикновен здрав селски нар от букови дъски с ниски крака на около една педя от земята.

Човекът върху грубото легло лежеше по гръб. Ръцете и краката му бяха опънати сякаш някой нарочно го беше прострял така, за да изсъхне. Но не беше изпаднал в това състояние от вода, а от друга течност, която бе взел вътрешно, както личеше от шишето с „Холандс“, сложено на пода, близо колкото да го стигне с ръка; неканеният гост го разгледа и установи, че е празно.

— Откраднал го е от избата на Стоун Дийн — забеляза Гарт, след като помириша шишето и го поразгледа. — По миризмата познавам, че е оттам, и мога за тези холандски шишета да се закълна пред цял състав съдии. Горкият мастър Хенри! Не само го е предал този грозен нехранимайко, ами го е и ограбил. Нищо, сега ще му дам да се разбере.

Като каза това, Гарт хвана прясно отрязаната тояга и тъкмо се готвеше да я стовари върху заспалия дървар когато някаква мисъл внезапно го спря.

— Не! — каза той. — Първо ще го събудя и ще му кажа някои думи. Ако у него има човещина, ще го накажа по морален начин — както би казал викарият от Джайлс Чифонт... — Ставай! — извика той, мушкайки заспалия с върха на тоягата си. — Събуждай се,

мързеливецо, я виж кое време е вече! Дванайсет по слънцето. Ставай, ти казвам!

Ново мушкаме е тоягата, по-силно от предишното, не даде никакъв резултат или съвсем малък. Пияният селянин продължаваше да хърка и само изръмжа дрезгаво, което показва, че съзнанието му е било раздразнено или това по-скоро беше механична реакция от тоягата, която го прободеше доста силно в корема.

— Ставай! — извика Гарт и отново го прободеше с чимшировата тояга. — Събуждай се, ти казвам! Ако не, ще те напердаша, както спиш. Ставай! Ставай!

При всяка заповед мушкането се повтаряше, но без никакъв резултат. Заспалият само изръмжа няколко пъти и продължи да хърка.

— Ако не хъркаше, щях да помисля, че е умрял — каза Гарт, отказвайки се да го събуди. — Ако не е мъртъв, тогава е мъртво пиян. Това е съвсем ясно!... Безполезно е да се мъча да го свестявам — продължи той, след като поразмисли. А още по-лошо е, че няма смисъл да го бия в това състояние. Безчувственото животно, както е право мога да го нарека, няма да усети нищо. Все едно да блъскам тоягата си по тоя куп дърва. Бре, да се не види! Какво да правя!

Озадаченият разбойник се замисли малко и продължи:

— Не си струваше трудът да идвам чак дотука само за да отрежата тояга. Ако го наложа с нея, няма да усети, докато не изтрезнее. Не искам аз такава отплата. Искам да го видя да се мъчи.

Той отново спря да помисли.

След малко очите му зашариха по стените, сякаш беше намислил нещо, и търсеше с какво да го изпълни.

Скоро един предмет задържа погледа му.

Това беше въже или дебела връв, прехвърлена през една от гредите на тавана и провиснала ниско, колкото да я стигне с ръка.

— Май че това ще е най-добре — каза той, продължавайки монолога си, — ето това ще направя. Връвта изглежда здрава — продължи той, като я издърпа от гредата и опита здравината ѝ между ръката и коляното си. — Да, здрава е достатъчно, за да задържи бик по гръб, а какво остава за такава свиня като него. А и дългичка е, може да се нареже на четири. Точно това ми трябва!

Той отново извади ножчето си и нарязва въжето на четири почти равни парчета. Тогава продължи да изпълнява плана, който се беше

оформил в ума му. От доволния му вид личеше, че този план ще го извади от затрудненото му положение.

Щеше просто да завърже пияния за нара и да го остави там, докато изтрезнее и бъде способен да разбере наказанието, което той, Гарт, възнамеряваше да му наложи, когато се върне!

Позата, в която дърварят лежеше — с изпънати ръце и крака, — изглежда беше подсказала на Гарт този начин на действие.

Подсмивайки се, докато работеше, бившият разбойник започна да изпълнява намерението си бързо, като специалист по боравенето с въжета.

След няколко минути беше завързал китките и глезените на заспалия за рамката на нара. Когато свърши, отдръпна се назад, за да огледа работата си, и застанал със скръстени ръце над безчувствения пленник, избухна в гръмогласен смях.

— Не е ли хубавец така, както си лежи? — каза той, сякаш питаше някой, който не се виждаше — Истинско горско бебенце! Трябва му само една червеношийка, да го покрие с букови листа! А сега — допълни той, обръщайки се към завързания заспал човек — стой тука, докато се върна! Не ти обещавам, че ще дойда до двайсет и четири часа, но ако ме няма, почакай и не се притеснявай за мене. Обещавам ти да се върна и сигурен да си, че ще го направя. А засега, мастър Уолфорд, казвам ти довиждане!

Като каза това и остави тоягата си в един ъгъл, откъдето можеше лесно да я вземе отново, Гарт излезе от колибата, внимателно затвори вратата зад себе си и пое обратния път към къщурката, където беше оставил другия пиян — Денси Надяваше се сега да го намери в подходящо състояние, за да му помогне да изпълни плана, които отчасти бе намислил, за освобождаването на арестувания му покровител.

ГЛАВА ХІ. КАК БЕ ПОДМАМЕН ЕДИН ЧАСОВОЙ

Оставаха още няколко минути до полунощ на същия този ден, когато три лица излязоха из тясната врата на колибата на Дик Денси и поеха пътеката към парка Бълстрод.

Те бяха двама мъже и една жена, покрита с наметка и качулка, така че възрастта ѝ не можеше да се познае по нищо друго освен по дребната ѝ фигура и леката походка, които показваха, че е млада.

Тъмночервената наметка, с която беше покрита нейната фигура, принадлежеше на Бет Денси.

Придружаваха я собственият ѝ баща и Грегъри Гарт. Тъй като тясната пътечка не им позволяваше да вървят заедно, те се движеха един зад друг — бившият разбойник най-отпред, следван по петте от Денси, а най-отзад вървеше Бет.

Така наредени, те не можеха да си говорят тихо, а тъй като работата, която ги водеше навън в този късен нощен час, трябваше да се извърши тайно, и тримата по негласно споразумение мълчаха през цялото време, докато вървяха по горската пътека.

Едно пасбище, покрито с прищеп и изтравниче, разделяше гората Уопси от парка.

Пътеката пресичаше пасбището и стигаше, до една грубо скована селска стълба, която улесняваше преминаването на оградата. От вътрешната страна имаше широк пояс от дървета — дъбове, брястове и кестени, през които пътеката продължаваше към къщата.

Оттук се стигаше до югозападното крило на жилището на сър Мармадюк; и след като се преминеше гората, вече можеше да се види една част от зданието и стените, които ограждаха задния двор. Градината с плодните дръвчета и декоративните храсти се простираше в тази посока. Оградата на градината, която представляваше окоп и следователно се намираше под повърхността на земята, не се виждаше отдалеч.

След като минаха мълчаливо през стълбата, тримата нощни пътешественици се отделиха от обикновената пътека и тръгнаха към къщата по обиколен път.

Те преминаха горския пояс и все така предпазливо и мълчаливо стигнаха до задната част на жилището, на около стотина ярда от окопа. Там сякаш по взаимно споразумение спряха и застанаха в сянката на дърветата. Предпазливостта им, ако се дължеше на това, че искаха да се укрият, беше излишна, защото нощта беше катраненочерна като предишната, а в небето имаше същите признаци на буря.

Всъщност това бе повторение на електрическото натрупване, което беше смутило атмосферата миналата нощ и което по същия начин щеше да се разпръсне с пороен дъжд.

Между гората и живия плет, кон го заграждаше жилището, имаше едно открито пасбище, осеяно с редки високи дървета.

Ако беше ден или пък имаше луна, от мястото, дето бяха спрели, можеше ясно да се види жилището — задните постройките и западната фасада.

Но сега те можеха да различат само една тъмна купчина, неясно очертана върху мрачния оловен свод на небето, макар че от време на време, когато светкавицата прорязваше небосвода, стените и прозорците, осветени от мигновения ѝ блясък, можеха да се различат така добре, както при дневна светлина.

След като стигнаха до своя наблюдателен пункт, тримата, които идваха от колибата на Денси, продължиха известно време да мълчат, което означаваше, че имат някакъв важен план.

Очите им бяха насочени към жилището и когато електрическата искра освети лицата им, и тримата имаха сериозно изражение.

В никой от западните прозорци не се виждаше светлина и можеше да се предполага, че в този час всички в къщата са се оттеглили да почиват. Но пристройките също имаха прозорци и в един-два от тях проблясваха слаби лъчи, които показваха, че или някои от прислужниците на дома, или войниците, които квартируваха там, все още не спят.

Голямата порта към двора се виждаше оттам, гдето стояха тримата. Когато блясваха светкавици, различаваше се огромната дъбова сгъваема врата; виждаше се, че е затворена. Но когато беше

тъмно, тънка ивица от жълтеникава светлина се промъкваше през една от цепнатините и показваше, че зад нея в свода на вратата гори лампа.

Никакъв шум не подсказваше, че в къщата някой се движи. От време на време от конюшните изцвилваше някой кон в отговор на друг, който се разхождаше из пасбището на имението, или пък някое куче подхващаше след царя на домашните четириноги и със своя лай за кратко време събуждаше ехото на двора.

Докато Гарт и другарите му все още мълчаха, големият часовник на кулата, която се издигаше над жилището, удари дванадесет.

— Съвсем ли си сигурна — каза Грегъри, нарушавайки мълчанието за пръв път, откакто напусна дома на Денси, — съвсем ли си сигурна в часа?

— Съвсем съм сигурна — отвърна Бетси, повтаряйки думите му. — Той каза дванайсет. Каза, че цяла нощ ще е на пост, но от дванайсет до два е неговият ред да пази затворника. Стаята е точно там — зад сводестия вход, — там откъдето идва светлината.

— Старият склад — допълни Денси. — Знам го добре. Колко тлъсти елени съм носил там, преди сър Мармадюк да разбере, че крада дивеча му! Уволни ме и не ме остави вече да се грижа за него — Ех! По-добри бяха ония времена за Дик Денси!

— Каза ли ти да дойдеш точно в дванайсет? — продължи Грегъри, без да обръща внимание на думите на уволнения пазач.

— Не — каза Бет. — Не точно в дванайсет, а малко след това. Каза ми да не се приближавам, докато не мине малко време от смяната на стражата и свободните от наряд — така ги нарече — не си отидат в двора.

— А ти как ще разбереш това?

— Той каза, че ще постави лампата долу на плочите, близо до голямата врата. Когато видя светлината да излиза през долната пролука, да почукам на вратичката и той ще ми отвори.

— Но тя сега свети отдолу и тъй си свети от доста време — преди часовникът да бие. Така ли ти каза той?

— Не. Има една дупка, през която котките влизат и излизат. Той ще сложи лампата там.

— Значи още не е сложена. Трябва да си отваряме очите. Не бива да губим ценно време. Сигурна ли си, че ти каза, че ще те остави да говориш с мастър Хенри?

— Каза ми. Обеща ми честно, защото и аз му обещах нещо.

— Какво му обеща, дъще? — попита Денси със сериозен глас.

— нищо, татко — отвърна Бет, — нищо в сравнение с това, за което го правя.

— Не се тревожи за дъщеря си, Денси. Тя е вече голяма и знае да се грижи сама за себе си. Момичето ще направи само това, което трябва, аз гарантирам.

— Е, и то нямаше да помогне — продължи Бет — и никога нямаше да ме пусне вътре, ако не беше повярвал, че ме изпраща някаква важна дама. Трябваше да го измисля, бог да ми прости!

— Това е благородна лъжа, момиче — каза Гарт окуражително. — Ако всички лъжи са за такава благородна цел, то до една ще бъдат простени горе, сигурен съм.

Като каза това, Гарт погледна благоговейно нагоре.

— Ха! — извика той, като внезапно свали поглед и го отправи към портата. — Ето я там! Лампата е на котешката дупка!

Под едно от крилата на голямата дъбова врата през вече споменатия отвор се забелязваше кръг от слаба жълта светлина. Ако човек се вгледаше по-внимателно, можеше да забележи, че тя идва от лампа с не много прозрачно стъкло. Това беше обикновен фенер от обора и сега изпълняваше постова служба в лагера на кирасирския взвод.

Сигналът беше твърде ясен, за да има грешка.

Щом го забележа, девойката почака само за някои допълнителни съвети, които двамата придружвачи ѝ дадоха набързо. Те бяха потвърждение на важните нареждания, дадени ѝ вече преди тръгване от колибата.

Щом ги получи, тя още по-плътно се загърна в наметката си, пресече откритото пасбище и стигна пред голямата порта, зад която беше затворен човекът, за когото тя се излагаше на морален срам, а може би и на някакво наказание.

Пред вратата тя спря за малко — отчасти за да си почине от бързия ход през пасбището и отчасти за да събере решителност за изпълнение на задачата, с която се беше нагърбила.

Колкото и храбро да беше сърцето на дъщерята на Денси, все пак то не беше тъй смело в момента. Дали войникът не я извика тук, за да я предаде! Дали няма намерение да я хване в ръцете си? Може би ще я

обвини в измяна на краля или пък ще я заплаши с подобно обвинение, за да я накара да приеме неговите любовни предложения, за които вече ѝ беше загатнал.

От друга страна, тези предложения нямаха много обиден характер. Имаше войнишко честолюбие в думите, които бе разменила с Уидърс — защото Уидърс беше този, който я покани да сподели с него часовете му на дежурство.

Тя малко познаваше младежа, преди още той да се запише кирасир, и макар че беше преминал през лоша школовка, тя не вярваше да е станал толкова лош, колкото бяха хората, с които се бе събрал.

Всъщност в този критичен момент едва ли имаше някакво значение дали беше лош. Тя бе отишла твърде далеч, за да мисли да се отдръпне от опасностите. Беше твърде близо до човека, когото обичаше с пълната пламенна страст на пренебрегнатото си сърце, твърде близо, за да се върне, без да направи опит да го види, и ако е възможно, да го спаси. Когато отново си спомни за опасностите, надвиснали над него, тя отблъсна мисълта за това, което би могло да я сполети, приближи се безстрашно и почука тихо, но решително на вратата.

Почти веднага след условния знак по плочите от другата страна се чуха стъпки от войнишки ботуши, които приближаваха внимателно и предпазливо. Някой идваше към вратата.

Като стигнаха там, стъпките престанаха да се чуват и вратата се отвори тихо, което показваше, че човекът, който изтегли резето, очакваше някого.

Тих шепот стигна до ушите на тази, която чакаше да влезе; той беше много по-различен от обикновените резки думи на часовоя „Кон е там?“

— Ти ли си, сладка Бетси? — попита войникът и без да чака отговор, продължи — Влез, мило момиче! Така копнеех да стане дванайсет, че мислех, никога няма да удари. Струваше ми се, че старият часовник е занемял. Рядко се случва да очакваш с такова нетърпение нощно дежурство. Влез!

Момичето преодоля обзелото го стеснение, прие поканата, прекрачи прага и влезе в арковидния вход, който образуваше нещо като засводен коридор между вратата и двора.

Този коридор се осветяваше само от лампата, която, поставена долу при вратата, за да даде знака — изпущаше слаба светлина. Тъй като в този момент Уидърс не искаше по-силно осветление, лампата остана там, където си беше.

Тя светеше достатъчно, за да се забележи страничната врата, водеща в склада — импровизираната тъмница на Хенри Холтспър, която часовоят трябваше да охранява най-внимателно. Веднага щом влезе в коридора, очите на неговата посетителка се отправиха към тази врата и погледът ѝ се връщаше постоянно там, въпреки усилията, които Уидърс полагаше да го задържи върху себе си.

Той не можеше да не забележи разсеяния вид, с които предполагаемата му любима слушаше любовните му обяснения. Забеляза как погледът ѝ се обръща постоянно към вратата на склада и това му причини мъка, но не се досети, а само се раздразни, че тя обръща толкова малко внимание на ласките му.

Да би подозрял истинската причина за безразличието на Бет Денем, вратата на Холтспъровата тъмница не би се извъртяла върху пантите си тази нощ — поне докато дежуреше Уидърс.

— Хайде, госпожице Бетси! — каза той, опитвайки се да спечели поне малко повече от нейното внимание. — Не говори сега за тази работа. Можеш да предадеш съобщението на благородника по-после. Няма да трае дълго, предполагам?

— Само една минутка — отвърна Бет — и точно затова искам да се свърши по-скоро.

— А! Така ли — каза Уидърс, който започна да се ласкае от мисълта, че любимата му иска по-бързо да свърши с неприятната си поръчка, за да се отърве. — Аха! Добре, разбира се, госпожице Бетси...

— Нали знаеш — прекъсна го момичето, — човек винаги трябва първом да свърши работата си. Първо работата, после удоволствието.

— Ами! — измърмори Уидърс. — Не винаги — поне не за тебе и мене. Нека работата почака малко.

— О! Не, не! — отвърна Бетси, ставайки все по-нетърпелива. — Ако дамата, която ме изпраща, разбере, че така се бавя, ще имам неприятности. Няма да ми даде възнаграждението, което ми обеща. Ти не можеш дори да си представиш колко нетърпелива ще е, докато чуе отговора, който трябва да ѝ занеса!

— О! По дяволите нейното нетърпение! Остави я да чака — прекъсна той Бетси.

— Не, мастър Уидърс! Бъдете разумен. Представете си, че вие бяхте затворен и някои очаква известие от вас — аз например. Тогава бихте ли казали: „Нека почака!“ Умолявам ви, не ме задържайте сега — можете да ме видите и утре. Елате в колибата и стойте колкото си искате. Татко няма да е в къщи и можете да бърборите колкото си щете глупости.

— Каква прелъстителна сирена! — каза нейният обожател, видимо доволен от приятната програма, която тя му начерта. — Добре! Съгласен съм. Но ти трябва да ме целунеш, преди да влезеш вътре, и да ми обещаеш още една целувка на излизане.

— С удоволствие! — с готовност отговори изпълнителката на Девойката Мариан. — Ето целувката. Вземи я.

И без да чака Уидърс да я прегърне или да се приближи към нея, тя протегна шия и притисна устни до грубата буза на войника.

— Ето! — беше възклицанието, което последва след шумното мляскане от целувката. — Доволен ли си?

— Не, мила Бетси! Не биха ме задоволили и сто хиляди целувки. Един мъж никога не се насища на тази сладост — той винаги иска още. Ах! Нека другите да въздишат по момичетата от Фландрия. Аз обаче предпочитам английското девойче. По-хубаво от него няма!

— Умееш да ласкаеш! Хайде сега! Изпълни обещанието си, ако искаш и аз да изпълня моето, като излизам.

— Ще го изпълня, сладка! Но слушай! Не вдигай шум вътре. Ако началникът на охраната мине насам и открие какво става, от часовой ще ме направи на затворник, преди да съм казал „едно“. Ах! Хайде, целуни ме пак, преди да влезеш!

Без колебание момичето подаде бузата си, за да бъде целунато от нетърпеливите устни на войника-любовник, и като промълви някакво неясно обещание, че ще позволи повече от една целувка, когато излезе, вратата на склада се отвори за нея и тя безпрепятствено влезе в тъмницата на Холтспър.

ГЛАВА XLII. ВЗАИМИО НЕДОВЕРИЕ

През целия този ден арестуваният патриот се беше тревожил в своята тъмница. Откакто го задържаха, с него се отнасяха като с престъпник — килията и храната му бяха като на осъден вече.

В малката стая, в която го бяха затворили, нямаше никакви мебели. Само дървен материал и няколко вехтории — нито стол, нито маса, нито легло. Вместо тях имаше една груба пейка. Той седеше на нея и от време на време се облягаше, но не променяше често положението си, защото това беше трудно — беше вързан, сякаш е престъпник. Ръцете му бяха извити зад гърба и китките здраво стегнати, а за да се осуети всякакъв опит за бягство, глезените му бяха вързани един за друг с въже.

Той дори не се беше опитвал да се освободи. Беше безсмислено. И да би могъл да се измъкне от въжетата, които го стягаха, пред него бяха заключената врата и часовоят, който през цялото време стоеше или се разхождаше отвън.

Макар че силно чувствуваше нанесената му обида и съзнаваше голямата опасност, в която се намираще животът му сега, той имаше други мисли, които бяха още по-горчиви.

Обект на тези размишления беше Мериън Уейд — тя и нейната бяла ръкавица. Не онази, която той с такава гордост беше носил, а втората, поставена очебийно върху шлема на кирасирския капитан.

През целия ден — а този ден му се беше сторил безкраен, — както и през изминалите часове от нощта, умът му и за миг не можеше да избегне тези мъчителни мисли.

Въпреки усилията му да отхвърли съмнението, въпреки че смело го беше отрекъл пред Скарт, то отново се връщаше. Той стотици пъти си зададе въпроса, дали Скарт по нечестен начин е получил ръкавицата, или тя му е дадена в знак на любов, както неговата?

Непрекъснато се връщаше към всичко онова, което беше станало между него и Мериън Уейд — още от оня час, когато, яздейки неспокоен по горския път, бе очарован от несравнимата ѝ хубост и

когато очарованието му бързо се превърна в обожание. А след това другите срещи на същия този път, които биха могли да се сторят случайни на всеки друг освен на влюбения; изпускането на ръкавицата, което можеше да се вземе за случайност, ако на следващата среща тя не беше признала, че е било нарочно; пламенните думи, които си бяха разменили — не бяха ли те клетви, избликнали от дълбочината на душата ѝ? Не му ли отдаде тя тогава цялото си сърце, както той ѝ отдаде свое го? Ако може да се вярва на думи, той бе спечелил сърцето на Мериън Уейд. Можеше ли да се съмнява?

Да, той можеше и се съмняваше — не в това, че тя му беше казала любовни думи и беше изслушала неговите с внимание. В това той не се съмняваше, освен ако повярваше, че е било сън. По-друго беше неговото съмнение, от много по-неприятен вид. Той подозираше, че Мериън Уейд раздава влюбени погледи, говори любовни думи и изпуска любовни знаци, когато ѝ скимне! Това, което стори с него, можеше да стори и с другиго. Накратко, той беше повярвал, че тя си играе с него.

От всички болки, които любовта може да породи в сърцето на мъжа, тази е най-болезнената. Несподелената любов жили дълбоко, но когато на любовта е отвърнато с любов, с пламенни думи, с измамни ласки — а после заблудените очи открият измамата, тогава ревността наистина става това, което някога беше на мода да се нарича — страшилище.

Няма по-голяма жестокост от жестокостта на кокетката.

Такава ли беше Мериън Уейд?

Холтспър си зададе този въпрос стотици пъти. Стотици пъти отхвърли съмнението, но уви! Всеки път един суров глас в сърцето му отговаряше:

— Възможно е!

Да, и твърде вероятно при това! Така си представяше той.

Може би това изглеждаше така вероятно на Хенри Холтспър, защото имаше, горчив опит с женската невярност, затъмнила небето на неговата младост, в момент когато слънцето на щастието му достигаше своя зенит.

— Тя сигурно знае, че съм тук — каза си той за двадесети път. — Не може да не знае. И въпреки това никакъв знак от нея, нито една дума! Така изоставен не бих бил и в тъмницата на инквизицията. Дали

са им попречили, или забранили да се свържат с мене? Едва ли, А те не биха могли така внезапно да се откажат от приятелство, започнало толкова сърдечно и макар да е едва от вчера, обещавахе да бъде дълготрайно. Защо изведнъж всички така студено се отвърнаха от мене?

— Ах! Какво ли не правят хората, на какво ли не са способни, за да останат настрана от развалината, която заплашва да се срути? Може би всички са се отказали от мене — тя също, отричайки се от тая връзка, която би могла да я опозори. Може би сега в другия край на зданието има веселба, в която всички участвуват — и семейството, и гостите. Може би в този момент тя е най-весела и най-щастлива от всички. Новият ѝ приятел седи до нея или се върти наоколо, шепне сладки думи в ухото ѝ, примамва я с ония пагубни слова, с които той така добре умее да си служи. А тя през цялото време се усмихва и слуша. О!

Последното възклицание прозвуча като стенание и показва колко болезнена е картината, която възбудената му от ревност фантазия рисува пред него.

И това наистина беше фантазия.

Ако в този миг очите му можеха да пробият масивните стени, споменати от него, той щеше да открие колко несправедливи, колко неоснователни бяха обвиненията му. Щеше да види как Мериън Уейд страда като него, страда поради същите причини.

Тя се намираше в спалнята си и беше сама. Стоеше там отдавна, но леглото ѝ бе все още непобутнато. Копринената покривка лежеше изпъната върху пухената възглавница и по нищо не личеше да е била отваряна. Нито пък в нейното държание имаше нещо, което да покаже намерението ѝ да се оттегли в това луксозно място за почивка.

Предишната нощ в същата тази стая тя пак беше неспокойна, но не толкова много. Тогава само се страхуваше, че опасност грози любимия ѝ, но не я смущаваше никакво съмнение за верността му. Сетне опасността намаля — породил се съмнението. Най-после безпокойството ѝ се разпръсна и тя заспа — толкова дълбоко, че тропотът от копитата на един кон, които половин час по-късно мина по същата пътека, по която бяха минали Скарт и неговият подчинен, не я събуди. Не я събуди и тропотът на тридесетте коня, яздени от тридесет облечени в стомана кирасири, със звънящи шпори и дрънчащи шпаги,

които няколко часа по-късно минаха под прозореца на стаята ѝ на излизане от парка.

Мериън Уейд се събуди доста късно сутринта. И то чак когато отвън долетяха шумове, които биха могли да разбудят човека, заспал най-тежък сън — изсвирване на рог, бърза гръмка команда, високо цвилене на коне, — шумове, които говореха за приближаването на кавалерийски отряд.

Мериън скочи от леглото, а братовчедка ѝ веднага последва примера и.

Те застанаха разтреперани по средата на стаята. Свенливостта не им позволяваше да се приближат до прозореца, но любопитството, а за Мериън и друго, още по-силно чувство, ги тласкаше нататък.

Обзе я предчувствие, по-силно от всякога. Тя не можа да устои, грабна първата дреха, която ѝ попадна подръка — един шал, наметна го на раменете си, вече обгърнати от обилния плащ на златните ѝ коси, и тихо се плъзна към сводестия прозорец.

Не остана там задълго. Ужасната гледка която се изпречи пред очите ѝ, не ѝ позволи да продължи своето смело разузнаване.

Ескадрон от кирасири, строени в редица е лице към нейния прозорец, на левия фланг застанал капитанът им — Ричард Скарт, на десния — подчиненият му Стъбс — ето гледката, която се представи пред очите ѝ.

В центъра — и там се закова погледът на Мериън Уейд — се намираше човек на катраненочерен кон. Той се отличаваше от всички останали по своя благороден вид и гордо държание, но — уви! — отличаваше се и по това, че беше пленник.

Да се разглежда внимателно, за да се разбере кой е той, не бе необходимо — поне Мериън Уейд не се нуждаеше от това. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да познае Хенри Холтспър.

Очите ѝ се задържаха дълго върху нет не за да го познае кой е. Те не бяха отправени към фигурата му, ни то към лицето му, а върху китката увехнали червени цветя, които клюмаха от периферията на касторената му шапка.

Мериън Уейд се отдръпна от прозореца така внезапно, както преди няколко часа, когато свенливостта ѝ се изплаши от силния блясък на електрическата светлина.

Но този път тя стори това по много по-различен начин. Тя припадна на пода!

Болка терзаеше душата на Мериън Уейд и нищо чудно, че сега не и се спеше и че нямаше намерение да си легне.

Тъкмо обратното — тя беше облечена като за път или поне да излезе навън. Тъмна широка кадифена наметка обгръщаше тялото ѝ, а главата ѝ беше покрита с качулка, чиито връзки бяха стегнати така, че качулката закриваше лицето ѝ и скриваше блестящите ѝ къдри, подобни на струи разтопено злато, които придаваха на чертите ѝ нещо божествено.

Ако някой би могъл да види лицето ѝ в този миг, то би му се сторило бледо, т.е. по-бледо от друг път, защото бузите на Мериън Уейд никога не са били безцветни. Човек можеше да си представи, че дори и в смъртта те ще запазят този блестящ розов цвят, който подобно на ореол постоянно озаряваше лицето ѝ.

Очите ѝ издаваха истината. Те бяха подути и още влажни от скорошни сълзи. Само един човек видя сълзите ѝ. Само един — братовчедка ѝ Лора — знаеше защо плака Мериън Уейд. Тя остана в стаята си през целия ден и Лора стоя при нея, но много преди полунощ Мериън я помоли да си отиде и да я остави сама. Тя не довери на Лора всичките си тайни. Една тайна запази за себе си.

През целия ден тя мисли за това, което беше видяла сутринта. Човекът, когото обичаше, когото обожаваше с целия плам на моминското см сърце, този човек — пленник в ръцете на един жесток и отмъстителен враг; като престъпник, бе показан пред всички, пред нея; влачен и охраняван от войници-грубияни, опозорен — не, не опозорен, защото подобно отношение към един благороден патриот не може да го опозори, — не опозорен, но застрашен!

И все пак не това изтръгна парещите, сълзи от очите на Мериън Уейд! Не това я накара ла припадне на пода. Уви, не! И сълзите, и припадъкът се дължаха на нещо друго, а не на това, че Хенри Холтспър е в окови. Това не бяха сълзи на състрадание, а сълзи горчиви, избликнали от извора на любовта, размътен от ревност. Те идваха от цветята, поставени на шапката на Черния конник. Мериън видя увехналите цветя и със своето заблудено въображение ги позна.

Как можеше той да ги носи в такъв момент! В часа на своето нещастие, сякаш многото погледи щяха да ги направят по-святи.

Тази мисъл лиши Мериън Уейд за миг от съзнание.

Тя възвърна съзнанието си, но не и спокойствието на душата си.

За нея този ден беше ден на страшни мисли. Всеки час беше изпълнен с мъка, всяка секунда — с ужасни чувства.

Любов и ревност, състрадание и омраза се сменяха през целия ден и всяко чувство на свой ред беше обсебвало измъченото ѝ сърце.

Сега беше полунощ и лошите чувства бяха победени — възтържествували бяха добрите. Любовта и състраданието бяха взели надмощие!

Мериън Уейд се готвеше да извърши нещо, което щеше да докаже не само дълбочината на нейната любов, но и благородството на това чувство.

Ако Холтспър би могъл да я види в този миг, ако би могъл да разбере намеренията ѝ, той щеше да оттегли обвинението, което бе изрекъл в момент на дълбока горчивина.

ГЛАВА XLIII. ПОСЕТИТЕЛ В ТЪМНИЦАТА

Изглежда странно, че двама души могат да имат една и съща мисъл по едно и също време. Тези, които разбират от психология, не биха се изненадали от подобно съвпадение.

Еднаквите обстоятелства имат еднакви последствия както в духовния, така и в материалния мир; пример за това може да бъде еднаквата мисъл, породила се едновременно у Мериън Уейд и Елизабет Ленен — у една благородна дама и у едно момиче от ниско потекло.

И двете бяха влюбени в един и същи човек — затворника Хенри Холтспър.

И двете бяха измислили план, за да го освободят от затвора, и ако тук има нещо необикновено, то е, че планове им бяха съвсем еднакви.

Каdifената наметка с качулка, която скриваше лицето и тялото на Мериън Уейд, беше сложена със същото намерение, както и дрехата с подобна кройка, но от по-друга материя, която обвиваше фигурата на дъщерята на Дик Денси.

И двете се готвеха да извършат едно и също нещо.

Може би имаше известна разлика в средствата и очакванията от изпълнението на задачата, но разлика в намеренията нямаше — нямаше разлика и в часа.

И двете бяха избрали среднощния час.

И съвпадението не беше случайно.

Мериън Уейд като Бет Денси не разчиташе на случайността по отношение на час, в който смяташе да, опита това, което беше намислила.

През деня тя бе направила проучвания и бе избрала средствата си.

С помощта на една доверена прислужничка — също стара позната на войника Уидърс — тя беше разбрала, че той ще бъде на пост при затворника от дванадесет до два часа през нощта.

Беше научила освен това някои подробности за характера на този заслужаващ доверие часовей, които я караха да мисли, че той няма да се окаже изключение от общото човешко правило и че златото — ако е в достатъчно количество — ще приспи угризенията на съвестта му. А тя се беше сдобила с достатъчно злато.

Дори и без да се имат предвид тези съображения, среднощният час би бил най-удобен във всяко отношение.

Всички, които живееха в къщата, както и гостите, щяха да са си легнали вече и щеше да бъде по-малко вероятно планът ѝ да бъде разкрит и да не се осъществи.

По една случайност между пристигането на двете посетителки пред вратата на тъмницата на Холтспър имаше десет минути разлика и в този случай селското момиче имаше предимство пред благородната дама.

В момента, когато Бет Денси стоеше пред вратата, Мериън Уейд се измъкваше тихо от стаята си, за да премине на тъмно по голямото стълбище, през притихналите зали и коридори на бащиния си дом.

В тихата си килия Холтспър чу часовника да удря дванадесет с тъжни, тържествени удари, които много си схождаха с неговите мисли. Беше дванадесет часа посред нощ.

— Бих искал да е дванадесет утре по обед — каза си той, когато ударите спряха. — Ако правилно съм разбрал разговора, който чух тази сутрин, по това време аз ще бъда далеч оттук. Така — значи ще ме отведат в Тауър. А след това — да, а след това какво? Дръвникът, може би? Защо се страхувам да произнеса тази дума? Не би трябвало да се боя от нея; и без това знам, че отмъщението на онази проклета жена, която ме преследва през целия ми живот, ще се задоволи само е главата ми, щом не можа да спечели сърцето ми. Аз виждам в тази работа ръката ѝ — нейната ръка, която е написала послеписа в онова съобщение! Или ако не го е написала сама, тя го е продиктувала. Бих искал по-скоро да се махна оттук. Дори и в затвора Тауър няма килия, ужасна като тази — от едната страна на стената — адът, от другата — раят. Когато Мериън е тук, аз мога да мисля само за рая. Тя — така скъпа за мене, така близо до мене — диша, кажи-речи, същия въздух, а е забравила, че съществувам! Може би... Ха! Отвън се чуват стъпки! Часовоят разговаря с някого! Женски глас! Предполагам да е някоя от прислужничките. Измъкнала се е, за да побъбри с часовей за туй, което

се е случило през деня. Не е ли малко късно за едно момиче? Може пък сама да е избрала този час? Завиждам на това слугинче и на любимия му войник, че могат така лесно да се виждат. Може би трябва да им завиждам и за това, че така лесно започват и свършват любовта си. Такова нещо като разбито сърце при тях не съществува. Утре той може да си замине — в други ден тя ще бъде весела както винаги! Колко различна е моята любов! Раздялата не ѝ влияе. Дори и ужасите на Тауър не биха могли да я убият. Тя ще свърши само под брадвата на палача, ако такава бъде съдбата ми. Те приближават към вратата. Ако сложа ухо на ключалката, може би ще чуя какво казват, макар че си говорят тихо. Нямам желание да слушам грубите им любовни тайни, но възможно е да чуя нещо за себе си или за нея! Струва си за това да подслушвам.

Затворникът стана и успя да се задържи прав, но из веднъж се отпусна на пейката и само защото съумя да запази равновесие, не падна на пода.

— Кълна се в добрия свети Витии! — възкликна той, развеселен от своята несполука. — Забравил бях, че краката ми не са свободни. А пък това, което щях да чуя, може би не си струва усилията. Нека задържат тайните си — каквито и да са те — за себе си.

Като реши това, той отново седна на пейката и замълча, заслушан както преди.

В това време двамата бяха приближили вратата и сега думите им ясно се чуваха в склада.

— Така! — продължи Холтспър, като послуша малко. — Влюбени, както и предполагах. Казва, че иска да я целуне! Тази дума се чу по-ясно от другите. Я! Натискат вратата! Виж ти! Ключът се върти в ключалката. Да не би да идват тук?

Отключването на вратата беше отговор на въпроса; в следния миг тя тихо се завъртя на пантите си и се полуотвори. Срещу мъждукащата светлина отвън Холтспър успя да различи две фигури — едната беше женска.

Мъжката фигура бе по-близо, макар че и фигурата на жената не беше далеч.

Като отвори вратата, часовоят надникна в стаята, но личеше, че няма намерение да влезе.

— Спите ли, господарю? — попита той с тих, любезен глас, малко по-висок от шепот.

— Не, — отвърна затворникът със същия предпазлив тон.

— Добре тогава — каза часовоят, — защото тук има една дама, която иска да говори с вас. Предполагам, че няма да искате да разговаряте с нея на тъмно, затова ще ви оставя лампата си. Но бъдете кратки — това, което правя, е опасно.

С тези думи войникът се върна в коридора, за да вземе лампата, а жената, минавайки край него, влезе в стаята.

Когато думите „една дама“ излязоха от устата на пазача, сърцето на Хенри Холтспър заби силно в гърдите му. Думите подбудиха сладки мисли.

Дали не беше сбъркал и взел среднощната си посетителка за прислужничка? Дали това не е господарката?

При слабата светлина той видя една женска фигура, плътно загърната с наметка и качулка. В тази дреха тя би могла да бъде селянка и принцеса. Фигурата беше стройна, изправена, властна. Така изглеждаше Мериън Уейд.

Но приятната заблуда на Холтспър не трая дълго. Лампата беше внесена през полуотворената врата и поставена на едно столче, което стоеше наблизо. Светлината ѝ падна върху посетителката и освети една алена наметка, освети цигански черти с тъмни, бляскащи очи — красиви черти наистина, но, съвсем различни от ангелското лице, което той си представяше — лицето на Мериън Уейд.

Това не беше тя — беше Девойката Мариан!

В погледа на Холтспър, изпълнен с надежда, изведнъж се появи разочарование — той позна дъщерята на браконiera. Може би беше добре за него или за двамата, че Бетси не забеляза промяната. Слабата светлина на лампата попречи на момичето да изживее мъка като неговата, ако не и по-силна.

— Госпожице Бетси! — възкликна той, като се съвзе от първата тръпка на изненада. — Вие тук? Какво ви доведе в моята тъмница?

— Ш-ш-т! — възкликна момичето, приближавайки бързо откъм вратата, която часовоят има предпазливостта да затвори зад себе си. — Говорете само шепнешком! Дойдох да ви спася — да ви измъкна от това грозно място.

— Но как? Страхувам се, че това е невъзможно. Вратата е охранявана — часовоят е отвън. Не мога да изляза, без да ме видят.

— Ще ви видят, това е вярно. Но то няма да има значение. Ако изпълните, каквото ви кажа, ще излезете, без да ви спрат. А това е достатъчно. Татко и мастър Гарт обмислиха всичко, преди да излезем от къщи. Те ви чакат на края на гората — на могилката зад къщата.

— Ах! План за моето бягство? Какъв е той, храбра Бетси?

— Ще вземете моята наметка. Тя е дълга и ще стигне чак до петите ви. Но за всеки случай, донесох и една пола. Ето я.

При тези думи момичето отхвърли наметката от раменете си и показа една пола от груба материя, която носеше под мишница.

— Хайде, сър — каза тя бързо. — Облечете ги по-скоро, защото той може да загуби търпение и да поиска да влезе.

— Какво? — възкликна Холтспър, чието удивление от предложението беше толкова голямо, колкото и възхищението му от тази, която направи предложението. — Искате да кажете, че аз трябва да изляза облечен във вашите дрехи и да ви оставя тук?

— Точно така. Има ли друг начин? Не можем да излезем двамата заедно. Той положително ще ви спре, а ще спре и мене може би, загдето се опитвам да ви измъкна. Трябва да излезете сам.

— И да ви оставя тук, за да бъдете наказана, защото сте ми помогнала да избягам? Не, благородна девойко! Предпочитам да умра, отколкото да сторя това.

— О, сър! Не говорете така глупаво. Моля ви, направете, каквото ви казвам. Не се страхувайте за мене! Те не могат да навредят много на едно момиче, което няма какво да загуби. Освен това аз съм сигурна, че ще го накарам да ме пусне. Няма да е добре за него да ме задържа тук. Това няма да го спаси от наказанието, което ще му наложат.

Този, за когото говореха, беше влюбеният часовой, който точно тогава минаваше напред-назад и стъпките му показваха, че е нетърпелив.

— О, сър, вървете! Умолявам ви, вървете, иначе аз — ние може никога вече да не ви видим.

Настоятелната молба бе казана с тъга, която не остана незабелязана от Холтспър. Тя разколеба решението му да остане. От всичко, казано от девойката, той разбра, че тя ще се измъкне безнаказано или с някакво малко наказание. Може би ще успее да

заблуди часовоя и да избяга без затруднения. Холтспър знаеше, че е умна и находчива.

— Не се страхувайте за мене, сър! — каза тя, сякаш прочете мислите му. — Аз мога да се справя с него, Той ще направи това, което го накарам.

— Ако знаех, че...

— Бъдете сигурен — отвърна тя, като в същото време преряза въжетата, с които затворникът беше вързан. — Бъдете сигурен. Оставете аз да се справя с часовоя. А сега, сър, наметката. Не, първо полата. Така се закопчава. А сега наметката. Така — сложете качулката на главата си, спуснете я над лицето. Така е добре. Когато излезете, не се спирайте да говорите с него. Той ще иска да ви целуне... знам това. Не му позволявайте, а бързайте към вратата. Тя е отключена. Като излезете навън, тичайте с всички сили право към дърветата на върха на хълма. Там ще намерите татко заедно с вашия прислужник мастър Гарт. Вън е тъмно като в рог. Ще оставя лампата тук, докато излезете от коридора. Ако не му позволите да ви целуне, топ няма да разбере, че не съм аз. Не правете това, а минете край него колкото можете по-бързо. Готов ли сте вече? Тръгвайте!

Тези многобройни нареждания бяха изговорени за по-кратко време, отколкото биха могли да се прочетат. Преди да изрече последната дума, Бет Денси вече беше успяла да преоблече затворника.

За миг Холтспър спря погледа си върху благородната и смела хубавица и в очите му имаше нежност. Тя можеше да сметне този поглед за любовен. Но уви! Уви за нея! Това беше само поглед на благодарност.

Тъкмо в този миг часовоят удари с алебардата си пред вратата, сякаш им даваше знак да се разделят.

— Идвам, мастър Уидърс! Идвам — извика момичето полугласно през ключалката на вратата, — отворете ми!

Резето бе дръпнато веднага след тези думи. Уидърс нетърпеливо очакваше обещаната целувка. Вратата се отвори и загърнатата фигура се измъкна навън в тъмнината.

Уидърс затвори вратата след нея, без да влиза вътре за фенера си. В този миг светлината не му бе необходима, а и не искаше да губи

време. За лампата той можеше да се върне кога да е след приятното занимание, с което си представяше, че ще бъде зает сега.

Той се забави само за да затвори резето — страхуваше се да не би затворникът да се опита да излезе.

Това му отне по-малко от десет секунди, но макар че се забави малко, изгуби очакваното удоволствие.

Когато заключи вратата и се извърна, чу външната врата да се отваря и след миг видя загърнатата с наметка фигура на любимата си да се откроява в отвора. Ти излезе, като тръшна вратата след себе си!

Надявайки се, че все още може да има възможност да получи целувката, Уидърс изтича до входа и като отвори вратата, бързо излезе навън.

— Виж я ти хитрушата! — промълви той, като се взираше в тъмнината. — Отиде си! Госпожице Бетси! Госпожице Бетси! Къде си, момиче? Няма ли да се върнеш и да изпълниш обещанието си?

Докато отправяше молбата си, стори му се, че видя фигурата ѝ на няколко ярда от вратата, откъдето в следващия миг тя изчезна тайнствено, сякаш потъна в земята!

Никой от въпросите му не получи отговор. Но той говори така тихо, че едва ли някой го чу. Не смееше да вика високо, защото гласът му можеше да привлече часовоя от вътрешния двор.

— Виж я ти хитрушата! — повтори той още веднъж. — Отиде си и ме излъга за целувката. Но това не е толкова важно — продължи Уидърс, опитвайки се да се самоуспокои. — Утре ще я нацелувам колкото ми се ще. Страхувала се е да не задържа дамата да чака и да не би да не получи обещаните пари. Може би е права. Тя знае, че ще ме види пак — затова нека върви.

И с тази успокоителна мисъл той се върна в коридора с намерение да прибере лампата от стаята на затворника.

ГЛАВА XLIV. НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Докато вървеше по коридора, Уидърс се сети, че беше оставил външната врата отключена. А тъй като и вратата на склада не беше заключена, имаше опасност затворникът да избяга.

Той знаеше, че ръцете и краката на затворника са здраво вързани, но през войнишката си служба беше виждал не един вързан пленник да се освобождава.

За да бъде по-сигурен, той се върна към външната врата с намерение да я заключи.

Когато сложи ръка на ключалката, хрумна му да по гледно още веднъж навън в тъмнината.

Възможно е въпреки всичко Бетси да се върне? Бягството ѝ може би, беше само шега, с която искаше да го подразни? За всеки случай той ще погледне навън. Вреда от това няма да има. С това решение той застана в полуотворената врата и се загледа в тъмнината.

Едва ли беше стоял така и десетина секунди, когато пред очите му се появи нещо, което го накара да възкликне радостно.

Беше фигурата на жена — загърната в наметка с качулка, — която се задаваше от ъгъла и приближаваше към мястото, където се намираше той.

Кой друг можеше да бъде освен Бетси?

— Добре! — извика Уидърс. — Не си е отишла въпреки всичко. Ето я, завива покрай къщата. Мислех, че си тръгна по друг път, но съм имал грешка. Да, тя е наметката и качулката са нейните! Трябваше да се сетя, че няма да си отиде, без да получи целувката. Радвам се. Една птичка в ръката струва колкото две в храсталака.

Докато войникът се радваше на завръщането на своята любима и се усмихваше за предстоящата обещана целувка, наметнатата фигура стигна до вратата и спря па няколко крачки от него.

— Мислех, че сте си отишли и сте ме излъгали, госпожице Бетси — каза той, пристъпвайки към нея. — Много любезно от ваша страна, че се върнахте. А изглежда като че се боите. Не се страхувайте да се

приближете. Хайде, елате по-близичко и ми дайте обещаната целувка. Хайде, бъдете добро момиче!

Той тъкмо се готвеше да разтвори ръце и да предложи желаната прегръдка — поне така си мислеше той, — когато светкавица ярко блесна и откри, че застаналата пред него фигура не е селското момиче с червената наметка, с което преди малко се бе разделил, а една дама, богато облечена в коприна, атлаз и кадифе!

По тънките бели пръсти, които се подаваха от наметката и задържаха качулката плътно затворена до брадата, при светлината на светкавицата той видя да проблясват искрящи скъпоценности.

Ясно беше каква личност стоеше пред него.

Без съмнение някоя високопоставена дама — „дама от висшето общество“.

Когато забеляза грешката си, през ума на изненадания часовей минаха няколко мисли, породени от случката.

— Сигурно е тази, която изпрати Бетси. Тя трябва да е! Изгубила е търпение и е дошла. Предполагам, че ще иска да влезе при него и да го види. Добре! Нямам нищо против да я пусна срещу една целувка, макар че бих предпочел да я получа от Бетси.

— Добър вечер, сър! — каза дамата с тон, в който личеше, че иска да го предразположи, макар същевременно да издаваше изненада от начина, по който часовейт я беше поздравил.

— Добър вечер и на вас, господарке! — отвърна войникът, колкото можеше по-любезно. — Ще ми позволите ли да запитам за целта на вашето посещение? Нощта е твърде тъмна за една благородна дама да бъде вън от къщи, а при това и толкова късно!

— Ако не греша — каза тя, сякаш не чу какво я пита той, — вие сте Уидърс, нали?

Задавайки въпроса, тя тръгна към часовей и като скри украсената си със скъпоценности ръка в наметката, остави качулката да се смъкне от главата ѝ.

Сега красивото и лице би могло да се види, ако не беше тъмнината; разчитайки на нея, тя не се страхуваше, че ще я познаят.

— Уидърс, госпожо! Уилиям Уидърс — това е името ми; на вашите услуги съм.

— Благодаря ви за тези думи, мастър Уидърс, защото аз наистина искам услуга от вас.

— Кажете я, красива госпожо! — любезно отвърна младият кирасир.

— Вие сте на пост при един затворник. Излишно е да ви казвам името му, защото предполагам, че тук има само един. Искам да го видя. По много важна работа.

— О! Разбирам — каза Уидърс с всезнаещ вид.

— Искам да му кажа само една дума. Ще ми дадете ли тази възможност?

— Разбира се — отвърна часовоят, — щом като мислите, че вие лично трябва да се видите с него.

— О! Сър, това е необходимо!

— Е, добре, не знаех това. Мислех, че съобщението, което изпратихте по момичето, ще бъде достатъчно. Тя беше тук, видя го и си отиде. Вие изглежда не сте я срещнали?

— Да я срещна ли? Коя?

— Как коя — младото момиче, което изпратихте да говори с него.

— Аз — аз никого не съм изпращала.

Тези думи бяха произнесени с прегракнал глас, който издаваше нещо повече от изненада.

— Аха! — промълви часовоят — Значи още някоя има частна работа е моя затворник. Изглежда, че всички благороднички тичат подире му. Е добре, не мога да съм добър към една, а лош към друга. На тази ще дам същата възможност, каквато дадох и на другата, която изпрати Бетси. А заслужава поне толкова, колкото и другата. Честна игра в любовта, както и във войната — така мисли Уил Уидърс.

— Госпожо — продължи той, обръщайки се отново към дамата, — аз нямам нищо против да влезете вътре за малко, ако ми обещаете, че няма да се бавите.

— О! Обещавам ви, добри ми Уидърс! Вие ще бъдете награден за това. Вземете това в отплата за вашата добрина.

При тези думи украсената със скъпоценности ръка отново се появи между гънките на кадифето, но сега с дланта нагоре.

В този миг блесна нова светкавица и даде възможност на часовоя да види богатия подкуп, който му предлагаша.

Протегнатата длан беше покрита с монети — толкова, колкото можеше да побере. Дали електрическата светлина им придаваше този

жълт блясък? Не, Уидърс не грешеше. Монетите бяха златни!

Без да каже нито дума, тон протегна своята огромна лапа, докосна изящните пръсти на дамата и когато златните пари се изсипаха в дланта му, той бързо ги сложи в джоба си.

— Дайте си ръката, госпожо, за друго ми трябва сега — каза той и за да я хване, протегна своята ръка; когато треперещите пръсти докоснаха неговите, той пристъпи поизвит през вратата, като водеше дамата след себе си.

Така те преминаха през тъмния коридор, докато стигнаха входа на склада.

Спирайки там, часовоят отново завъртя ключа в ключалката и както преди откряхна вратата.

— Хей! Господине! — каза той, отправяйки глас пак към стаята, без да влиза вътре. — Още една жена, както и предишната, иска да говори с вас. А сега, госпожо, влезте! Ще намерите господина вътре.

С тези думи той помогна на дамата да премине прага, затвори и заключи вратата зад нея и се запъти отново към портата, за да види дали Бет Денси не се навърта отвън, да разгледа съкровището си под светлината на някоя, друга светкавица и да се увери, че монетите са златни!

Едва ли е необходимо да се казва, че втората посетителка в килията на арестувания патриот беше Мериън Уейд. Това вече е станало ясно.

Ако лампата стоеше там, където я беше поставил часовоят, дъщерята на сър Мармадюк, две секунди след като беше влязла в килията, щеше да разбере кой е нейният обитател. Но сега трябваше да измине кратко време, преди да схване, че е станала особена смяна в персонажа на затвора.

Като чу ключа да се завъртва в ключалката, заместницата на Хенри Холтспър, предполагайки, че това е проверка от страна на началника на стражата или нещо подобно, грабна лампата от столчето и я постави на по-скрито място, зад някакви греди в един ъгъл на стаята. С това тя искаше да направи мястото, дето беше седнала, толкова тъмно, като че в стаята изобщо няма светлина; момичето се бе промъкнало пак на пейката и заело мястото си; отдалеч то би могло да се вземе за мъж — за Хенри Холтспър.

И за известно време наистина го взеха за него. Вярвайки, че това е той, Мериън се приближи смутена и разтреперана и това накара гласът ѝ да затрепти, когато измънка името му.

Но гласът, който отговори, изведнъж разпръсна измамата. Това не беше гласът на Хенри Холтспър, който Мериън Уейд щеше да познае въпреки мрака наоколо. Това не беше глас на мъж. Гласът беше на жена.

Преди още дамата да се съвземе от изненадата си, една женска фигура, стройна като нейната, се изправи пред пейката и като излезе от тъмната част на стаята, застана така, че лицето ѝ ясно се видя под светлината на лампата.

Мериън Уейд позна това лице; често, твърде често то беше тревожило сънищата ѝ. Бет Денси беше тази, която така неочаквано се изпречи пред нея.

Краткият, остър вик, изплъзнал се от устните на дамата, издаде някакво чувство, по-силно от изненада.

Той говореше за това и за много повече. Тази, която извика, разбра всичко!

Значи това беше момичето, изпратено да говори със затворника.

Кой я беше изпратил?

Никой.

Тя беше дошла сама.

Тя беше дошла, а той си бе отишъл?

Тя го беше спасила и останала на негово място!

Тези мисли вървяха една след друга толкова бързо, като че изникнаха едновременно.

Те минаха през ума на Мериън Уейд, преди да размени една дума с лицето, което стоеше пред нея.

А това лице, разбирайки също така бързо, веднага си обясни присъствието на дамата в тази стая.

Дошла беше по същите причини като нея, но твърде късно, за да има същия успех.

Бет Денси не се съмняваше, че жената в тъмната кадифена наметка беше влязла в стаята с намерение да освободи затворника по същия начин, по който тя самата го беше освободила едва преди пет минути.

Тя знаеше добре коя е съперницата ѝ в тази самопожертвователна игра.

Ако черните коси и тъмните искрящи очи на дъщерята на Дик Денси бяха тревожили сънищата на Мериън Уейд, златните къдрици и сините лъчисти очи на дъщерята на сър Мармадюк също неведнъж бяха смущавали съня на горското момиче.

И двете разбраха всичко.

В себе си всяка намери ключа за постъпките на другата.

Съперниците стояха лице срещу лице — Мериън посърнала, натъжена, Бетси невъзмутима и тържествуваща.

Настана неловко мълчание.

Наруши го момичето — иначе мълчанието щеше да продължи, защото дамата вече се обръщаше, за да напусне стаята, без да продума.

— Вие споменахте името на Хенри Холтспър? Той не е тук, госпожице Мериън Уейд.

— Разбирам това и без вашата помощ — отвърна гордата дъщеря на сър Мармадюк, която може би не би отговорила, ако не беше жегната от тона, с който бе зададен въпросът.

— Вие очаквахте да го намерите тук, нали? — Мериън се поколеба да отговори. — Разбира се, че сте очаквали, иначе защо бихте дошли? Вие сте смятали да го освободите, но късно идвате, госпожице Уейд. Мастър Холтспър има приятели, които мислят за него толкова, колкото и вие, а може би и повече. Един от тях, както виждате, ви е изпреварил.

— Искате да кажете вие?

Мериън се принуди да зададе въпроса заради една мисъл, която ѝ хрумна неочаквано.

Тя си спомни думите на часовоя, който беше споменал за „едно момиче, изпратено от една дама“.

Дали Бет Денси все пак не беше пратеница?

И дали не съществуваше истинска съперница — някоя от нейната среда — зад всичко това?

Подобна мисъл би била до известна степен успокоителна за сърцето на Мериън.

Но дори и тази слаба надежда се разруши от отговора на нейния въпрос.

— Странен е вашият въпрос, госпожице Мериън Уейд. Не виждате ли, че аз съм тук? Не виждате ли, че рискувам своя живот, за да спася неговия? Мислите ли, че бих сторила това за някой друг? Не — нито за самата кралица, която, чувала съм, го харесвала толкова, колкото вие или аз.

— Няма голям риск — отвърна Мериън, която въпреки желанието си се раздражни от нахалния тон на своята съперница-селянка. — За вас, струва ми се, не съществува никакъв риск.

— Така ли? А за вас — дойдохте ли навреме, за да го освободите? Какво тогава?

Мериън вече беше обърнала гръб на тази, която ѝ се подиграваше с въпросите, си, и отиваше към вратата, за да избегне неприятния разговор с жената, чиито думи и действия вече достатъчно я бяха огорчили.

— Спрете! — извика мъчителката, сякаш изпитваше удоволствие да продължава изтезанието. — Вие изглеждате разочарована от това, че нямате възможност да докажете приятелството си към мастър Холтспър. Ако желаете, все пак бихте могли да направите нещо. Предлагам ви да останете на моето място, а аз да изляза. Ако сторите това, аз ще му съобщя веднага, щом го видя, и знам, че с това ще му направя услуга. Е, какво?

— Махни се, нахално момиче! Отказвам глупавото ти предложение. Не искам да разговарям повече с тебе.

Като каза това, дамата протегна ръка и почука на вратата — толкова силно, колкото позволяваха треперещите ѝ пръсти, без да се предпазва, както часовоят я беше предупредил.

Уидърс чакаше отвън.

Ключът бързо се завъртя в ключалката и вратата отново се отвори.

Дамата излезе мълчаливо навън и мина през вратата, без да каже нито дума за благодарност.

Но тя беше благодарила на часовоя предварително и не мислеше вече за неговата услуга.

Като погледна от вратата, тя видя, че бурята, която от няколко часа приближаваше, се беше разразила, и дъждът се изливаше върху земята като потоп.

Тя не остана под сводестия вход — даже и не помисли да остане. Смело прекрачи прага и излезе на открито, без да се страхува от дъжда и тъмнината.

Буря бушуваше и в собственото ѝ сърце; по сила тя беше равна на природната стихия, по-черна от нея дори.

По облачния свод на небето нямаше нито един светъл лъч, както и в хороскопа на нейното бъдеще нямаше нито една надежда.

Хенри Холтспър вече не съществуваше за нея — нямаше го, за да я направи щастлива.

Тя не чувствуваше радост от бягството му, макар че ако тя беше станала причина за това, щеше да бъде безкрайно щастлива.

След всичко, което с такава радост си беше представяла, след жертвата, която ѝ донесе срам, след признанието, е което му разкри, че сърцето ѝ принадлежи само на него, да бъде така обидена в пълния разгар на чувствата си — изоставена, пренебрегната дори, — и то заради някаква си съперница-селянка!

О! Това беше върхът на огорчението — най-жестоката форма на ревността!

И не беше последната случка, която я доведе до дълбочината на отчаянието.

Тя само преля чашата, и без това вече пълна. Твърде много неща се бяха изпречили пред очите ѝ, твърде много случки бяха достигнали до ушите ѝ, за да се съмнява във връзката, която съществуваше между Хенри Холтспър, и неговата освободителка.

А колко сърдечна трябва да е тази връзка за девойката, та да я подбуди към топа, което току-що беше извършила, и колко ли е била сигурна, че ще бъде възнаградена за своята саможертва!

Една жена не би извършила подобно нещо за човек, който се отнася с безразличие към нея!

Така мислеше Мериън, макар че мислите ѝ бяха погрешни.

А може би пък това беше само любовна история, а не истинска любов? Като се вземе предвид различието в общественото положение на двете страни, това изглеждаше много вероятно. Но тази мисъл не оправяше нещата за Мериън Уейд. Точно обратното — правеше разгрома да изглежда още по-окончателен.

И мъжете, и жените са по-болезнено ревниви заради любовните истории, отколкото заради истинската любов.

Жалко, че трябва да бъде така, но така е. Този, който отрича това, не познава човешката природа, не познава човешката любов.

Да кажем, че Мериън Уейд разсъждаваше философски, ще бъде невярно. Но също така невярно ще бъде да твърдим, че през ума ѝ изобщо ще минаваха подобни мисли. Макар и красива като ангел, тя беше само жена, притежаваща всичката женска чувствителност и чувственост, макар и с божествена окраска.

С безразсъдността на човек, измамен в любовта см тя тръгна в тъмнината, без да обръща внимание на посоката.

Вървеше бързо, но ме защото искаше да се предпази от дъжда или да потърси прикритие от бурята.

Напротив — тя сякаш ги търсеше, защото, когато стигна до верандата, дето попадна случайно, вместо да се подслони под покрива, остана отвън на откритата поляна.

Макар че беше много близо до вратата, гдето лесно можеше да влезе в жилището, тя не влезе. Отмтайки качулката върху раменете си, тя обърна лице към небето, като че ли търсеше утеха в студения порой, който се изливаше от облаците. Едрите капки танцуваха по златните ѝ къдрици и неохотно ги напущаха, за да намокрят копринените дипли, които обгръщаха прекрасното ѝ тяло.

— О! Да можех да плача като вас, небеса! — възкликна тя. — И като вас да отхвърля облака, легнал върху мене! Уви! Той е твърде плътен, за да се разтвори в сълзи. Утре вие отново ще бъдете безоблачни и весели, както винаги! Утре! Ах! За мене ще бъде все същото утре и завинаги!

— Мериън!

Гласът, който произнесе името ѝ, не дойде от небето, към което тя се обръщаше, макар че прозвуча в ушите ѝ сладко като някаква музика от небето!

Заблуждаваха ли я сетивата ѝ? Дали далечната гръмотевица не промълви: „Мериън?“

Не! Някоя гръмотевица не би могла да говори толкова приятно. Това беше гласът на влюбен, който произнася любовни думи!

Отново тя чу гласа, отново чу името си — „Мериън!“

Тя бе зачакала да го чуе пак, с нетърпение, което не подлежи на съмнение.

Вече не си мислеше, че гръмотевицата е произнесла името ѝ.
Беше познала гласа.

Той принадлежеше на човек, обожаван не на небето, а на земята.

Светкавицата помогна да бъде видян. Една благотелна искра
разкри добре познатата фигура и лице.

До нея стоеше Хенри Холтспър!

ГЛАВА XLV. БУРЯ И ЗАТИШИЕ

Присъствието на Хенри Холтспър трябва да бъде обяснено.

Защо той още се бавеше на това място, толкова опасно за него, дето го очакваше сигурна смърт, ако го заловяха повторно?

Казват, че лисицата и заекът обичат да се навъртат около колибата на кучето, сякаш опасността ги привлича. Поведението на пленника на Скарт, който беше останал близо до своя затвор, колкото и да напомняше глупостта на лисицата и заека, може лесно да бъде обяснено.

Като излезе от вратата, която съобрази да затвори зад себе си, Холтспър пое надясно, към западната фасада на зданието. Той си спомняше за окопа, заобикаляш живия плет. Беше забелязал, че в окопа няма вода и че до него лесно може да се достигне от предния наклон. Сигнал веднъж дъното му, трудно биха могли да го открият, а застанал прав, той би могъл да вижда над окопа и да разбере дали го преследват. Ако всичко беше наред, той спокойно щеше да премине през сухия изкоп и да стигне до задната страна на жилището, без да сложи крак на откритото пасбище. А в случай че почнеха да го преследват веднага, все пак окопът би бил най-доброто скривалище. Той стигна до рова и скочи вътре.

Не се беше привидяло на часовая, че една фигура, обгърната с наметка, изчезва в тази посока по твърде тайнствен начин.

Като слезе в рова, Холтспър спря, за да се освободи от неподходящите дрехи, които пречеха на движенията на ръцете и краката му. Той захвърли полата и наметката.

Следващото му действие беше да погледне навън и ако е възможно, да разбере дали караулът е разбрал, че тон е избягал. Това стана в оня момент, когато часовоят беше излязъл пред вратата и викаше своята Бетси да се върне. Беше толкова тъмно, че Холтспър не можеше да го види, но разбра, че резето се дърпа и чу думите на Уидърс.

В следния миг светкавицата блесна и откри пред учудените очи на часовая една дама, облечена в скъпо кадифе.

Холтспър също видя дамата, но това му направи съвсем различно впечатление.

Първото му чувство беше на изненада, бързо последвана от неясна болка.

Изненадата възникна от това, че видя Мериън Уейд навън в този час на нощта. Защото въпреки наметката и ниско Спуснатата качулка той позна дъщерята на сър Мармадюк. Бързата ѝ походка и стройната симетрична фигура можеха да бъдат познати веднага от всеки, който веднъж ти беше виждал — а в ума на Хенри Холтспър те се бяха отпечатали неизличително.

Второто му чувство беше последица от редица въпроси. Защо беше излязла? За да се срещне с някого ли? Среща ли имаше? Със Скарт ли?

В продължение на няколко мига сърцето на влюбения гореше или поне той го усещаше, че гори.

За щастие, ужасното чувство не трая дълго.

То бе заменено от чувство на огромно удоволствие. Душата на Хенри Холтспър трепна от тържествуваща радост, когато видя дамата да се приближава към дворната врата и да иска от часовая да я пусне вътре. Той можа да чуе част от разговора, който водиха. Светлината на светкавицата му показва протегнатата и ръка и жълтото злато, което святакаше между пръстите ѝ. Не беше трудно да се разберат намеренията ѝ. Тя подкупваше пазача. За какво? За да влезе вътре ли?

— Бях несправедлив към нея! — възкликна Холтспър, обяснявайки намерението ѝ по своему. — Ако е така, ще изкупя грешката си. Може би ръкавицата, която Скарт носеше, е била открадната — сигурно е била открадната. Ще се убедя в това, ако посещениято ѝ е предназначено за мене. Някоя кокетка не е способна на подобна жертва. Ах! Тя рискува всичко. Аз ще рискувам свободата си — живота си, само за да се уверя, че това е за мене. Какво блаженство е да си мисля, че е така.

Като каза това, той спря нетърпеливо до стената на окопа с намерение да се покатери и да се върне при вратата.

Но не успя. Ровът беше дълбок — над главата му. Той виждаше над него, като застанеше до отсрещната страна. Не можеше, обаче да

достигне края му с ръце, макар че подскочи нагоре няколко фута от дъното на изкопа.

След няколко несполучливи опита той се отказа.

— Мостчето! — промълви Холтспър, сещайки се за него. — Мога да заобиколя през него.

Той тръгна покрай отсрещната страна на изкопа и бързаше нетърпеливо, без дори да се опитва да се прикрива. Тъмнината го предпазваше. От поройния дъжд, който внезапно започна да се лее, нощта изглеждаше още по-тъмна.

Това го забави, защото обраслият с трева наклонен изкоп стана изведнъж хлъзгав и той с мъка вървеше, по него.

Когато стигна до моста, яви се друга пречка. Вратата по средата на мостчето беше затворена и заключена, както винаги през нощта, а да се покачи през нея беше доста опасно.

Но и това стана и Холтспър отново се намери в заграденото от живия плет пространство.

Забавянето му попречи на първоначалния му план. Когато тръгна към вратата, той я чу отново да се завъртва на пантите си и видя в отворената врата очертанията на една женска фигура.

Миг след това тя зави край ъгъла на зданието и продължи към верандата.

Холтспър спря и за миг се поколеба дали да се представи.

Не грешеше ли относно целта на нощното посещение в двора? Какво не би дал, за да научи тайната, която бе поверена на този доверен часовей!

Ако грешеше — колко неприятно би било тогава да се срещнат! Не че се страхуваше от изневяра. Не! Подобна мисъл дори не му мина през ума. Но неудобството от такова свиждане, смущението — всичко би останало за негова сметка.

Колебанието му трая само миг. Може би това бе последният път, когато щеше да има възможност да поговори с Мериън Уейд.

Тази мисъл заедно с убеждението, че правилно е разбрал целта на нейното идване тук, отново го окуражиха и промъквайки се през храстите, той застана до нея и произнесе името ѝ.

Неговият глас достигна така неочаквано до слуха ѝ през развихрилата се буря.

— Ти ли си, Хенри! — каза тя, обзета от първото чувство — радостта, че го вижда свободен и спокоен.

Но после сякаш си спомни как е получил свободата си — нахалните думи на неговата освободителка още звучаха в ушите и — и държанието ѝ внезапно се промени; гордата дъщеря на сър Мармадюк Уейд стана надменно сдържана; имаше право да се държи така.

— Сър! — продължи тя, опитвайки се да изглежда безразлична. — Изненадана съм да ви видя тук. Очаквах, че сте далече.

— Трябваше да бъда, но...

— Няма защо да се въздържате да кажете причината. Знам я. Лесно е да се разбере.

— Мериън!

— Вашата освободителка без съмнение скоро ще намери възможност да бъде с вас?

— Значи ти знаеш как съм избягал? — извика Холтспър, който, зарадван от откритието, че Мериън е била в неговата тъмница, не обърна внимание на язвителния ѝ тон. — Ти си била там! Видяла си...

— Вашата заместничка ли, господине? Не е чудно, че се тревожите за тази, която ви е направила такава голяма услуга. Мога да ви докладвам, че тя е в най-добро настроение, горда от постижението си, но малко нетърпелива, може би защото иска да избяга с вас. Не се тревожете за нея. Няма да ви накара да я чакате дълго. Жена, надарена с толкова изобретателност, ще се справи лесно дори и с двайсет часовои.

— Мериън!

— Колко жалко, че не се обръщате с „Бетси“. Колко жалко, че тя ви задържа тук, и то в такова лошо време. Аз самата ще избягам от него. Лека нощ, сър, или добро утро — което предпочитате.

— Мериън — Мериън Уейд! Не си отивай! Не ме оставяй така! Една дума само — чуй ме!

Не беше трудно сега за Холтспър да застане в положението на молител. Посещението на Мериън в затвора и предполагаемата цел на това посещение отново го бяха уверили в любовта ѝ, в която той доскоро се съмняваше.

Молбата я спря. Тя звучеше твърде искрено, за да ѝ устои.

— Аз не чаках нея — продължи Холтспър, разбирайки сега ясно поведението ѝ, което го изненада. — Аз чаках тебе, Мериън —

тебе!

— Подобна плитка лъже е недостойна за вас, господине, недостойна за един джентълмен. Невъзможно е да сте очаквали да видите мене! О! Колко слаба бях аз да сложа доброто см име в ръцете на човек, който...

— Който би дал живота си, за да го запази от най-малкото петънце. Повярвай ми. Мериън Уейд, аз останах само защото исках да говоря с тебе. Видях те тъкмо когато бързах да си отида. Не съм очаквал подобна възможност, изпратена ми от небето! Видях те, че приближаваш вратата и влизаш вътре. Трябва ли да ти описвам надеждата, която трепна в сърцето ми, когато си представих, че може би идваш за мене? Не мога — думите са слаби да изразят това, което почувствувах, което чувствам!

Предавайки се, гордото момиче се обърна към него както цветето се обръща към своето божество, слънцето, от което получава всичките си радости.

Както листенцата на цветето се разтварят от гальовните слънчеви лъчи след продължителна влажна, тъмна нощ, така и сърцето на Мериън Уейд се съживи с нов живот, с нова надежда и радост, докато слушаше тези искрени уверения.

До този миг тя не беше изпълнила думите си. Подслонът беше наблизил, но тя не се беше възползвала от него, а когато любимият ѝ спря да говори, тя сякаш вече не мислеше за подслона.

Качулката все още висеше на раменете ѝ и главата и беше изложена на бурята. Дъждовните капки блещукаха по гъстите ѝ златни коси и се губеха вътре в тях. Те радостно се гонеха по топлите ѝ, поруменели страни; струяха по диплите на скъпата ѝ наметка, свободно влизаха в гънките, но тя не ги забелязваше.

Ако преди малко нещастieto я караше да не усеща бурята, то сега щастieto я правеше да не я забелязва.

Молбата на Холтспър не беше отхвърлена и той не беше отблъснат, когато се приближи. Позволено му бе да прояви любовната си грижа. И взимайки нежно ръката на любимата си, тон я поведе към верандата.

Бурята продължаваше да бушува, но никой от тях не я забелязваше. Те се бяха спасили от друга буря, много по-опасна от сблъскването на природните стихии, бурята на най-силните човешки

страсти — ревността и любовта. Битката бе преминала. Ревността бе избягала от бойното поле и оставаше любовта да тържествува в сърцата на двамата.

ГЛАВА XLVI. ДАЛЕЧ — ДАЛЕЧ ОТТУК!

Спокойствие след буря, ден след нощ, слънчева светлина след тъмнина — с всяка от тези природни промени може да се сравни смяната на чувството на ревност с чувството на любов. Но и в най-добрия случай тези примери са бледи и ние трябва да потърсим в самата душа по-верни изразители на тези две нейни най-крайни и противоречиви чувства.

Във връхната точка на промяната или по-точно веднага след това се изживява най-голямото сътресение, независимо от това дали е от болка, или от щастие.

Да изпитат сътресение от щастие беше жребият на Хенри Холтспър и Мериън Уейд, докато стояха запазени под навеса на верандата. И за двамата това бе миг на непомрачима радост, подобна на която бяха изпитали само веднъж, когато прегърнати под зеления свод на кестеновите дървета, с устни, които не лъжеха, те предадоха сърцата си едно на друго.

Ако тогава някой беше чул взаимните им клетви, изречени с нежно и убедително красноречие, което само любовта може да даде, едва ли би повярвал, че между тях отново ще се появи недоверие.

Но то се появи и може би не трябва да се съжбява за това. Сега то бе изчезнало и като последствие бе дошло щастието, по голямо — ако подобно нещо е възможно — от щастието при първата им среща, когато отдадоха душите си една на друга. Сега и двамата изпитаха повторно удоволствието пак да отдадат сърцата си. Ревността вече не можеше да смути радостта им и за известно време те дори забравиха ония нищожни знаци, които я бяха причинили: тя — увехналите цветя, а той — злокобната ръкавица.

Съвсем естествено беше предмет на разговор да бъдат причините за последното недоверие между тях. Така и стана.

Взаимна изненада последва взаимните въпроси, макар че никой от тях не можа да даде на другия такова обяснение, каквото той очакваше.

Цветята на шапката на Холтспър и ръкавицата на шлема на Скарт бяха еднакво необясними загадки.

За ръкавицата Мериън знаеше само че я беше загубила, че я беше търсила — тя не каза защо. — но безуспешно.

Холтспър все още носеше касторената си шапка. До този миг наистина той не бе имал възможност да я свали. Едва от десет минути насам ръцете му бяха свободни.

Той нямаше ни най-малко подозрение за начина, по който тя бе украсена, докато не го научи от устните на тази, на която увехналите цветя бяха произвели такова болезнено впечатление.

Мериън разбра правилно изненадата му, примесена с възмущение, когато той свали шапката от главата си, издърпа цветята от клипса и презрително ги захвърли на земята.

Очите ѝ светеха от удоволствие, като видя това. Стореното беше израз на уважение, което женското сърце разбира и оценява, и сърцето ѝ потръпна от тържествуваща радост.

Но това сладко задоволство можеше да трае само няколко мига. Природата е скъперник за големите радости. То бе последвано от една тъжна мисъл, от едно мрачно предчувствие за далечното бъдеще. Това се изрази в думи.

— О, Хенри! — каза тя, като хвана ръката му и го погледна сериозно със сините си очи. — Някога — страхувам се да си го помисля, камо ли да ти го кажа, — някога дали няма да направиш същото с...

— С какво, Мериън?

— Мили мой! Ти знаеш за какво мисля! Или искаш да ти го кажа? Срамота е да не ме разбираш — ти, който си толкова умен, както казват. Ах! И както аз самата знам.

— Скъпа! Страхувам се, че не съм достатъчно умен, за да разбирам жените! Може би ако бях...

Холтспър се прекъсна, сякаш бе стигнал до някаква тайна, която не искаше да разкрие.

— Ако беше? — попита Мериън с глас, който показваше, че е променила интереса си. — Ако беше какво, Хенри?

— Ако бях — продължи нейният любим, измъквайки се от неудобното положение с едно щастливо извъртане, — много по-рано щях да ти кажа, че те обичам.

Думите бяха хубави, но уви — двусмислени! Те доставиха на Мериън удоволствие да си помисли, че той отдавна я обича, но същевременно събудиха у нея болезнено чувство, като си спомни как смело го бе примамила да ѝ разкрие чувствата си.

Веднага щом изговори това, изглежда, че и той забеляза опасността от подобно тълкуване и за да го избегне, бързо се върна на предишния си въпрос.

— Да сторя същото, каза ти, което съм сторил с цветята. С кое?

— Със знака, който ти дадох, Хенри, е бялата ръкавица.

— Когато я хвърля на земята, както хвърлих тези увехнали цветя, то ще бъде, за да предизвикам на дуел оня, който ще се осмели да оспори правото ми да я нося. Когато това време дойде, Мериън Уейд...

— О! Никога! — извика тя и развълнувана, горещо стисна ръката му и влюбено го погледна. — Никой друг освен тебе, Хенри, няма да има това право. На никой друг не бих го отстъпила. Вярвай ми! Вярвай ми!

Защо Холтспър прие това искрено уверение с въздишка? Защо извика то у него тъга?

До него стоеше най-хубавата жена в графство Бъкингамшайър, най-хубавата жена може би в цяла Англия; на рамото му лежеше най-красивата глава; до сърцето му туптеше сърце, което откликваше на неговото сърце, което всеки принц би бил горд да притежава. Защо въздъхна, докато слушаше искрените уверения, че това сърце му принадлежи?

Ако не бе тъмнината, която скриваше лицето му, ако туптенето на нейното сърце не ѝ попречи да чуе въздишката му, Мериън Уейд щеше да зададе този въпрос и със страх щеше да очаква отговора.

Тя не видя израза на лицето му, не чу въздишката и въпреки това някакво смътно подозрение я разтревожи. В отговора имаше нещо, което не я задоволи, нещо недоизказано.

— О, Хенри! — каза тя. — Сега ти ме оставяш. Аз знам, че трябва да се разделим. Кога ще те видя пак? Може би след много, много време?

— Веднага, щом имам възможност, любов моя!

— Ще ми обещаеш ли нещо, Хенри?

— Да, Мериън, всичко, което искаш от мене.

— Благодаря! Благодаря! Знам, че ще изпълниш обещанието си. Приблужи се, Хенри! Погледни ме в очите! Светлината е слаба, но не ми трябва по-силна, за да видя, че очите ти казват истината. Аз знам че те са красиви, Хенри!

Лицето на Холтспър потръпна под изпитателния ѝ поглед.

— Какво трябва да ти обещаю? — попита той с желание да скрие смущението си.

— Не се страхувай, Хенри. Това, което ще искам от тебе, не е много. Не е много за тебе, но значи всичко за мене. Слушай и ще ти кажа. Откакто се срещнахме, искам да кажа — откакто знам, че ме обичаш, аз научих едно нещо. То е, че не бих могла да живея и да ревнувам. Терзанията, които, преживях през тези дванадесет часа, ме увериха в това. Можеш да ми се смееш, Хенри, но не мога другояче. Не. Трябва или да бъда щастлива, или да умра.

— Ти, живот мой! Защо изобщо мислиш за ревност? Можеш да бъдеш сигурна, че ако тя трябва да застане между нас, тя ще бъде нещастие за мене, а не за тебе. Само за мене.

— Шегуваш се, Хенри! Ти не познаваш сърцето, което си покорил. Първият му цвят е твой. Макар че често са го искали — прости за откровеността, — никога досега то не е принадлежало другиму. О, Хенри! Ти не знаеш колко те обичам! Не мисли, че това е мимолетна прищявка на романтично момиче, което може да се промени под влиянието на по-зрялата възраст. Аз съм жена, чието моминство е отминало, Холтспър! Ти ме спечели! Ти спечели любовта на една жена!

Какво блаженство за сърцето на този, към когото бяха отправени тия думи!

— Кажи ми, любима Мериън! — извика той. — Прости егоистичния въпрос, но не мога да не го задам. Кажи ми, защо ме обичаш толкова? Аз не го заслужавам. Аз съм два пъти по-възрастен от тебе. Аз вече съм изгубил оная външност, с която може би бих могъл да спечеля една романтична любов, О, Мериън Уейд! Аз съм недостоеен за любов като твоята. Съзнанието за това ме кара да те попитам: защо ме обичаш?

Мериън замълча, сякаш се колебаеше да отговори. И нищо чудно. Подобен въпрос се задава често, но да му се отговори правилно е трудно.

За тази сдържаност има причини, психологически причини, които мъжкото сърце трудно може да разбере.

Крепостта на жената е нейното сърце и неговата сила се крие в това, да пази в тайна своите помисли. От всичките му тайни най-святата, последната, която трябва да бъде изказана, е тайната, съдържаща отговора на въпроса: „Защо ме обичаш?“

Нищо чудно, че Хенри Холтспър не получи незабавен отговор.

По-скоро пламенността му, отколкото жаждата за искреност го накара да настоява.

— Аз съм чужд на твоята среда, ако не на твоята класа. Хората ще ти кажат, че съм авантюрист. Аз приемам това име, но с уговорка, че работя не за себе си, а за моите близки, за ония бедни хора, заробени от данъци, които ме заобикалят. Мериън Уейд, аз те отегчавам. Отговори на моя въпрос: защо ме обичаш?

— Хенри! Не знам. Хиляди мисли се тълпят в главата ми. Мога да ти дам хиляди причини, всички събрани в една: обичам те, защото те обичам!

— Достатъчно, скъпа Мериън! Вярвам ти. Нужно ли е и аз да ти казвам същото? Нужно ли е нещо повече от това, да ти дам моята честна дума?

— Не, не, Хенри! Знам, че сега ме обичаш.

— Сега! Сега и винаги!

— Обещава ли, Хенри?

— Обещавам, Мериън!

— О, Хенри! Обещай ми още нещо. Ти каза, че ще ми обещаеш.

— Какво още, Мериън?

— Казах ти, че бих предпочела смъртта пред ревността. Аз казах истината, Хенри. Чувала съм, че сърцето понякога се променя въпреки волята си. Не го вярвам. Сигурна съм, че моето сърце никога не може да се промени. Твоето би ли могло, Хенри?

— Никога! Какво искаш да ти обещаая? Какво е това, с което искаш да ме обвържеш?

— Сега аз имам само едно, за което живея — отвърна дъщерята на сър Мармадюк Уейд, — и това е твоята любов, Холтспър. Обещай ми, че когато престанеш да ме обичаш, ще ми го кажеш направо и без страх. Обещай ми това, Хенри, защото тогава аз с радост ще предпочета смъртта.

— Глупости, Мериън! Защо да се съгласявам на подобно празно условие? Ти знаеш, че аз ще те обичам, докато съм жив.

— Хенри! Хенри! Не отказвай това, за което те помолих. Какво безсмислено намираш в молбата ми?

— Нищо, скъпа Мериън. Ако настояваш, ще ти обещаю: нещо повече, ще ти се закълна дори. Кълна се, че ще бъда откровен и ще кажа истината. Ако някога сърцето ми престане да те обича, ще ти кажа за неговата измяна. Колко лесно ми е да обещаю нещо, което никога няма да се случи!

— Но ти може да си далеч от мен, Хенри? Врагове може да ни разделят? Може би няма да имаш възможност да ме видиш? Тогава...

— Тогава какво искаш да сторя, мила Мериън?

— Да върнеш любовния залог, който ти дадох. Да върнеш ръкавицата — бялата ръкавица. Когато я видя, ще разбера, че този, комуто я дадох, а заедно с нея дадох и сърцето си — този, който някога ценеше подаръка, не държи вече за него. Това ще бъде по-благороден начин, отколкото думите — защото думите, с които ще ми кажеш горчивата истина, може би ще бъдат последните, които ще чуя.

— Щом искаш, любимка, обещавам да изпълня условията ти, колкото и безсмислени да ми се струват. Ах, Мериън! Ти никога няма да получиш ръкавицата си обратно — никога няма да я получиш от мен. Аз ценя бялата ръкавица твърде много, за да се разделя някога с нея, ценя я повече от всичко друго в света — с изключение на бялата ръка, която тя някога е предпазвала и която с божията воля ще бъде моя!

Когато Холтспър изрече тези страстни думи, той приближи „бялата ръка“ до устните си и отпечата върху нея една гореща целувка, изпълнена с любов.

Това беше прощалният поздрав, макар че не бе предназначен за такъв.

Светкавицата блесна в този миг и разкри две фигури в положение, което показваше, че са влюбени, отдали сърцата си един на друг.

На същата светлина можеше да се види и трета фигура, застанала отвъд верандата, на по-малко от десетина крачки.

Беше женска фигура с лице на младо момиче — гологлаво и без наметка въпреки проливния дъжд на безжалостната буря.

Влюбените, погълнати от своите нежни мисли, не биха забелязали натрапницата, ако не беше един тих вик, който се откъсна от устните ѝ, и привлече вниманието им върху нея.

Когато светкавицата блесна отново, тя беше изчезнала.

— О! — извика Мериън. — Това приличаше на сянката на някоя прокоба. Бягай, Хенри! Грози те опасност! Бягай! Бягай!

Без да се бави, Холтспър послуша съвета.

Той бързо прекоси живия плет, скочи в изкопа и тръгна към задната страна на къщата.

ГЛАВА XLVII. ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Бет Денси беше тази, която призрачната светлина разкри; тя се придвижваше като злокобна сянка между храсталаците и накара влюбените да се разделя така внезапно.

Леснодостъпният часовей последва и втората си молителка, която мина безшумно край него, но този път не за да поиска целувка, а просто да изкаже уважението си към дамата, като я изведе любезно вън от границите на своето владение.

Беше разбрал вече колко голяма е нейната благодарност от предплатата, която получи.

Когато стигна до вратата, той преживя второ разочарование. Подобно на първата, втората му посетителка също изчезна. Той остана няколко минути загледан след нея, но като не намери утеха в тъмнината, реши да се върне в склада за лампата си.

Между многото изненади през тази нощ сега той щеше да изживее най-голямата.

Когато влезе в стаята и повдигна фенера наравно с очите си, за да се увери, че затворникът е там, удивлението му стигна почти до ужас: когато вместо вързания на пейката кавалер, пред него дръзко застана Бет Денси. Той вече не помисли да поиска обещаната целувка. Внезапното осъзнаване на собствената му глупост пропъди от главата му всички любовни желания.

Първата му мисъл беше да изтича и да съобщи тревожната вест на другарите си от стражата. Той изскочи на двора, но объркан от изненадата, не се сети да затвори вратата на склада и докато го нямаше, заместницата на затворника-патриот тихо се измъкна навън, премина през тъмния коридор и се промъкна през вратата, без някой да ѝ разреши или да я спре.

Беше тръгнала към задната част на къщата с намерение да си отиде, когато една зловеща идея я накара да свърне в обратна посока.

Тя си спомни за посещението на Мериън в тъмницата. Дали нейната високопоставена съперница се беше прибрала? Дали случайно или по предварителна уговорка не са се срещнали?

Под влияние на това подозрение момичето тръгна край стената към западното крило на къщата.

Тих шепот я поведе към верандата, няколко крадливи стъпки ѝ позволиха да види две фигури, приближени една до друга, а светлината па светкавицата и разкри кои са те и в същото време и показва гледка, която изгори сърнето ѝ.

Първата и мисъл беше да скочи напред и да прекъсне срещата, да ругае, да упреква, каквото и да е, само и само да задоволи желанието си за отмъщение, породено от ревността.

Тя вече се готвеше да го стори, когато някакъв шум зад нея я накара да се въздържа. Чуваха се мъжки гласове, примесени със звънтене на стоманени ножници. Охраната на кирасирите се впускаше в преследване.

Това подсети Бет Денси за по-добро изпълнение на замисленото от нея зло. Тя би могла да върне Холтспър в същата тъмница, от която го беше освободила. Тя не мислеше за болката, която би причинила на себе си, стига само да нарани сърцето на своята съперница.

Трябваше да се върне при вратата, да се свърже със стражата и да я заведе до верандата.

Всичко бе извършено в много кратко време, но колкото и кратко да бе то, междувременно влюбените се бяха сбогували и бързо разделили.

В момента, когато Холтспър скочи в изкопа, десетина кирасири, водени от една жена, завиха край ъгъла на къщата и се втурнаха към западната ѝ фасада.

Те шепнеха и се приближаваха крадешком, от което личеше, че очакват да изненадат влюбените на мястото, което те току-що бяха напуснали. Жената, която вървеше напред, им показваше пътя.

Дъждът бе спрял, небето се бе изяснило и верандата можеше да се види от край до кран. Там нямаше никой!

Кирасирите разочаровано огледаха верандата.

— Не е тук — нито следа от него — каза някой; по променения му и печален глас трудно можеше да се познае, че това е изиграният часовой.

— О, господи! Какво ще стане с мене, ако се е измъкнал?

Обръщайки се към жената, той изглежда, че ѝ каза нещо с тих умоляващ глас.

— Ако си е отишъл оттук — отвърна тя и в гласа ѝ се долавяше дълбоко вълнение, — това е станало преди минута. О, как исках да ги заловите, а и нея също — колко щастлива щях да бъда да я видя опозорена — нея, гордата, безсрамна дама!

— За кого говориш? Дамата, облечена в кадифе ли?

— Няма значение. Вървете след него. Не може да не го настигнете. О! Върнете го обратно и тогава ще видим дали тя...

— Можем да хванем и двайсет посоки и пак да сбъркаме — каза началникът на стражата, който се приближи и взе участие в бързия разговор.

— Не, не! — извика жената. — Няма да сбъркате. Минете зад парка. Тръгнете по пътя за Хеджърли, но не завивайте нататък. Дръжте задната пътека покрай гората Уопси. Те ще тръгнат по този път, всичко беше уговорено. Хайде! Ще вървя с вас — хайде! Хайде!

Гласът, който така разпалено направляваше преследването на избягалия затворник, беше същият оня глас, който едва преди двадесет минути също така разпалено караше затворника да избяга — гласът на Бет Денси.

Беше ли това хитрост, с която да заблуди стражата и да я поведе по погрешен път? Не — нейният план беше да помогне повторно да го заловят.

В това кратко време от десет минути в гордата душа на Бетси бе настъпила промяна, превръщайки я от себепожертвователен приятел във враг, отдаден със същата страст на унищожаването на Холтспър.

В оскърбеното ѝ сърце бе настъпил обрат, който разтърси душата ѝ издъно и я изпълни с буйното желание за отмъщение. Тя беше видяла човека, когото лудо обичаше — за когото бе рискувала ако не живота си, то поне свободата и доброто си име, в обятията на друга — руса и красива съперница; ръцете му я бяха обгърнали любовно, устните му горещо се притискаха до нейните устни. Нищо чудно, че сърцето на страстната селянка, обезумяла от тази гледка, се бе поддавало на желанието за отмъщение!

— Тръгвайте! — извика тя, като направи знак на кирасирите да я последват. — Напред към пътя за Хеджърли!

— А конете ни? — каза началникът на стражата.

— Не, не! — отвърна момичето. — Докато ги вземете, той вече ще е някъде, дето не бих могла да го намеря. Тръгвайте, както сте; аз отговарям, ако не го настигнем. Те ще са без коне, докато излязат от гората Уопси. Тръгвайте, ако искате да хванете пленника си.

Другите бяха склонни да тръгнат веднага пеш. Уидърс, който по известни вече причини трябваше да бъде най-нетърпелив от всички, сякаш се колебаеше.

— Да не искаш да ни заблудиш, Бетси? Ти ме изигра веднъж тази нощ и да ме обесят, ако те оставя да ми се изплъзнеш, докато не го хвана!

— Глупости! — възкликна момичето. — Нали ти казах защо му помогнах да избяга. Дамата, която ме изпрати, беше готова да си даде очите, за да го види. Но сега той отиде с другата и аз знам, че тя много ще се зарадва, като чуе, че са го върнали обратно в тъмницата му. Колкото щеше да ми е благодарна, че съм му помогнала да избяга, два пъти повече ще даде, за да го хванат пак, като ѝ разкажа какво съм видяла. Не ставай глупав. Ти ще пострадаш, ако той избяга. Тръгвай с мене и обещавам ти, че ще го заловим.

Вероятността затворникът му да се изплъзне и последиците от това, тъй ясно представени пред невнимателния часовой, изведнъж сложиха край на нерешителността му и без да се противи повече, той се присъедини към другите; водени от момичето, те се впуснаха да преследват затворника.

Вместо да тръгне към мястото на срещата, което тя самата бе съобщила на Холтспър, Бет изведе кирасирите от парка през съвсем друга пътека. Тя знаеше, че досега беглецът трябва да е намерил тези, при които го беше изпратила, и че не е вече в парка, а върви по задния път — към Биконсфийлд. Нейното намерение беше да го пресрещнат и това все още можеше да стане, като се премине бързо по една добре известна ѝ странична пътека, извеждаща на пътя, по който той щеше да тръгне. Затова тя поведе преследвачите по тази пътека.

Като стигнаха на пътя, те започнаха да се движат по-бавно. Дъждът беше спрял и току изведнъж луната се появи на ясното небе. Началникът на стражата, който беше опитен разузнавач, им заповяда да спрат.

— Няма защо да вървим по-нататък — каза той, разглеждайки пътя. — Никой не е минал оттук преди нас. Виждаш ли, моя хубава водачко, няма никакви следи.

— Значи сме ги изпреварили — отвърна момичето. — Знам, че по този път трябва да минат. Сигурна съм.

— В такъв случай по-добре да чакаме тук — каза началникът на своите хора. — Мястото е много добро за засада. Тези храсти ще ни скрият от очите на всеки, който идва по пътя. Тихо! Сигурен съм, че чух глас!

Войниците, които разговаряха шепнешком, послушаха заповедта на своя началник, смълчаха се и се ослушаха.

Наистина чуваше се глас, човешки глас. Той звучеше като пъшкане на болен! Чуваше се глухо и идваше отдалеч.

— Звучи, като че някой нещастник предава богу дух — промълви един от кирасирите.

— Кукумявките крескат между дърветата — предположи друг.

— Ш-т! — възкликна отново началникът. — Чувам други гласове — наблизо. Ш-т!

— Добре — каза той, след като се ослуша за известно време. — По пътя зад нас идват хора! Сигурно са те! Хайде! Трима от вас — на тази страна, а другите — от другата страна на пътя. Стойте тихо, докато приближат съвсем. Като ви дам знак, скочете върху тях. Бързо, другари! Не мърдайте, докато не чуете сигнала ми!

Войниците се подчиниха веднага и се оттеглиха в храсталака. Някои коленичиха между храстите, а други останаха прави, но се прикриха зад дънерите на буковете.

Началникът им се прикри по същия начин, а водачката се беше отдалечила на доста голямо разстояние и сега стоеше и трепереше между дърветата като някой гузен обвинител; страхуваше се да наблюдава гледката на залавянето, което тя бе ръководила до успешния му край.

ГЛАВА XLVIII. ОТНОВО ЗАЛОВЕН

Като стигна до задния край на градината, Холтспър излезе от изкопа и пресече откритото пасбище към гората. Все още беше доста тъмно, та не можеха да го видят — поне от далечно разстояние, но хората, които стояха в сянката на дърветата, забелязаха, че той се приближава.

Ниско, особено подсвирване му показва, че е забелязан, и то от приятели, защото в свирката той позна ловния сигнал на своя стар слуга Грегъри Гарт.

Не беше нужно да отговаря. Миг след това Гарт застана до него, придружен от браконiera.

Планът за по-нататъшните действия не беше разискван много време.

Всичко беше предварително обмислено, дори до обстоятелствата, които биха могли да се появят неочаквано.

Денси трябваше да избърза до своята колиба, където Ориол пазеше коня на Гарт — коня от кралските конюшни. Заедно с кончето на Денси това бяха единствените ездитни животни; осигурени за случая. Но тъй като Денси нямаше да тръгва с тях, защото в този момент бягството му не беше необходимо, а индианецът можеше да ги следва пеш така бързо, както ако беше на кон, сметнаха, че двата коня са достатъчни.

Жилището на дърваря се намираше близо до пътя за Оксфорд, а понеже щеше да се изгуби време, за да се преведат конете до задния път, който минаваше покрай Хеджърли, решиха Денси и индианецът да изведат конете по една тясна пътечка през гората Уопси и там да се срещнат с Холтспър и Гарт, които щяха да тръгнат пеш по успоредния, но по-малко използван път.

В този план, хитро измислен от Гарт, се вземаше предвид, че може да бъдат преследвани, а в такъв случай преследвачите вероятно ще се движат по главния път.

След като уговориха срещата, браконьерът пое пътя към жилището си, а Гарт поведе Холтспър по пътеката през гората, която вече познаваше; прехвърлиха се през оградата на имението и тръгнаха по конската пътека към Хеджърли.

След половин миля те стигнаха до мястото, където гората Уопси граничеше с пътя, отделена от него с грубо скована ограда.

Гарт вървеше напред и известно време мълчеше, сякаш зает с някакви тайни планове.

— Няма скоро да се съмне — каза той най-сетне, поглеждайки към небето. — Май че ще имам време за тази работа.

Забележката беше отправена по-скоро към него самия, отколкото към спътника му. Гарт като че искаше да успокои мисълта си за нещо, което му се виждаше съмнително.

— Ще имаш време за какво? — попита Холтспър, който бе чул думите му.

— О, нищо важно, мастър Хенри, една дребна работа, дето трябва да я свърша ей там в гората. Няма да трае повече от десет минути; а сега няма време — ще ви я разправа, като се върна. А! Ето я пролуката, която търся. Ако вървите бавничко, ще ви настигна, преди да сте излезли от гората. Ако не, моля ви се, почакайте ме малко. Докато мигнете три пъти, ще съм тук. Бързо ще се върна.

Като каза това, бившият разбойник се вмъкна през пролуката, запъти се към дърветата и скоро изчезна в гъстата гора.

Холтспър тръгна по пътя с по-бавни крачки, като се питаше каква може да бъде причината, която така неочаквано отне странния му водач.

Но скоро мислите му го пренесоха при тази, с която неотдавна се бе разделил, и докато вървеше под безмълвните сенки на дърветата, душата му се върна към оная мила сцена, която сгряваше спомените му.

След дъжда окъпаните цветя разливаха своя аромат в топлия въздух на есенната нощ. Луната се бе показала внезапно сред рунестите облаци, които във фантастични форми се движеха по лицето на синьото небе.

Под нейната весела светлина Холтспър вървеше бавно напред, припомняйки си отново и отново близкото и приятно минало, което

оцветяваше с розов блясък бъдещето му въпреки облаците, които се снишаваха над него.

Имаше опасности както пред него, така и зад него. Свободата и животът му бяха застрашени. Той знаеше това, но радостта от приятния спомен, нежният глас на Мериън Уейд, който още звучеше в ушите му, целувките ѝ, които усещаше върху устните си — всичко това не му позволяваше да мисли за опасностите.

Жалко! Жалко, че така безразсъдно бе забравил за своята безопасност, забравил бе всичко освен току-що свършилата среща, която приличаше повече на прекрасен сън, отколкото на случка от действителния живот.

Обхванат от тези приятни мисли, Холтспър бе изминал около двеста-триста ярда от мястото, дето Гарт го остави. Той продължаваше напред, когато някакъв звук, долитащ от вътрешността на гората, прекъсна мислите му и го накара да се спре и послуша.

Това беше човешки глас и приличаше на стенание на страдащ човек. Но от време на време гласът ставаше по-висок, сякаш някой възклидаваше гневно.

В този час на нощта и в тази самотна местност — Холтспър знаеше, че областта е слабо населена — звуците изглеждаха още по-странни, а тъй като долитаха от посоката, в която бе отишъл Гарт, Холтспър не можеше да не ги свърже със своя спътник.

Сигурно Грегъри издава тези звуци по някакъв начин. Но как? Защо стене? И защо са тези гневни възклицания?

Холтспър едва успя да си зададе тези въпроси, когато звукът се промени — промени се не толкова тонът му, колкото силата му. Той все още долиташе като стенания и гневни възклицания, но стоновете, вместо да се чуват отдалече и неясно както преди, станаха по-отчетливи, а възклицанията — все по-остри и по-гневни — вече не се произнасяха от един, а от два различни гласа, сякаш най-малко двамина участваха в този сърдит дует.

Какво пробуждаше така нощното ехо на гората Уопси, това беше загадка за Хенри Холтспър. Да си я изясни не му помогна и фактът, че единият от гласовете — този с тъжните стонове — се прекъсваше от време на време от другия, който избухваше във висок смях!

Обратното — то правеше страшната свада още по-необяснима.

Сега Холтспър позна, че гласът, конто се смееше, е гласът на Грегъри Гарт, но не можеше дори да предположи защо бившият разбойник издава такива весели звуци.

Колкото и самотен да беше пътят, на който така безцеремонно го изоставиха, Холтспър не беше единственият, който го преминаваше в този час.

Преследвачите му също бяха тук — не зад него, а пред него — и също като него с недоумение се вслушваха в странните звуци.

Зае да търси обяснение на звуците, Холтспър не забеляза как десетина фигури излязоха крадешком от прикритието си зад стволовете на дърветата и безшумно го обкръжиха.

Когато ги забеляза, беше вече късно — късно и за борба, и за отбрана.

Той отскочи настрана, но бе заловен от едрия началник на стражата.

Би могъл да го отблъсне, но часовоят Уидърс, опозорен от бягството на затворника и затова заинтересуван от залавянето му, го притисна от другата страна, а останалите кирасири един след друг бързо го заобиколиха.

Холтспър нямаше никакво оръжие.

Да се съпротивява, значеше да бъде прободен от мечовете им или намушен от копията им. Така за втори път храбрият кавалер, когото никакъв противник не можеше да победи, беше принуден да се подчини на участта, която може да сполети и най-големия храбрец.

Той трябваше да отстъпи пред силата на мнозинството и да тръгне между двойните редици на своите похитители; поведоха го обратно към тъмницата, от която току-що бе избягал.

Странният смях и стенанията все още продължаваха да бъдат ехото на гората Уопси.

Холтспър разбираше само, че партията на този, който се смееше в дуета, се изпълнява от бившия разбойник — Грегъри Гарт.

А войниците, твърдо решени да задържат своя пленник, вече не им обръщаха внимание, а само си казаха, че са наистина странни.

Ако не беше веселото кикотене, което от време на време прекъсваше печалните възклицания, те биха могли да помислят, че се извършва някакво отвратително убийство.

Но смехът отхвърляше това предположение и стражата на Холтспър отмина странните звуци с убеждението, че те долитат от някакъв цигански катун и циганите в нощната си веселба изпълняват някой от своите скитнически обичаи.

Тази, която стана причина за освобождаването на Холтспър, изигра главната роля в повторното му залавяне.

Следвайки войниците, които бяха заловили Холтспър, под сянката на дърветата, невидяна от него и от тях, тя продължи да наблюдава всичко, което се случи, и за известно време изпита радост от отмъщението на ревността.

Но скоро, като забеляза как грубо се отнасят с жертвата ѝ, когато видя как го блъскат и чу веселите подмятания на тържествуващите войници, душата и се отврати от това, което бе извършила. И когато най-послед дворната врата се затвори зад предадения патриот, дъщерята на Дик Денси се хвърли на земята и ороси тревата със сълзи на горчиво разкаяние!

ГЛАВА XLIX. ДВАМА ПЪТНИЦИ

Около един час след залавянето на Хенри Холтспър двама души слизаха по дългия склон на Червения хълм в посока към Ъксбридж.

И двамата бяха едри мъже, но единият от тях беше почти великан. Те бяха на коне — по-младият яздеше хубав кон, а неговият по-възрастен и по-едър другар бе яхнал най-крантавия кон, който някога е стъпвал по пътищата.

Първият, обут в ботуши и шпори, на главата с шапка, украсена с перо, и дълги бели ръкавици високо над китките, би могъл в неясната светлина да бъде взет за кавалер. Но когато от време на време луната се показваше между облаците, чудноватият вид на костюма му разпръскваше това предположение. Тогава едрата фигура и мургавото лице на Грегъри Гарт бяха твърде очебийни и можеха да бъдат разпознати от всеки срещнат по пътя негов познат.

Също така лесно можеше да се познае, че спътникът му в селски дрехи е браконьерът Дик Денси.

Двамата ездачи отиваха в Ъксбридж с определена цел, която сега ще се изясни.

Кирасирите грешаха, като предположиха, че звуците в гората Уопси са от някаква тълпа цигани.

Нищо подобно.

Това, което чуха, беше чисто и просто Грегъри Гарт зает с изпълнение на обещанието, което беше дал сутринта.

Макар че не изпълни заканата си буквално все пак изпълни я в същия дух, в който я даде, и не напусна леглото на Уил Уолфорд, докато всеки кокал от тялото на дърваря не опита качеството на тоягата, отрязана за целта.

Може би Уил Уолфорд щеше да бъде наказан още по-жестоко, но изправителят му нямаше време и затова дори не развърза негодия, а го остави с натъртени кокали и с кожа, по която личаха всички цветове на дъгата.

След като уреди сметките си с предателя, Гарт захвърли чимшировата тояга и забърза назад към пътя.

Предполагайки, че до това време Холтспър е приближил към Биконсфийлд, той хукна да го настигне.

Луната ясно осветяваше пътеката и по прахта, която дъждът преди малко бе превърнал в кал, бившият разбойник забеляза няколко следи от стъпки.

При упражняването на странната си професия той бе свикнал да забелязва подобни знаци и можеше да ги разбира толкова добре, колкото всеки ловец от американските горски пуцинаци.

Той веднага спря и започна да разглежда следите.

Намираще се там, където бе станало залавянето на Холтспър.

Краката на шест-седем души, скачали буйно от единия до другия край на пътя, бяха оставили дълги следи и резки по влажната прах.

Отпечатъците от краката на войниците се разпознаваха лесно, а сред тях се виждаха и по-елегантните следи от ботушите на кавалера.

Гарт не се нуждаеше от повече доказателства, за да разбере нещастieto, което се беше случило.

Без съмнение господарят му е бил отново заловен. Проклинайки, че е станал причина за това, той механично проследи стъпките, които водеха назад, а отчаяният му вид показваше, че има слаба надежда да може пак да организира бягството му.

Като тръгна по стъпките на кирасирската стража, той отново влезе в имението, и приближи към жилището. Тъмнината позволяваше да стори това без страх.

Там той откри Бет Денси, тъжна и каеща се, простряна на земята, върху която се бе хвърлила в своето отчаяние.

Девојката потвърди, че Холтспър е заловен, но тя не каза истинската причина нито за залавянето му, нито пък за собствената си скръб.

Обяснението ѝ беше просто. Войниците от охраната проследили мастър Холтспър, настигнали го, надвили го и го довели обратно: той отново беше затворен в склада.

Надеждата Холтспър да бъде пак освободен от ръцете на враговете беше твърде слаба, за да се занимава човек с нея — за известно време тя изглеждаше такава дори и за несломимия дух на неговия стар слуга.

Но когато бившият разбойник търсеше начин за бягство от някой затвор, никога не оставяше да го обхване отчаяние — поне не за дълго време. Затова щом се увери че господарят му е отново затворен, умът му заработи, за да измисли нов план за бягство.

Да се измъкне Холтспър от склада, в който бе затворен, беше вече невъзможно. Хитростта, използвана веднъж, не би успяла втори път. Уидърс беше единственият от стражите, който можеше да бъде подмамен. Но след уплахата, която преживя, сега вече нито целувки, нито златни монети можеха да го съблазнят и отклонят от правата линия на дълга му.

Гарт и не мислеше за подобно повторение. В ума му се бе зародила идея, която даваше по-голяма надежда за успех. Да освободи господаря си със стратегия беше невъзможно. Дали не би могло да стане със сила?

Но не, разбира се, тук в дома Бълстрод, където затворникът бе обкръжен от осемдесет кирасири! Не — положително не!

Нямаше никаква възможност за спасяването му тук, нито пък Грегъри Гарт помисли за това. Неговите мисли се насочваха към пътя, който лежеше между двете тъмници — склада и Тауър. Той вече знаеше, че Холтспър ще бъде преместен от едната тъмница в другата. Дали на другия ден, докато го водят, няма да има никаква възможност да се организира бягството му?

Гарт познаваше пътя за Лондон, познаваше всяка крачка от него, а по един или друг начин познаваше и повечето от хората, които живееха наоколо.

Макар понякога да бе упражнявал своя особен занаят и върху някои от тях, малко бяха тия, с които, не се погаждаше. С повечето поддържаше приятелство, а с други пък някакви връзки, които му позволяваха да разчита на услугите им.

С този все още недооформен план той забърза по пътя за Хеджърли, към мястото на срещата, където Денси и индианецът вече бяха дошли с конете.

Завари ги, че чакат разтревожени, почти подготвени за тъжната новина, която трябваше да им съобщи — провалянето на предприетото от тях.

Докато вървеше, Гарт беше оформил по-ясно програмата си за действие, така че не изгубиха никакво време в разговори. Денси с

готовност се съгласи с предложението да стане съюзник в изпълнението на плана, който Гарт така бързо бе измислил.

Като нареди Ориол да се върне в Стоун Дийн, бившият разбойник се метна върху откраднатия кон и следван от браконiera — възседнал своята мърша, — пое незабавно по една конска пътека покрай южната граница на парка Бълстрод, която щеше да ги изведе на кралския път — там, където той пресичаше високото плато на Джаретовите пущинаци.

И така в изпълнение на плана, измислен от Гарт, той и спътникът му сега в този ранен утринен час се спущаха по Червения хълм.

Накъдето и да се бяха упътили, те явно бързаха да стигнат целта си — особено Гарт, който непрестанно подканяше спътника си да не изостава. Четириногото, яздено от крадеца на сърни, извънредно много им пречеше да бързат; въпреки че ездачът често използвате яката тояга, която държеше, въпреки бодването с ръждясалите шпори крантавият кон едва креташе в провлачен тръс, който прекратяваше веднага щом тоягата и шпорите преставаха да го подканват.

— Дявол да го вземе туй твоето добиче, Денси — извика бившият разбойник, загубил вече всяко търпение от бавния ход на коня. — Няма да имаме време да се видим с всички. Дъщеря ти научила вчера, че войниците ще отведат затворника рано сутринта. Тъй ще направят, че да могат да стигнат в Лондон, преди да се е стъмнило. В Ъксбридж ще довтасат към десет часа, а погледни само какво имаме да свършим дотогаз. Забий шпорите в него — чак до петите си, Денси! Брей, че мързеливо животно! Аз да го яздех, че да видиш как щях да го накарам да върви.

— Бедното животно! — състрадателно отвърна Денси, за да извини крантата си. — От цяла неделя не е яло друго освен това, което е сварило да си гризне край пътя. Не ми е чудно, че не може да върви бързо.

— Добре, че пътят ни не е дълъг. Ако отивахме за Лондон, никога нямаше и да стигнем! Както е... ха! Като казах туй, че се сетих за нещо, дето ще ни спести време. Няма защо да се мъкнем заедно. Ти мини през пътя за Денхам и предупреди приятелите си там. Може да пресечеш Коли по-нагоре и да свърнеш набързо и край хората от Хеърфийлд. А аз ще взема Ъксбридж и Хилиндън и нагоре към Драйтън. Така ще бъде най-добре. Щом свършим, ще се срещнем при

„Розата и короната“. Аз ще мина първо оттам, че да кажа на стария Брауни да напълни бъчвите. Добре, че можах да взема малко пари от един часовник, който ми падна — добра сумичка — иначе тези патриоти кой знае дали току-така ще ни се притекат на помощ. Всичко ще похарча — до стотинка, — само и само да освободя мастър Хенри.

— Аз нямам нищо, иначе и аз щях да направя същото за него — отвърна браконьерът. — Той е най-добрият и най-народният благородник, който се е мяркал из тези места — такъв е той.

— Прав си, мастър Денси. Много е добър и не бива да му отсекаш главата само защото говори истината; всичко трябва да направим, че да му помогнем да си запази главата на раменете. Ето пътя за Денхам. Забий шпори в пустото си добиче и го накарай да се пораздвижи. Да не забравиш да се срещнем на моста преди десет.

С това нареждане бившият разбойник се раздели с браконьера, който сви по пътеката към село Денхам, а Гарт продължи по правия път за град Ъксбридж.

ГЛАВА L. ОХРАНАТА

В този ранен час като че ли всичко спеше — тишината и сънят се бяха върнали към доскоро разтревожените обитатели на дома Бълстрод, макар че не всички от тях бяха разтревожени от описаните по-горе събития.

Щастлив от мисълта, че е унижил своя съперник и от надеждата да го унижи докрай, капитан Скарт беше спал дълбоко през цялата нощ, без дори да подозира за събитията, които се разиграваха само на няколко десетки ярда от леглото му, а всички заедно — в окръжност от една миля около къщата.

Дори и след като се събуди, не го уведомиха за различните любовни срещи, за бягството и залавянето, които тъй бързо последваха едно след друго през тази изпълнена със събития нощ.

Всичко бе извършено така тихо, че освен шестимата стражи и техния началник никой от кирасирите не узна за случилото се.

Уидърс се беше погрижил да завърже езиците на другарите си — нещо, което не би могъл да стори, ако не бяха златните монети, които дамата така щедро бе изсипала в ръката му и които той сега бе принуден също така щедро, макар и неохотно, да изразходва.

Резултатът беше този, че при смяната на караула затворникът бе предаден на новия часовей вързан както преди и никой от кавалерийския взвод не разбра нито за бягството, нито за залавянето му. Новата стража започна обиколката си, уверена, че затворникът е прекарал нощта в пределите на своята тъмница.

При настъпването на зората само един от неколцината, посветени в бягството на Холтспър, не знаеше, че той е бил наново заловен. Мериън спа до сутринта, без да подозира, че любимият ѝ е пак арестуван — както Скарт не подозираше краткотрайното му освобождаване.

След като се раздели с него, тя — макар и не веднага — отиде да си легне.

Шумовете, които долитаха отвън, я разтревожиха и като застана до един прозорец, тя се послуша.

Дочу мъжки гласове и гласа на една жена, но те скоро заглъхнаха.

Знаеше, че това трябва да са хора от стражата, а гласа на жената позна; но тъй като се вдигна много малко шум, тя не разбра, че това е тревога, нито пък, че са открили бягството на затворника.

Ослушваше се дълго време.

Върна се дори към вратата на верандата, отвори я, погледна навън и отново се послуша.

Но навред беше тихо — и вън, и вътре. Предположи, че войниците са се прибрали в двора, и най-сетне влезе в стаята си и потърси покой в леглото.

Дългото ѝ бдение и щастливият му край я бяха изморили; и в момента, когато Хенри Холтспър се съпротивяваше в ръцете на кирасирската стража, Мериън Уейд сънуваше чуден сън за неговото освобождаване и се радваше отново и отново на вълнуващата среща след освобождаването!

Нейният сън и сънищата ѝ продължиха дълго след като се съмна.

Но те бяха грубо прекъснати.

Тя се събуди от шум, долитащ отвън, който показваше, че под прозореца ѝ има мъже. Имаше и коне, както личеше от тропота на копита върху постланата с чакъл площадка.

Няколко гласа, които ясно се различаваха, достигнаха до слуха ѝ. Един по-висок от другите от време на време се извисяваше и даваше команда, а веднъж-дваж прозвуча съвсем различно — смееше се!

Но каквото и да правеше, той звучеше грубо в ушите на Мериън Уейд — тя знаеше, че това е гласът на Скарт. За какво бе излязъл навън капитанът на кирасирите в такъв ранен час?

А дали беше толкова рано?

Ръката ѝ, бяла като самите завивки, се протегна изпод тях.

Украсеният ѝ със скъпоценни камъни часовник бе вдигнат от трикраката масичка, върху която лежеше. Тя погледна циферблата — десет часа! В същия миг часът бе оповестен със звънливи удари от кулата, която се издигаше над къщата.

Мериън погледна часовника не защото очакваше той да ѝ помогне да си обясни причината на сутрешната суматоха.

След станалото през нощта тя можеше да предполага само едно — че бягството на Холтспър е открито и че шумът отвън идва от хората, които се готвят да го преследват.

Погледна часовника си, за да види колко време е изминало, откакто Холтспър си отиде. Успокои се, като видя колко е късно.

Но защо тогава Скарт изглеждаше толкова щастлив?

Този смях бе неуместен в случая, особено когато идваше от човек, който би трябвало да е разтревожен.

При тази мисъл Мериън скочи от леглото и се промъкна до прозореца. От този прозорец вчера сутринта тя бе видяла най-болезнената гледка през живота си.

Много подобна и едва ли по-малко болезнена бе гледката, която се изпречи пред погледа ѝ сега — Хенри Холтспър, вързан на гърба на един кон, обкръжен от взвод кирасири, в пълно снаряжение, които го пазеха много внимателно!

Всички бяха на коне, оръжията и пътните чанти, вързани за седлата, сякаш бяха готови за път. Самият Скарт се разхождаше напред-назад по покритата с чакъл алея, но от дрехите му личеше, че няма намерение, да придружи групата, където и да отиваше тя. Щеше да я води корнетът Стъбс. Възседнал коня на Холтспър, той тъкмо заставаше начело на взвода, за да го поведе.

Мериън едва беше успяла да види подробно тази неочаквана и тъжна гледка и някакъв рог извири сигнала „Напред!“

Звуците му заглушаха вика, който се изплъзна от разтрепераните и устни, когато любимият ѝ бе безмилостно отведен.

Мина близо половин час преди обърканите мисли — последица от тази болезнена случка — да позволят на Мериън Уейд да възвърне хладнокръвието си.

Умът ѝ все още бродеше сред лабиринт от безплодни мисли, когато гласове, долитащи пак отдолу, я привлякоха към прозореца. Тя отново погледна навън. Гледката беше по-различна от тази, която бе видяла преди малко. Сега там имаше само двама души — Скарт и един непознат.

Непознатият беше в граждански дрехи, но костюмът му показваше, че е на кралска служба. Той беше на кон; конят — разпенен, изпотен и запъхтян, като след продължителен бърз галоп.

Скарт стоеше до стремето и слушаше нещо, което ездачът му предаваше припряно; от това личеше, че съобщението е важно.

Макар и оживено, непознатият говореше тихо, но гласът му стигаше до прозореца на стаята на Мериън и беше достатъчно висок, за да може тя да долови думите:

„Затворникът — освобождаване — Ъксбридж!“

Като чу тези думи, Скарт отскочи настрана от ездача така живо, сякаш той бе посегнал да го удари.

В следващия миг, без дори да отговори на съобщението, което пратеникът бе направил, той се втурна към дворната врата, като викаше високо: „На коне — всички на коне!“

Както беше обучил войниците си, кирасирите бързо, почти незабавно, възседнаха конете и преди Мериън да се съвземе от сътресението на тази нова изненада — по-приятна от предшестващата, — тя съзря самия Скарт, облечен в стоманените си доспехи, да застава начело на взвода и да го повежда в галоп по алеята, която водеше към Ъксбридж.

— Освобождаване. Ъксбридж! — бяха думите, които продължаваха да отекват в ушите ѝ дълго време след като тропотът от конете на войниците бе заглъхнал по далечния път.

— Дай боже това да е вярно! — промълви тя в отговор на ехото.

Развълнуваната молителка не се задоволи само с тези обикновени думи.

Както беше полугола, тя коленичи на пода, скръсти белите си ръце на гърдите и отправи страстна, гореща молитва.

ГЛАВА LI. ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Наближаваше десет часа и животът в Ъксбридж беше в пълния си разгар. По улиците се движеха повече хора от обикновено, макар че никой изглежда не знаеше защо е така. Не беше пазарен ден и многото минувачи, които се шляеха по тротоарите и се застояваха по ъглите, не бяха фермери.

Повечето от тях бяха прости хора — работници и занаятчии. Те не бяха в празнични костюми, а в обикновени, всекидневни дрехи, сякаш са работели, когато внезапно някой ги е „измъкнал“, за да присъствуват на импровизирано представление, за което току-що са научили.

Обущарите носеха кожените си престилки, а ръцете им бяха лепкави от восъка; ковачите бяха изцапани и изпотени, сякаш сега са се отделили от огнището; воденичарите бяха покрити с дебел пласт брашно, а панталоните на касапите бяха опръскани с прясна кръв, като че ли току-що бяха напуснали кланицата.

Пред „Розата и короната“ се беше събрала тълпа, по близкото шосе се виждаха хора на групи, а тия които се шляеха по улиците в горната част на града, също се бяха запътили нататък.

Тези, които вече бяха пристигнали там, изглеждаха в добро настроение. Кръчмата разливаше щедро пивото си и хората пиеха за нечия сметка, макар че никой не знаеше, нито пък изглежда се интересуваше за чия.

Строен мургав човек в странно облекло, подпомаган от виночерпеца на заведението, поднасяше на тълпата огромни стакани със силен ейл, но особено внимателен беше към една група от двадесетина здравеняци от различни занаяти и професии, неколцина от които изглежда го познаваха, защото приятелски го назоваваха с името му — „Грегъри“.

Друг един, още по-висок и по-груб — а и по-възрастен, — помагаше на „Грегъри“ да разнася развеселяващото пиво, докато собственикът на кръчмата, също заинтересован бързо да се наливат

чашите, се суетеше наоколо и отправяше насърчителни усмивки към всеки клиент, който минаваше край него.

Правеше впечатление, че от време на време очите на пируващите се отправяха към моста над Колн, отдето минаваше пътят на запад.

В него нямаше нищо особено — състоеше се от голям издигнат свод, над който минаваше тясно шосе, оградено от двете страни с каменна ограда, дълга около двадесет-тридесет ярда.

Към града каменната ограда продължаваше и ставаше дървена; тя отделяше пътя от съседните ливади.

А ливадите от двете страни на реката се простираха в югозападна посока, докъдето стигаше окото.

Между къщите и отсамния край на моста се простираше стотина ярда шосе, което минаваше точни пред очите на пируващата тълпа. От другата страна на реката обаче пътят не можеше да се види от кръчмата, защото го закриваше зидарията на оградата и сводестият насип на моста.

Нито по пътя, нито по моста, нито пък по ливадите надолу се виждаше нещо, което да привлече вниманието и на най-скупачения скитник, но от погледите, хвърляни от време на време през реката в западна посока, личеше, че оттам се очаква да се появи нещо, което заслужава да се види.

По лицата на повечето от присъстващите се четеше само обикновено любопитство, но в тълпата имаше очи, които издаваха по-дълбок интерес, дори тревога.

Високият човек със странното облекло и рошавите бакенбарди подмяташе грубовати шеги на хората около него и се мъчеше да изглежда весел, но от време на време хвърляше загрижен поглед към моста, а след това разговаряше шепнешком с човека в изтърканите кадифени панталони, добре познат на повечето от околните като „стария Дик Денси — крадеца на сърни“.

— За какво сте се събрали тук? — попита един човек, току-що спрял пред странноприемницата. — Има ли нещо интересно за гледане, приятели?

— Ще има — отвърна един от запитаните. — Почакай малко и може да видиш нещо, което си струва да се види.

— Какво ще бъде то?

— Драгуни — войници на Негово величество краля.

— Ха! Че какво толкоз има в това, та вдигате такъв шум? Тях сега човек ги вижда всеки ден.

— Ба, дори и повече, отколкото трябва на ден — допълни трети, който изглежда не беше от най-верните поданици на Негово величество.

— Да! Но всеки ден не ги виждаш така, както ще ги видиш тази сутрин — да водят затворник в Тауър, и то голям благородник!

— Затворник ли? Кой?

— Черния конник — отвърна запитаният. — Ето кой затворник ще видите, господине.

Това име би предизвикало голям смут сред зрителите, ако повечето от присъстващите не знаеха защо се бяха събрали. Вълнението, което настъпи в този миг, идваше от нещо друго.

Един човек, качен върху оградата на моста с лице, обърнато на запад, направи знак, който изглежда повечето от хората в кръчмата разбраха.

В същото време група момчета, които се бяха покатерили на стената и гледаха нататък, замахаха с шапки и закрещяха: „Конниците — кралските кирасири! Идат! Идат!“

След виковете последва дълбока тишина — тишината на очакването.

И ето — пера, развяващи се над стоманени шлемове, после самите шлемове, а след това блестящи металически нагръдници, които показваха, че кирасирите приближават.

Строени в редици, те влязоха между сивата зидана ограда на моста, а шлемовете им, както се появяваха един след друг над дългообразния парапет, блесяха от силното слънце и заслепяваха очите на зрителите.

Групата се състоеше от дванадесет ездачи, наредени по двама, но кавалкадата наброяваше четиринадесет души — водачът и беше тринадесетият, а един човек без броня, нареден в редиците на останалите, допълваше числото.

Този последният, макар че беше облечен в кадифени дрехи и по всичко приличаше на кавалер, изглеждаше някак си странно wśród взвода.

Начинът, по който седеше на коня си, с ръце вързани отзад, и глезени, пристегнати към подпружния ремък на седлото, показваше, че

той е по-незначителен и от най-простия редник.

Той беше затворник.

Не беше непознат на хората от тълпата, сред която навлизаше неговият ескорт.

Черния конник бе яздил твърде често из улиците на Ъксбридж и твърде често бе разговарял с жителите му, за да може сега да мине между тях, и то в такъв вид, без да предизвика приятелски погледи и прояви на съчувствие.

Сега той не яздеше собствения си породист кон, така добре познат, както и той самият, макар че конят беше тук, но с ездач, който не му подходеше.

Началникът на охраната, корнетът Стъбс, който имаше слабост към коне, днес безшумно го бе присвоил.

Холтспър се намираше между двама войници три-четири редици преди края, а корнетът — някак си възгордян от изтъкнатото положение на командир — яздеше надутото отпред.

Така блестящата кавалкада премина моста и навлезе сред тълпата; първите редици бяха стигнали вече пред кръчмата.

Докато яздеше между хората, Стъбс оглеждаше лицата им.

Стори му се, че някои го гледат сърдито. Но те бяха неколцина. Изобщо всички изглеждаха весели и жизнерадостни.

През ум дори не му мина, че възнамеряват да го спрат.

И как би могло?

Той смяташе, че щом влезе с коня си в тълпата, хората бързо ще се отдръпнат и ще му сторят път — на него и на войниците му.

Затова се изненада, когато стигна пред кръчмата и видя, че пътят е задръстен от хора, застанали така близо един до друг, че трябваше да спре коня си, за да не ги прегازی.

В този миг около него се вдигна шум, сякаш поздравяваха войниците, а един глас, по-висок от останалите, извика: „За краля! За краля! Долу неверните подлеци! Смърт на предателите!“

В думите се чувствуваха иронични нотки, но те бяха твърде тънки за тъпия ум на корнета Стъбс и той ги прие в техния верноподанически и буквален смисъл.

— Мои добри приятели! — любезно отвърна той и по глупавото му лице се разля доволство. — Радвам се, че сте в такова добро настроение. Радвам се, ей богу!

— О! В подходящо настроение сме — отвърна един. — Ще видите след малко. Хайде, господин офицер! Пийнете една чашка. Да пием за краля! Няма да откажете, надявам се?

— В никакъв случай! — отвърна Стъбс. — В никакъв случай. Много ще ми е приятно да пия с вас, но виждате ли, приятели, ние сме по служба и не трябва да закъсняваме — не трябва, ей богу!

— Нито минутка няма да ви забавим — настоя този, който пръв заговори, здрав ковач с черти, твърди като собствения му чук. — Няма, ей богу! — допълни той с тон, който, прибавен към особения израз накрая, накара Стъбс да се позамисли върху искреността на предложеното му приятелство.

— По-живо, момчета! — продължи селският Вулкан^[1]. — Донеси стинго^[2], кръчмарю! Най-хубавото си вино за офицера и най-силното си пиво за неговите юнаци. По дяволите — денят е горещ и прашен. Дълъг път ви чака оттук до Лондон. Ще се освежите, като понаквасите гърлата си с чаша ъксбриджко пиво. Нали така, момчета?

Последните думи бяха отправени към войниците, които не отговориха с думи, но показаха с кимване на глава и с други знаци, че нямат нищо против предложението, без да обръщат внимание на грубостта на този, който го направи.

Като с магическа пръчка няколко души с чаши в ръце се появиха край двете редици на конния ескорт и всеки държеше изкусително по една чаша или кана пред самите очи на войниците.

Тези прислужници не бяха от обикновените виночерпци на кръчмата, а хора от други и различни занаяти: обуцари, за които вече споменахме, с лепкави от восък престилки, мелничари с побелели палта, ковачи с изцапани дрехи и касапи, които миришеха на лой.

Въпреки недодяланата покана и странното облекло на прислужниците войниците не можеха да устоят на пивото, което се пенеше пред очите им и дразнеше обонянието им.

Продължителната езда по горещия и прашен път ги беше, както се казва, „засушила“ и при такива обстоятелства те нямаше да бъдат човешки същества, ако се откажеха от удоволствието да пийнат, особено когато питието беше вече до устните им.

Те нямаше да бъдат кирасирите на Скарт ако бяха сторили това, и без да чакат позволение или заповед, войниците грабваха най-близките до тях чаши и вдигайки ги до устните си, викаха: „За краля!“

Тълпата повтори верноподаническият тост, а новоскалъпените виночерпци, сякаш за да докажат още по-ярко своето уважение, хванаха юздите и заковаха конете на място, та да могат ездачите им да пийнат спокойно, без да разливат скъпоценната течност.

Но двама от прислужниците постъпиха малко по-различно от останалите.

Тия двамата прислужваха на войниците, застанали от двете страни на затворника.

Вместо само да задържат конете им на място, всека от тях отведе коня, чиято юзда беше хванал, малко настрана от редицата.

Това бе извършено мълчаливо и като че ли случайно, макар че намерението им стана ясно миг по-късно, когато висок човек с черни бакенбарди и мургаво лице мина покрай главата на единия кон и вдигайки чаша, покани затворника да пие.

— Надявам се, че нямате нищо против и той да пийне, нали? — каза този човек, извъръщайки се към войниците, които го пазеха. — Бедният джентълмен! Много жаден ми се вижда.

— Дайте му една чаша, две му дайте, ако щете, не ме интересува — отвърна войникът, който беше по-пъргав да отговори. — Само гледайте да не ви види офицерът.

Войникът кимна многозначително към Стъбс.

— Ще внимавам — отвърна Грегъри Гарт, защото той беше човекът с чашата.

— Хайде, господарю — продължи Гарт, като се промъкна до затворника. — Пийнете малко от тази бира. Тя не е точно като хубавите питиета, с които сте свикнали — знам това, но все пак е вкусна. Наведеш ли се малко, аз ще я доближа до устните ви. Не се страхувайте, няма да паднете от седлото. Ще си сложа ръката отзад, за да ви подпирам. Така — хайде, ха така.

Докато Грегъри продължаваше да говори, пръстите му се бяха промъкнали до задния лък на седлото, където бяха завързани китките на затворника.

Войниците зад него, твърде заети със своето питие и с шегите, които прислужниците пускаха, не видяха малкия къс блестяща стомана, с който опитните ръце на бившия разбойник бързо прерязаха въжетата, задържащи Хенри Холтспър на мястото му.

— Бива си го питието, нали, господарю? — попита Грегъри високо, придържайки чашата към устните на затворника. След това шепнешком прибави бързо: — Хайде сега, мастър Хенри! Ръцете ви са свободни. Хванете юздата и завийте надясно. Сръгайте коня с този нож и препуснете назад през моста, като че дяволът ви гони.

— Безполезно е, Грегъри — бързо отговори кавалерът. — Конят е една жалка кранта. Ще ме настигнат на първата миля. Ха! — възкликна той, сякаш намери изход. — Хюбърт! Не се сетих за него. Има възможност. Ще я опитам.

През цялата кампания във Фландрия кирасирите на капитан Скарт едва ли са оставали по-изненадани, отколкото сега, когато видяха затворника бързо да хваща юздите, да измъква животното от редицата и със старата военна кранта, преобразена в бързоног състезателен кон, да префучава край тях — сякаш по цялото тяло на коня бяха забити шпори.

Изненадата им беше толкова голяма, че чашите паднаха от ръцете им и доста време мина, преди някой от тях да успее да хване юздите, които непохватните прислужници така глупаво бяха прехвърлили през главите на конете!

Учудването им не намаля, когато видяха, че като стигна на моста, избягалият затворник спря, вдигна пръсти до устата си и изсвири така силно, че звукът прониза ушите на всички.

Учудването им не намаля и когато чуа един кон да изцвилва сякаш в отговор на този странен сигнал.

Напротив, учудването им се увеличи.

Но изненадата им стигна своя връх, когато видяха, че от всички корнетът Стъбс беше единственият, който запази присъствие на духа — можа да овладее себе си и своя кон — и има смелостта мигновено да се впусне да преследва Холтспър.

Нямаше никакво съмнение, че това беше така.

Черният кон прелетя край тях като изстрелян куршум, следвайки беглеца по петите, а корнетът Стъбс седеше на седлото, сякаш предвождаше преследването.

Но жалко за корнета Стъбс! Не му беше писано дълго да се радва на това колкото неочаквано, толкова и случайно уважение — то продължи само докато огненият му кон премина разстоянието до мястото, дето стоеше военният кон.

Когато двата коня се изравниха, Стъбс почувствува, че една здрава ръка го хваща за стоманения нагръдник и го изхвърля от стремената. В следващия миг той почувствува удар, сякаш бе паднал тежко на земята.

Той падна, ей богу!

Макар че всичко това премина объркано през ума му, зрителите видяха всяко движение съвсем ясно. Те видяха как корнетът бе повдигнат от седлото и захвърлен насред пътя. Видяха как кавалерът извърши подвига: смени коня си, без дори да стъпи на земята, и сред мощно „ура“ Черния конник, възседнал здраво собствения си кон, отлетя победоносно.

Възгласите бяха израз на голяма радост, обхванала всички от тълпата с изключение на обърканите кирасири. Това беше истинското английско „ура“, бликнало от сърцето на народ, винаги готов да се възхити от един смел и опасен подвиг. Но защо то не продължи?

То секна почти веднага щом се поде, преди още ехото му да спре да трепти по стените на околните къщи!

Последва дълбока пълна тишина, а после шепот, който показваше изненада — неочаквана изненада, като тая, която предизвика овациите, но по-неприятна.

Никой не попита за причината на това мълчание, макар че всеки търсеше да открие причината, която го предизвика.

Изненадата на зрителите идваше от това, което вършеше Черния конник, а то в този критичен момент беше много странно.

Като стигна до средата на моста, вместо да продължи пътя си, Черния конник внезапно дръпна юздите така силно, че конят му седна на задните си крака, а опашката му се разстла върху пътя.

Това действие бе последвано веднага от друго. Конят, като се изправи, тръгна първом в една посока, след това в друга, като че ли ездачът му все още не беше решил кой път да хване.

В първия момент зрителите помислиха, че за това е виновно животното, уплашено от някое препятствие.

След няколко секунди те вече не се заблуждаваха, тъй като истинската причина, която прекъсна бягството на пленника, стана ясна на всички. Над извитата каменна ограда на моста се развиха пера и блеснаха шлемове.

Друг кирасирски взвод, по-голям от първия, идваше по пътя към моста. Беше Скарт със своя ескадрон!

Предните редици вече бяха стигнали до моста и вървяха в търс към средата му, която беше извисена. Бягството на Холтспър в тази посока беше съвсем пресечено, като че бе влязъл в задънена улица.

Той видя това и се опита да се върне. Но в това време конниците, които придружаваха Стъбс, неспособни да действуват след лошата шега, която им изиграха, отново бяха хванали юздите и се бяха впуснали след затворника. Капралът, който ги командуваше — защото корнетът още лежеше безчувствен на пътя, — беше успял да ги накара някак си да тръгнат и сега те бързо приближаваха моста.

За миг изглеждаше, че Черния конник не знае как да постъпи. Да препусне в някоя от двете посоки значеше да се натъкне на сигурна смърт или на сигурно пленничество. От всяка страна се намираше по една група кирасири с извадени саби и карабини, готови за стрелба, а пространството между двата ескадрона беше затворено — отчасти от парапета на моста, отчасти от оградата, която продължаваше след парапета.

Съвсем невъзможно беше за човек невъоръжен, макар и на хубав кон да хвърли ръкавицата, в която и да е от двете посоки; подобна постъпка би могъл да извърши само някой, отчаян от живота и решен да умре.

Аз казах, че за миг Холтспър не знаеше какво да стори. Зрителите наблюдаваха неговата нерешителност с тревожно разтуптени сърца.

Но това беше само за миг; после черният кон бе внезапно обърнат към града и той тръгна в тръс обратно по моста!

Някои помислиха, че ездачът му е съжалил за необмислената си постъпка и отива да се предаде на стражата, от която бе избягал. Други сметнаха, че е решил да „хвърли ръкавицата“ и е избрал по-слабия противник за този опит.

Но както се разбра след малко, и двете предположения не бяха верни — Холтспър насочи внезапно коня си към шосето, подкани го едновременно с думи, с ръка и шпори и го накара да скочи през дъсчената ограда направо долу в ливадата!

Когато препусна по зелената морава, оттам долетя подигравателен вик — вик, който неведнъж е ужасявал преследващите

Холтспър индианци; този вик се извиси над радостните възгласи, с които го поздравяваха за бягството му от Скарт и от неговите смутени войници.

Изстрелите, изпратени по него, бяха безполезни. В ония дни добри стрелци изобщо не съществуваха и от куршума на карабината хората се страхуваха толкова малко, колкото и от стрелбата на арбалета.

Кирасирите продължиха да го преследват по зелените брегове на Колн, но повече с цел да запазят самочувствието си, отколкото с надежда да заловят беглеца. Преди още преследвачите му да успеят да преодолеят препятствието, което ги делеше от ливадата, и да тръгнат след него, Черния конник вече препускаше напред към дивите степи на Айвър и се виждаше като тъмно петно, което бързо намалява.

[1] Вулкан — римското име на Хефест, бог на огъня и метала. Б. пр. ↑

[2] Стинго — силна бира. Б. пр. ↑

ГЛАВА LI. СЛЕД АРЕСТА

В дните на Чарлз (Мъченика!) арестуването на държавници не беше гага avis, както е днес. Лод имаше свой списък, а също и Страфорд — този благороден по произход, но жесток слуга на един деспот, който също завърши живота си като затворник — най-видният от всички затворници.

[Rara avis (лат.) — рядко явление. Б. пр.]

Благородник да бъде заклеймен и затворен в Тауър съвсем не беше рядко явление и едва ли правеше по-голямо впечатление, отколкото залавянето на някой джебчия днес.

Арестуването на Хенри Холтспър се прие като нещо обикновено. По-необикновено бе освобождаването и бягството му, но и те — като всяко чудо, за три дни се заличиха от паметта на хората.

Малцина разбраха как точно е било организирано освобождаването и как оная тълпа от „неверни мошеници“ — както ги назоваваха привържениците на краля — се беше събрала така навреме пред „Розата и короната“. Никой, дори и мълвата, не знаеше къде беше отишъл беглецът. Предполагаше, се, че е потърсил убежище — и го е намерил — в онова огромно скривалище, безопасно като самата пустиня: Лондон.

По онова време за хората, обвинени в „предателска дейност“ към краля-деспот, големият град беше най-сигурният приют в цялата страна.

Капитанът на кирасирите беше направил всичко, което бе по силите му, за да не се разчуе случката. Той не беше съобщил в главната квартира нито за ареста, нито за това, което последва, и се оказа толкова „немарлив“ служител, че остави обстоятелствата при бягството на Холтспър да минат без разследване. Скарт все още хранеше надежда, че ще има възможност да го залови отново, и за тази цел вложи — макар тайно — всичките си сили.

Той изпрати тайни агенти в различните краища на областта, а никакво съобщение, дори, писмо не можеше да влезе в жилището на

сър Мармадюк Уейд, без капитан Скарт да знае неговото съдържание.

През този период положението му в лагера, които обитаваше, може да се сметне като твърде неестествено.

Между него и семейството на стопанина се беше установила известна близост. Въпрос е доколко тя беше приятелска и от двете страни.

Чужденецът или повърхностният наблюдател би могъл да повярва това, да повярва дори, че Скарт е много сърдечен. От първия ден на пребиваването му под покрива на сър Мармадюк той държеше войниците си в строго подчинение — толкова строго, че те не бяха нанесли на домакините и най-малка обида.

Но капитан Скарт беше строг командир и подчинените му знаеха това. За всяка най-малка случка, нарушение или неприятност, причинена на обитателите на дома, се поднасяха хиляди извинения и човек можеше да си помисли, че кралските кирасири са изпратени в Бълстрод като почетна стража, която да се грижи за собственика, а не „разквартировани“, които да живеят на негова сметка.

Тези внимателни грижи към сър Мармадюк не се дължаха нито на кавалерство, нито на доброта — те имаха само една цел — да спечелят дъщеря му. Скарт искаше сърцето ѝ, както и ръката ѝ. Сърцето ѝ искаше, защото я обичаше с цялата бурна страст на своята високо надарена, но лошо направлявана душа; ръката ѝ искаше, защото ламтеше за нейното богатство — Мериън Уейд в допълнение на своята изключителна хубост беше наследница и на едно голямо имение.

Като нейната зестра нямаше втора в графството, защото освен Бълстрод, тя имаше и още едно имение. Скарт знаеше това и по тази причина искаше да притежава и сърцето, и ръката ѝ.

Ако не успееше да спечели първото, той все пак можеше да се надява, че ще спечели второто, което заедно с богатството щеше да успокои нараненото му честолюбие.

Скарт беше решил, че Мериън Уейд трябва да стане негова жена, независимо от това дали го обича, или не, и ако честни средства не помогнеха за изпълнение на намеренията му, нямаше да се поколебае да си послужи с нечестни.

Беше готов да разкрие ужасната тайна, до която се бе добрал по такъв подъл начин.

Животът на сър Мармадюк Уейд зависеше, така да се каже, от устата на Скарт. В този момент Скарт държеше рицаря в ръцете си така, като че той вече беше изправен пред Стар Чамбър с двадесет свидетели, готови да се закълнат, че е изменник.

Скарт трябваше да каже само една дума; за да го изпрати в онова страшно място, и сър Мармадюк знаеше това. Само един знак да дадеше на своите войници и неговият хазяин можеше да се превърне в негов затворник!

Той не смяташе, че ще трябва да доведе нещата до такава неприятна крайност. Твърде много вярваше, че жените не могат да устояват на мъжкия му чар. Изглеждаше, че сега, след като човекът, който смяташе за свои съперник, не е пред очите на Мериън, тя вече и не мисли за него. И откакто него го нямаше, Скарт всеки ден все повече се убеждаваше — мисълта беше подхранвана от желанието му това да е така, — че връзката между Мериън и Холтспър не е била от любовен характер.

Възможно е подаряването на ръкавицата да е било знак на благодарност за извършена услуга. Подобни подаръци бяха нещо обикновено и знаците, носени върху шапките и шлемовете, не винаги означаваха някакво нежно чувство. Тяхното кратко запознанство — Скарт се беше потрудил да се осведоми относно това — оправдаваше неговото предположение или поне на него му беше по-приятно да мисли така.

Жените в ония дни бяха едни от най-добрите политици. Една жена беше предизвикала войната с Испания, друга беше причинила намесата във Фландрия, жена беше довела до нашия изкуствен съюз с Франция — жена управляваше Англия както на времето, така и днес!

Мериън Уейд беше жена — една от ония, които са способни да направлявах съдбините на цял народ. Нейните политически убеждения не останаха тайна за офицера-роялист. Неговите собствени убеждения и привържениците на тия убеждения често ставаха жертва на саркастичните ѝ забележки и той не се съмняваше в републиканските ѝ склонности.

Може би само симпатии от такъв характер съществуваха между нея и Холтспър?

Ако би могъл да наблюдава държанието ѝ през целия оня паметен ден, в който конспираторът избяга, тогава мъчно щеше да се

задоволи с тия мисли.

Тъжното ѝ лице, когато през решетката на прозореца си видя своя любим отново в ръцете на врага, отново пленник, можеше да докаже и на най-незаинтересования наблюдател, че тя е в тревога, която само любовта може да създаде.

Ако бе имал възможност да я види през времето от отвеждането на затворника към опасната му тъмница до завръщането на конника-пратеник, донесъл новината за бягството му — той щеше да се убеди, че е обзета от безпокойство, което само влюбеният може да изпита. С каква неописуема радост беше изслушала Мериън последното съобщение! Може би то я възнагради за ония изпълнени със страдание моменти, които тя мълчаливо понесе.

Колкото и дълбока да беше скръбта, последвала това събитие, Скарт намери известно утешение в мисълта, че отсега нататък няма кой да препречва пътя му.

Щеше да се погрижи съперникът му никога вече да не прекрачи прага на жилището на сър Мармадюк, нито пък да има достъп до дъщеря му, докато той самият не разбере дали ще приемат, или отхвърлят предложението му.

През цялото това време сър Мармадюк и хората му се държаха любезно със своите неканени гости.

Но човек, отблизо запознат с отношенията им или внимателно наблюдаващ водените помежду им разговори, непременно щеше да забележи, че тази любезност е по-скоро принудителна, отколкото естествена.

Че това беше така — или по-скоро, че наистина съществуваше някакво привидно приятелство, — изисква малко обяснение.

Сър Мармадюк се държеше любезно, защото чувствуваше доста ясно приближаването на опасност. Арестуването на неговия съмишленик-конспиратор беше знаменателно, а от това обстоятелство не беше трудно да се извадят множество неприятни заключения.

Начинът, по който той се държеше със Скарт, беше не само противен на убежденията му, но и много неприятен за самия него. Имаше моменти, когато се изкушаваше да смъкне маската си и да понесе и най-лошото, което можеше да последва от това. Но благоразумието го караше да бъде търпелив и да се надява, че не след дълго нещата ще вземат по-благоприятно развитие.

Кралят беше принуден да издаде указ — не за избирането на нов парламент, а за свикването на стария. И към това се насочваха надеждите и очакванията на партията, на която сега сър Мармадюк беше отявлен член. Любезността, която Мериън проявяваше към Скарт, беше също примесена с недоверие. Единствената причина за това беше нейната любов към баща ѝ.

Към него тя изпитваше нещо повече от синовна обич, защото беше достатъчно възрастна и достатъчно умна да оцени вроденото благородство на неговия характер. Тя разбираше, че някаква опасност го заплашва, макар че не знаеше каква. Сър Мармадюк не ѝ беше разкрил тайната, която щеше да ѝ помогне да разбере. Той не стори това, защото не искаше да ѝ създава излишни тревоги, и просто я беше помолил да се отнася към неканените натрапници много любезно.

Намекът беше достатъчен и Мериън, укротявайки своята горда душа, му се подчини.

Скарт нямаше и най-малкия повод да се оплаче от каквато и да е обида, нанесена му от дъщерята на неговия домакин. Обратното — държанието ѝ към него беше толкова дружелюбно, че понякога той започваше да вади от това заключения, твърде ласкателни за него.

Така спокойно протекоха първите няколко седмици от пребиваването на Скарт в Бълстрод, когато изведнъж се случи нещо, което причини вълнуваща промяна в положението.

Това беше един „fete champetre“, уреден от сър Фредерик Дейръл, лорд на имението Фулмиър; едно от забавленията на празненството щеше да бъде пускането на голям брой ловни соколи.

Беше поканен елитът на графството, включая сър Мармадюк Уейд и неговото семейство заедно с военните му гости — капитан Скарт и корнетът Стъбс.

ГЛАВА LIII. НА ЛОВ СЪС СОКОЛИ

Красивото имение Бълстрод сияеше, озарено от най-ранните слънчеви лъчи.

Росата още блестеше по тревата и огромните кестенови дървета хвърляха дълги сенки по възвишенията.

Еленът, който цяла нощ бе спал необезпокояван от никого, скочи от мекото си мъхово легло и тръгна да закуси в примамващата ливада.

Птичките вече бяха изпели излиянията си към идващия ден и напуснали своите клони, весело подскачаха от дърво на дърво.

Природата се беше събудила.

Въпреки ранния час обитателите на господарския дом изглежда не спяха. Шест оседлани коня, водени от шестима коняри, бяха изведени от двора и стояха пред къщата, сякаш очакваха ездачите си. Два от тях бяха оседлани по-различно от другите. От особеното устройство на седлата личеше, че ще бъдат яздени от дами.

Освен конярите, които се грижеха за конете, и други прислужници стояха или се разхождаха наоколо. Имаше соколари, които носеха закачулени соколи върху раменете и китките на ръцете си, и гонци, които водеха вързани кучета — всеки беше облечен в костюм според длъжността си.

В будоара на Мериън Уейд се намираха две красиви жени.

Едната беше Мериън, другата — Лора Лъвлейс. Касторените шапки с високи дъна, пристегнатите костюми от зелено кадифе, ръкавиците на ръцете им и камшиците в тях показваха, че те са двете дами, за които бяха оседлани конете с дамските седла.

И двете, преди да напуснат своите стаи, бяха хвърлили последен внимателен поглед върху тоалета си.

Срещнаха се във всекидневната на Мериън, за да поговорят малко и да бъдат готови, когато ги повикат да се качат на седлата.

— Уолтър обещава, че ще имаме добър лов — каза малката Лора, разхождайки се из стаята, лека като сърна и весела като чучулига. — Казва, че край езерото не е ловувано отдавна — много отдавна, пълно

било с тетереви, бекаси и глухари, а този сезон свирците мътили няколко пъти. Ще намерим лов за всички видове соколи. Нали ще бъде чудесно?

— Много приятно, предполагам, за тези, които ще могат да се забавляват.

— Какво говориш, Мериън? А ти няма ли да се забавляваш — ти, която толкова обичаш лова със соколи, че дори ходиш на лов сама?

— О, Лора, този спорт, както и много други, може да бъде по-приятен, когато човек е сам, отколкото с компания — особено компания, от която не се интересува.

— Боже мой, братовчедке, няма ли между видните личности, които ще срещнем днес, нито един, който да те интересува?

— Нито един, доколкото знам.

— Как, дори и нашият много любезен гост, който ще ни служи за охрана — дори не и капитан Скарт?

— Очаквах да кажеш вместо това корнет Стъбс.

— Ха! Ха! Ха! Не, не! Той е твърде глупав, за да ми е приятен.

— А капитан Скарт е тъкмо обратното на приятен за мене. Да си кажа правото, от двамата аз предпочитам корнет Стъбс въпреки просташкото му презиме.

— Шегуваш ли се, Мериън? Стъбс, Стъбс, корнет Стъбс! Как би звучало като полковник Стъбс? Пак същото. Не, нито дори ако беше генерал Стъбс. Госпожа Стъбс? Не бих се нарекла така, и целият свят да ми дадат! Лейди Стъбс? Не, и кралица да ме направят дори.

— Аз не виждам голяма разлика между Стъбс и Скарт.

— Грещиш, Мериън. Има нещо войнствено в името Скарт. Мога да си представя човек с подобно име герой.

— Аз пък мога да си представя човек с такова име подлец.

— Какво, за нашия капитан Скарт ли говориш? Та всеки го смята за истински кавалер. Да, и такъв изглежда. Малко груб беше отначало, признавам, но оттогава насам постъпките му са напълно кавалерски. А към тебе, братовчедке, той се държи толкова внимателно, че трябва да е спечелил най-дълбокото ти уважение?

— По-правилно ще бъде, ако кажеш — най-дълбокото ми презрение. Тогава ще бъдеш по-близко до истината; това той наистина спечели.

— Но ти с нищо не го показваш. Виждала съм ви двамата с капитан Скарт много щастливи — наистина много щастливи, ако може да се съди по външния вид.

— Това още нищо не значи, братовчедке. Усмивнатото лице не винаги означава весело сърце, нито пък сладкодумството е най-верният признак за любезност. Ти си ме виждала да бъда учтива с капитан Скарт нищо повече. А за това аз си имам своите съображения.

— Съображения ли?

— Да, и то сериозни съображения, мила Лора. Ако не беше това, днес нямаше да дойда на лов, а особено пък с него. Може в твоите очи капитан Скарт да е герой, моя весела братовчедке, но той не е човекът, който е завладял сърцето ми, и ти знаеш това.

— Знам, знам, мила Мериън. Шегувах се само. Аз знам, че капитан Скарт не е герой на сърцето ти и мога да ти кажа кого смяташ за герой. Името му започва е Хенри и свършва с Холтспър.

— Да, сега назова един истински герой! Но слушай, мое малко папагалче! Не бърбори много за това, което съм ти доверила. Иначе ще кажа на Уолтър колко много харесваш капитан Скарт или корнет Стъбс. От кого искаш той да те ревнува?

— О, Мериън, нито дума на Уолтър за Стъбс. Знаеш ли, струва ми се, че той и без това вече малко ме ревнува от него. Уолтър никак не харесва ухажването му, никак. А и аз също, но какво да правя, като се срещаме по трн-четири пъти на ден. Мислех си, че отказът ми ще бъде достатъчен. Толкова ясно му казах. Но не разбра — ще повярваш ли, той продължава да ме ухажва сякаш нищо не се е случило между нас. Моля те, не тревожи Уолтър повече, иначе могат да се сбият и тогава...

— Храбрият корнет ще счупи главата на Уолтър ли?

— Не, не може, макар че е по-едър от Уолтър. Но по-храбър не е, сигурна съм. Никак не е храбър този грозен нахалник.

— Какво? Държал ли се е нахално с тебе?

— Не точно това, но струва ми се, че не разбира много от учтиво държание. Колко по-различен е капитан Скарт. Той е учтив.

— Е да, донякъде.

— Дороти Дейръл го намира съвършен. Сигурна съм, че е влюбена в него. Защо ще идва толкова често в Бълстрод, ако не за да го види? Сигурна съм, че не идва нито за тебе, нито за мене.

— Да заповяда тогава, ако идва за това, за което мислиш.

— Да, и само за да бъде в неговата компании, тя устройва днешния лов. Тя е едно опасно, интригантско същество — това е тя.

— Ако си е наумила да хване капитан Скарт, дано да успее. Не съм аз, която ще ѝ препреча пътя.

— Добре! — отвърна Лора. — Днес ще я наблюдавам и ще видя как ще се държи. О! Да знаеш как ненавиждам това момиче и защо, мислиш?

— Не знам.

— Защото знам, че тя е твой враг!

— Никога не съм ѝ дала повод за това!

— Знам.

— Тогава може би знаеш защо ме мрази?

— Знам.

— Кажи ми.

— Защото си красива.

Ако е затова, тя трябваше да бъде твой враг толкова, колкото е и мой.

— О, не! Не съм толкова суетна да мисля така. Аз съм само хубавичка, докато ти — ах! Братовчедке Мериън, за мене — като жена — ти си красавица! А как ли изглеждаш в очите на мъжете?

— Ти си глупаче, малка Лора. Ти си много по-хубава от мене. А колкото за Дороти Дейръл — нима всички не я наричат красавицата на графството. Поне двадесет пъти съм го чувала.

— И аз също. Но какво означава това? Макар че си по-голяма от мене, Мериън, по тези въпроси аз знам толкова, колкото и ти. И после аз съм страничен наблюдател и мога да присъдя. Според мене красавицата на графството и красавицата на бала никога не са по-хубави от тези, с които ги сравняват. Много често подобна слава се получава не заради хубостта, а заради държанието, а държанието им не винаги е от най-добрите.

— Продължавай по същия път, Лора, и ние ще започнем да те смятаме за женски Солом^[1].

— Не, не, аз изказвам само едно мнение, което всеки може да има. Ти и Дороти Дейръл най-добре доказвате това. Докато всички я наричат хубавицата на графството, всички мислят тебе за такава. Повярвай, братовчедке! Ти си наистина красива! Толкова красива, че

дори селските деца от енорията се захласнат по тебе от учудване и удоволствие!

— Неискрена ласкателна!

— Кълна се, че е вярно. И затова Дороти Дейръл не те обича. Тя иска да бъде всичко и знае, че ти ѝ отнемаш лаврите. В деня на празненството тя опита всичко, което можеше, за да заплени човека, когото се преструваше, че пренебрегва.

— Холтспър ли?

— Да. Аз я видях. Тя употреби всичкото си изкуство, за да привлече вниманието му. Ах, Мериън, но той виждаше само тебе. А сега, когато него го няма, тя е решила да плени капитан Скарт. Честна дума! Мислиш, че днес няма да се опита ли? Мила братовчедке! Не искам от тебе да лицемериш, но не би ли могла — да, ти можеш да пофлиртуваш малко с капитан Скарт само за да я помъчиш? О, така бих искала да я видя да преживее това, което заслужава — малко унижение!

— Глупаво дете! Знаеш, че не мога да го направя! Нямам желание, а особено пък сега по-малко отвсякога.

— Само за един час, за да я накажеш!

— Ще ти се хареса ли ти да бъдеш наказана така? Представи си, че днес някоя жена започне да флиртува с Уолтър или пък той с някоя жена?

— Тогава аз ще флиртувам със Стъбс!

— Непоправима кокетка! Мисля, че ти харесваш Уолтър — и само толкова. Ах, Лора! Ти не знаеш какво значи да обичаш!

— Но въпреки това аз не...

— Господарке Мериън! — извика един прислужник, като надникна в стаята. — Сър Мармадюк е вече на коня, Чакат само вас и госпожица Лора!

Като каза това, човекът се оттегли.

— Лора — пошепна Мериън, като излизаха от стаята, — нито дума за това, което знаеш — никому! Обещай ми и може би ще ти доставя удоволствието, за което ме помоли.

Докато траеше разговорът на двете братовчедки, двамата мъже, за които главно ставаше дума, водеха горе-долу същия разговор.

Това ставаше във всекидневната на Скарт. Двамата разговаряха прави, облечени в костюми за езда — не военни, но само с ботуши и

шпори, — по дрехите им имаше някои неща, които показваха, че отиват на лов със соколи.

Прекрасен ловен сокол със закачулена глава, кацнал на облегалото на един стол, потвърждаваше тяхното намерение, а ръкавиците на ръцете им и касторените шапки, които държаха, говореха, че и те като двете дами очакваха всеки миг да ги повикат за тръгване.

Скарт по стар навик се разхождаше из стаята, а корнетът го наблюдаваше внимателно, сякаш бе поискал съвет от своя началник и очакваше да го чуе.

— И така, мой весели корнете — каза Скарт, обръщайки се към своя подчинен по обикновения си шеговит начин, — ти си решил да я попиташ пак?

— Да, ей богу! Така е — ако вие одобрите.

— О! Но тук моето одобрение не е нужно. Това не е служебен въпрос. Ти можеш да правиш предложения на всяка жена в графството — какво ме интересува. По двадесет предложения на всяка, ако щеш.

— Но аз се нуждая от съвета ви, капитане. Представете си, че за втори път ми откаже!

— Е, това ще бъде неприятно — особено като живееш под един покрив и ядеш на една трапеза с нея. А още по-неприятно ще бъде, след като тя вече веднъж ти е отказала.

— Но това не беше истинско предложение. Аз ѝ го направих преждевременно. Оттогава се случиха доста неща, които ми дават надежда. Този път по-добре ще го приеме — ако я разбирам право.

— Значи ти все пак не си съвсем сигурен в нея?

— Ами не съвсем.

— Не мислиш ли, че ще е по-добре да поотложиш предложението си, докато си съвсем сигурен, че ще получиш утвърдителен отговор?

— Но има един начин да се уверя. Тъкмо по това искам да ме посъветвате.

— Нека чуя твоя „начин“ тогава.

— Вижте, капитане, макар че момичето е племенница на сър Мармадюк, тя го обича не по-малко от собствената му дъщеря. Според мене тя не държи на младежа — освен като на братовчед.

Отношенията помежду им са като на брат и сестра, понеже тя си няма собствен брат. Израснали са заедно — това е всичко.

— Не мога да не се възхитя от проникателността ви, корнет Стъбс. — Проницателност беше тъкмо качеството, което липсваше на корнета, иначе той непременно щеше да забележи ироничния тон, с който му беше направен комплиментът.

— О! Аз съвсем ме се страхувам от него!

— От какво тогава се страхуваш? Според тебе има ли някой друг съперник, който тя би могла да предпочете! Може би младия Дейръл или доста хубавичкия син на сър Роджър Хамърсли? Един от двамата, а?

— Не, нито пък някой друг.

— В такъв случай кое те кара да се съмняваш? Нали мислиш, че момичето те харесва?

— Понякога мисля, че ме харесва, а понякога не. Изглежда, че всеки ден се мени. Но имам причини да вярвам, че сега ме харесва или поне че вчера ме харесваше.

— Откъде знаеш това? Тя ли ти каза?

— Не — не с думи, но така ми се стори от държанието ѝ. Загатнах ѝ, че искам на този лов един поверителен разговор с нея по важен въпрос. Тя изглежда, че се зарадва — така изглеждаше, ей богу! А след това през цялата вечер беше в отлично настроение и на няколко пъти спомена, че очаквала удоволствие от утрешния лов — т.е. днешния. Какво може да означава това освен...

— Освен удоволствието, което очаква, че ще ѝ достави твоето предложение. Но ако тя те харесва само през ден — както сам каза — и ако вчера си ѝ бил толкова приятен, днес може би ще е тъкмо обратното? По тази причина аз бих те посъветвал да отложиш за утре.

— Но, капитане, вие забравяте, че аз имам начин, който ще я накара да се съгласи независимо дали това ще стане днес, или утре.

— Открий ми го, мой прозорливи корнете!

— Ако само ѝ загатна...

— За какво?

— Знаете, че сър Мармадюк е в ръцете ви, нали?

— Знам.

— Е, ако ѝ подметна само една думичка, че вуйчо ѝ е в опасност — не само свободата му, но и животът му...

— Стъбс! — извика капитанът на кирасирите, като скочи разгневен и размахна юмрук пред лицето на своя подчинен. — Ако изпуснеш само една думичка за това или се осмелиш да направиш и най-слаб намек за подобно нещо, твойт собствен живот ще бъде в по-голяма опасност от живота на сър Мармадюк Уейд. Заповядах ти вече да си държиш езика, а сега още по-настойтелно повтарям заповедта си.

— О, капитане! — заекна изплашеният Стъбс с извинителен хленч. — Ако не сте съгласен, разбира се, че нищо няма да кажа. Няма, ей богу!

— Не — по-добре недей. Спечели съгласието на любимата си със свои средства, но не се опитвай да се възползуваш от сила, която не е твоя. За разкриването на тази тайна може би ще настъпи момент — но не ти, а аз ще реша кога ще бъде той.

По-нататъшните уверения на уплашения корнет бяха прекъснати от един слуга, който влезе и съобщи, че групата, която ще тръгва на лов, е готова за път и чака само капитан Скарт и корнет Стъбс.

Пет минути по-късно една красива кавалкада пресече парка Бълстрод и се упъти към страничната врата, която извеждаше на изток.

Състоеше се от сър Мармадюк Уейд, неговия син, дъщеря му, племенницата, двамата офицери — негови гости, и една голяма свита от прислужници, соколари и други слуги, едни от които бяха на коне със соколи на раменете, други вървяха пеш и водеха ловджийски кучета.

Като излезе от парка, веселата процесия свърна на юг към красивото езеро Фулмиър, което, подхранвано от „потока“ Алдър, лежеше сгушено между две успоредни разклонения па обраслия с букове Чилтърн.

[1] Солом (ок. 638 — ок. 559 пр.н.е.) — атински законодател и политически деец. Б. пр. ↑

ГЛАВА LIV. ЛОВЪТ СЪС СОКОЛИ

Езерото Фулмиър вече не съществува, но едно село — толкова живописно, че сякаш го е създала фантазията на някой художник — все още носи това име. Езерото — подчинявайки се на всеобщото правило, че само това е добро, което е полезно, бе изчезнало от повърхността, източено от потока Алдербърн и реките Колн и Темза, за да смеси водите си с водите на океана. Коритото му се бе превърнало в ливада; малка част от водите му се бе задържала в няколко застояли локви, които допринасяха за снабдяването на близките пазари с кресон^[1], а селските аптеки — с „тръстикови коренчета“.

Някога Фулмиър беше широко кристално езеро, пълно с кресон, а бреговете му, обрасли с блатна трева, приютяваха блатната патица и синия рибар, водната кокошка и тетерева.

Така беше в оня ден, когато Дороти Дейръл, дъщеря на сър Фредерик, собственика на имението Фулмиър, покани своите приятели да вземат участие в едно голямо забавление, включващо и лов със соколи, който щеше да се състои край бреговете на езерото.

Дороти Дейръл беше повече от хубава. Тя беше, както се казва, „темпераментно същество“, малко проклетичка наистина, но за мъжете, които я познаваха, това само правеше хубостта ѝ още по-привлекателна. Подобно на баща си, тя беше истинска тори^[2], искрено привързана към краля и държавата, сляпо вярваща в теорията, достойна за схващанията на всяко маймунско общество — за „божествените права“.

Колкото и да бе глупаво това убеждение тогава, както и днес, то се възприемаше. По онова време човешките двуноги от двата пола бяха такива паразити, каквито са и днес, и също тъй високо изразяваха копнежа си за Крал Щъркел или Крал Пън^[3]. Но все пак не чак толкова единодушно.

Думата „република“ започваше да се чува от устата на прочути държавници и истински патриоти.

Тя започваше да намира отзвук в отдалечените селца и селските хижи из цяла Англия.

Но подобни думи не се споменаваха в селото Фулмиър.

Да бъдат гласно казани там, щеше да е равносилно на предателство, а селянинът, който ги е произнесъл, щеше да се озове на позорния стълб почти преди думите да излязат от устата му.

Дороти мразеше идеята за република, както я мразят дребните душици и днес, и винаги.

Съжаляваме, че трябва да поставим хубавата Дейръл в тази категория, но ние сме длъжни да се подчиним на изискванията на истината и това ни накарва да кажем, че госпожица Дороти, която беше физически дребна, имаше и малка душа.

Нейното хубаво лице обаче прикриваше недостатъците на егоистичната ѝ душа и с помощта на различни хитрини и измами тя беше станала доста известна в този голям обществен кръг, в който беше — или по-скоро искаше да бъде — звездата и центърът.

Доказателство за нейната популярност беше многобройната група, която се отзова на поканата ѝ да присъствува на лова със соколи.

Десетки хора от „първо качество“ — високопоставени дами и подходящи за подобна компания кавалери — се събраха на бреговете на езерото Фулмиър, хвърляха великолепните си сенки върху гладката му повърхност и накарваха околните хълмове да заехтят от веселите им гласове.

Ние нямаме за цел да описваме подробно различните случки от лова: как групата, след като се срещна на определеното място, продължи по бреговете на езерото, как чаплите се издигнаха с крясъци от блатната тръстика, а соколите се спуснаха като крилати стрели след тях; как притежателите на грабливите птици се шегуваха помежду си, как се правеха и загубваха облози между обзалагащи се от двата пола и как — след като обиколи езерото, а близките мочурища, обрасли с тръстика, бяха пребродени от ловджийските кучета, докато измъкнаха скрития в тях пернат лов — веселата компания се отправи към подножието на близкия хълм и там под сянката на зелените дървета взе участие в банкета *al fresco*^[4], който благородният домакин им беше приготвил.

Не е необходимо също така да описваме различните разговори, винаги оживени при подобни обстоятелства, а често пъти и много

остроумни под влияние на щедро разливаното вино.

Спираме нашето внимание само на една тема, която спря вниманието и на компанията.

Заговори за нея самата госпожица Дейръл и всички, разбира се, слушаха раболепно.

— Съжалявам — каза очарователното същество, обръщайки се към своите високопоставени слушатели, — че нямам възможност да ви доставя по-вълнуващи забавления. Знам, че след това, на което бяхме свидетели неотдавна в парка Бълстрод, сегашното празненство ще ви се види скучно. Ах! Да беше тук Черния конник. Колко жестоко от ваша страна, капитан Скарт, да ни лишите от това удоволствие.

— Госпожице Дейръл — отвърна офицерът, на когото тия думи едва ли се харесаха. — Искрено съжалявам, че в изпълнение на своя дълг, залавяйки един бунтовник, аз...

— Не се извинявайте, капитан Скарт — намеси се сър Фредерик, за да се притече на помощ на смутения кирасир. — Всички знаем, че постъпихте, както подобава на един верен служител на негово величество. Добре щеше да бъде, ако и други постъпваха като вас в тия объркани времена. — Тук сър Фредерик хвърли саркастичен поглед към своя съсед-рицар, тъй като приятелството между двамата не беше от най-сърдечните. — Съжалявам само, че този приятел, който и да е той, успя да избяга. Но надявам се, че скоро ще бъде заловен и ще получи това, което заслужава.

— А какво е това, което заслужава, Дейръл? — кротко попита сър Мармадюк Уейд.

— Дръвника! — отвърна разгорещеният сър Фредерик, който твърде щедро опитваше от собственото си вино. — Какво друго за авантюрист като него, който заговорничи срещу своя крал? Бих му отрязал главата като зелка.

— Ако сторите това — отвърна сър Мармадюк със саркастичен, многозначителен тон, — ще станете причина двадесет нови глави да поникнат на нейно място.

— Нека поникнат. Ще ги сполети същото. Ние все още ще бъдем достатъчно силни да сторим това — въпреки този парламент от предатели, който кралят беше толкова глупав да събере около себе си.

— О, мили татко — прекъсна го хубавата Дороти с престорена сантименталност, — не говорете за рязане на глави. Колко жалко ще

бъде, ако бившият пленник на капитан Скарт ще трябва да загуби своята глава! Много се радвам, че той ви се изплъзна, капитане.

— Какво говориш, момиче? — попита сър Фредерик, обръщайки се твърде остро към дъщеря си. — Защо ще бъде жалко? Тази сутрин те чух да изразяваш противното мнение!

— Но, тогава аз не знаех, че... че...

— Какво не знаехте? — запитаха неколцина от групата, които обкръжаваха хубавицата.

— Че има и други заинтересувани от съдбата на този нещастник! Да, и то дълбоко заинтересувани!

Мериън Уейд видя злобния поглед, който тя й хвърли; забеляза го и капитан Скарт.

— Други заинтересувани от неговата съдба ли? Кои са те? — попита сър Фредерик, гледайки въпросително към дъщеря си.

— Например жена му — отвърна Дороти с особено подчертан тон.

— Жена му ли? — едновременно отекнаха двадесетина гласа. — Черния конник младоженец! Холтспър женен! За пръв път чуваме това.

— Аз също — продължи хубавицата, която съобщаваше вълнуващата новина, — чух го едва преди един час от братовчеда Уейлънд, който тази сутрин се върна от двореца, където изглежда мастър Холтспър е доста известен, макар и не с името, което е избрал да прослави между нас, селяците от Бъкингамшайър.

— Това е съвсем вярно — каза един младеж в дворцови дрехи, който стоеше наблизко до тази, която го назова братовчед. — Благородникът, за когото моята братовчедка говори, е женен. Мислех, че всички знаят това.

— Но откъде, драги Уейлънд? — попита Дороти с вид на очарователна наивност. — Мастър Холтспър беше непознат на всички с изключение, струва ми се, на сър Мармадюк Уейд и семейството му, а ако не греша, и те го познават много малко.

Хубавите ноздри на тази, която говореше, се свиха многозначително при последната забележка, казана по-скоро като въпрос.

— Това е вярно — отвърна сър Мармадюк. — Аз малко познавам благородника, за когото говорите. Не знаех, че е женен. Но какво общо има това с...

— О, дами и господа! — прекъсна го наскоро пристигналият дворянин. — Може би вие не знаете истинското име на кавалера, който се е нарекъл Холтспър. Той е бил доста влиятелен в двореца, това е било преди аз да отида там, и от други съм чувал за него. Имало е някакъв скандал, доколкото знам...

— Стига, стига, Уейлънд! — извика хубавата му братовчедка, прекъсвайки го. — Не искам да слушам за скандали тук. Задръж го за себе си, какъвто и да е той.

— Името му, името му! — извикаха двадесетина гласа, а два пъти по толкова уши, боднати от думата „скандал“, нетърпеливо се напрегнаха, за да чуят интересното разкритие.

Дворянинът произнесе едно име, познато на повечето от компанията, което преди десет години бе често споменавано заедно с името на английската кралица.

Наистина само шепнешком и по-малко излагащо Хенри отколкото Хенриета^[5].

Новината произведе върху слушателите много особено впечатление.

То положително не беше толкова във вреда за този, който беше обект на тяхната критика, защото много от присъстващите можеха по-скоро да завиждат на този щастливец, отколкото да го презират; любимият паж — чието тайнствено изчезване от двореца преди десетина години бе предизвикало „кралски скандал“ — можеше да бъде само интересен.

Новината, че Хенри Холтспър — Черния конник, тайнственият, непознатият — е същият Хенри... бивш паж на кралицата, към когото кралицата е отправяла усмивки — му спечели в това общество повече приятели, отколкото врагове.

Онези, които все още бяха склонни да се отнасят враждебно към него, не можеха вече да го хулят по онзи начин — все още срещан между „елита“, — като го наричат „авантюрист“.

Той наистина беше такъв в истинския смисъл на думата, но авантюрист, на когото враговете завиждаха.

Дори и сърцето на темпераментната Дороти внезапно се смекчи към него, когато чу новото разкритие, което братовчедът й Уейлънд направи.

Изразът на симпатия към Холтспър, който нейните слушатели сметнаха за ироничен, беше много по-искрен, отколкото това, което обикновено тя изричаше.

Скandalът не бе разискван между гостите на сър Фредерик — поне не на всеослушание.

Шушуканията на някои малки групички може би се отнасяха до това, но scandalът беше твърде стар, за да бъде интересен, дори и за най-ревностните любители на пикантни истории.

Общият разговор премина към по-подходяща за случая тема, макар че една малка група, която се беше сбрала около Уейлънд, научаваше още някои подробности относно брачните истории на патриота-конспиратор.

Малцина от тях познаваха младия дворянин — всъщност не го познаваше никой от присъстващите.

Той съобщи на своите слушатели неща, които някои от тях вече знаеха — че Хенри... се бил оженил тайно за една от придворните дами от свитата на кралица Хенриета, че след сватбата се случила някаква история, към която самата кралица проявила необикновен интерес — накратко: съпругът и съпругата се разделили, младият съпруг загубил по-голяма част от състоянието си и накрая изчезнал както от двореца, така и от страната.

Подобно на някои други авантюристи по онова време, той емигрирал в американската ни колония Виржиния.

За да бъдем справедливи към мастър Уейлънд, трябва да кажем, че той не прояви особена враждебност към човека, чиято история разказваше, макар че, от друга страна, не каза и нищо в негова защита.

Той не знаеше причината за тези съпругески недоразумения, нито знаеше кой е виновен за тях.

Всъщност младежът не беше разбрал историята правилно. Той не знаеше, че ревността на кралицата бе станала причина за внезапната раздяла между Хенри... и неговата невеста и че кралското отмъщение направи от дворянина колонист.

След известно време темата стана безинтересна и разговорът се промени.

Но там имаше някой, чиито мисли не можеха да се откъснат от чутото. Нужно ли е да казвам, че това беше Мериън Уейд? Сред веселата компания тя загуби своята веселост. Розите, върху които

обедното слънце миг преди това светло сияеше, изчезнаха от страните ѝ в момента, в който думата „съпруга“ излезе от устата на Дороти Дейръл. За нея ловът вече не беше приятен. Хората, които я заобикаляха, ѝ бяха отегчителни и противни. Първата ѝ мисъл беше да избяга от тях. Да избяга и от погледите им, защото знаеше, че ужасният облак, който бе обвинил сърцето и, не може да не се отрази и на лицето и.

След като се съвзе от удара, причинен от неочакваната новина, тя обърна гръб на компанията и тихо се измъкна.

Гъстата гора наоколо, както и храстите, които все още имаха листа, ѝ помогнаха да се оттегли; помогна ѝ и особеният характер на разговора, който в този миг поглъщаше общото внимание.

Тя не остана да чуе по-нататъшните разкрития на дворянина Уейлънд; едничката дума, произнесена, от неговата братовчедка, беше причината за мълчаливото ѝ оттегляне от кръга, дето се водеше разговорът.

Тя не се нуждаеше от потвърждение на чутото. Смътното подозрение, породено от някои неясни думи на самия Холтспър, не само при първата им среща, но и когато уговаряха обещанието при раздялата, беше предпоставка, за да повярва така лесно казаното от Дороти Дейръл.

Колкото и болезнено да беше това, което научи, Мериън не можеше да не го приеме. Тя изобщо не мислеше да се съмнява в него.

Влязла веднъж между дърветата, тя бързо продължи напред, без да знае и без да се интересува къде отива — искаше само да се отдалечи от компанията на своите подобни.

След като поскита малко, тя се спря и сега за пръв път изражението ѝ показва съвсем ясно горчивината, която изпълваше душата ѝ.

Струваше ѝ се, че сърцето ѝ се разкъсва на две. Една въздишка — полуподтиснат стон — излезе от гърдите ѝ и ако Мериън не се беше задържала за едно дръвче, тя щеше да падне на земята.

Ничие перо не би могло да опише чувствата ѝ в този момент. Те бяха твърде болезнени, за да могат слова ду ги изразят. Само една дума се изплъзна от устните ѝ — прошепната тихо и пропита с дълбока тъга, — черната дума „измамена“.

Мериън не говореше, но мислите ѝ течаха бързо и свободно.

— Значи това е препятствието, което можело да се изпречи между нас! Можело да се изпречи! О! Каква лъжа! А обещанието, което аз дадох! Да го обичам въпреки всички препятствия! Но аз не мислех за това — та как бих могла! Няма обещание, което да може да хвърли мост над подобна пропаст. Аз не мога — не смея да го удържа. Няма да е грешно, ако сега не го изпълня. Майко божия! Дай ми сили! Ах! Лесно е да се каже, че няма да го удържа. Милостиви небеса! Нямам сили за това! И в двата случая е грях. В единия е клетвопрестъпничество, в другия — още по-страшно престъпление. Чувствувам се безсилна да избира. Уви! Уви! Въпреки измамата му аз го обичам, обичам го! Но не съм ли несправедлива към него? Не бях ли аз тази, която започна ухажването — аз, Мериън? Не дадох ли аз първия знак — предизвикателството — всичко? Какво искаше да каже той в оня момент, когато последната ни среща бе прекъсната? Какво беше това, което се готвеше да каже, но се поколеба? Може би смяташе да ми разкрие точно това — да ми каже всичко? О, аз бих могла да му простя, но сега не мога, не смея...

Тя спря, сякаш съзна колко безсмислено е да мисли за решение, което не би имала сили да удържи.

— Женен! Холтспър женен! Уви! Край на любовните ми мечти. Превърнаха се от сладки в тъжни и това няма да се промени, докато смъртта не успокои нещастното ми сърце.

Отчаяната девойка стоеше с ръце, все още обвити около стъблото на дървчето, с очи, безцелно загледани в земята, сякаш мислите ѝ бяха я напуснали.

Няколко минути тя остана така — неподвижна като дървото, което я поддържаше.

Шумът от приближаващи стъпки не я стресна.

Тя го чу, но не обърна внимание.

Скръбта ѝ я беше направила безчувствена дори и към срама. Тя не се интересувахе кой може да забележи вълнението ѝ.

Мериън нямаше време за догадки, защото почти в същия миг чу гласа на своята братовчедка Лора, която я зовеше по име.

— Мериън! Къде си! Трябваш ми, братовчедке!

— Тук съм, Лора! — отвърна Мериън със слаб глас, като се мъчеше да изглежда спокойна.

— О! — извика хубавата блондинка и като се провря бързо между храсталаците, застана пред братовчедка си с поруменели бузи и разпъхтени гърди.

— Мили боже, братовчедке! Какво имам да ти разправя! За какво е, мислиш? Отгатни!

— Знаеш, че не ме бива да отгатвам, Лора. Надявам се, че не си загубила любимия си сокол?

— Не, не е чак толкова лошо, макар че загубих нещо.

— Какво?

— Един обожател!

— Ах! — възкликна Мериън тъжно. После, като направи опит да прикрие чувствата си, тя допълни с друг глас: — Надавам се, че Уолтър не е флиртувал с Дороти Дейръл?

— По дяволите Дороти Дейръл!

— Добре — тогава с някоя, от която би го ревнувала с повече право — госпожица Уинифред Уейлънд?

— Не е чак толкова лошо. Друг обожател загубих!

— Охо! Ти признаваш, че си имала и друг? Казала ли си това на Уолтър?

— По дяволите Уолтър! За кого мислиш, че говоря?

— За капитан Скарт може би, когото ти много харесваш. Той ли е обожателят, когото си загубила?

— Дори и толкова лошо не е. Помъчи се пак.

— Значи има или е имало и трети? Ах ти, кокетка такава!

— Не, не съм кокетка. Никога не съм го насърчавала.

— Сигурна съм, че никога.

— Виждала ли си ме да правя това, братовчедке?

— Когато ми кажеш кой е този обожател, когото си загубила, по-лесно ще мога да ти кажа.

— Кой е той ли? Корнет Стъбс, разбира се.

— О! Той ли? А как стана така, че го загуби? Да не е свършил със себе си? Надявам се, че не се е удавил в езерото.

— Не знам, не мога да се закълна. Когато последен път видях грозното му лице, стори ми се, че изглежда като на удавник. Ха! Ха! Ха!

— Моя лекомислена братовчедке — изглежда, че загубата не те тревожи много. Моля ти се, обясни ми сега.

— Мериън! — каза Лора, като хвана братовчедка си за ръката и заговори с по-сериозен тон. — Можеш ли да повярваш, че този нахалник отново ми направи предложение?

— Какво? Второ предложение? Е, тогава не си изгубила, а си намерила обожател.

— Да, второ предложение и този път много по-настойтелно от първото. Представи си — не иска и да чуе за отказ!

— А ти какво му отговори?

— Първият път, както знаеш, му отказах напълно. Този път беше другояче. Бях рязка и възмутена. Говорих му остро и съвсем открито, уверявам те. И въпреки всичко това животно продължаваше да настоява, сякаш от него зависеше да ме накара да кажа „да“! Не можех да се отърва от него и накрая го заплаших, че ще му дръпна ухото. Да, и щях да го сторя, но дойде някой от компанията и ме отърва от неговите настоявания. Нямаше да ме е яд толкова, ако му бях дала някакъв повод — нахален простак такъв! Чудя се как не се е пооблагородил малко, като е постоянно с неговия по-възпитан капитан.

— Ей, че досадно парвеню!

— Каза ли на Уолтър?

— Не, не съм, и ти не му казвай, Мериън. Знаеш, че Уолтър ме ревнува от Стъбс без никакъв повод и може да го предизвика на дуел. За нищо на света не бих желала подобно нещо, макар че ми се ще някой — но не Уолтър — да му даде един урок — такъв, какъвто твоят смел Хенри Холтспър даде на...

— Ах! — възкликна Лора внезапно и млъкна, като видя какво болезнено впечатление направи споменаването на това име. — Прости ми, братовчедке! Съвсем забравих. Тази история със Стъбс заличи всичко от ума ми. О, мила Мериън! Може би не е вярно! Може би има някаква грешка! Дороти Дейръл е достатъчно проклета, за да измисли какво ли не; а колкото до суетния брат на госпожица Уинифред Уейлънд, той има толкова разбито въображение, колкото сестра си, и е лъжлив като братовчедка си. Мила Мериън! Не вярвай! Възможно е да е недоразумение. Въпреки всичко Холтспър може да не е женен, а ако е, дано тогава проклетият злодей...

— Лора! — прекъсна я Мериън решително. — Заповядвам, умолявам те да не казваш нищо от това, което знаеш — Дори и на Уолтър, а най-вече да не говориш за него така, както току-що направи.

Дори и да е такъв, какъвто го нарече, ще ми бъде неприятно да чуя пак тия думи.

— Но ако е вярно, сигурно не би го обичала, нали?

— Не мога да не го обичам. Аз съм загубена. Аз трябва да го обичам.

— Мила, мила Мериън! — извика Лора, когато почувствува, че ръцете на братовчедка ѝ обгръщат шията ѝ и видя сълзите ѝ да се стичат по бузите. — Съжалявам те, бедна Мериън, от сърце те съжалявам. Не плачи, миличка. То ще мине. След време ще престанеш да мислиш за него.

Само една дума бе казана в отговор на тия мили опити за успокоение. Казана бе през сълзи и задавени хълцания, но бе произнесена така твърдо, че не търпеше никакво възражение.

— Никога! — беше думата, произнесена с твърд, нетрепващ глас.

После, като отметна глава назад, а гордата и душа направи усилие да придобие вид на безразличие, Мериън хвана ръката на братовчедка си и решително тръгна назад към компанията, от която така крадешком се бе отделила.

[1] Кресон — ниско сладководно растение, което се употребява за салата. Б. пр. ↑

[2] Тори — английска политическа партия, възникнала през 70—80-те години на XVII в., предшественици на консервативната партия. Б. пр. ↑

[3] Крал Щъркел и Крал Пън — от басните на Езоп — бездеен крал и крал-тирянин. Б. пр. ↑

[4] Al fresco (исп.) — на открито. Б. пр. ↑

[5] Хенриета — жена на Чарлз I. Б. пр. ↑

ГЛАВА LV. ВРЪЩАНЕТО НА РЪКАВИЦАТА

Никой от участващите в лова със соколи не го напусна с погорчено сърце от Мериън Уейд.

Сенките на нощта, които се спуснаха над езерото, когато компанията напускаше бреговете му, приличаха на сянката, която падна върху нейното сърце.

През целия следобед тя трябваше да се бори със себе си, за да скрие скръбта си от очите на любопитните, трябваше да се прави весела сред мнозинството от щастливи лица, да се усмихва насила, докато хората около нея се смееха от сърце.

Силният ѝ характер и помогна да направи всичко това, но когато падащите сенки на здрача туриха край на празненството, от сърцето ѝ сякаш падна камък.

Тази нощ нямаше сън за Мериън Уейд. Тя не можа дори за миг да се освободи от мислите, които я измъчваха. Възглавницата беше омачкана от бледото ѝ безсънно лице. Неведнъж през нощта тя ставаше от леглото и се разхождаше из стаята като човек, сънувал кошмарен сън.

Само сърце, което е било измамено, може да си представи какви бяха нейните страдания. Може би само женската душа може напълно да разбере болката, която тя изпитваше.

Нейното сърце бе приело в най-дълбокото си, в най-тайното си кътче образа на Хенри Холтспър.

Той все още беше там, но всичко наоколо беше като отровено.

Стрелата беше влязла.

Силната ѝ отрова проникваше в пронизаната гръд.

Не съществуваше балсам, който да успокои болката, нито надежда, която да донесе поне най-малката утеха — съществуваше само съжаление за миналото и отчаяние пред бъдещето.

До този ден Мериън Уейд не знаеше какво значи да бъдеш истински нещастен.

Страданията от ревността, преживени досега, бяха почти нищо в сравнение с болката, която разкъсваше сърцето ѝ.

Дори и тревогите за съдбата на любимия ѝ бяха поносими, защото надеждата за спасението му никога не я беше напускала. Откакто той избяга, тя не беше особено нещастна. Надеждата укрепваше сърцето ѝ, а споменът от последната мила среща го поддържаше. Тя чувствуваше, че докато Холтспър живее и я обича, може да бъде щастлива — дори и при обстоятелствата, които той в прощалните си думи предположи, че ще се появят.

Понякога не без известно чувство на недоволство тя размишляваше върху тайнственото значение на тези негови думи и се чудеше какво е искал да каже с тях. Но тя не позволяваше на подобни мисли да се появяват често, нито пък да се застояват продължително.

Любовта ѝ беше твърде предана, твърде доверчива, за да може съмнението да я разклати. Тя си спомняше колко несправедливи бяха по-раншните ѝ съмнения и под влиянието на този спомен бе решила никога да не се поддава на съмнения без неоспорими доказателства — като например връщането на ръкавицата, както се бяха уговорили.

Може би тя имаше причини да се учудва защо не е чула нищо от него — една само дума макар, която да я увери, че той е в безопасност. Но мълчанието му не я натъжаваше.

Може би беше опасно да ѝ се обади.

Под лицемерната преструвка, че изпълнява своя дълг, подчинявайки се на заповеди, които не можел да наруши, — капитанът на кирасирите не позволяваше нищо, дори и писмо, да влезе в къщата на сър Мармадюк Уейд, без той лично да го е обследвал.

От часа на Холтспъровото бягство за пръв път тя чу да се произнася името му и единственото нещо, което узна за своя изгубен любим, бе свързано с онези две думи, които сега я изпълваха със страдание — думите „неговата жена“.

Мериън не беше чула нищо повече.

Тя не остана да понесе по-нататъшната мъка, която ѝ причиняваха любителите на клюката. Беше чула, че нейният любим — човекът, комуто бе поверила съдбата си — е съпруг на друга! Това беше достатъчно, да ѝ донесе едночасово страдание — о, не, — цял един живот, изпълнен с мъка и скръб.

Сред онова весело общество тя не се опита да потърси обяснение, но сега се нуждаеше от него.

Докато и най-малката надежда или съмнение съществуват в ума на човека, който подозира, че чувствата му са несподелени, умът му не може да се успокои. Той търси истината, та макар това търсене да го доведе до пълна разруха.

Такова решение взе и дъщерята на сър Мармадюк Уейд през късните часове на оная безсънна нощ; ѝ преди още голямата камбана на Бълстрод да призове ратаите към техния дневен труд, младата господарка на тази голяма къща — добре загърната в наметало и качулка — излизаше през една от вратите и под сивата светлина на утрото с бърза стъпка крадешком пресичаше покритите е роса пасбища на имението.

Тя се упъти към вратата, през която често бе излизала на главния път — напоследък със сърце, потръпващо от сладко очакване.

Колко по-различно нещо ѝ предстоеше сега, колко по-друга беше целта ѝ!

Не излизаше, за да се срещне с човека, комуто, макар и тайно, но инстинктивно вярваше, че я обича предано. Излизането ѝ не беше с тази приятна цел — тъкмо обратното. Тя отиваше да разбере дали любимият ѝ е бил предан, или пък да потърси потвърждение за неговата невярност.

Кой би могъл да ѝ даде нужните сведения? Кого можеше да разпита? Тя не се сещаше за друг освен за самия Холтспър и бялата хартия, стисната в също тъй бялата ѝ ръка, скрита под наметката, обясняваше нейния план.

Това беше писмо, писано под светлината на среднощната лампа и запечатало под поток от изгарящи сълзи.

На него нямаше адрес — само името на Хенри Холтспър.

Тя не знаеше адреса му. Тя носеше писмото на едно място, където се надяваше да намери някой, който може би можеше да го изпрати на местоназначението му. Пътеката, по която вървеше, водеше към това място.

Беше пътят към Стоун Дийн.

Не за пръв път сега ѝ беше дошло наум да се свърже по този начин със своя любим. Досега се бе въздържала да стори това отчасти защото се страхуваше да не бъде измамена от тези, на които може да

поверят писмото ѝ, отчасти поради женското схващане, че той, а не тя трябва пръв да пише, и отчасти защото се надяваше — ден след ден, — че той наистина ще пише.

Но тези пречки не я спираха вече.

Сега тя му беше написала писмо — много по-различно от писмото, което смяташе да пише.

Това вече не беше любовно писмо, а писмо, изпълнено с упреци и съжаления.

Мериън Уейд не беше единствената под покрива на бащиния си дом, която си служеше с перото в този ранен час.

И друг един беше зает със същото.

Като войник, капитан Скарт беше свикнал да става рано. Рядко му се случваше да бъде в леглото сутрин след шест часа.

В тия смутни политически времена офицерите често вземаха участие в държавни интриги; под ръководството на своята кралица-покровителка капитанът на кирасирите напълно се бе уплел в това изкуство.

Тази двойна служба го задължаваше да води голяма кореспонденция, която главно заемаше утринните му часове. Макар по начало да беше човек на удоволствията, той не си позволяваше да безделничи. Беше твърде амбициозен, за да бъде бездеен, и изпълняваше както военните, така и политическите ой задължения систематично и с енергия.

В деня на лова кореспонденцията му изостана и за да свърши натрупалата се работа, той стана много рано на следващата сутрин и седна пред писалищната си маса.

Не само служебните и политически писма го караха да използва перото тази сутрин.

Пред него имаше един запечатан пакет, който може би съдържаше писмо, а по всяка вероятност и нещо повече, както личеше от формата и големината на пакета. Но в него нямаше писмо, а какъв беше предметът в плика, можеше да се разбере от думите, които излязоха от устата на Капитан Скарт, докато стоеше и се взираше в него.

Беше ръкавица — бялата ръкавица, стояла някога на ръката на Мериън Уейд, носена някога върху шапката на Хенри Холтспър и тайно взета оттам. Тя отново трябваше да бъде върната на

първоначалния ѝ собственик, но тайно и загадъчно и затова беше опакована в чиста хартия и запечатана с печат.

Върху пакета нямаше адрес — този, който го беше приготвил, седеше и го съзерцаваше с перо в ръка, сякаш не знаеше как да го адресира. Но всъщност не за това мислеше той. Той отлично знаеше адреса.

Начинът, по който трябваше да напише този адрес — почеркът, — занимаваше мислите му.

— Ха! — възкликна той най-после. — Прекрасна идея. Трябва да бъде написан с неговия почерк, който тя положително познава. Няма да бъде трудно да го наподобя. Слава богу, имам доста негови писма от тази предателска кореспонденция.

Като каза това, той притегли към себе си куп хартии — писма и други документи. Това бяха писмата и документите, взети от Стоун Дийн оная сутрин, когато арестуваха Холтспър.

След като ги разглежда в продължение на няколко секунди внимателно, като специалист по разчитане на нечетливи почерци, той взе перото и написа върху пакета:

„ГОСПОЖИЦА МЕРИЪН УЕЙД“

— Това е достатъчно — каза той. — Няма нужда от адрес. Не трябва пакетът да се получи в къщи. Трябва да ѝ се предаде тайно, сякаш е изпратен от някой доверен куриер. Няма причини тя да се съмнява в дърваря Уолфорд. Сигурно знае, че е бил в услуга на Холтспър, а едва ли е чула за предателството му. Той ще свърши работа. Трябва да се помъчи да я срещне, когато тя е навън. Защо ли се бави толкоз този вагабонтин? Вече трябваше да е тук. Казах му да дойде преди разсъмване. Аха — говорим за вълка, — май че неговата сянка мина край прозореца.

Като каза това, Скарт стана бързо, поръси малко сух пясък върху мокрия надпис, взе пакета от масата и тръгна към вратата, за да посрещне своя пратеник.

Наистина сянката на предателя Уолфорд беше преминала край прозореца.

Покровителят му го намери застанал на стълбите.

Не го поканиха вътре.

Работата, за която беше необходим, бе вече уговорена и само няколко тихо изречени указания бяха достатъчни, за да му стане напълно ясно в какво се състои тя.

Казаха му, че пакетът в ръцете му е за госпожица Мериън Уейд, че трябва да издебне подходящ момент, когато тя е навън, и да ѝ го предаде, по възможност без никой да види.

Казаха му да се преструва, че върши всичко тайно, да се представи като пратеник на Холтспър, а след като предаде устното съобщение — уж от кавалера, а всъщност внимателно измислено от Скарт, — да се измъкне бързо, за да избегне опасността от кръстосан разпит.

— А сега тръгвай! — заповяда господарят му, когато свърши наставленията. — Гледай да напуснеш къщата, без да те забележат. Няма да е добре да те видят тук в този ранен час, още повече, че си бил при мене. Съобщи ми, когато успееш; ако свършиш работата, добре ще удвоя бакшиша.

При тези думи Скарт пусна една златна монета в ръката на мнимия пратеник, извъртя се на пети и тръгна към своята стая.

След като се усмихна радостно на златото, което блестеше в дланта му, дърварят мушна монетата в джоба си, спусна се по стълбите и започна да се прокрадва през храстите.

Той и не подозираше колко е близо до срещата, която желаше и която щеше да удвои неговия бакшиш.

Но щастието — или дяволът — бяха благоразположени към него.

Като излезе от заграденото от изкопа пространство, той видя пред себе си фигурата на една жена, плътно загърната в наметка и качулка.

Тя също изглеждаше, че бърза напред, прокрадвайки се, но стройната симетрична фигура и скъпите ѝ дрехи не оставиха у Уолфорд съмнение за личността, която го беше изпреварила надолу по стръмната алея на парка Бълстрод.

Беше младата господарка на голямата къща, тази за която бе предназначено съобщението — тази, която щеше да бъде много нещастна от това съобщение.

Пратеникът на Скарт нито знаеше, нито пък го беше грижа за това. Той мислеше само как да спечели обещаната сума и затова последва женската фигура, която бързаше към вратата на парка.

Бързо и безшумно Мериън вървеше към целта си. Погълната от задачата, която ѝ причиняваше болка, тя смяташе, че никой не я наблюдава.

И не видя тъмната фигура, която се промъкваше зад нея като някаква злокобна сянка, неясна под слабата светлина на зората.

Неподозираща близостта на този съмнителен преследвач, Мериън излезе из вратите на парка и тръгна по горския път, който добре познаваше.

Никога преди това тя не бе вървяла по тази пътека с по-натежало сърце. Никога преди не беше заставала с такова болезнено чувство под сянката на дървото, гдето се срещаха, сега свято, но печално за нея.

Тя спря под разперените му клони. Не можа да устои на тайнственото влияние, което това място сякаш разпръскваше наоколо.

Дори и тъжните спомени, навети от него, повлияха успокоително на душата ѝ, която едва ли би могла да бъде по-огорчена. Но не я оставиха задълго да се отдаде на своите успокоителни и тъжни мисли.

Тежки стъпки — очевидно мъжки — се чуха да приближават по пътеката и да се влачат всред сухите листа, които я покриваха.

Звукът ставаше все по-силен и по-близък, докато най-после този, който го предизвикваше, се появи — селянин, минаващ през гората.

Мериън го познаваше — дърварят Уолфорд.

Тя го знаеше само на вид, и то едва.

Нямаше какво да разговаря с него, особено пък в такъв час.

Тя не помръдна!

Очите ѝ бяха извърнати настрана.

Натрапникът, ако искаше, можеше да отмине, без тя дори да му кимне.

Едва когато чу да произнасят собственото ѝ име и видя, че човекът приближава към нея, младата дама му обърна внимание.

— Госпожице Уейд! — промърмори той, като свали несръчно шапка и ѝ се поклони със съмнителна любезност.

— Какво искате от мене господине? — попита Мериън с раздразнен и изненадан тон.

— Вървах подире ви, госпожице, още от голямата къща. Искях да ви видя насаме.

— Насаме ли? А защо, моля?

Въпросът бе зададен с глас, който издаваше негодувание, примесено със страх.

И нищо чудно.

Този, към когото бе отправен, не беше човек, с когото една скромна жена би избрала да се среща насаме в сърцето на гората.

Дали селянинът се натрапваше с лоши намерения?

Страхът се разпръсна така бързо, както и бързо се породил, когато дърварят съобщи, че идва в качеството си на пратеник.

— Нося ви пакет, госпожице Уейд — каза той, като измъкна нещо изпод дрехата си. — Малък е, ама пак не смея да ви го дам пред хора, защото тъй ми заповяда тоз, който ме праща.

— Кой те изпраща? — бързо попита дамата, като в същото време взе пакета от ръцете на предпазливия приносител.

— Мастър Холтспър... грубо отговори човекът. — Не смея да стоя с вас продължи той. — Някой от ония може да мине насам и да ни види. Трябва само да ви кажа, че мастър Холтспър е на сигурно място и че всичко е наред между него и жена му. Пак са се оправили. Туй няма защо и да го казвам — сигурно го пише вътре в пакета. Сега, господарке, трябва да вървя и да се върна при тоз, който ме прати. Довиждане.

Приносителят на съобщението пак тъй несръчно се опита да поздрави учтиво, тръгна бързо и скоро се загуби от погледа на разтрепераната получателка.

Мериън изслуша думите му, без да подозира нечестивия им смисъл, без да подозира, че са неверни. Но верни или неверни, тя не си представяше, че съдържанието им крие в себе си нова болка. Тя си мислеше, че вече е изпитала цялото жило на горчивото страдание. Не можеше да повярва, че в същия кол чан има и друга стрела, чийто връх е напоен с още по-силна отрова.

Тя я почувствува, когато с разтреперани пръсти разчупи печата и разкъса обвивката на малкия пакет. Почувствува я до дълбочината на сърцето си, когато очите ѝ видяха съдържанието.

Връщаха ѝ нейния любовен залог — съдбоносния подарък, бялата ръкавица!

Ръкавицата падна на земята, а с подтиснат вик, който прозвуча като погребален звън на едно разбито сърце, Мериън Уейд се отпусна до нея!

В продължение на няколко минути тя лежа върху тревата като някаква красива статуя, свалена от своя пиедестал.

Тя не беше в безсъзнание — беше само сломена и обезсилена от бързия, омаломощаващ удар на отчаянието.

Освен подтиснатия вик, който излезе от устните ѝ, когато падаше, тя не издаде друг звук.

Отчаянието ѝ беше такова, че никакви думи не можеха да го облекчат. Не съществуваше нищо, на което да се опре надеждата.

Върнатият знак казваше цялата печална истина.

Едно писмо — един том дори — не би могъл по-вярно да я разкрие.

Холтспър не я обичаше вече!

Съществуваше дори една още по-страшна мисъл. Той никога не я е обичал — иначе как би могъл толкова бързо да се промени?

Припадъкът най-после мина и падналата фигура отново се изправи. Изправи се, но не тържествуваща. Тъжен и подтиснат бе духът, който я оживи — тя почти трепереше от ужасния удар.

С тиха непоносима болка Мериън тръгна към дома си. Не си спомняше задачата, която я бе накарала да излезе. Тя вече нямаше значение. Това, което търсеше да узнае, я беше срещнало на пътя — беше ѝ предадено така пълно и сигурно, че нямаше какво да се прибави.

Холтспър не я обичаше вече.

Като знаеше това, какво значение имаше дали той е женен, или не? Думите на пратеника бяха сложили край на всяко съмнение.

Ако тя би могла да се съмнява в думите, които чу, то не беше така с това, което видя.

Ето — пред очите ѝ, долу между плевелите, лежеше бялата ръкавица. Лежеше изоставена, сякаш не принадлежеше никому; Мериън Уейд никога вече нямаше да я погледне; можеше да гледа на нея само като на причина за терзание до края на живота и.

Бавно и тъжно вървеше Мериън по горската пътека; бавно и тъжно влезе през вратата на парка; бавно и тъжно премина по алеята, по която някога бе вървяла със сърце, изпълнено с най-висша радост.

ГЛАВА LVI. СКАРТ ПОЛУЧАВА ОТКАЗ

Може би поведението на Скарт ще се стори странно.

Сега той знаеше, че Холтспър не може да му бъде съперник за ръката на Мериън Уейд.

Каква тогава би могла да бъде причината, която го накара да изпрати обратно ръкавицата защото причина непременно съществуваше.

Причина имаше макар че, да си кажем правото, не много определена.

Той все още не беше уверен накъде клони сърцето на Мериън — все още се съмняваше дали бялата ръкавица е *gage damour*^[1], или не.

Ако беше любовен залог, тогава връщането ѝ, както го беше намислил, щеше да предизвика обръщане на чувствата ѝ в негова полза; ако пък не беше, от това нямаше да последва нищо лошо за него.

За капитана изпращането на ръкавицата беше един опит направен със смътна надежда, че може да помогне на интересите му.

Ако Мериън Уейд имаше някакво влечение към патриота-конспиратор, подобно нещо би унищожило всяка следа от това чувство и би предизвикало реакция в полза на първия влюбен, който би се представил — най-вероятно Ричард Скарт, а не някой друг.

Той едва ли си представяше ужасния ефект, който върнатият любовен знак щеше да има върху тази, която го получи. Не знаеше нищо за особените условия, които влюбените бяха уговорили при последната си среща.

Той познаваше твърде добре женското сърце и би се сетил, ако самият не беше така заслепен от собственото си чувство.

В това състояние обаче той се поддаде на едно хрумване, което при други обстоятелства би отхвърлил веднага.

А беше повлиян и от съвсем други съображения.

Той желаше ръката на Мериън Уейд почти толкова, колкото и сърцето ѝ или по-скоро желаше богатството, което щеше да придружи

сърцето.

Капитанът на кирасирите имаше само една заплата — и покровителството на кралицата наистина, — но нито едното, нито другото щеше да направи от него това, което би могъл да стане като зет на сър Мармадюк Уейд.

Беше настъпил моментът, в който да се опита да постигне това желано сродяване. Моментът не трябваше да се отлага.

Силата, която притежаваше за неговото изпълнение, можеше всеки момент да се изплъзне от ръцете му.

Времената бяха несигурни, забавянето можеше да намали възможностите за успех.

Връщането на ръкавицата беше първата стъпка в изпълнение на женитбения план, който си беше съставил.

То трябваше да бъде последвано от предложение.

Ако предложението бъдеше прието, добре; ако ли не, щеше да вземе по-силни мерки.

Такава беше програмата, начертана в ума на Ричард Скарт, и за това мислеше той, докато се разхождаше из стаята си един час след като бе изпратил пратеника Уолфорд.

— Чудя се — каза си той, като размишляваше, че времето, с което разполага, е кратко, — чудя се кога този приятел Уолфорд ще успее да предаде фалшивото съобщение? Той е един глупав тъпак, макар че е мошеник и половина за такава работа и за всякаква друга. Надявам се, че няма да е толкова прост да върне пакета обратно или пък да й го предаде пред някой друг. Сигурно е разбрал нарежданията ми. Казах му да я следи, докато я види навън, и то сама. Но кога ще стане това? Може би не днес, нито утре, нито пък след няколко дни? Горя от нетърпение да сложа край на тази история. Какво ли би било, ако след добре обмислената ми стратегия... Ха! Кой идва оттам? Небеса! Уолфорд! Защо ли се връща тоз грубиян? От гримасата върху грозното му лице — не се съмнявам, че той смята това за усмивка — човек може да предположи, че вече е изпълнил задачата си. Трябва да отида и да го посрещна, преди да е стигнал до прозорците. Още е рано и не виждам никой да е излязъл, но може някой да е станал. Не трябва да го видят, че идва тук.

С тези мисли Скарт посегна към шапката си, нахлупи я и излезе от къщата.

Той срещна сред храстите завръщащия се пратеник.

— Е, Уолфорд — каза Скарт, — какво те носи назад толкова скоро? Да не би да се е объркало нещо?

— Не е, доколкото знам, господин капитане. Само че — рано пиле рано пее.

— Е! Какво искаш да кажеш?

— Дадох ѝ го.

— Даде ли, ѝ го? Какво и на кого?

— Пакета — на младата господарка.

— Какво? Да не искаш да кажеш, че си видял...

— Госпожица Мериън? Да, да, видях я, господин капитан. Видях я, дадох ѝ пакета и казах, каквото ми поръчахте да кажа.

— Кога? Къде?

— Кога ли? Няма ѝ половин час, откакто думите излязоха от устата ми, а пък къде я видях — на около миля оттук, на горската пътека, дето води от парка за Стоун Дийн.

— Видял си я там по това време? Сигурно имаш грешка, човече.

— Нямам грешка, господин капитан. Видях я и приказвах с нея, както ми казахте. Много пъти съм я виждал на този път. Тя обича да язди там, ама таз сутрин не беше на кон, а пеш.

— И казваш, че беше сама?

— Да, господарю, иначе как щях да ѝ дам пакета? Вие ми казахте никой да не види, като ѝ го давам.

— Странно — измърмори Скарт. — Сигурен ли си, че с нея нямаше никой?

— Не видях никого.

— Какво правеше тя?

— Нищо, капитане, стоеше под едно дърво — големия бук, дето расте насред пътя. Аз се приближих бързо, защото иначе можеше да ми избяга. Като ѝ дадох пакета и казах, каквото ми казахте, веднага си тръгнах право назад.

— Там ли я остави?

— Оставих я, както я намерих — под големия бук.

— И не срещна ли никого па връщане?

— Нито срещнах, нито отминах някого.

— Мислиш ли, че тя е още там? Казваш, че право тук си дошъл.

— Право, както ме водеше пътят, капитане. Не мога да кажа дали е още там — под дървото, но не се е върнала в къщи, защото аз бързах колкото краката ми държаха. Знаех, че не искате да ме виждат тук, и си помислих, че е по-добре да дойда, преди слугите да са се размърдали. Тя не си е дошла още — и половината път дори не е минала, даже да е тръгнала веднага след мене.

— Пътят към Стоун Дийн ли казваш?

— Тоз, дето минава през гората Стямпуел, през хълмовете. Отделя се от кралския път малко зад вратата ма парка.

— Знам, знам. Ето, приятелю! Нещо, с което да се почерпиш тази сутрин. Тръгвай веднага и внимавай да не те виждат с мене. Сега върви, където щеш, но гледай да си бъдеш в гнездото през нощта — може да ми потрябваш.

Пратеникът взе парите и веднага се отдалечи.

— Какъв дявол може да търси тя там по това време? — запита се Скарт, като крачеше нервно през цветната градина. — Ах! Това място — горският път към Стоун Дийн. Възможно ли е той... По дяволите! Ако е така, може би ще успея да го заловя. Хей, ти там! — извика той към началника на стражата, който в този миг се показва пред дворната врата. — Дванадесет души на коне. Бързо, корпорале! Да не губят нито минута. Ей сега ще дойда, преди да оседлаят конете.

Като издаде тази заповед, той влезе в стаята си и започна да се облича в стоманената броня, чиито части бяха разпръснати наоколо.

За по-малко от десет минути беше облечен от глава до пети. Забави се само за да изпие една чаша вино която набързо си наля от каната върху страничната маса, — излезе от стаята и дрънчейки, тръгна по покрития с плочи коридор, който водеше към задната част На къщата.

Като излезе на двора, той възседна коня си — вече оседлан за него, — изкомандува кирасирите, които бяха на седлата, излезе в галоп от двора и се запъти към входа на парка, от който се отиваше към Стоун Дийн.

Галонът беше кратък — свърши почти в момента, в, който започна. Той спря па върха на могилата, от която се спускаше дългата алея, оградена с кестенови дървета.

Там Скарт, внезапно закова коня си и изкомандува войниците да Сторят същото.

Войниците, естествено, останаха изненадани от това неочаквано прекъсване на ездата, но още по-изненадани останаха от втората заповед — последвала веднага след първата, — която им нареждаше да обърнат конете назад и да се върнат в конюшните!

Те се подчиниха, но не много охотно.

Биха предпочели да продължат пътя си, защото предполагаха, че отиват да търсят фураж, а това обещаваще удоволствие и грабежи.

Те все пак подозираха причината за обратната заповед.

Докато завиваха по пътеката, от другия край на алеята им се мярна някакъв предмет, чиито движения показваха, че това е живо същество.

Макар че не се виждаше ясно от мъглявината на утрото и от сянката на кестените, те познаха, че това е жена.

— Платно на хоризонта! — измърмори един, който бе служил като моряк. — Капитанът ще отиде да поздрави кораба и не ни иска нас — матросите на кърмата.

— Това е тя! — каза си Скарт, когато войниците се оттеглиха. — Дори той да е бил с нея, сега ще бъде безполезно да го гоня. Едва ли ще е толкова глупав да остане там. Невъзможно е да се е срещала с когото и да било, след като Уолфорд я е оставил. Не е имало време за такава среща. Може да е била с него преди това. Ако е така, фалшивото съобщение ще доведе до поражението ми. Може да го е очаквала, а той да не е дошъл? Ако с така, пакетът е бил точно навреме. Едва ли бих могъл да очаквам по-щастливо стечение на обстоятелствата. — Какво да сторя? — продължи той след малко. — Ако не го е срещнала, това е чудесен момент да и направя предложение. Обстоятелствата предвещават успех. Да го направя ли сега — в този момент? Да се отлага е опасно — промълви той, спомняйки си старата поговорка. — Мериън Уейд може би има начин да се свързва с него и историята с ръкавицата може да бъде открита. Няма да разчитам повече на случайността. Тази несигурност е непоносима. Веднага ще сложа край и ще узная съдбата си — добра или лоша. Ако успея, тогава Ричард Скарт ще стане предател към собствения си крал и добрият рицар сър Мармадюк може да прави конспирации, колкото сърцето му ще. Ако ми откажат, тогава — в този случай, — ах, тогава старият бунтовник може да загуби главата си. А сега, госпожице Мериън Уейд — каза си той, като наблюдаваше приближаващата фигура, — от твоя отговор

зависят много неща: главата на баща ти и моето щастие. Надявам се, че ще бъдеш благородна и ще запазиш и двамата ни. Но ако ми откажеш, ще трябва да си послужиш с оная сила, която случаят ми дава. Положителен съм, че опасността за баща ти ще те накара да се согласиш. Ако откажеш — нека руината се срути, нека той понесе своето наказание! Трябва да сляза от коня и да я пресрещна — продължи той, като видя, че Мериън приближава е бавни стъпки. — Предложение за женитба не може да се прави от седлото. Трябва да съм на крака или още по-покорно — на колене — и ще го сторя, ако е нужно, за да успея. Ха! Ха! Какво ли биха казали в двореца? Непобедимият Скарт, който покори самата кралица, коленичил смирено в краката на една селска мома, дъщеря на отявнен бунтовник — моли я за сърцето ѝ, а което е още по-лошо — води пазарлък за ръката ѝ! Ха! Ха! Ха!

Докато се смееше, той скочи от коня, прехвърли юздата през клона на едно дърво и тръгна надолу по хълма.

Макар че приближаваше към срещата с цялото външно безгрижие, което можеше да покаже, в същото време той трепереше от страх за резултата.

Срещна девойката в подножието на хълма, под тъмната сянка на кестеновите дървета.

Срещна поглед, в който се четеше студенина и изненада, придружен с леко кимване.

Подобно посрещане би могло да го накара да се откаже от намеренията си, но това не стана.

Той беше решил да направи предложението и без много заобикалки пристъпи към изпълнение на своето решение.

— Госпожице Мериън Уейд — каза той с дълбоко почтителен вид и ниско се поклони, — ако не се почувствувате оскърбена, че ви безпокоя в такъв ранен час, ще благодаря на съдбата, че ме е облагодетелствувала.

— Капитан Скарт, тази среща е съвсем неочаквана.

— Но не за мене — аз я желяех. От известно време търсех възможност да говоря с вас насаме.

— Да говорите с мене насаме? Не мога да си представя, сър, какво имате да ми кажете, което изисква такива условия.

— Ще разберете, госпожице Уейд, ако наистина досега не сте разбрали. Необходимо ли е да ви казвам, че съм влюбен?

— А защо, сър, сте избрали мене за това откровение? Мисля, че това с тайна, която трябва да съобщите само на тази, за която се отнася.

— Но аз я съобщавам само на нея. Не вярвам да е необходимо да назовавам обекта на любовта си. Вие не може да сте били сляпа за чувствата — за страданията, които нямах сили да скрия? Не мога да мълча повече. О, Мериън Уейд! Обичам ви с цялата сила на едно истинско чувство, с целия плам на едно обожание, което няма граници. Не ми се сърдете, че така ви се признавам. Не се усмихвайте на молбата ми. О, прекрасна Мериън! Кажете ми, че мога да се надявам?

Скарт бе захвърлил шлема си на земята и бе застанал на колене в позата на смирен молител.

С очи, отправени към лицето ѝ, разтреперан, той очакваше отговора.

Мериън мълчеше.

По лицето ѝ не пролича удоволствие, докато слушаше това искрено любовно обяснение.

По него не се четеше и изненада.

Каквито и да бяха нейните чувства, те бяха скрити под облака, който, появил се по съвсем друга причина, все още помрачаваше чертите ѝ.

Коленичилият обожател почака още няколко секунди за отговор, но отговор не последва.

Тази, към която той отправяше ухажването си, гордо мълчеше.

Чувствувайки, че положението става смешно, Скарт нетърпеливо продължи:

— О, не ми отказвайте! Кажете поне нещо. Ако отговорът ви е утвърдителен, аз ви обещавам — кълна ви се, че сърцето ми, ръката ми, душата ми, моята шпага, животът ми — всичко ще бъде ваше, ваше, готово на всяка жертва, която вие ми наредите да направя. О, Мериън! Хубава Мериън Уейд! Аз знам, че сега не съм достоен за вас. Не мислете за мене какъв съм сега, а какъв мога да бъда. Един ден аз може би ще бъда по-достоен за вашето уважение, може би и за вашата любов. Аз имам надежди за повишение, големи надежди. Може би ще ме извините, ако кажа, че основа на моите надежди е

покровителството на кралицата. С вас като моя невеста — моя съпруга — от благороден произход, надарена, по-хубава от всички други, тези надежди скоро ще се осъществят. Готов съм на всичко, за да бъда достоен да ви обичам, да имам удоволствието да ви направя да блеснете, да ви ощастливя с на неголяма слава. Не се страхувайте, Мериън Уейд. Този, който иска ръката ви, може сега да е обикновен човек, но се надява на по-голяма служба. Не след дълго аз ще притежавам мечтаната от мнозина титла — лорд. За мене тя не е от значение. Аз ще я ценя само заради вас. Но аз ще бъда нещастен лорд, ако не притежавам сърцето ви! Една дума само, Мериън Уейд! Една дума! Кажете ми, че мога да се надявам.

Мериън извърна очи към красноречивия молител. Стойката му, изражението на лицето му, развълнуваният тон, с който ѝ се обясняваше, показваха, че той наистина говори сериозно.

Тя не можеше да не забележи, че той я обича. Колкото и да беше лукав характерът на Скарт в други отношения, нямаше никакво съмнение, че искрено я обожаваше.

Може би тази мисъл я възпря да не отговори възмутено. Защо да се обижда от човек, който така смиренно я ухажда, от човек, който е готов да стане неин роб?

Изразът в очите ѝ, предизвикан от положението на нейния обожател, като че ли говореше по-скоро за съжаление, отколкото за негодувание. Но този израз скоро изчезна и бе заменен от същия безразличен поглед, с който го бе гледала досега.

Тълкувайки неправилно краткия мил поглед, Скарт за миг помисли, че е успял. Но само за миг. Сърцето му се сви, когато забеляза промяната, която настъпи в изражението ѝ; не беше необходимо Мериън да съобщава отказа си с думи.

Слова не биха могли да му кажат по-ясно, че предложението му е отхвърлено. И при все това казано му бе и с думи; и то така лаконично, че не му оставаше нищо друго, освен да се изправи на крака, отново да постави шлема на главата си и да каже сбогом на Мериън Уейд.

Дамата продължи пътя си към своя дом сама, а Скарт остана, мълчалив и неподвижен като статуя, докато тя се изгуби от погледа му. Тогава изражението на лицето му внезапно се промени; истинското му настроение, подтискано до този момент, се освободи от контрола, под

който той го държеше, и гласът, и движенията му издадоха ужасната борба на чувства, която се водеше в душата му.

Няма вече да се опитвам да я ухажвам — говореше си той, докато издърпваше юздата от клона. — Не е този начинът, по който трябва да се действа с тази горделива госпожица. Със сила, а не с добрина ще я спечеля ако не нея, то поне ръката и. Ах! А може би и сърцето и? Познавам и други като нея. Няма ли стотици такива в историята? Продължиха ли сабинянките^[2] да презират своите смели похитители? Не — те станаха любещи съпруги и обикнаха съпрузите си точно за тази постъпка, която според глупците би трябвало да породя тяхната омраза! Кълна се в небето! Аз ще постъпя като тези римски похитители, ако ме доведат до крайност. Благодаря на съдбата! Има още една стрела в моя колчан. Сега ще я поставя на тетивата. Сър Мармадюк вече сигурно е станал — макар че, изглежда, той не е тъй ранобуден като очарователната си дъщеря! Проклятие! Какво може да я е накарало да излезе? Без съмнение, ще науча това е течение на времето, и ако това е...

Той се прекъсна, сякаш някаква идея — необикновено болезнена — внезапно беше спряла дъха му.

— Ако е това — любовница вместо съпруга ще направя аз от Мериън Уейд!

С тази зловна заплаха той скочи нервно на коня и като заби шпорите дълбоко, препусна в бърз галоп нагоре по хълма към къщата.

[1] Gage damour (фр) — любовен залог, любовен знак. Б. пр. ↑

[2] Сабиняни — древен народ от арийски или нелазгийски произход. Обитаваха земите край р. Тибър. Римляните ги подчинили в 220 г. пр.н.е. Според преданието римляните поканили сабиняните на едно пиршество, след което отвлекли техните жени и девойки. Но вместо да дойдат до спречкване, те се помирили и така двата народа се слели, Б. пр. ↑

ГЛАВА LVII. СЪР МАРМАДЮК В БЕДА

Сър Мармадюк беше в своята библиотека — зает не с книгите, а с мислите си.

Не е необходимо да казваме, че мислите му бяха сериозни. Те бяха дори повече от сериозни — бяха тъжни. Причината сигурно е вече известна или пък лесно може да се отгатне.

При обстоятелствата, които го заобикаляха, благородният рицар имаше не един извор за тревоги. Но един сега надминаваше всички останали — страх за личната му безопасност, в която, естествено, се включваше и щастието на тези, които му бяха скъпи.

Той имаше причини да се тревожи. Знаеше, че се е издал — не само с присъствието си сред съзаклятниците в Стоун Дийн, но и с други действия, които няма да бъдат опростени от Стар Чамбър.

Предположения относно среднощната среща в дома на Холтспър занимаваха мисълта му в този момент.

Арестуването на самия Холтспър на следващата сутрин, толкова скоро след свършването на събранието, беше показателно.

Това показваше — всъщност почти доказваше, че е присъствувал шпионин.

Ако такъв се е намирал между тях — а сър Мармадюк не можеше да дойде до друго заключение, — тогава животът му не струваше повече от живота на човек вече арестуван, разпитан, осъден и качен на гилотината!

Ако е имало шпионин, то той е бил или самият Скарт, или някой, който е във връзка с него — иначе, защо щеше да бъде арестуван Холтспър?

Сър Мармадюк смяташе капитана на кирасирите напълно способен за подобна безчестна постъпка.

Голямото приятелство и любезността на офицера, възмущението му от ролята, която трябваше да играе, не успяваха да заблудят рицаря. Досега Скарт не му беше показал ни най-малко, че знае нещо.

Той се бе въздържал да стори това по свои собствени причини.

И все пак сър Мармадюк хранеше подозрения.

За съжаление той нямаше начин да ги докаже или да ги отхвърли.

Скарт внимателно преглеждаше неговата кореспонденция — под предлог, че върши това по нареждане на краля, а ония от присъстващите на това събрание, които сър Мармадюк можа след това да види лично, и то като него само подозираха, но не знаеха нищо положително.

Никой от околността не знаеше за случилото се през онази нощ, освен Денси, Уолфорд и Грегъри Гарт.

Денси и дъщеря му отсъстваха от седмици; неизвестно беше къде са; Уолфорд нямаше работа със сър Мармадюк Уейд, а Грегъри Гарт той изобщо не познаваше.

Рицарят чувствуваше, че свободата му, животът му са поставени на везни.

Едно перце, едно духване и стрелката можеше да се наклони към него.

Нищо чудно, че се страхувате, ужасно се страхуваше.

На небето имаше само едно ясно петънце един маяк, към който се отправяха надеждите му — парламентът.

Този парламент — по-късно известен като „Дългият парламент“, може би най-патриотичното събрание, състояло се досега на този свят — трябваше да започне своите заседания, както и своите борби с престарялата хидра на кралските прерогативи.

На подтиснатите той обещаваще облекчение, на осъдените — помилване, на хвърлените в затвора — възвръщане на свободата.

Но кралското влечуго, макар че вече се гърчеше и беше почти смачкано, все още си служеше с отровните си зъби.

В страната имаше области, където силата му беше необуздана както досега, където то все още можеше да сграбчва, да конфискува и да обезглавява.

Ето защо сър Мармадюк основателно се страхуваше от неговото отмъщение.

И нищо чудно: сър Джон Елиът гаснеше в тъмница, неотмъстени бяха неправдите към Лентал, Лилбърн и Прин, по улиците се разхождаха хора е отрязани уши, поругани и от други осакатявания, самият Холтспър, за когото сър Мармадюк вече знаеше, че е

благородният патриот Хенри... беше беглец, вън от законите, който се крие от копоите на омразната кралица!

Добрият рицар приличаше на моряк, попаднал в страшна буря.

Наново свиканият парламент беше спасителната лодка, която се промъква сред вълните, заобиколена от разгневената водна стихия.

Ще издържи ли тя, за да стигне до него и да го спаси?

Или пък беше осъден да я види как се разбива в някоя скала и как благородният ѝ екипаж потъва всред опустошителните вълни?

Да, наистина това беше най-благородният екипаж, който някога е водил кораба на държавата през бушуващата буря и го е извел до спокойно пристанище.

Чуйте само имената им — всяко едно от тях е известно!

Пим, Хемпдън, Холис и Хейзлъриг; лордовете Кимбълтъп, Есекс и Феърфакс; и последният, и най-великият — безсмъртният Оливър Кромвел^[1].

Това беше велика плеяда от имена, достатъчни, за да вдъхнат доверие и на най-боязливия — и боязливите разчитаха на тях.

Сега — след двеста години, как ви звучат тези имена в сравнение с жалкото име на „Каролус рекс“?

Дори и тогава с всеки изминат ден то губеше своя авторитет.

Настъпваше криза; като че хората се събуждаха от някакъв пиянски сън и думите „вярност към краля“ само им напомняха за подмолно откраднатата им свобода и за правата, които те така безводно изгубиха; криза, в която „крал“ звучеше като „тиранин“, а думата „патриот“ получаваше истинското си значение.

Не бяха те като тъй наречените „държавници“ в наши дни, а истински държавници!

О, днешните използвачи на народни права, хитри мошеници, които умело нагласяват парламентарно болшинство, долнопробни слуги, умели интриганти в държавническото изкуство отрепки на Англия, чиито имена ще бъдат обречени на проклятие още преди нищожният им дъх да е секнал в безславните им ковчези!

Каква разлика между ония дни и днес каква разлика в делата и хората! голяма като разликата между славата и позора!

Това бяха най-величавите родилни мъки, които сърцето на Англия познава в стремежа и за свобода!

Да се надяваме, че няма да са последните.

Да се надяваме, че прехваленият дух на Великобритания — по-нисък сега, откогато и да било — бързо ще възкръсне и ще смачка в прахта демона на робията или в модерния му заместител данъкът; защото, макар и различни по имена, и двата са и основата си едно и също.

Сър Мармадюк седеше в библиотеката ей, както казахме, отдаден на неприятни мисли.

Той не се успокои от това, което един от неговите слуги току-що му извести, че капитан Скарт иска да се види с нето.

— Каква работа може да има той с мене сега? — се запита рицарят, когато му предадоха молбата.

„Трябва да е нещо твърде необикновено“ — помисли сър Мармадюк, поглеждайки към лицето на Скарт, когато той влезе в стаята.

Правилно предположи сър Мармадюк, защото неговият посетител си беше наумил нещо, което наистина може да се нарече необикновено, и това нещо въпреки привидното спокойствие на Скарт се беше изписало на лицето му.

То ясно изразяваше някакво гузно намерение — така ясно, сякаш тези черти бяха букви по страниците на печатна книга.

Рицарят не знаеше за намеренията му, защото досега не му бяха загатнати.

Но въпреки това той имаше свои подозрения относно претенциите, които Скарт се готвеше да предяви за ръката на дъщеря му.

Тези подозрения бяха болезнени за него, особено сега, като се прибавеха към другото тревожно подозрение — за силата, която неговият гост-войник държеше в ръцете си.

Още по-болезнени щяха да бъдат тези подозрения, ако сър Мармадюк знаеше, докъде се простира тази сила — действителна и присвоена, с която гостът му разполага.

В този миг Скарт носеше в джоба си една заповед, подписана от „Каролус рекс“, за задържането на рицаря и за изпращането му в лондонския Тауър!

Нямаше значение, че и заповедта, и подписът бяха подправени. Така или иначе те щяха да послужат за целта.

Сър Мармадюк нямаше начин, нито пък шиха да му дадат възможност да провери тяхната достоверност.

И заповедта, и подписът бяха фалшиви.

Капитан Скарт беше употребил половин час между раздялата си с Мериън Уейд и представянето си пред нейния баща, за да ги приготви.

Сега той стоеше пред сър Мармадюк, готов за бързото действие, което вече беше обмислил, готов да вземе и най-крайни мерки.

— Извинете ме, сър Мармадюк Уейд! — започна той, като се поклони официално. — Извинете, че ви смуцавам в този ранен час, но работата е важна. Когато чуете за какво се отнася, не се съмнявам, че ще простите това отклонение от нравилата на етикецията.

— Капитан Скарт, както предполагам, изпълнява своя дълг и това ще бъде неговото извинение.

— Всъщност, сър Мармадюк, аз имам двойна задача. Едната е служебна и трябва със съжаление да кажа, че тя за мене е едно неприятно задължение. Другата мога да определя като сърдечна задача и ако мога да се полаская с мисълта, че ще бъде добре посрещната от вас, тогава бих я сметнал за толкова приятна, колкото служебната е неприятна.

— Вие говорите със загадки, сър. Не мога да ги разбера. Вихте ли ми казали е прости думи какви са вашите две задачи? Едната, казвате, ви била неприятна другата пък при известни условия можело да се окаже приятна. Изберете коя от двете да ми съобщите най-напред.

— Сър Мармадюк Уейд — отвърна капитанът на кирасирите, — вие ме обвинявате, че не говоря ясно. Няма да ви дам възможност да повторите това обвинение. Първата ми задача — и за мене най-важната — е да ви кажа, че обичам дъщеря ви и желая да я направя своя жена.

— Възхищавам се от прямотата ви, капитан Скарт, но позволете ми да ви кажа в отговор, че това се отнася повече до дъщеря ми, отколкото до мене. Свободен сте да и го кажете; а и тя е свободна да ви отговори така, както чувствава.

— Аз вече и го казах. Вече и направих предложение.

— Какво ви отговори?

— Отказа ми.

— И ние идвате при мене! С каква цел, капитан Скарт?

— Трябва ли да ви казвам, сър Мармадюк? Аз обичам дъщеря ни от цялото си сърце. Искам да се ожения за нея, да я направя щастлива — след време може би една от най-високопоставените жени в страната. Знам, че предлагам ръката си при неблагоприятни обстоятелства. Но с ваша помощ, сър Мармадюк — ако упражните влиянието си над нея...

— Не е нужно да продължавате, сър. — каза сър Мармадюк, прекъсвайки молителя със спокоен, решителен тон. — Какъвто е отговорът на дъщеря ми, такъв ще бъде и моят. Вие говорите за моето влияние. По въпрос като този аз нямам влияние. Бащата няма право да пречи или да насилва желанията на своето дете. Аз никога не съм упражнявал подобно насилие — нито пък ще го упражня сега — във ваша полза или против вас. Ако сте спечелили сърцето на Мериън Уейд, нека то бъде ваше — и сърцето, и ръката и. Ако не сте, излишно е да се обръщате към мене. Доколкото зависи от мене, дъщеря ми е свободна да приеме предложението на всеки, който и се хареса, и да откаже на този, който не ѝ харесва. А сега, сър — допълни рицарят с решителен тон, — този въпрос е приключен — надявам се, че отговорът ми ви задоволява.

— Достатъчно! — възкликна Скарт и в гласа му се четеше негодувание и скръб. — Точно както очаквах — промърмори си той. — Ще бъде безполезно да настоявам повече, поне докато представя писмото си; тогава може би...

— Мога ли да ви помоля да съобщите втората си задача, сър? — каза сър Мармадюк, нетърпелив да сложи край на неприятната среща. — Тази, за която казвате, че е от неприятен характер?

— Аз казах това сериозно — отвърна Скарт, който продължаваше да се преструва на благоразположен към своята жертва. — Може би вие няма да повярвате на уверенията ми, но аз се кълна в честта си като благородник, който изпълнява задача, възложена му от краля, че по-неприятно задължение от това, което ми предстои, не съм изпълнявал никога досега.

— Когато благоволите да ми я съобщите, сър, може би аз ще мога да отсъдя но добре. Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

— О, сър Мармадюк, благородни сър Мармадюк Уейд, бих искал да мога аз да ви помогна.

— О-хо!

— Уви! Преди месец аз щях с безразличие да изпълня ролята, която сега ми е заповядано да играя. Тогава аз не ви познавах. Не познавах и дъщеря ви. О! По-добре никога да не се бях запознавал нито с единия, нито с другия, нито с благородния баща, нито с...

— Сър! — прекъсна го остро сър Мармадюк. — Моля им да дойдете па въпроса. Какво е това неприятно съобщение, което трябва да ми направите? Вие ме изненадвате и озадачавате.

— Аз не мога да ви го кажа със свои думи. Благородни рицарю! Простете ми, че не ви го казвам. Ето моите заповеди твърде ясни, твърде безусловни. Прочетете ги сам!

Сър Мармадюк взе хартията, която му бе подадена от една разтреперана ръка.

И ръката, която я получи, потрепна.

Той прочете:

„ДО КАПИТАН СКАРТ, КОМАНДИР

НА КИРАСИРИТЕ В ИМЕНИЕТО БЪЛСТРОД.

До знанието на Негово величество беше донесено, че сър Мармадюк Уейд, рицар, се е провинил в предателска дейност и конспирации срещу Негово величество и неговото правителство. Затова с настоящото се заповядва на капитан Скарт да арестува споменатия сър Мармадюк и го изпрати в затвора Тауър, където той да изчака съдебния процес от Стар Чамбър или някой друг съд, достоен да присъди извършеното престъпление.

Освен това Негово величество нарежда и заповядва на капитан Скарт да не губи никакво време в приложението на тази заповед на Негово величество, а да пристъпи към изпълнението и веднага след получаването на настоящото.

Издадена в двореца на Хуайтхол
Каролус рекс“

— В такъв случай аз съм ваш пленник — каза сър Мармадюк, като сгъна хартията и я върна на капитана па кирасирите.

— Не мой, сър Мармадюк. Уви! Не мой, а на краля.

— Къде ще бъде отведен? По аз забравих. Не трябваше да питам.

— Мястото е споменато в заповедта.

Времето също!

— Съжалявам, че е така... отвърна Скарт, преструвайки се на тъжен, че трябва да изпълни своя дълг. От този документ ще забележите, че нарежданията са безусловни.

— Надявам се, че ще ми бъде позволено да се сбогувам със семейството си?

— Съжалявам от цялото си сърце, сър Мармадюк, но трябва да ви съобщя, че нарежданията ми са много строги. Дори и това е включено в тях.

— Значи не мога да се сбогувам с децата си, преди да се разделя с тях може би завинаги?

— Не говорете така, сър — каза Скарт с вид на извънредно дълбоко съчувствие. — Трябва да има някакво недоразумение. Някой враг ви е наклеветил пред краля. Да се надяваме, че няма да се окаже нещо сериозно. Бих искал да не е така, но в едно поверително писмо ми се нарежда, след като ви съобщя заповедта за вашето арестуване, да не позволявам никакви съобщения между вас и вашите приятели — дори и между членовете на семейството ви — освен в мое присъствие.

— Тогава ще се разделим във ваше присъствие. Мога ли да повикам децата си тук?

— Разбира се, сър Мармадюк. Уви! Уви! Защо трябва да бъде свидетел на такава тъжна гледка?

Скарт много правилно определи сцената, която последва, като я нарече тъжна гледка. Такава беше тя — твърде тъжна, за да бъде описвана; капитанът на кирасирите изглеждаше толкова натъжен, колкото и другите, които вземаха участие в нея.

Един час по-късно сър Мармадюк Уейд под охраната на кирасирската стража бе изведен от парка Бълстрод на път за оня прочут, или по-скоро позорен, приют за политически затворници, лондонския Тауър.

[1] Оливър Кромвел (1599—1658) — вожд на английската буржоазна революция от 1641 г. Започнал да подготвя революцията, докато бил член на „Дългия парламент“ — 1640 г. Като капитан от конницата, разбил два пъти роялистите — при Марстоново поле (1644) и при Нейсби (1645). Назначен за генерал, той с въоръжена сила разчиства парламента и учредява Висшия държавен съд, който осъдил Чарлз I на смърт. През 1653 г. парламентът го обявил за лорд-протектор, но той установил лична диктатура, която проправила пътя за реставрирането на кралската династия на Стюартите. Б. пр. ↑

ГЛАВА LVIII. СЪДЕБНИЯТ ПРОЦЕС

След по-малко от една седмица сър Мармадюк застана пред състава на Стар Чамбър този съд, който в продължение на дълги години всяваше ужас не толкова сред престъпниците, колкото сред невинните хора.

Когато обвинителят и съдията са един и същи човек, сигурно е, че ще последва присъда. В случая със сър Мармадюк обвинителят беше самият крал. Стар Чамбър беше само една маска, средство, за да върши кралят произволите си, а същевременно закрила от отговорността за тези произволи.

Съдебният процес беше такъв фарс, сякаш се състоеше пред кардиналския съвет на светата инквизиция. Наистина и Стар Чамбър, и Върховният съд много напомняха на страшния съд на инквизицията; и като него, макар и абсурдни по форма, тези съдебни процеси твърде често имаха трагичен край.

Съдебният процес на сър Мармадюк, подобно на много други по онова време, беше подигравка с правосъдието, само една формалност, за да се зачетат ония жалки останки на свобода, които все още се срещаха в конституцията.

Съдът го беше осъдил предварително.

Необходимо бе само Стар Чамбър да утвърди вече взетото решение, а жестоките съдии сториха това незабавно, с много малко шум и формалности.

Рицарят беше обвинен в предателство към короната в конспирираме срещу краля.

Обвинението бе доказано и престъпникът бе осъден да умре по начина, по който умираха политическите престъпници по онова време. Присъдата беше да бъде обезглавен на ешафода.

Той дори не можа да види своите обвинители и не знаеше кои са тези, които свидетелствуват срещу него. Но най-сериозното обвинение — това, че е присъствувал и е говорил на нощното събрание в Стоун

Дийн, не оставяше никакво съмнение, че Ричард Скарт е бил един от тези, които са свидетелствували против него.

През време на следствието обвиняемият беше държан в пълно неведение както за свидетелите, така и за показанията против него.

Никой не беше допуснат да говори в негова полза — не му позволиха дори и адвокатска защита; много преди съдебният процес да завърши, той вече знаеше какъв ще бъде краят му.

Не беше удар за него, когато председателят на този несправедлив съд произнесе с фалшива тържественост смъртната присъда.

Но беше страшен удар за две нежни сърца, когато след съдебния процес синът му Уолтър бързо се завърна в къщи и занесе тъжната вест в господарския дом Бълстрод, който скоро щеше да се лиши от своя господар. Никога Ричард Скарт не си бе служил по-умело с лицемерието си, отколкото в този скръбен час.

Децата на неговата жертва почти повярваха в приятелските чувства на капитана.

Изразите му на съчувствие изглеждаха толкова искрени и бяха толкова често повтаряни, че Уолтър и Лора почти повярваха в неговата невинност, а дори и Мериън се разколеба в съмненията си за честността на този опитен измамник.

Ако сър Мармадюк би могъл да влезе във връзка с тях, нямаше да има опасност от подобна заблуда. Но не му беше позволено.

От момента на арестуването му неговият враг беше взел всички възможни мерки, за да предотврати това.

Раздялата с децата му стана в присъствието на Скарт, където нито една дума не можеше да бъде казана, без да бъде чута.

По-късно от килията в Тауър не му беше разрешено да поддържа никаква връзка с външния свят — нито преди, нито след съдебния процес.

Позволиха на сина му Уолтър да го види само за няколко минути, но и тогава наоколо имаше шпиони и тъмничари, които слушаха всяка разменена помежду им дума.

Сър Мармадюк не намери възможност да съобщи на своя син дори подозренията си, че човекът, който така шумно изразява съчувствието и приятелството си, е не само негов враг, но той именно го е предал.

За Уолтър, Лора и Мериън всичко това остана неизвестно. Те дори ме се сетиха да се замислят за причината, поради която Скарт отсъствава от къщи — тъкмо през двата дена на процеса.

Те и не подозираха, че лицемерният злодей — толкова щедър в изразите на състрадание и съчувствие, тъкмо тогава присъствуваше лично в Стар Чамбър, тайно свидетелствуваше против обвиняемия и щедро даваше показания, които доведоха до присъдата.

На сутринта, след като обитателите на дома Бълстрод узнаха тъжната вест, Мериън Уейд се намираше в стаята си, обхваната от двойна скръб.

Испанците имат една поговорка „Клин клин избива“ (*un clavo saca otro clavo*), с което искат да кажат, че едно сърце не може да побере две скърби едновременно, а едната трябва да отстъпи на другата.

Тази поговорка е вярна, но подобно на много други отстъпва при известни обстоятелства.

Ако новата скръб е по-силна от старата, може за известно време да я смекчи, може дори да я излекува. Но ако е по-слаба, след известно време старата скръб се връща и отново надделява в сърцето.

Всяка от скърбите, които измъчваха Мериън Уейд, беше достатъчна, за да заеме сърцето ѝ и да изпъди другата, но въпреки това опитът и потвърждаваше поговорката само отчасти.

Дълго след като чу тъжната вест, съобщена от брат и, тя размишляваше за нещастieto на любимия си баща и за ужасната съдба, която го очакваше.

Но любовта е по-силна от синовното чувство и имаше моменти, в които нейното страдание за баща и, когото скоро щеше да загуби, беше може би по-малко, отколкото страданието ѝ за любимия, когото вече бе загубила.

Не я съдете строго за това, че сред най-голямата ѝ мъка понякога мисълта ѝ се връщаше към другата, по-стара скръб.

Не я съдете строго — съдете я така, както бихте искали вас да съдят!

Тя не беше сама. Нейната предана братовчедка беше до нея, а наблизо беше и нейния любещ брат.

Те бяха прекарвали нощта заедно в напразни опити да се успокоят един друг.

Бузите и очите им говореха за нощ, прекарана в безсъние и сълзи.

Изминала бе нощта във взаимни съвети, вече изчерпани, което се потвърждаваше и от думите на Уолтър.

Мериън предлагаше да се апелира пред кралицата и искаше дори да се отиде в Лондон с тази цел.

— Страхувам се, че няма да има полза — отвърна бившият дворянин. — Аз паднах на колене пред нея, уверявах я в невинността на баща ни, умолявах я със сълзи в очите, но тя не ми даде надежда. Точно обратното — беше ми сърдита. Никога не съм я виждал такава. Обиди ме с отвратителни думи — нарече ме издънка на конспиратор! А в това време Джърмин, Холенд и други млади лордове, които бяха с нея, си правеха шеги за моя сметка. Краля не посмях да видя. Ах, сестро, страхувам се, че дори и ти не би била приета добре сред тази дворцова шайка. Има само един, който може да ни помогне, и то защото е като тях. Знаеш за кого говоря, нали Мериън?

За капитан Скарт ли говориш?

— За него.

— Да, това е вярно — намеси се Лора. — Знаеш, че той неведнъж е намеквал за това, което можел да направи за освобождението на милия вуйчо. Аз бих застанала на колене пред него, ако това можеше да помогне. И ти знаеш, Мериън, че само една твоя дума би била повече от всички молби, които аз и Уолтър можем да му отправим. О, братовчедке, нека не говорим със загадки в такъв момент. Знаеш причината, нали?

— Мериън — каза Уолтър, който почти се досети какво искаше да каже Лора. — Ако този човек говори искрено, ако е вярно, че има влияние, с което толкова се перчи — а и аз съм чувал за това в двореца, — тогава може би има надежда. Не знам за какво намеква Лора. Тя казва, че една твоя дума може много да помогне. Мила сестро, това някаква жертва ли е?

— Правилно казваш, Уолтър, жертва е, но без нея моите молби ще бъдат напразни като твоите. Уверена съм.

— Кажи, сестро! Каква жертва?

— Ръката ми, ръката ми!

— Мила, мила Мериън! Ако сърцето ти не желае това, ти не трябва да обещаваш ръката си, не трябва да я даваш.

— Без такова обещание, знам, че той ще ми откаже.

— Подлец! О, небеса! И въпреки това се отнася за живота на нашия баща — за живота му.

— Защо не беше за моя живот! — извика Мериън с отчаян глас.
— За моя живот. Мисълта за смъртта щеше да бъде по-поносима от мъченията, които вече преживявам.

Уолтър не разбра значението на отчаяните и думи.

Лора ги разбра добре.

Но и двамата нямаха време да размишляват върху тях, защото щом ги произнесе, Мериън стана и решително тръгна към вратата на стаята.

— Къде отиваш, мила братовчедке? — извика Лора, малко изплашена от решителния вид на Мериън.

— При капитан Скарт — беше твърдият отговор. — Отивам да се хвърля в краката му, да падна на колене, ако той пожелае; отивам да го попитам за цената на живота на моя баща.

Преди братовчедката или братът да се намесят, за да се противопоставят или да засилят решението ѝ, доброволната молителка беше излязла от стаята.

ГЛАВА LIX. ХУБАВАТА МОЛИТЕЛКА

Присъдата на сър Мармадюк беше нова стрела за лъка на Скарт и сега беше моментът да опита силата ѝ.

Той лесно бе добил присъдата над рицаря.

Поради особеното влияние, с което се ползуваше в двореца, Скарт знаеше или вярваше, че също така лесно ще издействува и помилването му.

В ума си той беше решил да стори това.

При известни условия Мериън Уейд можеше да очаква незабавен отговор на въпроса, който смяташе да зададе.

Отговорът беше вече готов: цената за живота на сър Мармадюк е ръката на дъщеря му.

Скарт не смяташе да отправя повторното си предложение към рицаря, а към самата Мериън.

Предишната му молба към бащата беше отхвърлена така категорично, че той положително можеше да очаква от него нов подобен отговор.

Наистина тогава рицарят беше само застрашен. Сега смъртта се взираше в лицето му — смърт безславна, дори позорна.

Това не можеше да не изплаши и обърка всеки обикновен човек, готов на всичко, за да се спаси от подобна участ.

Но сър Мармадюк Уейд не беше обикновен човек. Напротив — той беше като ония героични бащи от древността, които предпочитаха да умрат, отколкото да жертвуват щастието на дъщерите си.

Скарт знаеше това и смяташе, че твърде е вероятно условията, които възнамеряваше да предложи, пак да предизвикат благороден, отрицателен отговор.

Макар че не беше склонен да се откаже от една последна молба към осъдения затворник, това щеше да стане в случай, че Мериън отхвърли условията му.

Първо трябваше да бъде изпитана синовната любов. След това щеше да дойде ред на бащината обич.

Този план беше замислен преди съдебния процес на сър Мармадюк, преди неговото арестуване дори; този, който го беше измислил, чакаше само осъждането на рицаря, за да доведе нещата до кулминационната им точка.

Скарт беше уведомен за присъдата — всъщност знаеше каква ще бъде тя още преди да напусне Лондон.

Той можеше да съобщи новината на тези, които най-много се интересуваха, двадесет и четири часа по-рано; но по свои причини предпочиташе те да я научат по естествен път — след завръщането на Уолтър от оная кратка, но тъжна среща с неговия нещастен баща.

Беше късно вечерта, когато Уолтър пристигна и съобщи тъжната вест. Може би ако беше по-рано, Скарт щеше да вземе участие в скръбната сцена, щеше да изрази престореното си съчувствие и да смеси лицемерните си сълзи с истинските. Но сега той се присъедини към скръбта им само като изпрати един от слугите да предаде съболезнованията му и запази срещата си с Мериън за сутринта.

Беше решил да се срещне с нея тъкмо в оня час, когато първата скръб е поутихнала и предложението му за помощ можеше да бъде по-добре оценено.

Откакто затворникът замина, Скарт хитро подготвяше плановете си. Не беше изпускал нито един случай да даде да се разбере или поне да се предположи, че той може да спаси сър Мармадюк.

Беше намеквал за големите жертви, които трябвало да направи за това, а в същото време правеше някакви намеци, така че условията му трябваше да бъдат отгатвани.

Планът му беше назрял. На следващата сутрин този план щеше да бъде изпълнен — за да се провали или да успее — и тази сутрин беше дошла.

Преди да пристъпи към действие, — той беше неуверен и неспокоен.

Докато се разхождаше из голямата всекидневна на дома, преди да поиска среща с младата господарка, стъпките му показваха, че се вълнува. Погледът му говореше за смесени чувства — надежда, страх и срам, — защото, колкото и да беше закоравял, той не можеше да мисли за своето непочтено намерение, без да изпитва известно чувство на унижение.

На няколко пъти той сложи ръка върху звънеца, за да повика някой, който да отнесе молбата му, но всеки път се отказваше от решението си.

— Кълна се в небето! Аз съм глупак и страхливец — извика той най-последно, сякаш за да подсили смелостта си чрез самообвинение. — От какво се боя? Тя не може да ми откаже, когато залог за това е животът на баща й. Иначе няма да бъде вярна на синовия си дълг, на любовта си, на природата си, на всичко! Да! Да! Няма да се колебая повече. Ще разреша въпроса веднага! Сега му е времето или никога!

Той се върна към масата, на която стоеше звънецът. Взе го с намерение да позвъни.

Звук от отваряне на врата и шумолене на копринена пола го накараха да се обърне. Тази, която той искаше да помоли за среща, стоеше пред него.

Скерт беше изненадан, смутен, като човек, заловен в нечестива постъпка.

Той предположи, че посетителката му е отгатила неговото намерение. Но когато я погледна, моментното му смущение внезапно се промени в тържествуващо чувство. Стори му се, че не тя, а той е отгатнал нейното намерение.

Тя трябва да е знаела, че той е в стаята; иначе щеше да се спре или да излезе.

Тъкмо обратното — тя приближаваше към него, тя, която никога не беше постъпвала така, — приближаваше го с някаква цел.

Целта можеше да бъде само една — да иска неговото ходатайство.

Това предположение беше в негова полза.

То му даде сила и самоувереност.

Даде му и подтик да изяви и това, което мислеше да направи.

— Госпожице Мериън! — каза той и ниско се поклони. — Вие ми спестихте неудобството да смутя скръбта ви, защото аз тъкмо възнамерявах да поискам среща от вас, за да ви предам моите съчувствия.

— Както вече дадохте да се разбере, сър — отвърна тя, заставайки решително, но все пак смирено, — вие можете да сторите и нещо повече. Ако не греша, вие бяхте споменали за влиянието, което имате пред краля?

— То е може би по-голямо пред жената на краля — отвърна войникът с усмивка, с която явно искаше да направи особено впечатление на своята молителка. — Наистина, хубава Мериън, аз имам някакво малко влияние там. То не е голямо, но такова, каквото е, е на ваше разположение.

— О, сър! Благодаря ви за тези думи. Кажете, че ще го упражните, за да спасите живота на моя баща! Кажете това и вие ще спечелите благодарността на... на...

— На Мериън Уейд?

— Нещо повече — на баща ми, на брат ми, на нашите роднини, може би и на цялата страна, — всички ще ви благодарят и благословят за тази ваша постъпка.

— От всички тези благодарности единствената, която най-много ще оценя, е вашата, хубава Мериън! Това ще бъде достатъчна отплата за мене.

— Вие ще я имате, сър, от дъното на душата ми.

— Кажете по-добре от дъното на сърцето ви.

— Аз казах — ще имате сърдечната ми благодарност сега и завинаги.

— Ах! Благодарност е студена дума. Сменете я с някоя друга.

— Друга? Какво искате да кажете, сър?

— Кажете, че ще имам вашата любов. Дайте ми само това и аз обещавам — кълна се в надеждите си за щастие тук и на небето, че няма да мигна, докато баща ви не бъде опростен или докато аз заради нежелателното си вмешателство в негова полза не бъда като него осъден и хвърлен в тъмница. О, Мериън Уейд, имайте милост над мен! Не вие, а аз съм молителят в случая. Дайте ми, каквото ви помолих, и ми заповядайте като на свой роб.

В продължение на няколко секунди Мериън не отговори.

От пламенността на своята молба и от мълчанието, с което тя беше посрещната, Скарт започна да храни надежда и задържа очите си внимателно вперени в лицето на своята любима.

Той не можа да прочете в него нищо. Нито една мисъл не издаваха тези хубави черти — неподвижни, като че изрязани от камък.

Когато Мериън най-после заговори, нейният отговор му показва, че лошо е разбрал мълчанието и.

— Капитан Скарт — каза тя, — вие сте светски човек. Човек, който, чувала съм, познавал жените...

— Ласкаете ме — прекъсна я той, опитвайки се да възвърне присъщото си спокойствие. — Мога ли да попитам защо ми правите този комплимент?

— Аз не исках това да прозвучи като комплимент. Исках само да ви кажа, че вие, познавайки нашата природа, трябва да знаете, че това, което искате, е невъзможно. О, сър, жената не може да даде своето сърце. То трябва да бъде взето от нея.

— А вашето, Мериън Уейд?

— Аз нямам власт над него. То вече не ми принадлежи.

— Не ви принадлежи? — извика Скарт, подчертавайки силно думата, защото това беше първото потвърждение на една истина, която отдавна занимаваше мислите му.

— Така е. Откраднато е, ако искате, но все пак не ми принадлежи! Сега то е разбито и не може да бъде върнато обратно. О, сър! Вие няма да му се зарадвате, ако ви бъде предложено. Не искайте това. Приемете вместо него нещо, което все още имам възможност да ви дам — благодарност, която ще бъде безкрайна!

За няколко секунди поразеният обожател нито проговори, нито помръдна.

Това, което чу, сякаш го бе парализирало.

Устните му бяха побледнели и здраво стиснати с полувъзмутен, полутъжен израз.

Той наистина беше твърде опитен познавач на женските сърца и чутото беше достатъчно, за да го убеди, че никога няма да може да спечели сърцето на Мериън Уейд.

Думите и бяха казани сериозно, спокойно и не оставяха и най-малка надежда.

Сърцето ѝ принадлежеше на друг.

Странно, че каза „откраднато“!

Още по-странно, че каза, че е разбито!

И двете неща можеха да доведат до особени заключения; но сега Скарт не беше в настроение да прави излишни предположения.

Той беше решил да притежава ръката и богатството на Мериън Уейд.

Ако не можеше да му даде сърцето си, тя все пак можеше да му даде ръката и богатството си, за да спаси живота на своя баща.

— Вашата благодарност — каза той, говорейки вече не е жар, а надутото, официално, — вашата благодарност, хубава Мериън, значи много за мене. Аз съм готов на много жертви, за да я заслужа, но има нещо, с което вие можете да ме дарите и което аз ще оценя много повече.

Мериън го погледна.

— Какво е то?

— Ръката ви.

— Значи тона е цената за живота на баща ми?

— Това е.

— Капитан Скарт! Какво ще струва моята ръка без...

— Вашето сърце, искате да кажете? Аз ще живея с надеждата да го спечеля. Размислете, хубава Мериън! Сърцето на една жена може да бъде спечелено повече от един път.

— То може да бъде загубено само веднъж.

— Така да бъде. Аз ще понеса тази болка. Ще я понеса по-лесно, когато притежавам ръката ви. Мериън Уейд! Няма място за повече увъртания. Дадете ли ми това, което ви искам, баща ви ще живее. Откажете ли го, той ще загуби главата си.

— О, сър, имайте милост! Вие нямате ли баща? Ах! Ако знаете каква е тревогата на човек, комуто предстои да загуби баща си. Милост, капитан Скарт! Моля ви на колене. О, сър! Вие можете да го спасите — ще го спасите ли?

Докато говореше, гордата хубава жена беше паднала на колена.

Богатата ѝ златна коса, изплъзнала се от копринената мрежа, стигаше до пода.

Сълзите ѝ блестяха като перли сред гъстите ѝ къдрици.

За секунда Скарт остана мълчалив, наблюдавайки хубавата молителка — Венера, обляна в сълзи.

Погледът му не беше студен, макар че жестоките му мисли бяха ликуващи.

Мериън Уейд беше в краката му!

— Аз мога да го спася и ще го спася! — отвърна той натъртено, повтаряйки нейните последни думи.

Мериън погледна към него и в насълзените ѝ очи проблесна надежда.

Но хубавата мисъл веднага изчезна.

Циничният поглед, който тя срещна, ѝ показва, че Скарт още не е завършил мисълта си.

— Да — продължи той победоносно. — Казах, че мога, и ще го сторя. Нужна е само едпа ваша дума. Обещавате ли да бъдете моя?

— О, господи! Няма ли милост този човек? — промълви девойката, изправяйки се отчаяно.

Думите не бяха казани, за да бъдат чути, но Скарт ги чу.

Те несъзнателно бяха произнесени високо. И извикаха незабавен отговор.

— В любовта няма милост, когато е отхвърлена с презрение, а вие презрахте моята любов.

— Не съм я презряла. Вие искахте невъзможното.

— Не — неочаквано отвърна Скарт, обнадежден от любезния отговор. — Това не е невъзможно. Аз не искам вашата първа любов. Уви! Нея не съм могъл да получа. Аз едва ли мога да се надявам и за втората, макар че ще сторя всичко, което е по силите на един мъж, за да я заслужи. Искam само възможност да ви спечеля, след като ви направя своя жена. О, Мериън Уейд! — продължи той разпалено. — Пред вас стои човек, който никога преди не е бил отхвърлян, който не е ухажвал никоя жена напразно — дори когато тя е носила корона на главата си. Човек, който не би приел отказ. Небето и земята не са в състояние да разколебаят намеренията ми. Кажете, че ще бъдете моя, и всичко ще се уреди. Помислете за ужасните последици, които отказът ви ще донесе. Очаквам отговора ви. Да или не?

Като се изказа, пламенният влюбен започна да се разхожда из стаята, сякаш за да даде време за отговора.

След като се беше изправила, Мериън бе отишла до прозореца.

Тя стоеше в свода му с гръб към този недостоен представител на човешкия род, е очи отправени към синьото небе, сякаш търсеше помощ оттам.

Колебаеше ли се какво да отговори?

Двоумеше ли се между живота на баща си и своето собствено щастие, или по-скоро своето за цял живот нещастие?

Дали през ума и минаваше мисълта, че нещастieto й, произлизащо от изневярата, от измамата на нейния изгубен любим, едва ли би могло да се увеличи и че жертвата, която сега трябва да направи, не би заселила страданието й, достигнало своя връх?

Дали мислеше това, или не, никога не ще узнаем.

Единствена Мериън Уейд може да ни разкаже мислите, които се бореха в душата й в този критичен момент.

Скарт продължаваше да се разхожда, нетърпеливо очаквайки решението й.

Той не бързаше да го получи веднага, защото вярваше, че забавянето може да бъде в негова полза.

Един незабавен отговор, продиктуван от любовта й, можеше да бъде отрицателен, докато страхът за съдбата на баща й, увеличен от едно по-продължително обмисляне, можеше да й повлияе да приеме неговото предложение.

Отговорът, или това, което Скарт беше принуден да приеме като отговор, най-после дойде.

Той не беше изразен е думи, а с един неочакван вик — едновременно радостен и тържествуващ.

Мериън Уейд извика, протегна напред ръце, бързо отвори вратата и се втурна навън към верандата.

ГЛАВА LX. КЪМ НОВ ЛАГЕР

За миг Скарт остана удивен и смаян.

Полудяла ли беше Мериън Уейд?

Странното й държание като че ли говореше за това.

Но не.

Нейните движения имаха ясно определена цел.

Докато тя излизаше през отворената врата, той видя, че очите й са отправени към нещо — нещо, което я беше накарало да излезе така неочаквано.

Като се съвзе от изненадата си, капитанът на кирасирите избърза към прозореца, но още преди да стигне до него, отвън се чуха гласове, които го доведоха до тревожни предположения.

Той може би нямаше да ги разбере, ако не беше гледката, която се изпречи пред очите му, когато погледна навън.

По главната алея на парка се приближаваше група — група мъже. Те не се движеха в строй и можеха да бъдат наречени „тълпа“, макар че тази тълпа се състоеше от хора в добро настроение, които нито се блъскаха, нито изглеждаха опасни.

Хората от тази тълпа бяха от всички възможни занаяти и бяха облечени в най-различни дрехи. Повечето от тях приличаха на земеделци и обикновени работници — „скелета и гръбнака“ на страната.

Воденичарят с побелялото си кепе, касапинът с опръсканите си с кръв ботуши, ковачът с изцапаната си престилка от овча кожа, дребният бакалин и бледият занаятчия, скотовъдецът и загорелият от слънцето земеделец, както и червендалестият кръчмар и неговият чирак — всички можеха да се различат в множеството, което приближаваше към голямата къща на имението Бълстрод.

Кирасирският капитан беше виждал подобна група и друг път. Възможно е това да бяха същите хора, които го осмяха, когато пресичаше моста на Колн на връщане от неуспешното преследване на Черния конник.

С малки изключения те бяха същите. Едно от изключенията беше един човек, който, възседнал кон, вървеше отпред и както изглеждаше, заемаше голяма част от вниманието на тези, които вървяха след него. Той беше в зряла възраст, облечен в черна кадифена дреха и къси бухнати панталони в съответстващ цвят. Човек с външност, която би могла да извика уважение дори и у тълпа, сред която той е непознат. Но той явно не беше непознат на хората, които го заобикаляха, защото при всяка нова крачка се чуваха сърдечните им викове: „Да живее сър Мармадюк Уейд!“

Този, който водеше радостната процесия, беше рицарят на Бълстрод.

Но колкото и да беше обичан, сър Мармадюк не беше единственият, към когото бе отправена радостта на мнозинството.

Възседнал прекрасен кон — черен като току-що изкопани въглища, — до сър Мармадюк яздеше един кавалер, по-млад на вид, но също така благороден.

Не беше необходимо за капитан Скарт да чуе възгласа: „Ура за Черния конник!“, достигащ от време на време до ушите му, за да познае втория кавалер, който вървеше начело на приближаващата се процесия.

Образите и на коня, и на ездача бяха врязани в паметта му, и то така дълбоко, че никога нямаше да се заличат.

Какво, по дяволите, значи всичко това?

Така си помисли капитан Скарт и същите думи се откъснаха от устните му, докато гледаше навън през отворения прозорец.

Сър Мармадюк Уейд на кон, без охрана, следван от цяла тълпа възторжени привърженици!

А до него язди бунтовникът Хенри Холтспър!

Мериън със златни разпуснати къдрици — като снежнобяла пряспа, ярко озарена от златните слънчеви лъчи — отива да ги посрещне!

— Какво по дяволите може да значи това — беше въпросът, който капитан Скарт си задаваше непрестанно, докато процесията приближаваше.

Но той нямаше много време да търси отговор на собствения си въпрос.

Още не се беше напълно съвзел от изненадата, причинена от неочакваната гледка, когато тълпата приближи и отново се разнесоха поздравителни възгласи.

— Три пъти ура за Джон Хемпдън! Още три пъти за Пим! — извикваше някой и всички в един глас повтаряха.

Също така единодушно бяха подети два други възгласа, които се сториха на кралския офицер далеч по-многозначителни: „Да живее парламентът!“ „Смърт на предателя Страфорд!“

Макар че все още не можеше да си обясни това, което му се струваше някаква странна пародия, Скарт не беше в състояние да търпи повече.

Страфорд беше неговият личен покровител и чувайки да го обиждат по такъв начин, той изскочи навън и с всички сили се завтече към тълпата.

Капитанът на кирасирите бе последван от двадесетина войници, случайно застанали наблизко, които като него не можеха да разберат какво означава това странно нашествие.

— Неверни предатели! — извика Скарт, заставайки пред тълпата със заплашително вдигната шпага. — Кой е този, който се осмели да обиди благородния Страфорд? Ако още веднъж чуя тези предателски думи, ще разсека на две езика, който ги повтори.

— Не се горещи толкоз, господарю! — извика един здравеняк, излизайки напред. Черните му рошави бакенбарди и странното му облекло показваха, че това е бившият разбойник Грегъри Гарт. — Не се горещи и не заплашвай толкоз, че може да не е чак тъй лесно да изпълниш заплахите си. Ако искаш пък, опитай се. Аз съм един от тези, дето извикаха: „Смърт на предателя Страфорд!“

Изричайки тези предизвикателни думи, Гарт измъкна от ножницата си един огромен меч и зае отбранителна поза.

— Давай, Грегъри! — извика друг един грамаден мъж, Дик Денси, браконьерът. — Давай напред! Аз съм зад тебе!

— И ние! — извикаха в същото време двадесетина касапи, пекари и ковачи и се заредиха до Гарт, а други пък застанаха срещу кирасирите, които се бяха наредили в редица зад гърба на своя началник.

Скарт се поколеба да изпълни своята закана. Той видя, че всичките му противници размахват страшни оръжия, докато неговите

войници бяха само с шпагите си, а някои изобщо нямаха никакво оръжие. Държанието на противниковата група — видът на хората, думите и жестовете им — показваше, че те сериозно смятат да изпълнят решението си да се съпротивяват. А освен това групата беше по-многобройна от неговата и постоянно увеличаваше броя си из тълпата отзад.

Със схватливостта на опитен стратег Скарт разбра, че в един ръкопашен бой с такъв постоянно увеличаващ се противник неговите хора ще бъдат победени. Това го накара да забави изпълнението на намеренията си.

Неочакваният отпор го принуди да промени плана си.

Той внезапно реши да се оттегли от борбата, да въоръжи целия си взвод и с взвода на коне да се върне отново, за да разгроми сганта, която така явно му се противопостави.

Такъв беше планът, който се оформи в ума му, но преди да успее да направи дори крачка, сър Мармадюк слезе от коня си и застана между двете враждебно настроени групи.

— Капитан Скарт — каза той, обръщайки се със спокоен ироничен глас към офицера, — струва ми се, че в случая вие превишавате границите на своя дълг. Хората могат да се различават в мненията си относно достойнствата на „благородния Страфорд“, както вие нарекохте Томас Уентуърт. Сега той се намира в ръцете на съдии, които без съмнение ще постъпят с него според заслугите му.

— Съдии ли? — извика Скарт цял преbledнял. — Граф Страфорд в ръцете на съдии?

— Така е, както казах. В този момент Томас Уентуърт заема същото жилище, което беше мое допреди няколко дни и от което не съжалявам, че бях изгонен. Зная, капитан Скарт, че не сте имали възможност да научите за промяната в съдбата на вашия приятел, тъй като едва вчера той влезе в Тауър!

— Страфорд в Тауър! — каза задъхано капитанът на кирасирите, съвсем смаян от новината.

— Да — продължи рицарят, — и скоро ще бъде изправен не пред Стар Чамбър, който вчера бе разтурен, а пред съд, който много по-почтено ще се занимае с неговите провинения — Върховния парламентарен съд. Томас Уентуърт ще се представи пред неговия състав като безчестен предател на своето отечество.

— Да живее парламентът! Смърт на предателя Страфорд! — бяха възгласите, които отговориха на думите на сър Мармадюк, макар че тези думи не бяха нови за хората, които викаха.

Хората, които придружаваха рицаря до дома му, бяха чули новината за безчестията на Страфорд, която като ярък лъч се разпространяваше бързо из страната.

В продължение на няколко секунди Скарт приличаше на човек, лишен от разум.

Той тъкмо се готвеше да се оттегли, когато сър Мармадюк отново се обърна към него със същия спокоен, но този път още по-забележимо ироничен глас:

— Капитан Скарт — продължи той, — преди известно време вие бяхте добър да ми донесете лично едно съобщение от краля. Щастлив съм, че мога да отвърна на вашата любезност, и то по същия начин. Сега аз нося съобщение за вас — пак от негово величество, както можете да разберете от печата.

Докато говореше, сър Мармадюк показва един свитък, който носеше кралския печат.

— Тогава — продължи той — вие бяхте достатъчно добър да го прочетете на глас, така че и околните да чуят неговото съдържание. Сега аз ще последвам вашия пример.

Като каза това, рицарят, приносител на известието, разчупи печата и прочете:

„ЗА КАПИТАН СКАРТ, КОМАНДУВАЩ КРАЛСКИТЕ КИРАСИРИ В ИМЕНИЕТО
БЪЛСТРОД.

С настоящото Негово величество заповядва на капитан Скарт да оттегли своите войски от жилището на сър Мармадюк Уейд и да ги прехвърли на квартира в нашия кралски дворец в Уиндзър; освен това негово величество съобщава на своя верен офицер, гореспоменатия капитан Скарт, да изпълзи тази заповед веднага щом я получи.

Каролус рекс

Съобщението на негово величество бе посрещнато с радостни викове, но нито един глас от тълпата не извика: „Да живее кралят!“

Те знаеха, че освобождаването на сър Мармадюк Уейд не беше доброволен акт от страна на краля-рогоносец, а произлизаше от неговия страх.

Това законно дело беше осъществено от парламента; и отново се понесе възгласът:

— Да живее парламентът!

Мъката на Скарт беше достигнала своя връх.

Лицето му беше потъмняло, когато той тръгна да се приготви за своето заминаване, и думите „страхливец“, и „подлец“, които Скарт изсъска през зъби, не се отнасяха до радостните граждани, а до краля, който го бе изложил на такова голямо унижение.

След по-малко от десет минути начело на взвода си той галопираше навън през вратите на парка Бълстрод. Оставил бе неколцина от своите нехранимайковци да се погрижат за войсковия обоз.

Сигурно Скарт никога нямаше да забрави високото иронично „ура“, което се изтръгна от тълпата, когато неговите смутени кирасири минаха покрай нея.

Щом сър Мармадюк слезе от коня си, Мериън се хвърли в прегръдките му.

— Татко! — извика тя радостна, разтреперана. — Спасен! Ти си спасен!

— Спасен съм, дете мое! И с такива храбри съмишленици мога да се чувствам съвсем спокоен!

— И аз съм спасена! О, колко хубаво, че пристигна тъкмо в критичния момент. Точно когато щях да се съглася на една жертва — по-страшна и от смъртта.

— Каква жертва, дъще моя?

— Аз — с оня човек. Той обеща да измоли помилването ти, но само при условие, че аз ще стана...

Мериън се поколеба да спомене условията, които Скарт ѝ беше предложил.

— Знам — прекъсна я сър Мармадюк. — И ти щеше да ги приемеш, благородно момиче! И това знам. Благодаря на небето, че бях опростен не посредством благоволението на един враг, а благодарение на моите приятели, между които е и този благородник. Ако не беше той, благоволението на краля можеше да дойде твърде късно.

Мериън погледна нагоре.

Холтспър, все още на коня, я гледаше нежно.

Точно в този момент сър Мармадюк трябваше да се намеси в разпратата между неговия развълнуван ескорт и кирасирите на Скарт.

За малко Мериън и Холтспър останаха сами.

— Благодаря ви, сър? — каза тя с глас, разтреперан от противоречиви чувства. — Благодаря, ви за живота на моя баща. Това щастие е възнаграждение за... страданието, което ми причинихте.

— Страдание ли, Мериън? Аз, аз...

— О, сър, нека оставим това. По-добре да не се обясняваме. Вие разбирате какво искам да кажа — твърде добре разбирате. О, Хенри, Хенри! Никога не съм вярвала, че си способен на подобна измама, на подобна жестокост.

— Жестокост ли?

— Стига, върви си, върви си! Остави ме с моята мъка — остави ме цял живот да се разкайвам!

— Ще се подчиня на твоята заповед — каза Холтспър и хвана юздите, сякаш се готвеше да си тръгне. — Уви — допълни тон горчиво, — къде да отида? За мене няма живот, няма щастие без тебе. О, господи? Къде да Отида?

— При жена си — прошепна Мериън укорително и смутено.

— Ах, значи това е! Ти си научила?

— Всичко, всичко.

— Не, не всичко — аз нямам жена.

— О, сър! Хенри! Защо се опитваш още да ме мамиш? Ти имаш жена. Казаха ми го хора, които знаят това. Вярно ли е?

— Заблудих те. Това е вярно, само това. Аз имах жена. Тя е мъртва.

— Мъртва?

— Да, мъртва.

— Признавам престъплението си — продължи той след тежко мълчание. — Трябваше да ти кажа всичко. За свое оправдание мога да посоча само собствените си грехове и твоята хубост. Аз те обичах, докато тя беше още жива.

— О, небеса, какво е това? Тя е мъртва, а ти не ме обичаш вече?

— Не те обичам ли? Какво искаш да кажеш, Мериън? Аз целият, с душа и тяло, съм твой. Заклех ти се в това на последната ни среща. Не ми беше трудно да удържа клетвата си, не бих могъл да я наруша, дори и да исках.

— О, Хенри... Това е жестоко. Това е обидно! Нали удържа онова обещание?

— Как тогава можеш да бъдеш верен на клетвата си?

— Какво обещание?

— Ти си жесток, жесток. Ти се шегуваш с мъката ми, но не можеш да я увеличиш. О, тази бяла ръкавица. Когато ми я върнаха обратно и ми предадоха твоето съобщение, мечтите ми за щастие се свършиха. Сърцето ми се разби.

— Върната обратно бялата ръкавица, съобщение?

— Мериън — извика сър Мармадюк, който в това време беше уредил дребната разпра между своите съмишленици и Скарт, — влизай вътре, дъще моя, и се погрижи бащиният ти дом да бъде гостоприемен, както досега. Кралският път е прашен и прахта някак си влезе в гърлата на нашите достойни приятели от Ъксбридж, Денхам и Айгър. Сигурно в избите на Бълстрод има някакво противодействащо средство? Върви и го намери, момичето ми!

Мериън бързо изпълни заповедта на своя баща, твърде бързо дори, защото разбра от изненадата, изписана по лицето на Холтснър, че връщането на нейния любовен знак сигурно има друго, по-различно обяснение от това, което тя мислеше.

Да би имало време, описанието на многобройните весели сцени след заминаването на Скарт и неговите кирасири щеше да бъде приятно задължение.

Лора, освободена от тягостната настойчивост на Стъбс, едва ли вършеше нещо друго, освен да слуша любовните брътвежи на Уолтър и да им отговаря.

Наблизо имаше и други две сърца, също така свързани, също така препълнени с блаженство, прърхащи от още по-силно чувство —

най-силното чувство на живота, което трае чак до неговия край.

Не младежка любов или дребно увлечение изпълваше гърдите на Хенри Холтспър и Мериън Уейд, а любов, която гори със смел, ярък пламък, като факел, който времето не може да угаси, като любовта на орел и орлица.

Въпреки всичкото си достойнство тази любов се криеше от чуждите погледи. Тя не се проявяваше между стените на гордата постройка, нито пък в границите на парка.

Мястото, което напомняше на Мериън Уейд за най-острата болка, която тя бе изживяла, сега беше място на най-чиста, на най-голяма земна радост.

Често влюбените можеха да бъдат видени на това самотно място под разперените клони на бука, върху седлата, с коне, застанали един до друг — черният расов кон, извил шия, но не с гордо презрение, а гальовно приведен надолу и приятелски допрял кадифената си муцуна до муцуната на бялата кобила.

И все пак нямаше нужда от тези тайни срещи. Нямаше ги вече капитан Скарт и неговите кирасири, за да пречат на Хенри Холтспър да влиза в жилището на сър Мармадюк Уейд — той винаги с голяма радост посрещаше човека, който спаси живота му.

Защо тогава влюбените предпочитаха горската сянка за срещите, които никой нямаше право да прекъсва? Може би това беше прищявка? А може би тук все още витаеше тайнственото влияние на минали вълнения, които криеха, поне за Мериън, някаква смесица от болка и удоволствие?

А може би — и най-вероятно, това се дължеше на онова желание или инстинкт, изпитван от истински влюбените — да запазят тайната си неразкрита, да се потопят в сладостта на откраднатата любов?

Каквито и да бяха подбудите на двамата влюбени, но те с успех вършеха всичко това.

Често, почти всеки ден те се срещаха под голямото дърво, чиято тъмна сянка не можеше да помрачи светлия цвят на златните къдрици на Мериън, нито да направи по-бледа розовината на нейните бузи, винаги по-сияйна при раздяла.

ГЛАВА LXI. МАРСТОНОВО ПОЛЕ

За да доведем нашата драма до крайната развръзка, трябва да опишем още само две сцени.

Две сцени, противоположни по своя характер — макар и често свързвани една с друга.

Първата беше под влиянието на бога Марс^[1], често наричан жесток. Той — макар не винаги справедлив — този път дари победата на ония, които я заслужаваха.

От три години звукът на военния рог се носеше над страната и, най-достойните синове на Англия, изпратени на бойното поле, бяха строени от двете страна на тази битка между братя.

Сражаващите се бяха станали известни под имената роялисти и републиканци. Да, думата републиканец, произнесена за първи път от Хенри Холтспър на тайното събрание в Стоун Дийн, не се произнасяше вече тайно. Напротив — тя се изричаше открито, като нещо, с което човек би могъл да се гордее — така както винаги ще се произнася и трябва да се произнася от просветени и благородни хора.

Чуваха се също и думите „кавалер“^[2] и „кръгла глава“^[3]. Но това бяха думи, които имаха за цел да възвеличат привържениците на краля и да опетнят приятелите на народа думи, произнасяни най-често от устата на подлите роялисти, унижени от пораженията и поддали се на дивите инстинкти, които винаги са характеризирали „торизма“. Уви! Той живее още и днес както в обложените с данъци графства на Англия, така и в английските робовладелчески колонии отгатак Атлантика.

Така нареченият „кавалер“ от времето на Чарлз беше една истинска измама. Във всяко отношение жалък като своя днешен събрат — контето, известен само със суетността и пороците си! — почти без нито едно достойнство. Та дори и по смелост не можеше да се сравни със своя „кръглоглав“ противник.

Титлата му „кавалер“ и „кавалерството“ му, както това на робовладелеца в Южните щати бяха само лъжливи имена — смешна

злоупотреба с думи, присвоени от извратено самомнение.

Беше се стигнало до срещата на Марстоново поле — местността, за която с гордост ще си спомня всеки, който обича свободата. Безразсъдният самохвалко Рупърт, пренебрегвайки съветите на един по-умен човек, беше тръгнал от Йорк начело на една от най-многобройните армии, която някога се е събирала на страната на краля. Той бе успял да свали обсадата, така героично удържана от маркиза на Нюкасъл, и възгордян от успеха си, бързаше сега да срази бившите обсадители, които, трябва да признаем, се оттегляха — макар и бавно, и с мрачната неохотност на ранени лъвове.

Рупърт ги настигна при Марстоново поле, където за негово нещастие те бяха решили да спрат.

Нашата задача не е да описваме тази прочута битка, която за известно време уреди отношенията между трона и трибуната.

Измежду многото вълнуващи случки на Марстоново поле само една е важна за този разказ и само нея ще разкажем.

Сред войската на нетърпеливия принц се намираше и Ричард Скарт, наскоро произведен в чин полковник, командущ отделение кирасирски коне. В противниковата страна, сред хората на Феърфакс, се намираше един офицер със същия чин — кавалерийски полковник — на име Хенри Холтспър.

Съдбата ли, или някакво взаимно споразумение доведе тези двама души лице срещу лице в центъра на битката? Може би това е било случайност — най-обикновено съвпадение, — но така или иначе те се срещнаха на Марстоново поле.

Скарт яздеше начело на своя блестящ взвод. Холтспър, яхнал черния си кон, умело водеше към полето храбрите земеделци от Бъкс, облечени в прости зелени пристегнати жакети, всеки възседнал коня, който бе извел от собствената си конюшня, за да вземе участие в тази славна битка за свобода.

Още докато противниците се намираха на стотина ярда един от друг, техните водачи се познаха. Хората им също се познаха, защото между войниците, командувани от Скарт, се намираха ония кирасири, които бяха разквартирувани в дома на Бълстрод, а мнозина от „зелените палта“ под командването на Черния конник се намираха на времето в тълпата, която подигра войниците, когато те напущаха парка.

Щом двете страни познаха, че са стари противници, обхвана ги желание да се впуснат напред. Този импулс беше още по-силен в сърцата на двамата водачи, които без да губят време да дадат дори заповеди на своите войници, пришпориха конете си и препуснаха напред в разделящото ги пространство.

Секунда след това и двамата се бяха отделили от общата боева линия и се бяха вкопчили един в друг. Войниците им, изненадани от тази неочаквана постъпка, не ги последваха веднага. Само двама млади офицери — по един от всяка страна — препуснаха след своите началници, но те сякаш не бяха подтикнати от техния пример, а от омраза един към друг.

Действията на тези младежи — известни на своите другари като корнет Стъбс и корнет Уейд — не направиха особено впечатление. Очите на всички бяха отправени към двамата началници — Скарт и Холтспър, — защото всеки от тях се държеше така, като че ли беше решил да убие своя противник.

В гърдите на Скарт бушуваше огънят на стара вражда — подхранвана от спомена за предишни поражения, подтиквана от дяволската жестокост на неугасваща ревност.

В гърдите на Холтспър гореше по-благороден пламък — почти безкористен, който обаче го караше не по-малко да желае смъртта на своя съперник.

Гордият републиканец видя пред себе си един истински представител на еничарите — едно от ония създания, които образуват предания антураж на деспотите, — еничарите, готови да прегазят и потискат народите по света, готови дори да умрат на своята позорна служба и с последен дъх да произнесат на бойното поле безсмислените слова, несъвместимите една с друга думи: че умират за краля и отечеството!

Холтспър не хранеше лична неприязън към Скарт — поне не такава, каквато изпитваха към него.

Въпреки злините, които капитанът на кирасирите се бе опитал да му нанесе, неприязненото му отношение към кралския офицер се дължеше предимно на политически причини — то се дължеше на голямото възмущение, което всеки републиканец изпитва към привърженика на монархията независимо от това, дали той е глупак, или престъпник, защото той непременно е едно от двете.

Но това беше достатъчно, за да подбуди у него дълбоко желание да убие Скарт — такова желание, каквото овчарят изпитва да убие вълка, който обикаля около невинното му стадо, или пък каквото горският пазач чувства към вредните животни, които унищожават лова на господаря му.

Вдъхновяван от благородни мисли, уверен в свещената кауза, сигурен, че ще заслужи благодарността на милиони още неродени хора, воинът на свободата се впуска срещу своя неприятел.

Действието беше внезапно, събитието — светкавично като смъртта на невестулка, смачкана под краката на ядосан горски пазач. След по-малко от двадесет секунди от започването на боя Скарт лежеше неподвижен върху пръстта на Марстоново поле, превит в стоманеното си облекло като купчина средновековни доспехи!

В това време двамата корнети бяха кръстосали сабите си, но преди някой от тях да успее да нанесе на другия смъртоносен удар, бойните рогове на роялистите изсвириха „Оттегляй се!“ и храбрите „зелени палта“ се впуснаха в полето и обърнаха в бягство обърканите кирасири, които в този миг използваха много повече шпорите, отколкото сабите си.

Още едно действие и завесата трябва да се спусне над нашата драма.

Декорът на това действие е вече известен. И както често се случва в театъра, декорът се повтаря с много малка промяна в действащите лица.

Бълстрод парк е отново оживен от „фет шампетр“ и пак както преди действието се развива в саксонския лагер.

Едно събитие, много по-радостно, отколкото предишното, беше събрало приятелите на сър Мармадюк Уейд, към които се числяха всички честни хора в графство Бъкс.

В лагера могат да се съберат хиляди хора. Той е пълен: толкова пълен, че едва ли има място за игрите: борба, фехтовка, кегелбан и топка — които въпреки това се играят въодушевено от запалянковците.

Какво е събитието? Някой друг син ли става пълнолетен? Това е невъзможно, защото само един е наследникът на имението на сър Мармадюк, а неговото пълнолетие вече бе отпразнувано.

Не е това. Събитие от много по-голяма важност беше събрало споменатата тълпа.

То би могло да се нарече двойно събитие: защото в този ден рицарят на Бълстрод отведе до олтара две невести — една предаде на собствения си син, а другата — на един „авантюрист“, известен преди като Хенри Холтспър, Черния конник, но напоследък наричан с името сър Хенри... полковник от армията на парламента и член на самия парламент.

Аз ви казах кои са младоженците. Не е необходимо да назовавам невестите — вие вече сте се досетили.

Погледнете двете двойки, застанали, на обраслия с трева насип, наблюдаващи игрите, радостни зрители на забавлението на народа.

За известно време очите ви ще се спрат върху, по-младата двойка — хубавата Лора Лъвлейс и нейния братовчед-съпруг — Уолтър.

Добре е, че първо погледнахте към тях, защото очите ви надали ще поискат да се върнат отново там.

Веднъж спрели върху Мериън Уейд, те едва ли ще искат да се откъснат от нея.

Там вие ще намерите най-хубавите цветове на природата — синия цвят на небето, златото, разливано от слънцето, блясъка на розата.

На тия красиви цветове отговарят и най-хубавите форми: овалът на челото, извитата линия на носа, заоблените ноздри, закръглените гърди и извивката, която продължава надолу от гъбката талия — всичко това е видимо доказателство, че в конструкцията на Мериън Уейд природата е използвала най-вещите си архитекти. Тълпата гледа само нея.

Тя е олицетворение на благородство и простота. Но когато хората се сещат за правата, които получиха напоследък, те поглеждат с благодарност и гордост към мъжа, застанал до нея — в него те виждат един от героите-патриоти, които им донесоха свободата.

В този ден на двойна сватба, както и тогава, на рождения ден на Уолтър, тук има танцьори на танца Морис.

И както тогава, пак са представяни „веселящите“ от шеруудската гора.

Но с някои дребни изключения тия, които сега ги представят, не са същите.

Огромният брадат мъж, който в гротескно облекло представлява Малкия Джон, е бившият разбойник Грегъри Гарт. Нищо чудно, че той

изпълнява ролята си отлично.

Друг е изпълнителят и на Робин Худ, друга е и тази, която играе Девојката Мариан.

Мариан е девојка със златна коса, а водачът на разбойниците — Робин Худ, е бившият кирасир Уидърс, отдавна превърнат в смел поддръжник на парламента. Защо Бет Денси не е тук както по-рано? Къде е дърварят Уолфорд?

Малко от присъстващите не биха могли да отговорят на въпроса, защото печалната трагедия, поради която отсъствуват и двамата, е все още жива в паметта на мнозинството.

Огромен човек на средна възраст, облегнат на едно дърво, с тъга наблюдава игрите.

Всички знаят, че това е старият Дик Денси, браконьерът.

Херкулесовото му тяло е прегърбено повече, отколкото когато го видяхме за последен път, защото той не е излизал от къщи от месеци, насам.

Излязъл е сега, за да присъствува на сватбеното празненство — за първи път е напуснал самотната си горска колиба, където от месеци оплаква загубата на единствената си дъщеря.

В погледа му се чете тъга, в цялото му изражение — мъка.

Дори и смешните забележки на неговия приятел и съмишленик Гарт не могат да го накарат да се усмихне. И когато поглежда към кротката светлокоса изпълнителка на Девојката Мариан и си спомня за своята смела, тъмнокоса и хубава Бетси, една сълза, която разказва за отчаянието на това силно сърце, може да се забележи по брадясалата му буза.

Ах! Смелата и хубава Бетси — тя наистина беше и смела, и хубава — баща ѝ с право може да тъгува за съдбата ѝ, защото тя беше трагична.

Нейната любов — нейната луда страст по Хенри Холтспър, колкото и неблагочестива да беше целта ѝ, беше озарена от истинска любов и облагородена от великодушна безкористност.

На нейната любов трябва да се гледа със сълзи на съжаление, а не с презрителна усмивка. Тя я доведе до ранния ѝ край. Тя умря от ръката на подлия грубиян, който нахално искаше да получи любовта ѝ, умря от оръжието, което той беше заплашил, че ще размахва, но не

посмя да вдигне срещу човека, който така глупаво смяташе за свой съперник.

Неговият собствен край беше заслужен и подходящ. Това, с което Уолфорд цял живот се беше борил, му се притече на помощ, за да му помогне да напусне този свят. Той приключи своето съществуване увиснал на едно дърво.

Празненството за двете сватби — за разлика от другото, което го предшествуваше — завърши, без да бъде прекъснато от неприятни случки. Всички присъстващи изглеждаха щастливи с изключение може би на самотния баща Дик Денси и на още един, който присъствуваше почти безцелно — Дороти Дейръл.

Ако тя беше дошла с някаква цел, то беше, за да критикува.

Но нейните хапливи закачки сега бяха загубили своя смисъл и никой изглежда не се съгласи с нея, когато, намеквайки за любовния знак, който се открояваше върху шапката на съпруга на Мериън, тя направи малко прибързана забележка:

— Бяла ръкавица! Наистина истински символ на жена, която току-що е станала съпруга! Сега чиста като сняг, но скоро ще се омърси, а може би и ще бъде изхвърлена с възмущение. *Nous verrons!*

Предсказанието ѝ не се хареса на тези, на които го каза.

Може би никой друг освен зловната пророчица не вярваше, нито пък желаше такава да бъде съдбата на Бялата ръкавица.

[1] Марс (римска мит.) — син на Юпитер и на Юнона, бог на войната. Б. пр. ↑

[2] Кавалери — така наричали себе си привържениците на Чарлз I в този период. Б. пр. ↑

[3] Кръгли глави — подигравателно прозвище, с което „кавалерите“ наричали пуританите заради ниско остриганите им коси. Б. пр. ↑

Издание:
МАЙН РИД
БЯЛАТА РЪКАВИЦА

Преведе от английски ЖЕНИ БОЖИЛОВА
Редактор ЛИЛИЯ РАЧЕВА
Художник ПЕТЪР ТЕРЗИЕВ
Художествен редактор БОРИС БРАНКОВ
Технически редактор ГЕОРГИ НЕЦОВ
Коректор МАРГАРИТА ЧОБАНОВА

Английска. Трето издание. Литературна група V. Изд. № 795
Дадена за набор на 3. VI. 1981 г. Подписана за печат на II. IX.
1981 г. Излязла от печат на 20 X. 1981 г. Формат 60×90/16. Печатни
коли 31. Издателски коли 31. УИК 27,21. Цена: брошура 2,26 лв.,
подвързана 2.52 лп.

Код 11
95376 21632 / 6126—29—81
Държавно издателство „Отечество“, бул. „Георги Трайков“ 2а ДП
„Тодор Димитров“, бул. „Георги Трайков“ 2а, София
с/о Jusautor, Sofia

Mayne Reid
The White Gauntlet
G.W.Dillingham Co., Publishers
New York

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.